

The background of the cover is a soft-focus image of a woman with long dark hair, wearing a shimmering, sleeveless, floor-length gown. She is standing in a field of tall grass, looking upwards and to the right with a gentle smile. Her arms are slightly outstretched. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. Numerous white feathers are scattered throughout the air, some in sharp focus and others blurred, creating a dreamy, ethereal atmosphere. The overall color palette is warm, with shades of gold, orange, and soft blue.

Lisa Kleypas
Muse dịch

Theo
Đuổi
Cassandra

DTV EBOOK

[Chasing Cassandra](#)

(The Ravenels #6)

Tác giả : Lisa Kleypas

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Phần kết](#)

Giới thiệu
Dịch : Muse

Tất cả mọi thứ đều có giá của nó...

Tom Severin - Ông vua ngành đường sắt, người có đủ sự giàu có và quyền lực để thỏa mãn bất kì niềm khao khát nào ngay khi nó vừa xuất hiện trước mắt anh. Bất cứ cái gì - hay bất cứ ai - đều sẽ là của anh nếu anh yêu cầu. Tìm được một người vợ hoàn hảo với anh thật ra là chuyện dễ như ăn kẹo vậy - và ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lady Cassandra Ravenel, anh đã quyết tâm phải có được cô. Nhưng nàng Cassandra xinh đẹp và thông minh cũng quyết tâm chỉ kết hôn vì tình yêu - thứ mà anh không thể cho cô.

Mọi thứ ngoại trừ cô ấy...

Severin là người đàn ông hấp dẫn và lôi cuốn nhất mà Cassandra từng gặp, ngay cả khi anh có một trái tim băng giá. Nhưng cô không có hứng thú chung sống trong thế giới giả tạo ngoài mặt của một người đàn ông tàn nhẫn, người luôn chơi để giành chiến thắng.

Khi một kẻ thù mới xuất hiện để phá hoại thanh danh của Cassandra, Severin đã nắm lấy cơ hội mà anh luôn chờ đợi. Và như mọi khi, anh luôn đạt được điều anh muốn - hay là không? Có một điều mà Tom Severin vẫn chưa học được từ cô dâu mới của mình:

Đừng bao giờ đánh giá thấp một Ravenel.

Cuộc săn đuổi để nàng Cassandra gật đầu đồng ý lấy anh có thể đã kết thúc. Nhưng cuộc đua để chiếm lấy trái tim cô mới chỉ bắt đầu ...

Chương 1
Dịch : Muse

Hampshire, Anh

Tháng 6 năm 1876

TỰ MỜI MÌNH ĐẾN CÁI Đám CƯỚI NÀY THẬT LÀ MỘT SAI LẦM - anh nghĩ.

Không phải vì Tom Severin có phẩm chất lễ độ đứng đắn hay sống theo nguyên tắc xã giao chết đấm nào đấy. Anh thích xông thẳng vào những nơi mà anh không được mời, vì anh luôn biết rằng mình quá giàu để bị ném ra ngoài. Nhưng lẽ ra anh phải đoán trước được đám cưới của nhà Ravenel sẽ chán kinh khủng như vậy - như những đám cưới luôn luôn thế. Không có gì ngoài mấy lời lăng mạn ngớ ngẩn, thức ăn nóng sốt, và rất, rất nhiều hoa. Buổi lễ đã diễn ra vào sáng nay trong một nhà thờ nhỏ bé ở điền trang Eversby Priory, nơi đã bị nhồi nhét các loại hoa đầy đến tận xà nhà, như thể cả Chợ hoa Covent Gardent đã đổ ập lên tất cả đồ đạc và các bức tường. Bầu không khí đặc quánh mùi nước hoa khiến Tom thấy hơi váng vất.

Anh đi lang thang qua trang viên kiểu Jacobean cổ kính, cốt muốn tìm một nơi yên tĩnh để ngồi và nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong khi bên ngoài kia, các vị khách đang tụ hội ở lối vào để chúc mừng cho cặp đôi mới cưới trước khi họ khởi hành đi hưởng tuần trăng mật.

Ngoại trừ một vài người đặc biệt như Rhys Winterborne - chủ cửa hàng bách hóa xứ Wales, thì tất cả quan khách đều thuộc tầng lớp quý tộc. Điều đó có nghĩa là tất cả các cuộc trò chuyện đều sẽ bao gồm các chủ đề mà Tom không thể nhét một cái dít chuột vào¹. Săn cáo. Âm nhạc. Tổ tiên thượng đẳng. Các buổi họp mặt đó chưa từng thảo luận về kinh doanh, chính trị hay bất cứ điều gì khác mà Tom thấy thú vị.

Ngôi nhà kiểu Jacobean cổ kính có vẻ ngoài điển hình của một trang viên vùng quê do tổ tiên truyền lại - đồ nát nhưng sang trọng. Tom không thích những thứ cũ kỹ, chúng có mùi mốc meo kinh khủng và bụi bặm đã tích tụ qua nhiều thế kỷ, những tấm thảm thì sờn rách, những ô cửa sổ cổ vụn vẹo và biến dạng. Vẻ đẹp của vùng đồng quê xung quanh cũng không có tí mê hoặc nào với anh. Hầu hết mọi người đều đồng ý rằng Hampshire - với những ngọn đồi xanh tươi, rừng cây um tùm và những dòng suối lấp lánh đá vôi - là một trong những nơi có vẻ đẹp tự nhiên nhất trên trái đất. Tuy nhiên, nói chung, điều duy nhất Tom thích làm với thiên nhiên là bao phủ nó bằng những con đường, những cây cầu và đường ray xe lửa.

Những tiếng reo hò và cười đùa vang vọng đập tan không gian yên tĩnh của ngôi nhà. Không nghi ngờ gì là đôi vợ chồng mới cưới đang cố gắng trốn thoát khỏi cơn mưa những lời chúc tụng không dứt. Mọi người ở đây có vẻ thực sự hạnh phúc, điều làm Tom thấy vừa khó chịu vừa có chút khó hiểu. Như thể tất cả bọn họ đều biết một bí mật nào đó mà lại giữ kín với anh.

Sau khi làm nên cả một gia tài từ lĩnh vực đường sắt và xây dựng, Tom không bao giờ nghĩ mình sẽ cảm thấy ghen tỵ một lần nữa. Nhưng nó lại ở đây, gặm nhấm anh giống một con mọt từ từ ăn mòn thanh gỗ cũ. Nó không đúng. Anh hạnh phúc hơn hầu hết những người ở đây, hoặc ít nhất là giàu hơn, điều đó ít nhiều cũng giống nhau cả. Nhưng tại sao anh lại không cảm thấy hạnh phúc chứ? Đã nhiều tháng rồi anh không cảm thấy có gì đặc biệt. Anh đột ngột nhận ra một điều khá rùng rợn là dần dần tất cả những ham muốn thông thường của anh đều đã biến mất. Những thứ thường mang lại niềm vui cho anh giờ đây làm anh thấy chán nản. Không có gì - thậm chí là một đêm trong vòng tay của một phụ nữ xinh đẹp nhất - có thể làm anh thấy thỏa mãn. Anh chưa bao giờ như thế này trước đây. Cảm giác này làm anh bối rối và vô định.

Anh đã tưởng nếu mình dành thời gian với Devon và West Ravenel - những người anh đã biết ít nhất một thập kỷ - có thể sẽ giúp ích cho anh. Ba người họ, cùng với đám bạn bè bất hảo còn lại, đã thường xuyên chè chén và ẩu đả khắp các con đường ở London. Nhưng mọi thứ đã thay đổi. Hai năm trước, Devon bất ngờ được thừa kế tước hiệu Bá tước và đảm nhận vai trò làm chủ một gia đình. Còn West, trước đây là một gã nát rượu thành thoi, giờ lại quản lý cả điền trang và những người tá điền, mồm miệng thì cứ nói liên miên về thời tiết. Thời tiết ư, lạy Chúa tha cho anh đi. Anh em nhà Ravenel trước đây từng rất thú vị, còn giờ thì đã trở nên tẻ nhạt như những người khác.

Bước vào một căn phòng nhạc để trống, Tom tìm thấy một chiếc trườn kỉ lớn bọc nệm mềm mại choán hết một góc khuất trong căn phòng. Sau khi xoay chiếc ghế quay lưng lại với cửa, anh nằm xuống và nhắm mắt lại. Căn phòng yên tĩnh như một lăng mộ, ngoại trừ những tiếng tích tắc của đồng hồ ở đâu đó. Cảm giác mệt mỏi lạ lẫm này nhẹ nhàng bao trùm lấy anh như màn sương mù, làm anh thở dài mệt mỏi. Mọi người luôn đùa bỡn về sức sống và nhịp điệu nhanh gọn của anh, và tại sao không ai có thể theo kịp anh. Bây giờ có vẻ như anh còn không thể theo kịp chính mình.

Anh cần phải làm gì đó để thoát ra khỏi tình trạng u mê này.

Có lẽ anh nên kết hôn. Tuổi ba mươi một là thời điểm tốt để lấy vợ và có con cái. Có hàng tá phụ nữ trẻ đủ tiêu chuẩn ở đây, tất cả đều mang dòng máu xanh và được giáo dục tốt. Kết hôn với một người trong số họ sẽ giúp anh thăng tiến nhanh trong xã hội. Anh cần nhắc đến chị em nhà Ravenel. Cô chị cả, Helen, đã kết hôn với Rhys Winterborne, và Lady Pandora đã cưới Lord St. Vincent vào sáng nay. Vậy thì chỉ còn lại một người... cô chị gái sinh đôi của Pandora, Cassandra.

Tom chưa từng gặp cô, nhưng anh đã thoáng thấy cô vào bữa tối đêm qua, bóng dáng cô mập mờ qua các bụi cây trang trí và một rừng các chân đế nền bằng bạc. Anh có thể thấy rằng cô trông tươi trẻ, tóc vàng và khá yên tĩnh. Đó không hẳn là tất cả những gì anh mong muốn ở một người vợ, nhưng đó là một khởi đầu tốt.

Tiếng ai đó bước vào căn phòng phá tan dòng suy nghĩ của anh. Chết tiệt thật. Trong số hàng tá những căn phòng trống trên tầng này của ngôi nhà, vậy mà họ lại nhất định phải chọn căn này. Tom định đứng dậy để chứng minh sự hiện diện của mình thì một tiếng nức nở mềm mại khiến anh thu mình vào sâu hơn trong chiếc ghế. Ôi không. Một người phụ nữ đang khóc.

"Em xin lỗi," giọng nói nữ tính xa lạ run run vang lên. "Em không biết tại sao mình lại xúc động như thế."

Trong một lúc Tom đã nghĩ rằng cô đang nói chuyện với anh, nhưng rồi một giọng đàn ông đáp lại.

"Anh hiểu là thật không dễ dàng gì khi phải xa cô em gái đã luôn là người bạn đồng hành thân thiết nhất của em. Một cặp song sinh thì khó có thể rời xa nhau". Người đang nói là West Ravenel, giọng của anh ta ấm và dịu dàng hơn bất kỳ lúc nào mà Tom từng nghe thấy trước đây.

"Chỉ là vì em biết mình sẽ rất nhớ cô ấy. Nhưng em rất vui vì cô ấy đã tìm được tình yêu đích thực của mình. Thật hạnh phúc - "Giọng cô vỡ ra.

"Anh hiểu," West khô khan nói. "Đây, hãy dùng chiếc khăn này để lau đi những giọt nước mắt vui mừng đó đi."

"Cảm ơn anh."

"Thực ra đó là chuyện dễ hiểu," West vui vẻ nhận xét, "nếu em có thấy ghen tị. Em đã luôn muốn tìm được một nửa phù hợp, trong khi Pandora lại luôn kiên quyết sẽ không bao giờ kết hôn".

"Em không ghen tị, em chỉ lo lắng thôi." Người phụ nữ khẽ khịt mũi. "Em đã đi đến tất cả các bữa tối và khiêu vũ, và em đã gặp tất cả mọi người. Một số quý ông đủ điều kiện đã tỏ ra rất dễ chịu, nhưng ngay cả khi không có gì là quá sai với một trong số họ, thì cũng không đúng gì cả. Em đã từ bỏ việc tìm kiếm tình yêu rồi, em chỉ muốn tìm một người mà em có thể sẽ thích theo thời gian, vậy mà thậm chí em còn không thể tìm thấy người đó. Có điều gì đó không ổn với em rồi. Em sẽ kết thúc cuộc đời như một bà cô già mất thôi. "

"Không có cái gì gọi là một bà cô già hết."

"Vậy a-anh sẽ gọi một phụ nữ trung niên không kết hôn là gì?"

"Một phụ nữ với những tiêu chuẩn?" West gợi ý.

"Anh có thể gọi nó như vậy, nhưng những người khác đều sẽ gọi là 'gái già'. Cô hơi dừng lại. "Ngoài ra, em quá béo. Tất cả những chiếc váy của em đều chật ních".

"Em trông hoàn toàn bình thường như mọi khi."

"Em đã phải sửa lại chiếc váy này vào đêm qua. Em không thể buộc được những chiếc nút phía sau."

Lén lút xoay người, Tom lén nhìn qua mép ghế và anh gần như tắc thở khi nhìn chằm chằm vào cô với vẻ kinh ngạc.

Lần đầu tiên trong đời, Tom Severin đã bị đánh gục. Hạ gục hoàn toàn và giết hại tàn bạo.

Cô đẹp như lửa và ánh sáng mặt trời, một vẻ đẹp ấm áp và rực rỡ, tỏa sáng như những thỏi vàng. Hình ảnh của cô khiến anh cảm thấy đói khát, trống rỗng. Cô là tất cả những gì anh đã bỏ lỡ trong những năm tháng tuổi trẻ thiết thời của mình, mọi hy vọng và mọi cơ hội anh đã lỡ mất.

"Em gái yêu quý," West tử tế thì thầm, "hãy nghe anh. Không cần phải lo lắng gì cả. Em sẽ gặp được một người khác, hoặc em sẽ xem xét lại những người mà em đã không đánh giá cao lúc đầu. Một số đàn ông có sở thích khác lạ. Như những con hàu, hoặc pho mát Gorgonzola. "

Cô thở dài rùng mình. "Anh họ West, nếu em chưa kết hôn vào lúc hai mươi lăm tuổi... và anh vẫn còn độc thân... anh có thể trở thành con hàu của em không?"

West ngơ ngác nhìn cô.

"Chúng ta hãy kết hôn vào một ngày nào đó," cô tiếp tục, "nếu không ai khác muốn chúng ta. Em sẽ là một người vợ tốt. Tất cả những gì em từng mơ ước là có một gia đình nhỏ của riêng mình, và một ngôi nhà hạnh phúc nơi mọi người đều cảm thấy an toàn và được chào đón. Anh biết là em sẽ không bao giờ cần năn hay đóng sầm cửa hay hờn dỗi trong góc. Em chỉ cần ai đó để em chăm sóc. Em muốn là người quan trọng với ai đó. Trước khi anh từ chối - "

"Lady Cassandra Ravenel," West ngắt lời, "đó là ý tưởng ngu ngốc nhất mà bất cứ ai có thể nghĩ ra kể từ khi Napoléon quyết định xâm lược nước Nga."

Ánh mắt cô trở nên trách móc. "Tại sao chứ?"

"Giữa một loạt lý do có thể gây hoa mắt chóng mặt, em còn quá trẻ so với anh."

"Anh không già hơn Lord St. Vincent mà, và anh ấy vừa kết hôn với em gái sinh đôi của em."

"Bên trong anh già hơn anh ta đến cả thập kỷ. Linh hồn anh là một quả nho khô. Hãy nghe lời anh, em không muốn trở thành vợ anh đâu. "

"Nó còn tốt hơn là sự cô đơn."

"Vớ vẩn. 'Một mình' và 'cô đơn' là hai thứ hoàn toàn khác nhau. " West đưa tay vuốt lại một lọn tóc vàng xõa tung dính vào vết nước mắt đang khô trên má cô. "Bây giờ, hãy rửa mặt bằng nước lạnh, và -"

"TÔI SẼ TRỞ THÀNH CON HÀU CỦA EM," Tom cắt ngang. Anh đứng lên khỏi chiếc ghế và tiến lại gần cặp đôi, những người đang nhìn chăm chăm vào anh trong sự ngạc nhiên.

Bản thân Tom cũng ngạc nhiên với chính mình. Nếu có bất cứ điều gì mà anh làm tốt, thì đó là đàm phán các thỏa thuận kinh doanh, và đây không phải là cách để bắt đầu nó. Chỉ bằng một vài từ, anh đã tự đặt mình vào vị trí yếu ớt nhất.

Nhưng anh thèm muốn cô ghé góm, anh không thể ngăn bản thân mình lại.

Càng bước đến gần cô anh càng không thể suy nghĩ thông suốt. Tim anh đập nhanh và lạc nhịp đến nỗi anh có thể cảm thấy nó đang động vào xương sườn của mình.

Cassandra tiến lại gần West như để tự vệ, và nhìn chăm chăm vào anh như thể anh là một thằng điên quần trí nào đấy. Tom khó có thể trách cô. Thực ra, anh đã thấy hối hận về cách tiếp cận này, nhưng đã quá muộn để quay lại rồi.

West cau có. "Severin, anh đang làm cái quỷ gì ở đây vậy?"

"Tôi đang nghỉ ngơi trên chiếc ghế kia. Và sau khi anh bắt đầu nói chuyện, tôi không thể tìm được thời điểm thích hợp để ngắt lời". Tom không thể rời mắt khỏi Cassandra. Đôi mắt cô to tròn, đầy băn khoăn giống như tia sáng xanh dịu dàng lúc nửa đêm, bỏ qua ánh lấp lánh của những giọt nước mắt kia. Những đường cong trên cơ thể cô săn chắc và ngọt ngào, không có góc cạnh cứng nhắc hay đường thẳng ở đâu cả... không có gì khác ngoài sự mềm mại, gợi cảm đầy mời gọi. Nếu cô là của anh... cuối cùng anh sẽ có được cảm giác thoải mái mà những người đàn ông khác có. Không còn phải dành từng giây phút trong ngày để cố gắng và khao khát, và sẽ không bao giờ cảm thấy chán nản nữa.

"Tôi sẽ cưới em," Tom nói với cô. "Vào bất cứ lúc nào. Với bất kì điều kiện nào."

West nhẹ nhàng thúc Cassandra đi về phía cửa. "Đi khỏi đây đi, em gái, trong khi anh nói chuyện với thằng điên này."

Cô bối rối gật đầu và vâng lời anh.

Khi cô bước qua ngưỡng cửa, Tom gấp gáp gọi mà không cần suy nghĩ

"Thưa quý cô?"

Cô từ từ xuất hiện trở lại, nhìn trộm anh từ sau khung cửa.

Tom không biết phải nói gì, chỉ là anh không thể để cô đi trong khi cô vẫn nghĩ rằng cô là một cái gì đó kém hoàn hảo.

"Em không quá béo đâu," anh nói cộc lốc. "Càng có nhiều người như em trên thế giới thì càng tốt."

Những lời khen ngợi này không chính xác đến hùng hồn, hoặc thậm chí là còn không phù hợp. Nhưng anh có thể thấy sự thích thú lấp lánh trong

đôi mắt xanh tuyệt đẹp đó trước khi Cassandra biến mất.

Từng thớ cơ trên người anh căng lên theo bản năng, anh muốn chạy theo cô như một con chó săn chạy theo mùi hương.

West quay về phía Tom, với biểu cảm khó hiểu và khó chịu.

Trước khi người bạn của anh có thể mở lời, Tom đã hỏi gấp, "Tôi có thể có cô ấy không?"

"Không."

"Tôi phải có cô ấy, hãy để tôi có cô ấy -"

"Không."

Tom bật chế độ kinh doanh. "Vậy là anh muốn cô ấy cho chính mình. Hoàn toàn dễ hiểu thôi. Chúng tôi có thể thương lượng về điều đó. "

"Anh vừa nghe thấy tôi từ chối cưới cô ấy rồi đó," West cau kinh chỉ ra.

Đó là điều mà Tom không thể tin nổi trong giây lát. Làm thế nào mà West, hoặc bất kỳ người đàn ông nào có cái háng vẫn còn làm việc, lại không muốn một cô gái có vẻ ngoài ám ảnh dữ dội đến vậy được? "Đó rõ ràng là một chiến lược để anh có thể thu hút cô ấy sau này," anh nói. "Nhưng tôi sẽ cho anh một phần tư công ty đường sắt vì cô ấy. Và cũng sẽ chia cho anh cổ phần trong một công ty khai thác. Tôi cũng có thể đưa anh tiền mặt. Chỉ cần nói số lượng ra thôi. "

"Anh điên à? Lady Cassandra không phải là vật sở hữu mà tôi có thể đưa cho anh như đưa một chiếc ô. Mà thực ra, tôi thậm chí sẽ không bao giờ đưa cho anh một chiếc ô. "

"Anh có thể thuyết phục cô ấy. Rõ ràng là cô ấy tin tưởng anh. "

"Và anh tin rằng tôi sẽ sử dụng điều đó để chống lại cô ấy à?"

Tom bối rối và mất kiên nhẫn. "Có ích lợi gì khi anh có được sự tin tưởng của ai đó nếu anh không sử dụng nó để chống lại họ?"

"Lady Cassandra sẽ không bao giờ lấy anh, Severin," West bực tức nói.

"Nhưng cô ấy là người tôi luôn mong muốn."

"Làm sao anh biết điều đó? Cho đến lúc này, tất cả những gì anh thấy chỉ là một phụ nữ trẻ xinh đẹp với mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Anh có bao giờ tự hỏi cô ấy có gì bên trong không? "

"Không. Tôi không quan tâm. Cô ấy có thể là bất cứ thứ gì mà cô ấy muốn ở bên trong, miễn là cô ấy để tôi có như thế bên ngoài." Khi Tom nhìn thấy biểu cảm của West, anh nói với vẻ phòng thủ, "Anh biết tôi không phải là một gã ủy mị mà."

"Ý anh là có cảm xúc con người à?" West gay gắt hỏi.

"Tôi có cảm xúc." Tom dừng lại. "Khi tôi muốn."

"Còn tôi thì đang có một cảm xúc ngay bây giờ. Và trước khi nó buộc tôi phải chèn giày vào miệng anh, tôi sẽ tạo một khoảng cách giữa chúng ta." West xiên anh bằng cái liếc mắt chết người. "Tránh xa cô ấy ra, Tom. Tìm một cô gái vô tội khác để mà giờ trò đùa bại đó đi. Tôi đã có đủ lý do để giết chết anh ngay bây giờ rồi. "

Tom nhướng mày. "Anh vẫn còn cay cú về cuộc đàm phán bản hợp đồng đó à?" anh hỏi với vẻ ngạc nhiên.

"Tôi sẽ luôn căm tức điều đó," West xác nhận lời anh. "Anh đã cố gắng lừa quyền khai thác khoáng sản đối với tài sản của chính chúng tôi, dù anh biết chúng tôi đang trên bờ vực phá sản."

"Đó chỉ là làm ăn," Tom phản đối.

"Vậy còn tình bạn thì sao?"

"Tình bạn và công việc kinh doanh là hai thứ riêng biệt."

"Anh đang cố gắng tuyên bố rằng anh sẽ không phiền nếu một người bạn cố gắng lừa đảo anh, đặc biệt là vì anh muốn tiền?"

"Tôi luôn muốn tiền. Đó là lý do tại sao tôi có rất nhiều. Và không, tôi sẽ không phiền nếu một người bạn cố gắng lừa tôi; Tôi sẽ tôn trọng nỗ lực đó. "

"Đúng là anh có thể như thế." West nói nghe có vẻ thán phục. "Anh có thể là một thằng khốn không có linh hồn với sự thèm ăn vô tâm của một con cá mập bò, nhưng anh luôn thành thật."

"Anh luôn rất công bằng, anh bạn. Đó là lý do tại sao tôi muốn anh nói với Lady Cassandra về những phẩm chất tốt cũng như xấu của tôi. "

"Những phẩm chất tốt nào cơ?" West hỏi gay gắt.

Tom đã phải suy nghĩ một lúc. "Như là tôi giàu cỡ nào chẳng hạn?" anh đề nghị.

West rên rỉ và lắc đầu. "Tôi có thể sẽ cảm thấy tiếc cho anh, Tom, nếu anh không phải là một cái mông ích kỷ như vậy. Tôi đã thấy anh như thế này trước đây, và tôi đã biết điều đó sẽ dẫn đến đâu. Đây là lý do tại sao anh sở hữu nhiều căn nhà hơn anh có thể ở, nhiều ngựa hơn anh có thể cưỡi và nhiều bức tranh hơn anh có thể treo lên tường. Anh không thể chấp nhận sự thất vọng hay chán ngán. Ngay khi anh có được thứ mà anh muốn, nó không còn mê hoặc được anh. Với kiểu suy nghĩ như thế, anh tin là Devon hay là tôi sẽ cho phép anh ve vãn Cassandra à?"

"Tôi sẽ không mất hứng thú với vợ của mình."

"Có gì khác chứ?" West nhẹ giọng hỏi. "Tất cả những gì quan trọng với anh là thú vui săn đuổi."

Chương 2

Dịch : Muse

Sau khi bước ra khỏi đó, Cassandra vội vã quay lại phòng mình để rửa mặt. Cô đắp một miếng gạc lạnh và ướm lên mắt để làm dịu những chỗ sưng đỏ. Tuy nhiên, không gì có thể xoa dịu nỗi đau đã bắt đầu âm ỉ nảy mầm ngay khi cô trông thấy chiếc xe ngựa chở Pandora rời khỏi nhà. Người em gái sinh đôi của cô, nửa kia của cô, đã bắt đầu một cuộc sống mới với chồng của cô ấy, Lord St. Vincent. Và giờ thì Cassandra chỉ còn lại một mình.

Cố ngăn mình không trào nước mắt lần nữa, Cassandra từ từ đi xuống chiếc cầu thang đôi lớn dẫn đến lối vào đại sảnh. Cô sẽ phải tham dự một bữa tiệc tự chọn thân mật đã được bày sẵn trong khu vườn trang trọng của gia đình cùng với những vị khách. Các vị khách đến và đi tùy ý, với những lát bánh mì nóng hổi, những quả trứng thơm lừng với bánh mì nướng, chim cút hun khói, salad trái cây và những lát bánh pudding táo, bánh xốp và kem Bavaria. Họ đang băng qua đại sảnh vào bước ra ngoài với những khay cà phê, trà và sâm panh đá.

Thường thì đây là kiểu sự kiện mà Cassandra thích nhất. Cô thích một bữa sáng ngon lành, đặc biệt là khi được kết thúc bữa ăn với một chút gì đó ngọt ngào và bánh pudding táo là một trong những món tráng miệng yêu thích nhất của cô. Tuy nhiên, giờ cô đang không có tâm trạng để tâm sự với ai cả. Hơn nữa, dạo gần đây cô đã ăn hơi quá nhiều đồ ngọt ... bánh tart mút vào giờ uống trà ngày hôm qua, và tất cả các loại trái cây đá bào giữa các món ăn tối đêm qua, và món bánh éclair² đó, được nhồi với kem hạnh nhân béo ngậy và phủ một lớp đá lạnh. Và một trong những bông hoa hạnh nhân nhỏ được trang trí từ một đĩa bánh pudding.

Đi được đến nửa cầu thang, Cassandra phải dừng lại và hôn hên vì mệt. Cô đặt một tay vào dưới xương sườn mình, nơi chiếc áo nịt ngực đã được thắt chặt hơn bình thường một chút. Theo thông lệ, những cô gái phải mặc áo nịt ngực bó sát hàng ngày để hỗ trợ cho lưng và thúc đẩy một tư thế tốt, nhưng chúng không được thắt quá chặt. Cô chỉ siết chúng chặt hơn trong những dịp đặc biệt như thế này. Với số cân mà cô đã tăng thêm gần đây, Cassandra đang cảm thấy cực kì khó chịu, khó thở và nóng bức. Chỉ đứng yên như bây giờ mà cô vẫn cảm thấy như không khí đang bị giữ lại gần đỉnh phổi. Đỏ bừng mặt, cô ngồi xuống nghỉ cạnh cầu thang và tựa vào lan can. Và rồi cảm xúc lại ập đến làm khóe mắt cô cay cay.

Ohhh, thôi nào, dừng lại đi chứ. Bực bội với chính mình, Cassandra với lấy một chiếc khăn tay từ chiếc túi ẩn dưới váy và thô bạo ấn nó lên những giọt nước mắt ngổ nghịch mới trào ra. Sau một hoặc hai phút trôi qua, cô nhận ra có ai đó đang thận trọng leo lên cầu thang.

Xấu hổ vì bị bắt gặp đang khóc nhè trên bậc cầu thang như một đứa trẻ đi lạc, Cassandra cố gắng đứng lên.

Một giọng nói trầm thấp ngăn cô lại. "Không... đừng làm thế. Tôi chỉ muốn đưa em cái này."

Qua những giọt nước lóng lánh mờ ảo, cô nhìn thấy thân hình đen tối của Tom Severin, người giờ đã đến đứng ngay dưới cô một bậc, với hai ly sâm panh đá trên tay. Anh đưa một chiếc ly cho cô.

Cassandra định với lấy nó, nhưng lại do dự. "Tôi không nên uống sâm panh, trừ khi nó được trộn với đầm."

Một bên khóe miệng anh hơi nhếch lên. "Tôi sẽ không nói gì đâu."

Cassandra nhận lấy ly rượu một cách đầy biết ơn và uống nó. Ly sâm panh lạnh thật là tuyệt vời, làm dịu đi cơn khát khô trong cổ họng.

"Cảm ơn anh," cô thì thầm.

Anh gật đầu với cô và dợm quay người rời đi.

"Chờ đã," Cassandra nói, mặc dù cô không chắc mình muốn anh ở lại đây hay là rời đi.

Mr. Severin quay lại nhìn cô với ánh mắt dò hỏi.

Trong cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của họ ở phòng âm nhạc, Cassandra đã quá bối rối để nhìn anh kỹ hơn. Anh đã cư xử rất kỳ quặc - đột ngột nhảy ra ngoài và đề nghị kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ. Ngoài ra, cô cảm thấy mình đã mất hết thể diện khi để anh nghe được bài diễn văn phơi bày dầm nước mắt của mình với West, đặc biệt là phần về việc phải sửa sang lại quần áo.

Nhưng bây giờ cô không thể không nhận thấy anh có khuôn mặt rất đẹp trai, cùng cơ thể dong dỏng không chút mỡ thừa gọn gàng thanh lịch, mái tóc anh hơi sẫm màu, làm nổi bật nước da trắng đến gần như trong suốt, và đôi lông mày rậm hơi xéch lên vẽ ranh mãnh. Nếu đánh giá riêng từng đường nét trên khuôn mặt anh - chiếc mũi dài, khuôn miệng rộng, đôi mắt một mí, gò má và quai hàm góc cạnh - cô sẽ không nghĩ anh hấp dẫn đến thế. Nhưng bằng cách nào đó, khi tất cả những nét đặc trưng đó đi cùng với nhau, vẻ ngoài của anh lại mang sắc thái nổi bật và đặc biệt rất riêng, kiểu mà sẽ làm cô nhớ đến lâu hơn là tiêu chuẩn đẹp trai thông thường.

"Anh được hoan nghênh đến tham gia cùng với tôi," Cassandra thấy mình lên tiếng.

Severin hơi do dự. "Em thật sự muốn thế chứ?" anh làm cô ngạc nhiên khi hỏi lại.

Cassandra cân nhắc một chút. "Tôi không chắc nữa," cô thừa nhận. "Chỉ là tôi không muốn phải ở một mình... nhưng lại không đặc biệt muốn ở cùng ai cả."

"Vậy thì tôi là một giải pháp hoàn hảo." Anh ngồi xuống bên cạnh cô. "Em có thể nói bất cứ điều gì em thích. Tôi hứa sẽ không đưa ra bất kì phán xét đạo đức nào."

Cassandra không trả lời, vì trong giây lát đó cô bị xao nhãng bởi đôi mắt anh. Chúng có màu xanh nước biển với những đốm màu xanh lá cây rực rỡ xung quanh viền con ngươi, nhưng một bên mắt có màu xanh đậm hơn hẳn mắt kia.

"Mọi người đều thích phán xét," cô phản bác lời tuyên bố của anh.

"Tôi thì không. Phán đoán của tôi về đúng hoặc sai khác với hầu hết tất cả mọi người. Em có thể gọi tôi là một người theo chủ nghĩa hư vô đạo đức".

"Đó là cái gì vậy?"

"Nôm na là kiểu người luôn tin rằng không có gì bẩm sinh là đúng hoặc sai cả."

"Ồ, thế thì thật dễ sợ," cô thốt lên.

"Tôi biết," anh nói, biểu cảm hối lỗi.

Có lẽ một số phụ nữ trẻ được giáo dục với phương pháp nhẹ nhàng sẽ thấy bị sốc, nhưng Cassandra lại ở với những người không tuân theo bất cứ lẽ thường nào cả. Cô đã lớn lên cùng với Pandora - người có bộ não quay ngược chiều và luôn nhảy nhót - cô em gái có sở thích khuấy động cuộc sống tách biệt khó có thể chịu đựng được của cô lên. Thực ra, Mr. Severin sở hữu một loại năng lượng bí ẩn nào đó nhắc cô nhớ đến Pandora. Ai cũng

có thể nhận ra sự tương đồng đó ngay, kiểu hiệu động của một bộ óc luôn chạy với tốc độ nhanh hơn những người khác.

Uống thêm một ngụm sâm panh nữa, Cassandra cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi cảm giác buồn bã muốn khóc qua đi, và cô đã có thể hít thở bình thường trở lại.

"Mọi người gọi anh là một thiên tài, có phải không?" cô hỏi, nhớ lại cuộc thảo luận giữa Devon, West và Mr. Winterborne lúc nãy, những người đều là bạn của Severin. Họ đều đồng ý rằng Ông trùm ngành đường sắt sở hữu bộ óc kinh doanh nhạy bén và tài giỏi nhất trong tất cả những người mà họ từng biết. "Đôi khi những người thông minh có thể biến một vấn đề đơn giản thành một vấn đề rất phức tạp. Có lẽ vì vậy mà anh gặp khó khăn trong việc phân biệt đúng sai".

Nhận xét nhỏ đó gợi ra một nụ cười ngắn nơi anh. "Tôi không phải là một thiên tài."

"Anh đang khiêm tốn đó," cô nói.

"Tôi không bao giờ khiêm tốn." Mr. Severin uống cạn chỗ sâm panh còn lại, đặt chiếc ly xuống bậc cầu thang và quay hẳn sang phía cô. "Tôi có trí tuệ trên mức trung bình và trí nhớ như cái máy ảnh. Nhưng đó không phải là tài năng thiên bẩm gì cả".

"Thật thú vị," Cassandra bức bối nói, rồi cô nghĩ, ồ... gì đó khá kỳ cục. "Anh chụp ảnh bằng tâm trí của anh á?"

Môi anh hơi giật lên, như thể anh đọc được suy nghĩ của cô vậy. "Không giống vậy đâu. Tôi lưu giữ thông tin dễ dàng hơn bằng hình ảnh. Những thứ kiểu như biểu đồ hoặc bảng biểu, hay các trang sách, tôi đều có thể ghi nhớ hoàn hảo đến từng chi tiết, như thể tôi đang nhìn vào một bức tranh vậy. Tôi nhớ cách sắp xếp đồ đạc nội thất và những đồ trang

trí nghệ thuật trên tường của hầu hết những ngôi nhà mà tôi đã từng ghé thăm. Từng chữ của từng bản hợp đồng mà tôi đã ký và các thỏa thuận kinh doanh mà tôi đã thương lượng đều ở đây hết." Anh gõ nhẹ vào một bên thái dương mình bằng một ngón tay thon dài.

"Chắc là anh đang đùa?" Cassandra ngạc nhiên hỏi.

"Không may là, KHÔNG ĐÂU."

"Tại sao, dù vì bất kì điều gì trên trái đất này, anh lại thấy mình không may mắn khi sở hữu một trí tuệ tuyệt đỉnh như thế chứ?"

"Chà, đó mới là vấn đề: Nhớ được lượng lớn thông tin không có nghĩa là em thông minh. Vấn đề là những gì em làm với những thông tin đó." Anh nhăn mặt. "Phải ghi nhớ quá nhiều thứ sẽ khiến não bộ hoạt động kém hiệu quả. Có một số thông tin chúng ta nên quên đi vì chúng ta không cần đến nó hoặc vì nó sẽ gây cản trở. Nhưng tôi lại nhớ tất cả những lần thử nghiệm thất bại rõ ràng như những lần tôi thành công vậy. Tất cả những sai lầm và kết quả tiêu cực từ việc đó. Đôi khi nó giống như bị cuốn vào một cơn bão bụi ấy - có quá nhiều mảnh vụn đang bay đến khiến tôi không thể nhìn rõ ràng được."

"Nghe có vẻ kiệt sức khi có một bộ nhớ giống như máy chụp ảnh. Tuy nhiên, anh đã tận dụng nó tối đa đấy chứ. Không ai có thể thực sự thương hại anh vì điều đó đâu. "

Anh cười toe toét và hơi gục đầu xuống. "Tôi cũng cho là không."

Cassandra uống hết những giọt sâm panh cuối cùng trước khi đặt chiếc ly sang một bên. "Mr. Severin, tôi có thể hỏi anh vài câu mang tính cá nhân được không? "

"Tất nhiên."

"Tại sao anh lại đề nghị làm con hầu của tôi?" Cảm xúc ngại ngùng làm mặt cô ửng hồng. "Có phải vì tôi đẹp không?"

Anh ngẩng đầu lên ngay. "Một phần thôi," anh thừa nhận, không có một chút xấu hổ. "Nhưng tôi cũng thích những điều em nói - rằng em không bao giờ cần nhằn hay đóng sầm cửa lại và em cũng không tìm kiếm tình yêu. Tôi cũng không." Anh dừng lại, nhìn cô với một sự rung động mạnh mẽ. "Tôi nghĩ chúng ta sẽ là một cặp đôi hoàn hảo."

"Ý tôi không phải là tôi không muốn tình yêu," Cassandra phản đối. "Ý tôi chỉ là tôi sẵn sàng để tình yêu phát triển theo thời gian. Nói rõ hơn là tôi muốn có một người chồng cũng có thể yêu tôi".

Mr. Severin nghĩ một lúc trước khi trả lời. "Vậy em nghĩ sao về việc có một người chồng - người mặc dù không đẹp trai, đúng ra là hoàn toàn xấu xí và tình cờ là rất giàu có? Và nếu anh ta tốt bụng và chu đáo, sẽ cho em bất cứ thứ gì em yêu cầu - biệt thự, trang sức, những chuyến du lịch nước ngoài, du thuyền riêng và một toa tàu riêng sang trọng? Và nếu anh ta đặc biệt giỏi..." Anh dừng lại, giống như đang suy nghĩ kỹ hơn về những gì anh sắp nói. "Nếu anh ấy vừa có thể là người bảo vệ vừa có thể làm bạn với em thì sao? Nó có thực sự quan trọng không nếu anh ấy chỉ không thể yêu em?"

"Tại sao anh ấy lại không thể?" Cassandra hỏi, tò mò và bối rối. "Có phải là vì anh ấy thiếu một trái tim?"

"Không, anh ấy có một cái, nhưng nó không bao giờ hoạt động theo cách đó. Nó... bị đóng băng. "

"Kể từ bao giờ?"

Anh suy nghĩ một lúc. "Từ lúc sinh ra?" anh ướm lời.

"Trái tim không thể bị đóng băng ngay từ đầu được," Cassandra khôn khéo nói. "Có thể có điều gì đó đã xảy ra với anh."

Mr. Severin liếc nhìn cô hơi chế giễu. "Làm sao mà em biết nhiều về trái tim thế?"

"Tôi đã đọc những cuốn tiểu thuyết -" Cassandra bắt đầu nghiêm túc nói, và cảm thấy hơi bức tức khi nghe thấy một tiếng cười khẽ của anh. "Khá nhiều. Anh không nghĩ rằng một người có thể học được nhiều thứ từ việc đọc tiểu thuyết à?"

"Không có gì có thể thực sự áp dụng cho cuộc sống." Đôi mắt màu xanh lá cây đó ẩn chứa một tia sáng thân thiện, như thể anh thấy cô thật quyến rũ.

"Nhưng cuộc sống là chủ đề của những cuốn tiểu thuyết. Một cuốn tiểu thuyết có thể chứa đựng nhiều sự thật hơn một nghìn bài báo hay những báo cáo khoa học. Nó cho phép anh tưởng tượng, dù là chỉ trong một thời gian ngắn, rằng anh là một ai đó khác - và sau đó anh sẽ hiểu thêm về những người khác, hay thậm chí là cả bản thân anh."

Cách anh lắng nghe cô rất xu nịnh, rất cẩn thận và quan tâm, anh đang thu thập từng từ của cô như thể anh thu thập những bông hoa để ép vào một cuốn sách. "Tôi xin sửa lại quan điểm của mình," anh nói. "Tôi thấy là tôi sẽ phải đọc một cuốn thôi. Em có gợi ý nào không?"

"Tôi không dám đâu. Tôi không biết sở thích của anh là gì mà."

"Tôi thích xe lửa, tàu thủy, máy móc và nhà cao tầng. Tôi thích ý tưởng đi du lịch đến những nơi mới, mặc dù tôi chưa bao giờ có thời gian để đi đâu cả. Tôi không thích sự ủy mị hay lãng mạn. Lịch sử đưa tôi vào giấc ngủ nhanh hơn. Tôi không tin vào phép màu, thiên thần, hay những bóng

ma ". Anh nhìn cô đầy mong đợi, như thể anh vừa đặt ra một thử thách cho cô.

"Hừm." Cassandra lúng túng không biết loại tiểu thuyết nào có thể hấp dẫn được anh. "Tôi sẽ phải suy nghĩ về điều này. Tôi muốn giới thiệu một vài cuốn mà anh chắc chắn sẽ thích ".

Mr. Severin mỉm cười, những chùm đèn phản chiếu ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt anh. "Vậy tôi đã nói với em về sở thích của tôi rồi ... còn của em là gì?"

Cassandra nhìn xuống đôi cánh tay khoanh gọn trong lòng. "Hầu hết những thứ tôi thích đều khá tầm thường," cô nói với một tiếng cười tự ti. "Những công việc thủ công, chẳng hạn như thêu thùa, đan lát và kim chích. Tôi phác thảo và vẽ một chút. Tôi thích những giấc ngủ ngắn và uống trà, lười biếng đi dạo vào những ngày nắng, đọc sách vào những buổi chiều mưa. Tôi không có tài năng đặc biệt hay tham vọng lớn lao nào cả. Nhưng một ngày nào đó tôi muốn có gia đình riêng của mình, và... tôi muốn giúp đỡ những người khác nhiều hơn khả năng của tôi bây giờ. Tôi mang những giỏ thức ăn và thuốc men cho những tá điền và những người quen trong làng, nhưng điều đó vẫn chưa đủ. Tôi muốn cung cấp sự giúp đỡ cho những người thực sự cần nó ". Cô thở dài. "Tôi cho rằng điều đó nghe hơi nhàm chán. Pandora mới là đứa em gái song sinh thú vị, vui nhộn, là người luôn gây ấn tượng. Còn tôi thì đã luôn là... ừm, là ai đó mà không phải là Pandora." Trong sự im lặng tuyệt đối sau đó, cô ngược lên nhìn với vẻ chán nản. "Tôi không biết tại sao tôi lại nói với anh tất cả những điều đó. Hẳn là do ly rượu sâm panh. Làm ơn quên những điều tôi đã nói đi được không? "

"Ngay cả khi tôi muốn thế," anh nói nhẹ nhàng. "Thì tôi cũng không thể làm được."

"Làm phiền rồi." Cau mày, Cassandra với lấy chiếc ly rỗng của mình và đứng dậy, chỉnh trang lại chiếc váy vào nếp.

Mr. Severin cũng cầm lấy chiếc ly của mình lên và đứng dậy. "Nhưng em không cần phải lo lắng," anh nói. "Em có thể nói bất cứ điều gì em muốn với tôi. Tôi là con hầu của em".

Cô đề lọt một tiếng cười khúc khích trước khi kịp kìm nén. "Xin đừng nói thế. Anh không phải là cái thứ đó. "

"Em có thể chọn một từ khác, nếu em thích." Mr. Severin nhắc cánh tay lên để hộ tống cô đi xuống tầng dưới. "Nhưng thực ra, nếu em cần bất cứ cái gì - bất kỳ sự thiên vị hay bất kỳ dịch vụ nào, dù là lớn hay nhỏ - thì tôi sẽ là người gửi nó cho em. Không đặt câu hỏi cũng không có giao ước kèm theo. Em sẽ nhớ điều đó chứ?"

Cassandra do dự trước khi nói lấy cánh tay anh. "Tôi sẽ nhớ." Khi họ bước xuống tầng một, cô ngạc nhiên hỏi, "Nhưng tại sao anh lại hứa như vậy?"

"Em chưa bao giờ thích ai đó hoặc cái gì đó ngay lập tức, mà không biết chính xác lý do tại sao, nhưng cảm thấy chắc chắn mình phải tìm ra nó à?"

Cô không thể không mỉm cười với ý nghĩ đó. Đúng vậy, hiển nhiên là thế. Ngay bây giờ. Nhưng sẽ là quá mong đợi nếu nói như vậy, bên cạnh đó, động viên anh là một sai lầm. "Tôi rất vui khi được gọi anh là bạn, Mr. Severin. Nhưng tôi sợ rằng hai chúng ta không bao giờ có khả năng kết hôn. Chúng ta không phù hợp. Tôi chỉ có thể làm hài lòng anh với những cách hời hợt nhất."

"Tôi sẽ rất vui với điều đó," anh nói. "Mối quan hệ hời hợt là kiểu yêu thích của tôi."

Một nụ cười tiếc nuối đọng lại trên môi cô. "Mr. Severin, anh không thể cho tôi cuộc sống mà tôi hằng mơ ước. "

"Tôi hy vọng giấc mơ của em sẽ thành hiện thực, quý cô của tôi. Nhưng nếu không, tôi có thể cung cấp cho em một số vật thay thế sẽ làm em hài lòng. "

"Sẽ không nếu trái tim của anh đã bị đóng băng," Cassandra nói.

Mr. Severin cười toe toét và không trả lời. Nhưng ngay khi họ gần đến bước cuối cùng, cô nghe thấy tiếng thì thầm, gần như khó hiểu của anh.

"Thực ra... tôi nghĩ nó vừa tan giá một chút rồi."

- Hết chương 2 -

Chương 3

Dịch : Muse

Mặc dù Cassandra đã thận trọng duy trì một khoảng cách với Mr. Severin trong bữa ăn sáng tự chọn thân mật, cô vẫn không thể ngừng lén lút nhìn khi anh hòa nhập với những vị khách khác. Anh tỏ ra thoải mái và khá yên lặng, không cố gắng thu hút sự chú ý. Nhưng ngay cả nếu Cassandra không biết anh là ai, cô vẫn sẽ nghĩ rằng có điều gì đó lạ thường ở anh. Anh ta có một vẻ ngoài tự tin sắc sảo và sự cảnh giác của một kẻ săn mồi. Đó là dáng vẻ của một người đàn ông quyền lực, cô nghĩ thế, khi cô nhìn thấy anh nói chuyện với Mr. Winterborne, người cũng có vẻ ngoài đó. Họ rất khác với những người đàn ông cùng giai cấp với cô, những người đã được nuôi dưỡng bằng tư tưởng truyền thống và quy tắc cư xử từ khi sinh ra.

Những người đàn ông như Severin và Winterborne được sinh ra là bình thường nhưng đã tự tạo ra vận mệnh của riêng mình. Thật không may, việc theo đuổi lợi nhuận một cách trơ trẽn bị chế giễu và không được ưa chuộng trong giới thượng lưu. Một người đàn ông phải có được của cải một cách kín đáo, giả vờ rằng nó đến thông qua vài cách gián tiếp.

Đây không phải là lần đầu tiên Cassandra thấy mình ước rằng mình thuộc ‘cấp đôi không phù hợp’ như cách gọi của họ, để không bị xã hội thượng lưu thương hại. Trong mùa lễ hội đầu tiên của mình, cô đã gặp gần như mọi quý ông đủ điều kiện cùng tầng lớp của mình ở London, và sau khi đếm số người độc thân đã được xác nhận cũng như những người quá già hoặc ốm yếu để kết hôn, thì tổng hợp lại không có hơn hai tá người đáng để cô xem xét. Vào cuối mùa, cô đã nhận được năm lời cầu hôn, nhưng cô không đồng ý với cái nào. Điều đó đã làm mất lòng người bảo trợ của cô,

Lady Berwick, người đã cảnh báo rằng có thể cô sẽ kết thúc như chị gái Helen của mình.

"Cô ấy đã có thể kết hôn với bất kỳ ai," Lady Berwick nói một cách buồn bã. "Nhưng trước khi mùa lễ hội bắt đầu, cô ấy đã phung phí tất cả tiềm năng của mình bằng cách kết hôn với con trai của một người bán tạp hóa xứ Wales."

Điều đó khá bất công, vì Mr. Winterborne là một người đàn ông tuyệt vời, người đã yêu cả thể xác và linh hồn của Helen. Anh cũng vô cùng giàu có, khi đã xây dựng cửa hàng tạp hóa của cha mình thành cửa hàng bách hóa lớn nhất thế giới. Tuy nhiên, Lady Berwick đã đúng về phản ứng của xã hội. Họ buôn chuyện trong các căn phòng khách riêng rằng Helen đã xuống cấp bởi cuộc hôn nhân không cân xứng này. Trong vòng tròn xã hội thượng lưu, nhà Winterbornes sẽ không bao giờ được chấp nhận hoàn toàn. Nhưng may mắn thay, Helen quá hạnh phúc và rạng rỡ để quan tâm đến điều đó.

Tôi không ngại một cuộc hôn nhân xuống cấp, nếu tôi được yêu, Cassandra nghĩ. Không ngại ngần một chút nào. Nhưng thật không may, tình yêu đích thực dường như không bao giờ đến với người đang tìm kiếm nó. Tình yêu là một kẻ lừa gạt, thích rình mò những người đang bận rộn làm việc khác.

Lady Berwick xuất hiện bên cạnh cô. "Cassandra." Quý phu nhân có thân hình cao to và oai vệ, giống như một chiếc thuyền sẵn sàng ra khơi với bốn cột buồm. Bà không giống kiểu những gì mọi người hay mô tả về một phụ nữ vui vẻ. Thường thì bà luôn mang biểu cảm của một người vừa tìm thấy những mảnh vụn bánh mì trong lọ mứt. Tuy nhiên, có nhiều điều về bà được mọi người ngưỡng mộ. Bà là một người thực dụng, không bao giờ chống lại những gì là không thể tránh khỏi, nhưng luôn đạt được mục đích của mình bằng ý chí và sự bền bỉ tuyệt đối.

"Tại sao cháu không ngồi cùng với các vị khách?" Lady Berwick hỏi.

Cassandra nhún vai và bẽn lễn trả lời, "Cháu thấy hơi buồn sau khi Pandora rời đi."

Đôi mắt sắc sảo của người phụ nữ lớn tuổi dịu lại. "Tiếp theo là đến lượt cháu, cháu gái thân mến. Và ta dự định sẽ ghép đôi cháu với một anh chàng còn xuất sắc hơn cả em gái cháu". Bà liếc nhìn có chủ ý về một chiếc bàn ở phía xa nơi Lord Foxhall đang ngồi với những người bạn của anh. "Là người thừa kế của Lord Westcliff, một ngày nào đó Foxhall sẽ kế thừa tước hiệu lâu đời và ưu tú nhất trong giới quý tộc. Anh ta ở đẳng cấp cao hơn tất cả mọi người, ngay cả St. Vincent. Cưới anh ta, và một ngày nào đó cháu sẽ được ưu tiên hơn em gái mình, và dẫn trước con bé khi đi ăn tối. "

"Pandora sẽ thích điều đó," Cassandra nói, mỉm cười khi nghĩ đến em gái sinh đôi tinh nghịch của mình. "Nó sẽ cho con bé cơ hội để thì thầm những lời lăng mạ sau lưng cháu, trong khi cháu không thể quay lại để đáp lời."

Lady Berwick không chia sẻ sự thích thú với cô. "Pandora luôn phản pháo lại những lời hướng dẫn của ta," bà quả quyết nhận xét. "Tuy nhiên, bằng cách nào đó con bé đã vớ được một mối hôn nhân rất tốt, và cháu cũng sẽ như vậy. Đến đây, chúng ta sẽ trò chuyện với Lord Foxhall và anh trai anh ta, Mr. Marsden, anh ta cũng là một triển vọng hôn nhân tốt đẹp đấy. "

Cassandra thầm kêu trong lòng khi nghĩ đến việc phải đứng cứng nhắc nói chuyện nhỏ nhẹ với hai anh em đó dưới sự theo dõi của Lady Berwick. "Thưa bà," cô miễn cưỡng nói, "Cháu đã gặp cả hai quý ông này rồi, và cháu thấy họ khá lịch sự. Nhưng cháu không nghĩ ai trong hai người họ sẽ phù hợp với cháu đâu, và cháu cũng thế."

"Tại sao lại không?"

"Ồ... cả hai người họ đều rất... ừm, lực lưỡng. Họ thích săn bắn, cưỡi ngựa, câu cá, các cuộc đua ngoài trời, và các trận đấu của đàn ông... "Giọng cô nhỏ dần, và cô nhăn mặt hài hước.

"Có những dấu vết hoang dã trong những đứa con của nhà Marsden," Lady Berwick nói với vẻ không tán thành, "thứ chắc chắn là do người mẹ. Một người Mỹ, cháu biết đấy. Tuy nhiên, tất cả họ đều đã được nuôi dưỡng và giáo dục đứng đắn, và tài sản của Westcliff thì không thể đong đếm được. "

Cassandra quyết định thẳng thừng. "Cháu chắc chắn cháu không bao giờ có thể yêu Lord Foxhall hoặc anh trai anh ấy."

"Như ta đã nói với cháu rồi, điều đó không liên quan."

"Không phải với cháu."

"Một tình yêu hòa hợp bản chất không có gì đặc biệt ngoài là một trong những món tráng miệng Floating island³ ngớ ngẩn mà cháu rất thích — một chút bột đường trên chiếc thìa sẽ từ từ chìm xuống cho đến khi nó thụt hẳn xuống."

"Nhưng thưa bà, chắc chắn là bà không phản đối việc kết hôn vì tình yêu nếu một quý ông phù hợp ở tất cả mọi mặt?"

"Thật ra là, ta có phản đối đấy. Khi hôn nhân bắt đầu kết hợp bằng tình yêu, nó chắc chắn sẽ hạ thấp xuống đến sự thất vọng. Nhưng sự hợp nhất về mặt lợi ích, được trợ giúp thêm bởi sở thích, sẽ là kết quả cho một cuộc hôn nhân bền vững và hiệu quả."

"Đó không phải là một quan điểm lãng mạn cho lắm," Cassandra liêu lĩnh nói.

"Ngày nay có quá nhiều phụ nữ trẻ lãng mạn, và họ càng tệ hơn với điều đó. Sự lãng mạn làm mờ đi sự phán xét và nói lỏng dây áo corset. "

Cassandra thở dài buồn bã. "Cháu ước cháu có thể nói lỏng cái của cháu." Cô hầu như không thể chờ lâu hơn nữa để được lao lên lầu sau bữa tiệc buffet vô tận này và thay một chiếc áo nịt ngực thông thường và một chiếc váy ban ngày thoải mái.

Lady Berwick liếc nhìn cô triu mến nhưng đầy trách móc. "Không nên ăn nhiều bánh quy vào giờ uống trà nữa, Cassandra. Cháu có thể giảm vài cân trước khi mùa lễ hội nữa bắt đầu. "

Cassandra gật đầu, tỏ vẻ xấu hổ.

"Đây là thời kì nguy hiểm cho cháu, cháu yêu," Lady Berwick lặng lẽ tiếp tục. "Mùa ra mắt xã hội đầu tiên của cháu là một thành tựu. Cháu đã được công nhận có một vẻ đẹp tuyệt vời, khiến nhiều người ngưỡng mộ và ghen tị. Tuy nhiên, từ chối tất cả những lời cầu hôn có thể dẫn đến lời buộc tội về sự kiêu ngạo và phù phiếm, đồng thời tạo ra ấn tượng rằng cháu thích chơi đùa với trái tim của đàn ông. Rõ ràng là, không có gì có thể xa sự thật hơn - nhưng sự thật hầu như không quan trọng đối với xã hội London. Tin đồn nuôi dưỡng sự dối trá. Cháu sẽ làm tốt nếu chấp nhận lời cầu hôn của một quý ông thích hợp nào đó trong mùa tới - càng sớm càng tốt. "

- Hết chương 3 -

Chương 4

Dịch : Muse

"Tôi e rằng câu trả lời là KHÔNG," Devon - Lord Trenear nói, bực tức khi thấy mình phải ngồi uống brandy trong phòng làm việc với Severin thay vì nằm dài trên giường với vợ anh.

"Nhưng anh đã trao Helen cho Winterborne mà," Severin phản đối. "Tôi không thể là một mối tồi hơn anh ta được."

Bây giờ khi bữa sáng tân hôn đã kết thúc, ngày hôm nay mọi người có thể hoạt động thoải mái và không câu nệ hình thức, bầu không khí dịu đi như một đôi giày được tháo dây. Các vị khách đã chia thành từng nhóm, một số ra ngoài đi dạo hoặc đi chơi bằng xe ngựa, một số thì tự thưởng bằng quần vợt và bóng gổ trên bãi cỏ, trong khi những người khác chọn nghỉ ngơi trong phòng của họ. Kathleen - cô vợ đáng yêu nhỏ nhắn với mái tóc đỏ của Devon đã thì thầm khiêu khích vào tai anh rằng anh nên lên lầu ngủ trưa cùng cô, một ý tưởng mà anh đã đồng ý rất nhiệt tình.

Tuy nhiên, trên đường đi lên lầu, Tom Severin đã dón anh vào góc với yêu cầu được nói chuyện riêng. Devon không hề ngạc nhiên vì anh đã biết gã bạn của mình muốn gì. Anh đã luôn chờ chuyện này ngay khi Severin, một kẻ luôn có khao khát sưu tầm những thứ đẹp đẽ, gặp Cassandra.

"Tôi không trao Helen cho Winterborne." Devon nói "Cả hai người họ đều muốn kết hôn, và -" Anh dừng lại và thở dài. "Không, điều đó không hoàn toàn đúng." Cau có, anh đi lang thang dọc theo dãy cửa sổ kính nhiều màu.

Hai năm trước, khi Devon bất ngờ được thừa kế tước vị bá tước, anh cũng đồng thời trở thành người giám hộ bắt buộc dĩ cho ba chị em nhà Ravenel. Suy nghĩ đầu tiên của anh là gả các cô gái đi càng nhanh càng tốt và đối tượng lý tưởng nhất là những người đàn ông giàu có, những người sẽ hào phóng chi mạnh cho đặc quyền đó. Nhưng khi Devon trở nên thân thuộc hơn với Helen, Pandora và Cassandra, ý nghĩ đó đã biến mất vì anh biết họ hoàn toàn phụ thuộc vào anh, và nhiệm vụ của anh là tìm ra thứ tốt nhất cho lợi ích của các cô gái.

"Severin," anh cẩn thận nói, "Hai năm trước, tôi đã quá kiêu ngạo khi có ý định gán ghép Helen cho Rhys Winterborne như thể con bé chỉ là món khai vị trên mâm."

"Ừ, tôi biết. Tôi cũng có thể một đĩa như thế chứ ? "

Devon phớt lờ câu yêu cầu. "Vấn đề là, tôi không nên làm thế." Khóe miệng anh cong lên trong một nụ cười tự giễu. "Kể từ đó tôi đã bị gây ấn tượng rằng phụ nữ là những sinh vật thực sự có thể suy nghĩ, biết cảm nhận, có hy vọng và ước mơ."

"Tôi có đủ khả năng cho Cassandra những hy vọng và ước mơ mà cô ấy muốn," Severin nói ngay. "Tất cả luôn. Tôi có thể chu cấp và nuôi dưỡng những hy vọng và ước mơ mà thậm chí cô ấy còn chưa nghĩ tới ".

Devon lắc đầu. "Có nhiều điều anh chưa hiểu về Cassandra và chị em họ. Các cô gái đều được giáo dục theo một cách, ừm... không bình thường."

Severin nhìn anh cảnh giác. "Từ những gì tôi nghe được thì họ đã sống một cuộc sống khá xa lánh ở vùng nông thôn."

‘Xa lánh’ là một từ giảm nhẹ để nói về việc đó. Chính xác hơn, họ đã bị bỏ mặc. Bị quản thúc trong một điền trang tồi tàn ở vùng nông thôn và

hầu như bị lãng quên. Ngoài việc theo đuổi những thú vui ích kỉ của mình, mỗi quan tâm duy nhất mà cha mẹ họ từng để ý đến là Theo. Và ngay cả sau khi được thừa kế tước hiệu, anh ta cũng không thêm chuẩn bị cho các cô gái một mùa lễ hội ra mắt tử tế.

Đứng lên khỏi bàn làm việc, Devon đi đến phía bên kia căn phòng và mở ra một chiếc tủ âm tường. Chỉ có một vài đồ trang trí được trưng bày cẩn thận trên các ngăn kệ: một chiếc hộp đựng đồ trang sức cổ, một bộ sưu tập các bức chân dung thu nhỏ được đóng khung cẩn thận, một hộp đựng xì gà bằng đá cẩm thạch... và một chiếc lồng chụp bằng thủy tinh chứa ba con chim màu vàng nhồi bông treo trên một nhánh cây khô.

"Không có đồ trang trí nào trong căn nhà này," Devon nhận xét về cái lồng lồng chụp bằng thủy tinh, "làm tôi ghét hơn cái này. Theo lời người quản gia thì ngài bá tước quá cố luôn cất giữ nó trong phòng làm việc của anh ta. Hoặc là anh ta thích thú với cái đồ này, hoặc là anh ta không thực sự nhìn thấy nó. Tôi không thể quyết định lí do nào là đáng nguyên rủa hơn."

Severin lướt một cái nhìn sắc bén từ món đồ trang trí đó đến khuôn mặt Devon. "Không phải ai cũng đa cảm như anh đâu, Trenear," anh nói, giọng khô khan.

"Tôi đã tự hứa với mình: Khi Cassandra có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, tôi sẽ đập tan nó ra".

"Điều ước của anh sắp trở thành sự thật rồi đó."

"Tôi nói là MỘT CUỘC HÔN NHÂN HẠNH PHÚC." Devon xoay người tựa vai vào cánh tủ, hai tay khoanh trước ngực. "Sau nhiều năm bị từ chối bởi những người tự xưng là yêu con bé, Cassandra cần sự gần gũi và quan tâm. Con bé cần tình cảm, Tom."

"Tôi có thể có tình cảm," Severin phản đối.

Devon lắc đầu bức tức. "Cuối cùng anh sẽ thấy con bé thật ngọt ngào - thật phiền phức - rồi anh sẽ lạnh nhạt với con bé, và sau đó tôi sẽ phải giết anh. Và sau đó tôi có nghĩa vụ phải hồi sinh anh để thỏa mãn ham muốn được tung xẻo anh của West." Devon dừng lại, lúng túng không biết nói sao để truyền tải đầy đủ tính sai lầm của cuộc hôn nhân này cho anh ta hiểu. "Anh biết là có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp sẽ cưới anh ngay khi anh mở lời. Bất kỳ ai trong số họ đều sẽ vui vẻ được phục vụ mục đích của anh. Quên chuyện này đi. Cassandra muốn kết hôn vì tình yêu".

"Tình yêu đảm bảo được điều gì chứ?" Severin chế giễu. "Bao nhiêu câu chuyện tàn nhẫn đã xảy ra chỉ vì nhân danh tình yêu chứ? Trong hàng thế kỷ, phụ nữ đã bị lạm dụng và phản bội bởi những người đàn ông tuyên bố là yêu họ. Nếu anh hỏi tôi, thì một người phụ nữ sẽ nhận được nhiều lợi ích từ danh mục đầu tư đa dạng hơn là từ tình yêu".

Devon nheo mắt. "Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám bắt đầu nói về cái vòng xoáy ấy xung quanh tôi, nó sẽ kết thúc với một dấu chữ thập vào bên phải cằm anh. Vợ tôi đang chờ tôi lên lầu để ngủ một giấc cùng cô ấy. "

"Làm sao một người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh lại có thể đi ngủ giữa ban ngày chứ? Tại sao anh lại muốn thế? "

"Tôi không định ‘ngủ’, " Devon nói cộc lốc.

"Oh. À, tôi muốn có một cô vợ của riêng mình để ngủ cùng. Thực ra, tôi muốn được thường xuyên có những giấc ngủ cơ bản, ngon lành kiểu đó đó. "

"Thế sao không kiếm lấy một cô tình nhân ấy?"

"Một nhân tình chỉ là giải pháp tạm thời cho một vấn đề lâu dài. Một người vợ sẽ kinh tế và tiện lợi hơn nhiều, và sẽ sinh ra những đứa trẻ hợp pháp chứ không phải những đứa con hoang. Hơn nữa, Cassandra là kiều vợ

mà tôi thực sự muốn ngủ cùng." Khi Severin đọc được sự từ chối trong biểu cảm của Devon, anh nhanh chóng nói thêm, "Tất cả những gì tôi yêu cầu là cơ hội được làm quen. Nếu cô ấy sẵn lòng. Hãy để tôi đến ghé thăm nhà anh một hoặc hai lần khi anh trở lại London. Nếu vấn đề là cô ấy không muốn gặp tôi, tôi sẽ giữ khoảng cách".

"Cassandra được tự do đưa ra quan điểm riêng. Nhưng tôi sẽ cố hết sức khuyên bảo con bé - và ý kiến của tôi sẽ không thay đổi. Cuộc hôn nhân này sẽ là một sai lầm cho cả hai người."

Severin cau mày lo lắng nhìn anh. "Điều này có liên quan gì đến cái hợp đồng cho thuê đó không? Có phải tôi nên xin lỗi vì điều đó không? "

Devon bị giằng xé giữa việc cười phá lên và thực hiện cú tạt phải cảnh báo bên trên. "Chỉ có anh mới dám hỏi điều đó thôi."

Anh sẽ không bao giờ quên cuộc đàm phán chết tiệt với Severin vào hai năm trước, về một hợp đồng thuê mướn cho phép Severin xây dựng đường ray xe lửa trên một góc của khu điền trang. Severin có thể nghĩ nhanh hơn gấp mười lần so với hầu hết mọi người và anh ta nhớ rõ tất cả mọi thứ. Anh ta thích đâm mạnh bất thành linh, thụp xuống và né tránh, tất cả chỉ vì một niềm vui thuần túy là giữ cho đối thủ của anh ta bị mất thăng bằng. Những bài tập trí óc rung giật ấy đã khiến tất cả mọi người, kể cả các luật sư bị kiệt sức và tức điên lên khi nhận ra Severin thấy vô cùng thích thú với điều đó.

Nhờ sự kiên quyết nhất định không nhượng bộ, Devon đã cố gắng duy trì vị thế của mình và kết thúc bằng một thỏa thuận vừa ý. Mãi sau này, anh mới phát hiện ra mình đã gần tình thế nguy hiểm đến như thế nào - anh có thể mất cả một gia tài với quyền khai thác quặng .

Đó không phải lần đầu tiên Devon tự hỏi làm cách nào mà Severin có thể phân tích được tất cả mọi người trong khi anh ta lại hiểu quá ít về họ "Tôi mong đó không phải là một trong những khoảnh khắc yêu thích tuyệt vời nhất của anh," anh nói giọng mỉa mai.

Trông có vẻ bối rối, Severin đứng dậy và bắt đầu tăng tốc. "Tôi không phải lúc nào cũng nghĩ theo cách của người khác," anh lầm bầm. "Đối với tôi, đàm phán chỉ là một trò chơi."

"Tôi biết," Devon nói. "Xác suất anh không dùng vài mảnh khóc trong những cuộc đàm phán đó cũng nhiều như khi anh chơi một ván poker vậy. Anh luôn luôn chơi để chiến thắng - đó là lý do tại sao anh rất giỏi trong những gì anh làm. Nhưng chuyện đó không phải là một trò chơi với tôi. Có hai trăm gia đình tá điền đang sinh sống trên điền trang này. Chúng tôi cần thu nhập từ mỏ đá để đảm bảo cuộc sống cho họ. Nếu không có nó, chúng tôi có thể đã phá sản".

Severin dừng lại bên mặt lò sưởi và đưa tay lên chà xát mái tóc cắt ngắn sát sau gáy. "Lẽ ra tôi cần nhắc đến chuyện bản hợp đồng này có thể có ý nghĩa với anh hơn là với tôi."

Devon nhún vai. "Anh không có nghĩa vụ phải lo lắng cho những tá điền của tôi. Họ là trách nhiệm của tôi. "

"Tôi cũng không có quyền tổn hại đến lợi ích của một người bạn tốt." Severin kiên định nhìn anh. "Tôi xin lỗi vì cách tôi hành động ngày hôm đó."

Chính vào những khoảnh khắc như thế này, Devon mới nhận ra rằng Severin hiếm khi nhìn chằm chằm vào mắt anh, hay của bất kỳ ai lâu hơn một giây. Anh ta dường như luôn cố gắng phân chia những khoảnh khắc kết

nổi của mình như thể bằng cách nào đó chúng có thể gây nguy hiểm cho anh.

"Anh được tha thứ," Devon nói đơn giản.

Nhưng Severin vẫn quả quyết tiếp tục. "Tôi sẽ trả lại quyền khai thác quặng cho anh ngay khi tôi nhận ra nó đang gây nguy hiểm cho điền trang của anh. Tôi không nói điều đó bởi vì quan tâm của tôi với Cassandra. Ý tôi chính xác là thế."

Trong mười năm quen biết, Severin đã không xin lỗi Devon hơn nửa tá lần. Khối tài sản và quyền lực của Severin bay vọt lên nhanh như thể nào thì sự sẵn sàng hạ mình của anh ta cũng giảm đi tương xứng nhanh như thế.

Devon nghĩ lại về cái đêm họ gặp nhau trong một quán rượu ít người lui tới ở London. Sáng sớm ngày hôm đó, West đã xuất hiện trước cửa căn hộ trên sân thượng của Devon với thông tin rằng anh ta vừa bị trục xuất khỏi Oxford vì phóng hỏa căn phòng ký túc của mình. Cảm thấy vừa tức giận vừa lo lắng, Devon đã kéo thẳng em trai đến góc tối của quán rượu để nói chuyện và tranh cãi với hàng tá những bình rượu bia.

Không ngờ, một kẻ lạ mặt đã đột ngột chen ngang cuộc trò chuyện riêng tư đó. "Anh lẽ ra nên chúc mừng anh ta," một giọng nói lạnh lùng, chắc chắn vang lên từ một chiếc bàn gần đó, "chứ không phải là cào anh ta trên than như thế."

Devon liếc sang và thấy một gã tóc đen đang ngồi trên chiếc bàn con trâu cấn dở, bên cạnh một đám người đang ngân nga một bài hát nhậu nhẹt nổi tiếng. Người thanh niên đó cao lêu nghêu và gầy như cán chổi, đôi gò má cao và đôi mắt sắc lạnh.

"Chúc mừng nó vì cái gì?" Devon cúi kính. "Lãng phí hai năm học phí à?"

"Còn hơn là lãng phí bốn năm học phí." Quyết định bỏ lại đám bạn đồng hành của mình, người đàn ông kéo ghế đến bàn của những Ravenel mà không cần được mời. "Có một sự thật mà không ai muốn thừa nhận là: Ít nhất tám mươi phần trăm những gì họ dạy ở trường đại học là hoàn toàn vô dụng. Hai mươi phần trăm còn lại sẽ hữu ích nếu anh đang theo học một ngành khoa học hoặc công nghệ đặc biệt nào đó. Tuy nhiên, vì em trai của anh rõ ràng sẽ không bao giờ là một bác sĩ hay nhà toán học, anh ta sẽ tiết kiệm cho mình rất nhiều thời gian và tiền bạc."

West nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào người lạ mặt. "Hoặc là anh có đôi mắt hai màu khác nhau," anh nhận xét, "hoặc là tôi đang say hơn tôi nghĩ."

"Ồ, anh say quá rồi thôi anh bạn," người đàn ông hài lòng trấn an. "Nhưng phải, chúng là hai màu khác nhau: Tôi bị dị sắc tố."

"Anh bị nhiễm à?" West đã hỏi.

Người lạ đã cười toe toét. "Không, tôi bị đâm khi tôi mười hai tuổi."

Tất nhiên, người đàn ông đó là Tom Severin, người đã từ bỏ Đại học Cambridge vì bị khinh thường khi phải tham gia các khóa học mà anh ta quyết định là nó không cần thiết. Anh chỉ quan tâm đến những môn học có thể giúp anh kiếm ra tiền. Không ai - ít nhất là chỉ có Tom - đã ngờ rằng một ngày nào đó anh sẽ trở thành một doanh nhân cực kì thành công.

Tuy nhiên, việc anh có thành công với tư cách là một con người hay không thì vẫn còn là một câu hỏi.

Devon nghĩ hôm nay Severin có chút gì đó khác lạ. Anh trông như đã bị mắc kẹt ở một chốn xa lạ nào đó mà không có bản đồ. "Anh ổn chứ, Tom?" anh hỏi với vẻ quan tâm. "Lý do thực sự gì khiến anh ở đây?"

Phản ứng thông thường của Severin là sẽ nói một điều gì đó ngớ ngẩn và gây cười. Nhưng thay vào đó, anh lại nói lơ đãng, "Tôi cũng không biết."

"Có vấn đề gì với một trong các công ty của anh à?"

"Không, không," Severin nói với vẻ mặt kiên nhẫn. "Tất cả đều rất tốt."

"Vậy thì là về sức khỏe của anh chẳng?"

"Không. Chỉ là gần đây... giống như là tôi rất muốn thứ gì đó mà tôi không có. Nhưng tôi không biết nó là gì. Và điều đó là không thể nào. Vì tôi đã có tất cả mọi thứ rồi".

Devon nở một nụ cười gượng gạo. Cuộc trò chuyện luôn trở nên giống tra tấn ghê gớm bất cứ khi nào Severin - người thường tách biệt các cảm xúc của mình - cố gắng xác định một trong số chúng. "Anh có nghĩ rằng đó có thể là do cô đơn không?" anh gợi ý.

"Không, nó không phải như thế." Severin trầm ngâm. "Anh gọi nó là gì khi mọi thứ trở nên nhàm chán và vô nghĩa, và ngay cả những người mà anh biết rõ cũng trở nên xa lạ?"

"Là cô đơn," Devon thẳng thắn nói.

"Chết tiệt. Thế thì là sáu rồi. "

"Sáu cái gì cơ?" Devon ngạc nhiên hỏi.

"Những cảm xúc. Tôi chưa bao giờ có nhiều hơn năm cảm xúc, và chúng đã khó quản lý lắm rồi. Thật là khốn nạn nếu giờ tôi phải có thêm một cái nữa."

Lắc đầu, Devon đi lấy một ly brandy. "Tôi không muốn biết năm cảm xúc của anh là gì," anh nói. "Tôi chắc rằng câu trả lời sẽ khiến tôi thấy lo lắng."

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn bởi một tiếng gõ thán trọng lên cánh cửa phòng làm việc đang hé mở .

"Sao?" Devon hỏi.

Người quản gia lớn tuổi của điền trang - ông Sims, đang đứng ngay ngưỡng cửa. Biểu cảm của ông ta khá bất an, vì ông đang chớp mắt với tốc độ nhanh hơn bình thường, và hai khuỷu tay thì khép chặt hai bên. Vì Sims sẽ luôn bình tĩnh ngay cả khi có một đám người Viking đang đập phá ở cửa trước, những dấu hiệu tế nhị này cho thấy điều ông chuẩn bị nói chắc chắn là một thảm họa.

"Tôi xin ngài thứ lỗi, thưa ngài, nhưng tôi thấy cần thiết phải hỏi xem ngài có biết Mr. Ravenel đang ở đâu hay không."

"Anh ta có nói gì đó về việc cày những góc rạ trên cánh đồng củ cải." Devon nói "Nhưng tôi không biết anh ta làm việc đó ở trang trại gia đình hay ở một nhà tá điền đang thuê."

"Với sự cho phép của ngài, thưa ngài, tôi sẽ cử một người hầu đi tìm ông ấy. Chúng tôi cần lời khuyên của ông ấy về một tình trạng khó khăn trong nhà bếp."

"Kiểu tình trạng khó khăn nào thế?"

"Theo lời bà đầu bếp thì chiếc lò hơi trong bếp bắt đầu phát ra những tiếng kêu và tiếng gõ đáng sợ vào khoảng một giờ trước. Một miếng kim loại vỡ tung và bắn ra trong không khí như thể nó được bắn từ một khẩu đại bác ".

Devon mở to mắt, và anh bắt đầu nguyên rửa.

"Thật vậy, thưa ngài," Sims nói.

Các vấn đề với chiếc lò hơi của nhà bếp là không thể xem nhẹ được. Các vụ nổ chết người do lắp đặt sai hoặc xử lý sai thường xuyên được đưa tin trên các tờ báo.

"Có ai bị thương không?" Devon hỏi.

"Rất may là không, thưa ngài. Đám cháy đã được dập tắt, và mọi người đã đóng van đường ống lại. Nhưng tiếc là người thợ sửa ống nước chính đang đi nghỉ, và người gần nhất thì đang ở Alton. Tôi sẽ cử một người hầu đến - "

"Chờ đã," Severin thô bạo ngắt lời. "Cái van nào? Cái dẫn đến đường ống cấp nước lạnh hay cái ở đường dẫn nước quay lại? "

"Tôi e rằng tôi không biết, thưa ngài."

Devon cho Severin một cái nhìn sắc bén.

Khóe miệng Severin cong lên đầy thích thú. "Nếu có thứ gì đó muốn nổ tung," anh trả lời cho câu hỏi không lời đó, "thì nó sẽ xảy ra ngay bây giờ. Nhưng tốt hơn hết anh nên để tôi xem qua ".

Thấy biết ơn vì bạn mình là một chuyên gia về máy móc động cơ hơi nước và có thể chế tạo một nồi hơi ngay cả khi bị bịt mắt, Devon dẫn đường xuống cầu thang.

Nhà bếp là một khu vực xôn xao và đầy sự náo động, những người hầu đi đi lại lại không ngừng nghỉ với những chiếc giỏ đầy đồ từ khu vườn, và những chiếc thùng từ nhà băng và hầm rượu.

"Chúng tôi định làm món salad khoai tây kiểu Đức," người đầu bếp nhả nhó nói với bà quản gia đang ghi chép. "Chúng tôi sẽ phục vụ nó với các miếng thịt bò, giảm bông, lưỡi và thịt bê. Bên cạnh đó họ sẽ thưởng thức những khay trứng cá muối, củ cải, ô liu và cần tây trên đá - " thấy

Devon, người đầu bếp quay lại và khẽ nhún gôi chào. "Thưa ngài," bà kêu lên, rõ ràng là cố kìm nước mắt, "đây đúng là một thảm họa. Lần kinh khủng nhất trong tất cả những lần thất bại nhất! Chúng tôi sẽ phải đổi thực đơn bữa tối thành tiệc buffet nguội. "

"Vì thời tiết quá ẩm áp," Devon trả lời, "các vị khách có lẽ thích điều đó hơn. Cố gắng lên, Mrs. Bixby. Tôi chắc chắn rằng kết quả sẽ rất xuất sắc".

Người quản gia, Mrs. Church, trông có vẻ khó chịu khi bà nói chuyện với anh. "Lord Trenear, lò hơi trong bếp cung cấp nước nóng cho một số phòng tắm ở tầng một và tầng hai. Để một lát nữa các vị khách sẽ muốn tắm và thay đồ trước khi ăn tối. Chúng tôi đã đặt nồi để đun sôi nước trên chiếc lò sưởi cũ của nhà bếp, và những người hầu sẽ mang những can nước nóng lên, nhưng với một số lượng các vị khách đông đảo như vậy là quá nhiều việc vất vả, họ sẽ bị quá tải mất."

Severin đi kiểm tra lò hơi, lò vẫn tỏa nhiệt dù ngọn lửa đã được dập tắt. Một bể đồng hình trụ được đặt trên một giá đỡ bên cạnh dây và được nối với nhau bằng các ống đồng.

"Cái phần bắn xuyên qua không khí là van an toàn," Severin nói qua vai. "Nó đã làm chính xác những gì nó phải làm: giảm áp suất tích tụ trước khi lò hơi bị vỡ." Nhặt một chiếc giẻ từ chiếc bàn dài trong nhà bếp, anh dùng nó để mở một cánh cửa dày, và cúi xuống để nhìn vào bên trong. "Tôi thấy có hai vấn đề. Đầu tiên, bể chứa nước bên trong đang tạo ra quá nhiều nhiệt mà nó có thể xử lý cho một lò hơi có kích thước như vậy. Nó làm căng lớp vỏ đồng. Anh cần phải cho lắp đặt một cái lò hơi lớn hơn – tầm tám mươi gallon trở lên. Cho đến lúc đó, anh phải để lửa lò thấp hơn". Anh kiểm tra một đường ống nối với lò hơi. "Cái này thì nghiêm trọng hơn - đường ống cấp dẫn cho lò hơi quá hẹp. Nếu nước nóng được rút ra khỏi lò

nhanh hơn so với lượng được đổ đầy lại, hơi nước sẽ tích tụ cho đến khi cuối cùng là gây ra một vụ nổ ầm ỹ. Tôi có thể thay thế đường ống ngay lập tức nếu anh có đồ dự phòng".

"Tôi chắc chắn là có," Devon rầu rĩ trả lời. "Các ống nước cần được sửa chữa trong ngôi nhà này là vô tận."

Severin đứng dậy và cởi áo khoác. "Mrs. Bixby, "anh nói với người đầu bếp, "liệu bà và các đồng sự có thể tránh xa khu vực này trong khi tôi sửa chữa nó không?"

"Công việc của ông có nguy hiểm không?" bà hỏi, giọng e ngại.

"Không hẳn, nhưng tôi sẽ cần chỗ trống để đo và cưa các đường ống, và trải các dụng cụ ra. Tôi không muốn làm ai bị vấp ngã. "

Người đầu bếp nhìn anh như thể anh là thiên thần hộ mệnh của bà. "Chúng tôi sẽ đi sang phía bên kia nhà bếp và sử dụng bồn rửa chén ở đó."

Severin cười toe toét với bà. "Cho tôi năm hoặc sáu giờ gì đó, tôi sẽ để mọi thứ làm việc bình thường trở lại."

Devon cảm thấy có chút hối lỗi khi đề bạn mình phải làm việc trong lúc tất cả những vị khách khác đang nghỉ ngơi thư giãn. "Tom," anh bắt đầu, "anh không cần phải -"

"Cuối cùng thì," Severin vui vẻ ngắt lời, cởi khuy áo sơ mi, " nhà anh cũng có việc gì đó thú vị để làm."

- Hết chương 4 -

Chương 5

Dịch : Muse

Mặc dù Cassandra đã khá mệt mỏi sau cảm xúc náo nhiệt và nhộn nhịp của đám cưới Pandora, cô vẫn không thể thư giãn để chợp mắt. Cô vẫn không ngừng suy nghĩ, và đầu óc cô như đang chạy loạn. Lúc này, Pandora và Lord St. Vincent có lẽ đã đến Đảo Wight⁴, nơi họ sẽ hưởng thụ tuần trăng mật tại một khách sạn cổ kính. Đêm nay, Pandora sẽ nằm trong vòng tay của chồng cô ấy và trải nghiệm những cảm xúc gần gũi của mối quan hệ hôn nhân.

Ý nghĩ đó làm cô cảm thấy có chút giống như ghen tị. Mặc dù Cassandra rất vui mừng vì Pandora đã kết hôn với người đàn ông mà cô ấy yêu, nhưng cô ấy sẽ bắt đầu cái mãi mãi của riêng mình. Thực ra khá không công bằng khi Pandora - người chưa bao giờ muốn kết hôn, giờ lại đã có chồng, trong khi Cassandra - người luôn ham muốn một cuộc sống gia đình lại đang đối mặt với viễn cảnh phải trải qua thêm một mùa lễ hội nữa ở London. Ý nghĩ sẽ phải tiếp tục gặp gỡ những người giống nhau, nhảy những điệu nhảy giống nhau, uống các loại nước chanh giống nhau và những cuộc trò chuyện dở khóc dở cười... Chúa ơi, thật là một viễn cảnh tối tăm. Cô không thể nghĩ ra được kết quả sẽ khác như thế nào vào lần này.

Nghe thấy những tiếng cười và tiếng hò hét của các vị khách nhỏ tuổi đang chơi quần vợt và bóng vò trên bãi cỏ, Cassandra cân nhắc đến việc ra ngoài và tham gia cùng chúng. Không. Cô không thể giả vờ vui vẻ lúc này được.

Sau khi thay một chiếc váy ban ngày màu vàng với tay áo chùng rộng thoáng mát dài đến khuỷu tay, cô đi đến căn phòng khách gia đình riêng trên lầu. Những chú chó cưng, hai chú spanchon⁵ đen nhỏ tên là Napoléon và Josephine, nhìn thấy cô trong hành lang và lon ton chạy theo cô. Phòng khách riêng khá bừa rộn nhưng thoải mái với đồng ghế đệm đủ màu, một cây đàn piano trong góc, và hàng đồng sách rải rác ở khắp mọi nơi.

Cô ngồi xếp bằng trên thảm với những chú chó, mỉm cười khi chúng thích thú quần lấy cô. "Chúng ta không cần hoàng tử Charming, phải không nào?" cô lớn tiếng hỏi chúng. "Không, chúng ta không cần. Có một vật nắng chiếu trên thảm và những cuốn sách ở gần đây - đó là tất cả những gì chúng ta cần để thấy hạnh phúc."

Những con chó nằm dài giống như hình chữ nhật màu vàng tươi, ngoe nguẩy và thở dài thỏa mãn.

Sau khi vuốt ve và gỡ đầu lũ chó một lúc, Cassandra với tay tới một chồng sách trên chiếc bàn thấp, và vắn vơ sắp xếp lại chúng. 'Hai Đám Cưới'... 'Vị Công Tước Bí Mật'... 'Người Cầu Hôn Hăng Hái Của Tôi', và những cuốn tiểu thuyết lãng mạn khác mà cô đã đọc đi đọc lại. Bên dưới những đồng sách đó, có những cuốn sách như 'Lịch sử của Ba mươi năm Hòa bình và Cuộc sống' của Nelson, thể loại sách sẽ được đọc trong trường hợp một người được kêu gọi đưa ra những bình luận sâu sắc vào bữa tối.

Lật đến cuốn tiểu thuyết với hàng tựa đề quen thuộc được mạ vàng trên nền da xanh: 'Vòng quanh thế giới trong Tám Mươi Ngày', của Jules Verne. Cô và Pandora đặc biệt thích vị anh hùng của cuốn tiểu thuyết, một quý ông người Anh giàu có và thích phiêu lưu tên là Phileas Fogg, một con vịt kỳ quặc.

Thực tế... đây sẽ là một gợi ý hoàn hảo cho Mr. Severin. Cô sẽ chuẩn bị nó như là một món quà cho anh. Lady Berwick sẽ nói rằng nó không phù hợp, nhưng Cassandra vô cùng tò mò về những gì anh sẽ làm với nó. Tất nhiên, nếu anh có bận tâm đến việc đọc nó.

Để lại lũ chó đang ngủ trưa trong căn phòng khách, cô đi đến chiếc cầu thang đôi lớn dẫn lên tầng chính. Cô đi cạnh hành lang khi một trong những người hầu - Peter, đang đi tới đối diện cô với hai can nước nóng lớn bằng đồng thau.

"Xin thứ lỗi, thưa cô," người hầu nói, đặt những chiếc can đang văng tung tóe xuống để uốn cong thư giãn hai bàn tay và cánh tay đang đau nhức của mình.

"Peter," Cassandra lo lắng nói, "tại sao anh lại phải mang nước như vậy? Lại xảy ra vấn đề gì với hệ thống đường ống nước hả? "

Ngay khi Devon được thừa kế Eversby Priory, anh đã khẳng định đòi phải hoàn thiện trang viên. Và giờ quá trình vẫn đang được tiếp tục, vì phần lớn tám sàn cổ mà họ kéo lên đã trong tình trạng mục nát, và nhiều bức tường phải được xây lại và trát mới. Cả gia đình đã quen với việc bất cứ lúc nào và bất cứ chỗ nào trong ngôi nhà đều đang được sửa chữa.

"Chiếc lò hơi ở nhà bếp đã bị hỏng, thưa cô," Peter nói.

"Ôi không. Tôi hy vọng họ sẽ sớm tìm được một người để sửa chữa nó".

"Họ đã tìm được rồi, thưa cô."

"Ồn Chúa. Peter, mà anh có tình cờ biết Mr. Severin đang ở đâu không?"

"Ông ấy không ở trong trang viên, thưa cô. Ông ấy đã để toa tàu riêng của mình tạm dừng nghỉ ở mỏ đá của điền trang".

Cassandra cau mày trầm ngâm. "Tôi không chắc phải làm thế nào để đưa cuốn sách này cho anh ấy. Tôi cho là tôi sẽ hỏi Sims".

"Ông ấy đang ở trong bếp. Không phải Sims... Ý tôi là Mr. Severin. Ông ấy là người đang sửa lò hơi."

Ngơ ngác, Cassandra hỏi, "Anh đang nói đến Mr. Severin - ông trùm đường sắt á?"

"Vâng, thưa cô. Tôi chưa bao giờ thấy một quý ông nào lại khéo léo với một chiếc cờ lê và cái cưa đến như vậy. Ông ấy tháo rời hệ thống ống lò hơi như chơi đồ chơi trẻ con ấy".

Cô cố gắng hình dung ra vẻ tinh tế và hoàn hảo của Mr. Severin với chiếc cờ lê trên tay, nhưng ngay cả trí tưởng tượng sống động của cô cũng không thể làm được.

Cô phải chính mắt nhìn thấy chuyện đó mới được.

Cassandra đi xuống cầu thang, dừng lại một chút trong phòng khách tầng chính. Cô rót một cốc nước lạnh trên khay giải khát bằng bạc rồi tiếp tục đi xuống tầng hầm, nơi tập trung nhà bếp, phòng rửa bát, phòng để thức ăn và chạn bát đĩa, và sảnh của người hầu.

Căn bếp sâu và rộng khá im ắng nhưng lại hoạt động liên tục. Bà đầu bếp hướng dẫn những phụ bếp cách lột vỏ và thái lát các loại rau trên chiếc bàn dài, trong khi những người khác thì đứng bên một chiếc bát bằng đá cẩm thạch chắc chắn để nghiền các loại rau bằng một chiếc chày. Một người làm vườn đi vào từ cửa sau với một giỏ đầy rau xanh và đặt nó gần bồn rửa chén.

Dường như có một đường kẻ vô hình được vẽ dọc nhà bếp. Một bên thì chật ních những người hầu, còn bên kia chỉ có một người đàn ông đứng trước khu nấu ăn.

Cassandra cười lên một tiếng ngạc nhiên khi cô nhìn thấy Tom Severin quỳ trên sàn nhà với hai đùi dang rộng để giữ thăng bằng, một tay cầm dao cắt ống thép. Trái ngược với vẻ tao nhã lịch sự trước đó, anh chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi với cổ tay áo cuộn lên trên cẳng tay và phần cổ áo mở rộng. Anh là một người đàn ông có thân hình đẹp, với đôi vai rộng và xương dài. Anh như đang bốc hơi trong bầu không khí nóng bức đó, mái tóc cắt ngắn sau gáy ướt đẫm mồ hôi, và chiếc áo sơ mi bằng vải lạnh mịn thì dính chặt vào tấm lưng rắn chắc.

Anh khéo léo kẹp một ống đồng vào lưỡi dao để tạo thành một cây dao cắt và cắt nó bằng một vài thao tác xoay được kiểm soát. Sau khi cầm một chiếc kẹp quay tay bằng gỗ vào một đầu, anh với lấy một cái vỏ găng đó và búng nó trong không khí để bắt phần tay cầm. Mọi cử động của anh đều điêu luyện và chính xác khi anh đóng chiếc kẹp quay hình nón vào đường ống để tạo ra một cạnh loe.

Khi Cassandra đến gần, Mr. Severin dừng lại và nhìn lên, đôi mắt anh lúc này chuyển thành màu xanh lá cây đậm. Một cảm giác khác thường xuyên qua cô, như thể một mạch điện vừa được hoàn thành và điện áp ổn định đang vo ve giữa họ. Môi anh hơi cong lên cười giễu cợt. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô trong bếp cũng như cô khi thấy anh ở đó. Đặt cái dụng cụ sang một bên, anh định đứng dậy, nhưng cô nhanh chóng ngăn anh lại.

"Anh có khát nước không?" cô hỏi, đưa cho anh cốc nước lạnh. Anh nhận lấy nó và thì thầm một lời cảm ơn. Anh uống cạn cốc nước với vài ngụm lớn.

Sau khi lau khuôn mặt đẫm mồ hôi lên chiếc áo sơ mi, Mr. Severin rầu rĩ nói, "Em đã gặp tôi trong tình trạng không chỉnh tề, thưa quý cô."

Nội tâm Cassandra thích thú vì anh thấy khó chịu khi cô bắt gặp anh trong trang phục lôi thôi và không chải chuốt hoàn hảo trước mặt cô. Nhưng cô thực sự thích nhìn anh như thế này, rối bời và không phòng thủ. "Anh là một anh hùng, Mr. Severin. Nếu không có anh, tất cả chúng tôi sẽ phải chịu cảnh tắm bằng nước lạnh, và không có trà cho bữa sáng."

Anh đưa lại cô chiếc ly rỗng. "Chà, chúng ta không thể để thế được."

"Tôi sẽ để anh làm công việc của anh, nhưng trước tiên..." Cassandra đưa cuốn sách cho anh ta. "Tôi mang cái này cho anh. Một món quà." Hàng mi dày của anh hơi sụp xuống khi anh nghiên cứu trang bìa. Cô không thể không chú ý đến mái tóc của anh đẹp như thế nào, những lọn tóc đen được cắt thành từng lớp như cầu xin được lùa vào. Những ngón tay cô thực sự đã co giật vì ham muốn được chạm vào anh, và cô cuộn chặt lòng bàn tay lại. "Đó là một cuốn tiểu thuyết của Jules Verne," cô tiếp tục. "Tác phẩm của ông ấy thường dành cho độc giả nhỏ tuổi, nhưng kể cả người lớn cũng thích truyện của ông ấy."

"Nó nói về cái gì?"

"Một quý ông người Anh chấp nhận cá cược để đi vòng quanh thế giới trong tám mươi ngày. Anh ấy đi bằng tàu hỏa, tàu thủy, ngựa, voi, và thậm chí cả xe trượt chạy bằng sức gió".

Ánh mắt bối rối của Mr. Severin chạm ánh mắt cô. "Tại sao phải đọc cả một cuốn tiểu thuyết về điều đó khi em có thể có một hành trình đặt từ văn phòng du lịch?"

Cô mỉm cười. "Cuốn tiểu thuyết không phải về một hành trình. Điều quan trọng là anh ấy học được gì trên đường đi."

"Đó là?"

"Hãy đọc nó," cô thách thức, "và tự tìm hiểu."

"Tôi sẽ làm thế." Anh cẩn thận đặt cuốn sách bên cạnh chiếc túi vải của một thợ sửa ống nước. "Cảm ơn em."

Cassandra do dự trước khi rời đi. "Tôi có thể ở lại vài phút được không?" cô hỏi hấp tấp. "Có làm phiền anh không?"

"Không, nhưng ở trong đây nóng như lửa ấy, và bên ngoài là một ngày đẹp trời. Tại sao em không dành thời gian với những vị khách khác?"

"Tôi không biết hầu hết bọn họ."

"Em cũng không biết tôi mà."

"Vậy thì chúng ta hãy làm quen," Cassandra nói nhẹ nhàng, cúi xuống trong tư thế bắt chéo chân. "Chúng ta có thể nói chuyện trong khi anh làm việc. Hay anh cần im lặng để tập trung?"

Một sự xôn xao nhỏ nhưng đáng chú ý trong đám nhân viên nhà bếp khi họ nhìn thấy một trong những chủ nhân của ngôi nhà đang ngồi trên sàn.

"Tôi không cần sự im lặng," Mr. Severin nói. "Nhưng nếu em mà gặp rắc rối gì, tôi muốn em biết rằng tôi không liên quan gì đến nó."

Cassandra cười toe toét. "Người duy nhất hay la mắng là Lady Berwick, và bà ấy thì chưa bao giờ đặt chân vào bếp." Trong bầu không khí tự mãn, cô gom phần vải thừa của váy và nhét nó vào bên dưới chân. "Làm thế nào mà anh biết nhiều về tất cả những thứ này vậy?"

Mr. Severin nhặt một cái móc đũa với một lưỡi sắc nguy hiểm và bắt đầu khắc những đường gờ từ mép đồng của ông. "Khi còn là một cậu bé, tôi

đã học việc tại một công ty xây dựng đường xe điện. Tôi chế tạo động cơ hơi nước vào ban ngày và tham gia các khóa học về kỹ thuật cơ khí vào ban đêm ".

"Chính xác thì đó là cái gì?" cô hỏi. "Điều duy nhất tôi biết về các kỹ sư là luôn có một người trên tàu." Nhìn thấy nụ cười trên môi anh, cô vội vàng nói tiếp trước khi anh kịp đáp lại. "Nghe thật ngu ngốc làm sao. Đừng bận tâm -"

"Không," anh nhanh chóng nói. "Không có gì là sai khi em không biết điều gì đó. Những người ngu ngốc là những người nghĩ rằng họ biết tất cả mọi thứ ".

Cassandra mỉm cười và thư giãn. "Kỹ sư cơ khí làm gì?"

Mr. Severin tiếp tục chạm khắc bên trong ống đồng khi trả lời: "Anh ta thiết kế, chế tạo, và vận hành máy móc."

"Bất kỳ loại máy nào à?"

"Đúng. Những kỹ sư trên tàu chịu trách nhiệm về hoạt động của đầu máy và tất cả các bộ phận để nó chuyển động". Anh cầm một chiếc bàn chải tròn và bắt đầu cọ rửa bên trong đường ống.

"Tôi có thể làm nó không?" Cassandra hỏi.

Mr. Severin dừng lại, hoài nghi liếc nhìn cô.

"Để tôi làm đi mà," cô dễ dàng, cúi người gần hơn để lấy bàn chải và chiếc ống nước khỏi tay anh. Hơi thở của anh như nghẹn lại, và anh đột nhiên có biểu hiện bàng hoàng, không tập trung, kiêu mà đôi khi đàn ông sẽ tỏ ra khi họ thấy một phụ nữ đặc biệt xinh đẹp. Cô kiên nhẫn nói lỏng các món đồ vật khỏi các ngón tay lỏng lẻo của anh.

Sau một lúc, Mr. Severin dường như thu thập lại được trí thông minh của mình. "Giúp sửa ống nước dường như không phải là việc em nên làm," anh nhận xét, ánh mắt lướt qua phần ống tay áo mỏng tang của cô.

"Đúng là không phải," Cassandra thừa nhận, trong khi tay cô vẫn cọ rửa đường ống. "Nhưng không phải lúc nào tôi cũng cư xử đúng mực. Một người được nuôi dạy không theo bất kỳ quy tắc nào thì thật khó để học được nhiều quy tắc tuyệt vời cùng một lúc. "

""Bản thân tôi cũng không thích các quy tắc." Mr. Severin cong người để kiểm tra một khớp nối bằng đồng nhô ra khỏi lò hơi, và cạo bóng nó bằng một tấm vải nhám. "Chúng thường là vì lợi ích của người khác, không phải của tôi."

"Tuy nhiên, chắc là anh phải có một số quy tắc cá nhân chứ."

"Ba."

Cassandra nhướn mày. "Chỉ ba thôi á?"

Mặc dù khuôn mặt của anh đang quay nghiêng đi, cô vẫn nhìn thấy nụ cười toe toét của anh ta. "Ba cái tốt."

"Chúng là gì thế?"

Mr. Severin lục lại chiếc túi vải và trả lời: "Không bao giờ nói dối. Luôn ưu tiên mọi người bất cứ khi nào có thể. Nhớ tất cả những gì họ hứa trong phần chính của hợp đồng để viết nó lên văn bản hoàn chỉnh".

"Nghe có vẻ là những quy tắc tốt," Cassandra nói. "Tôi ước tôi cũng chỉ có ba, nhưng tôi lại có tới hàng trăm cái."

Anh mở một hộp có dán nhãn bột thông cống và dùng ngón trỏ lấy một ít bôi vào đường ống và ống nói. "Kể cho tôi nghe một vài cái xem."

Cassandra tuân ra. "Khi được giới thiệu với một quý ông, không bao giờ nhìn cao hơn nút cổ áo của anh ấy. Không nhận những món quà đắt tiền; nó sẽ khiến bạn mang ơn huệ. Thật không tử tế khi đội một chiếc mũ cao trong một vở kịch. Và - đây là điều quan trọng - không bao giờ để những con chó ở trong phòng khi bạn đang làm việc với lông và keo. Chưa kể -"

"Chờ đã," Mr. Severin nói, ngồi dậy và lấy giẻ lau tay. "Tại sao em không thể nhìn cao hơn nút cổ áo của một người đàn ông khi em gặp anh ta?"

"Bởi vì nếu tôi nhìn vào khuôn mặt của anh ấy," Cassandra nói nghiêm túc, "anh ấy sẽ nghĩ rằng tôi quá bạo dạn."

"Anh ấy có thể nghĩ rằng em cần khám mắt."

Cô để vuột một tiếng cười khúc khích trước khi kịp kìm nén bản thân. "Anh có thể làm trò nếu anh thích, nhưng đó là một quy tắc không thể phá vỡ."

"Em đã nhìn thẳng vào tôi khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên," Mr. Severin chỉ ra.

Cassandra nhìn anh kiểu nhẹ nhàng khuyên nhủ. "Đó không thực sự là một lời giới thiệu. Nhảy ra như vậy trong một cuộc trò chuyện riêng tư..."

Anh thậm chí còn không cố gắng tỏ ra hối lỗi. "Tôi không thể làm gì khác được. Tôi phải cho em một lựa chọn khác ngoài việc kết hôn với West Ravenel."

Màu một đỏ tràn ngập khắp khuôn mặt và cơ thể cô. Cuộc trò chuyện bất ngờ trở nên quá riêng tư. "Đó là một cố gắng thúc đẩy ngớ ngẩn từ phía

tôi. Tôi đã lo lắng - bởi vì đôi khi có vẻ như tôi sẽ không bao giờ - nhưng tôi không. Ý tôi là kết hôn với West. "

Ánh mắt anh chăm chú nhìn khắp khuôn mặt cô. "Vậy là em không có tình cảm với anh ta?" Giọng anh đã hạ thấp một hoặc hai tông, bằng cách nào đó nó khiến câu hỏi có vẻ thân mật hơn.

"Không, anh ấy giống như một người chú."

"Một người chú mà em đã cầu hôn."

"Trong một khoảnh khắc tuyệt vọng," cô phản đối. "Chắc chắn là anh đã từng cảm thấy như thế rồi."

Anh lắc đầu. "Tuyệt vọng không phải là một trong những cảm xúc của tôi."

"Anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng? Về bất kì cái gì?"

"Không, từ lâu tôi đã xác định được những cảm xúc có ích cho tôi. Tôi quyết định giữ những cái đó và không bận tâm đến những thứ còn lại ".

"Anh có thể phân chia những cảm xúc mà anh không muốn à?" cô hỏi nghi ngờ.

"Nó là dành cho tôi."

Cuộc trò chuyện thì thầm bị gián đoạn khi người đầu bếp gọi từ phía bên kia của căn phòng, "Chiếc lò hơi ổn chưa, Mr. Severin?"

"Tôi sắp xong rồi đây," anh đảm bảo với bà.

"Lady Cassandra," người đầu bếp nói tiếp, "xin đừng làm phiền quý ông đây khi anh ấy đang làm việc."

"Tôi sẽ không," Cassandra nghiêm túc trả lời. Trước cái nhìn nhanh của Mr. Severin, cô giải thích: "Bà ấy đã biết tôi từ khi tôi còn nhỏ. Bà ấy

thường để tôi ngồi trên ghế đầu ở chiếc bàn dài kia và chơi với những mẫu bột vụn ".

"Em đã như thế nào khi còn là một cô bé?" anh hỏi. "Nghiêm túc và đứng đắn, với mái tóc uốn lộn?"

"Không, tôi đã là một thằng nhóc đầu đường xó chợ, với cái đầu gối xước sát và cành cây trên tóc. Còn anh thì sao? Tôi cho rằng anh hoang dã và vui tươi như hầu hết các cậu bé."

"Không đặc biệt như thế," Mr. Severin nói, trở nên trầm lặng. "Tuổi thơ của tôi... khá ngắn ngủi."

Cô nghiêng đầu và tò mò nhìn anh. "Tại sao?"

Khi sự im lặng bắt đầu kéo dài, cô nhận ra Mr. Severin đang cân nhắc xem có nên giải thích không. Một cái cau mày nhẹ xuất hiện giữa đôi lông mày đen của anh. "Một ngày khi tôi mười tuổi," cuối cùng anh nói, "cha tôi đã đưa tôi đến ga Kings Cross. Ông ta đang tìm việc làm, và họ thì quảng cáo tìm người sắp xếp hành lý. Nhưng khi chúng tôi đến ga, ông ta bảo tôi phải đến văn phòng tổng hợp và xin việc ở đó. Ông ta nói mình phải đi xa một thời gian. Và tôi sẽ phải chăm sóc mẹ và các chị em gái cho đến khi ông ta quay lại. Sau đó ông ta đi mua một vé cho mình".

"Ông ấy có từng trở lại không?" cô nhẹ nhàng hỏi.

Giọng anh khá cộc cằn khi anh trả lời. "Đó là vé một chiều."

Cậu bé tội nghiệp, Cassandra nghĩ, nhưng cô không nói ra, cảm thấy anh sẽ bức bối với bất cứ điều gì nghe giống thương hại. Tuy nhiên, cô hiểu cảm giác bị cha bỏ rơi là như thế nào. Mặc dù cha cô chưa bao giờ rời đi vì điều gì tốt đẹp, nhưng ông vẫn thường dành nhiều tuần hoặc thậm chí là vài tháng ngoài Eversby Priory.

"Họ có cho anh làm việc ở nhà ga không?" cô hỏi.

Anh gật đầu nhanh. "Tôi được thuê làm việc lao động trên tàu, bán báo và đồ ăn. Một trong những nhân viên nhà ga đã ứng trước cho tôi một số tiền để có một khởi đầu tốt. Tôi là trụ cột gia đình kể từ đó".

Cassandra im lặng khi cô tiếp nhận thông tin mới này về người đàn ông mà cô đã được nghe mô tả bằng những từ khá mâu thuẫn. Nhẫn tâm, hào phóng, trung thực, xảo quyệt, nguy hiểm... đôi khi là bạn, đôi khi là kẻ thù, và luôn là một kẻ cơ hội.

Nhưng không kể đến sự phức tạp của Severin, có nhiều điều đáng ngưỡng mộ ở anh. Anh đã phải làm quen với những mặt tối của cuộc sống ở độ tuổi còn non nớt, và đã phải đảm nhận trách nhiệm của một người đàn ông quá sớm. Anh đã không chỉ sống sót mà còn phát triển rất mạnh mẽ.

Cassandra quan sát anh bồi thêm chất dán lên dọc ống và đường nối. Các khớp ngón tay dài và thanh nhã, nhưng cũng rất mạnh mẽ và có tài năng. Một vài vết sẹo nhỏ nằm rải rác trên cánh tay cường tráng của anh, gần như bị che phủ dưới lớp lông đen đang bám đầy bụi.

"Đó là gì thế?" cô hỏi.

Severin nhìn theo ánh mắt cô xuống tay anh. "Những vết sẹo này à? Bỏn do tia lửa. Nó xảy ra trong lúc tôi rèn và hàn. Những mảnh thép nhỏ bắn ra xuyên qua cả găng tay và quần áo. "

Cassandra nhăn mặt vì điều đó. "Tôi không thể tưởng tượng được lúc đó anh đau đớn như thế nào."

"Thực ra phần trên cánh tay này không quá tệ đâu, chỉ là vì các vết sẹo có xu hướng nổi bật lên trên da đầy mồ hôi thôi." Một nụ cười gợi nhớ

thoáng qua trên môi anh. "Thỉnh thoảng các tia lửa sẽ đốt xuyên qua ống quần hoặc ủng của em - và mấy thanh que hàn - chúng đau như quỷ ấy." Anh đánh một que diêm Lucifer và cúi xuống thắp sáng một chiếc đèn xì bằng còn có gắn vòi đục lỗ. Anh nhẹ nhàng điều chỉnh chiếc núm cho đến khi vòi phun liên tục rít ra ngọn lửa. Nắm chặt chiếc đèn bằng một tay, anh hướng ngọn lửa vào đường nối được phủ chất phủ cho đến khi hỗn hợp tan chảy và sủi bọt. "Bây giờ là phần hay nhất đây," anh nói, tươi cười liếc nhìn cô, khoe miệng cong lên. "Em có muốn giúp đỡ tôi không?"

"Vâng," Cassandra nói không chút do dự.

"Có một que hàn kim loại mỏng trên sàn gần - à, đúng, chính là nó. Cầm một đầu của nó. Em sẽ để nó chảy từng giọt xung quanh đường nối này để niêm phong nó. "

"Chảy từng giọt một á?"

"Nghĩa là em hãy nghiêng nó để nó chảy theo một đường thẳng. Bắt đầu từ phía đối diện với nơi tôi đang giữ ngọn lửa. "

Trong khi Severin giữ ngọn lửa đối diện với đường ống, Cassandra hướng đầu hàn xung quanh mối nối. Kim loại hóa lỏng và chảy ngay lập tức.Ồ, điều này thật thú vị - thật thỏa mãn về mặt thị giác khi xem chất hàn chạy quanh đường nối để niêm phong nó lại gọn gàng.

"Em làm thật hoàn hảo," Mr. Severin nói.

"Có thứ gì khác cần phải hàn không?" cô hỏi, và anh bật cười trước sự háo hức của cô.

"Đầu kia của đường ống."

Họ cùng nhau hàn ống đồng vào chỗ khớp nối trên bức tường, cả hai đều chăm chú vào công việc của mình. Họ đang quỳ quá gần nhau, hơn

khoảng cách đúng mực một chút, nhưng Mr. Severin là một quý ông. Thực tế là tôn trọng và lịch sự hơn rất nhiều so với hầu hết các quý tộc mà cô đã gặp trong mùa lễ hội ở London.

"Thật kì lạ," Cassandra nói, nhìn chất hàn nóng chảy chạy lên đường nổi khi lẽ ra nó phải nhỏ giọt xuống. "Nó bắt chấp trọng lực. Nó khiến tôi nhớ lại cách nước chảy lên lông cò khi tôi nhúng nó vào. "

"Em rất sắc sảo." Có chút vui vẻ trong giọng nói của anh. "Cả hai trường hợp này đều có cùng một động cơ. Nó được gọi là hiện tượng mao dẫn. Trong một không gian rất hẹp, giống như đường nổi của cái ống và khớp nối này, các phân tử của vật hàn bị đồng hút rất mạnh, chúng leo lên trên bề mặt ".

Cassandra rạng rỡ trước lời khen ngợi. "Không ai từng khen tôi sắc sảo. Mọi người luôn dùng từ đó nói về Pandora. "

"Vậy họ nói gì về em?"

Cô cười tự giễu. "Thông thường thì là một cái gì đó về ngoại hình của tôi."

Mr. Severin im lặng trong giây lát. "Còn nhiều điều về em hơn là mỗi cái đó," anh cộc cằn nói.

Cảm giác vui thích ngượng ngùng tràn ngập cô cho đến khi cô ửng hồng từ đầu đến chân. Cô buộc mình phải tập trung vào công việc, biết ơn vì đôi tay của cô vẫn vững vàng mặc dù trái tim cô đang đập dồn dập và ngắc ngứ như một con ngựa bất kham.

Sau khi đường ống đã được hàn, Mr. Severin dập tắt ngọn lửa và lấy thanh kim loại từ tay cô. Dường như anh phải định nói một cái gì đó khi bắt gặp ánh mắt của cô. "Cách tôi đã cầu hôn em trước đó... Tôi thành thật xin

lỗi. Tôi đã rất... thiếu tôn trọng. Ngu ngốc. Nhưng sau đó, tôi đã phát hiện ra ít nhất hàng tá lý do để cầu hôn em, và sắc đẹp là ít nhất trong số đó. "

Cassandra kinh ngạc nhìn anh. "Cảm ơn," cô thì thầm.

Mùi hương của anh lan rộng trong bầu không khí ẩm ướt... mùi hắc ín thông của xà phòng... nhiệt độ cơ thể anh làm mềm đi mùi chát của chiếc áo sơ mi vải hồ... những giọt mồ hôi tươi mới trên da anh, mặn và mật thiết, và hấp dẫn một cách kỳ lạ. Cô muốn nghiêng người lại gần hơn và hít thở thật sâu mùi hương của anh. Khuôn mặt của anh ở trên khuôn mặt của cô, một tia nắng nhỏ từ khung cửa sổ chiếu vào một bên mắt có màu xanh lá cây của anh. Cô hoàn toàn bị thôi miên bởi vẻ ngoài lạnh lùng, vẻ ngoài có kỷ luật phủ lên giấu kín một thứ gì đó... vô cùng xa vời... đầy trên người.

Thật đáng tiếc vì trái tim anh đã đóng băng. Thật đáng tiếc là cô sẽ không bao giờ có thể hạnh phúc khi sống trong thế giới khó khăn và nhịp độ nhanh của anh. Bởi vì Tom Severin hóa ra là người đàn ông hấp dẫn và lôi cuốn nhất mà cô từng gặp.

Tiếng bát đĩa va chạm trên chiếc bàn dài trong bếp khiến cô tỉnh lại. Cô chớp mắt và nhìn sang hướng khác, tìm cách giảm bớt sự căng thẳng giữa họ. "Chúng tôi sẽ sớm trở lại London," cô nói. "Nếu anh ghé thăm gia đình, tôi sẽ gặp anh được mời đến ăn tối và chúng ta có thể thảo luận về cuốn sách."

"Nếu chúng ta tranh luận thì sao?"

Cassandra bật cười. "Đừng bao giờ tranh cãi với một Ravenel," cô khuyên anh. "Chúng tôi không bao giờ biết khi nào nên dừng lại."

"Tôi đã được biết về điều đó rồi." Giọng điệu của anh có một chút chế nhạo thân thiện. "Em có thích tôi tốt hơn là nên đồng ý với tất cả những gì em nói không?"

"Không," cô nói đơn giản, "Em thích anh đúng như bản thân anh."

Nét mặt của Mr. Severin trở nên bí hiểm, như thể cô đang nói một thứ tiếng nước ngoài nào đó mà anh đang cố gắng hiểu.

Cô đã quá sốt sắng khi nói ra câu đó. Nó chỉ là buột ra khỏi cô. Cô có làm anh xấu hổ không?

Trước sự nhẹ nhõm của cô, bầu không khí căng thẳng bị phá vỡ khi Devon nhanh chóng sải bước vào bếp, anh nói, "Tôi đã sắp xếp cho lắp một chiếc lò hơi mới. Winterborne không có một chiếc loại tám mươi gallon trong cửa hàng của anh ta, nhưng anh ta biết một nhà sản xuất - "Anh dừng lại, bị kinh hãi khi nhìn thấy hai người họ. "Cassandra, em đang làm cái quỷ gì ở đây với Tom Severin vậy? Tại sao em không có người đi kèm? "

"Có ít nhất một chục người làm chỉ cách đây vài thước," Cassandra chỉ ra.

"Cũng không giống với một người đi kèm. Tại sao em lại ở trên sân nhà?"

"Em đã giúp Mr. Severin hàn một cái ống," cô nói vui vẻ.

Devon nhìn chằm chằm vào Mr. Severin. "Anh đã cho con bé làm việc cùng với ngọn lửa và kim loại nóng chảy mà không có đồ bảo hộ à?"

"Chúng em đã rất cẩn thận," Cassandra phòng thủ nói.

Mr. Severin dường như đang không bận tâm để giải thích bất cứ điều gì. Anh cúi xuống thu dọn các dụng cụ và nhét chúng trở lại vào chiếc túi của người thợ sửa ống nước. Một tay anh đưa lên giữa ngực và lén lút xoa nó.

Devon đưa tay kéo Cassandra đứng lên. "Nếu Lady Berwick phát hiện ra chuyện này, bà ấy sẽ giáng xuống chúng ta những cơn thịnh nộ của thần

Zeus cho mà coi." Anh nhìn cô và rên rỉ. "Nhìn em kìa."

Cassandra cười toe toét với anh, biết rõ rằng mình đang đổ mồ hôi và lấm lem bụi bẩn, với những vết bõ hóng trên chiếc váy màu vàng của cô. "Anh có thể nghĩ Pandora là nguyên nhân của tất cả rủi ro của chúng em. Nhưng như anh đang thấy đây, em có khả năng tự mình gặp rắc rối".

"Pandora sẽ rất tự hào," Devon khô khan nói, vẻ thích thú thoáng qua trong đôi mắt anh. "Hãy đi thay chiếc váy này ra trước khi có ai nhìn thấy em. Chúng ta chuẩn bị đến giờ trà chiều, và anh tin là Kathleen sẽ muốn em giúp rót trà và chiêu đãi các vị khách".

Mr. Severin cũng đứng lên và hơi gật đầu chào. Mặt anh vô cảm. "Tiểu thư thân mến. Cảm ơn sự giúp đỡ của em."

"Vậy em sẽ gặp lại anh trong giờ uống trà nhé?" Cassandra hỏi.

Mr. Severin lắc đầu. "Tôi phải đi đến London ngay lập tức. Tôi có một cuộc họp kinh doanh vào sáng sớm ngày mai. "

"Ồ," cô nói, khá bối rối. "Em rất tiếc khi nghe điều đó. Em... Em rất thích công ty của anh. "

"Như tôi thích của em," Mr. Severin trả lời. Nhưng đôi mắt xanh nước biển lúc này mang một cảnh xúc lạnh lẽo. Tại sao anh đột nhiên trở nên đề phòng như thế?

Bực tức và có chút đau lòng, Cassandra khẽ nhún gôi cúi chào anh. "Chà... tạm biệt."

Một cái gật đầu ngắn là câu trả lời duy nhất của anh.

"Anh sẽ dẫn em đến cầu thang của người hầu, " Devon nói với Cassandra, và cô sẵn sàng đi cùng anh.

Ngay khi họ vừa rời khỏi bếp, Cassandra hỏi nhỏ: "Mr. Severin luôn hay thay đổi như vậy sao? Anh ấy đã quyến rũ đến hoàn hảo, và sau đó tâm trạng của anh ta trở nên cáu kỉnh như vậy mà không có lý do gì".

Devon dừng lại ở hành lang và quay cô lại để đối mặt với anh. "Đừng cố hiểu Tom Severin. Em sẽ không bao giờ có câu trả lời đúng, bởi vì không có câu trả lời nào cả. "

"Đúng, nhưng... chúng em đã rất tốt, và... em rất thích anh ấy".

"Đó chỉ vì anh ta muốn em thôi. Anh ta là một bậc thầy lôi kéo. "

"Em hiểu rồi." Vai cô chùng xuống khi nỗi thất vọng tràn ngập trong cô. "Hẳn đó là lý do tại sao anh ấy kể cho em nghe chuyện về cha anh ấy."

"Chuyện gì cơ?"

"Về cái ngày mà cha anh ấy bỏ đi, khi anh ấy còn là một cậu bé." Khi thấy mắt Devon mở to, cô hỏi, "Anh ấy chưa bao giờ kể với anh điều đó sao?"

Có vẻ bị hỗn loạn, Devon chậm chậm lắc đầu. "Anh ta không bao giờ nói về cha mình. Anh luôn cho rằng ông ấy đã qua đời. "

"Không, ông ấy -" Cassandra dừng lại. "Em không nghĩ rằng em nên kể lại một bí mật riêng tư như vậy."

Bây giờ Devon cau mày bối rối. "Em gái à... Severin không giống bất kỳ người đàn ông nào em từng gặp. Bản chất anh ta là người xuất sắc, vô kỷ luật và tàn nhẫn. Anh không biết bất kỳ một người đàn ông nào ở Anh, kể cả Winterborne, lại đứng chính xác ở vị trí trung tâm của các nguồn lực đang thay đổi cuộc sống hiện tại của chúng ta. Một ngày nào đó, anh ta có thể được nhắc đến trong sử sách. Nhưng một cuộc hôn nhân cho và nhận... nhận thức về nhu cầu của người khác... những thứ đó không có trong các

khả năng của anh ta. Những người đàn ông làm nên lịch sử hiếm khi là một những người chồng tốt ". Anh dừng lại trước khi nhẹ nhàng hỏi: "Em hiểu điều đó không?"

Cassandra gật đầu, cảm thấy dâng trào một tình cảm dành cho anh. Kể từ khi Devon đến Eversby Priory, anh đã luôn rất tử tế và quan tâm theo cách mà cô và Pandora đã luôn mong ước anh trai của họ, Theo, sẽ làm. "Em hiểu," cô nói thêm. "Và em tin tưởng vào phán đoán của anh."

Anh mỉm cười với cô. "Cảm ơn em. Bây giờ, nhanh lên lầu đi trước khi em bị bắt gặp... và cho Tom Severin ra khỏi tâm trí của em đi. "

Đêm đó, sau bữa tối buffet nguội, âm nhạc và những trò chơi trong phòng khách, Cassandra trở về phòng của mình. Cô đang ngồi vào bàn trang điểm thì Meg, người hầu riêng của cô bước vào để giúp cô gỡ tóc và chải lại.

Meg đặt thứ gì đó xuống mặt tủ quần áo. "Cái này được tìm thấy trong nhà bếp," cô nói đơn giản. "Mrs. Church bảo tôi mang nó đến cho cô, thưa cô. "

Cassandra chớp mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy bìa da màu xanh lá cây của cuốn sách Vòng quanh thế giới trong tám mươi ngày. Nhận ra Mr. Severin đã bỏ nó lại, cô cảm thấy sức nặng lạnh lẽo của sự thất vọng đang đè lên mình. Anh không ngẫu nhiên từ chối món quà của cô. Anh sẽ không ghé thăm gia đình cô ở London. Sẽ không có bất kì cuộc thảo luận nào về cuốn sách, hay về bất cứ thứ gì khác.

Anh ấy đã cầu hôn cô vào buổi sáng, và bỏ rơi cô vào buổi tối. Thật là một người đàn ông hay thay đổi và gây bức bối.

Cassandra chậm rãi mở cuốn sách và xem qua nó trong khi người giúp việc tháo những chiếc ghim trên tóc của cô ra. Ánh mắt của cô tình cờ rơi

vào một đoạn trong đó người hầu trung thành của Phileas Fogg, Passepartout, đang suy ngẫm về chủ nhân của mình.

Phileas Fogg, mặc dù dũng cảm và ga lăng, nhưng lại... khá vô tâm.

- Hết chương 5 -

Chương 6

Dịch :Muse

Tháng chín

Sau ba tháng làm việc chăm chỉ và tự nghĩ ra rất nhiều thứ để xao nhãng bản thân, Tom vẫn không thể gạt Lady Cassandra Ravenel ra khỏi tâm trí. Những ký ức về cô cứ lảng vảng trong trí óc anh, lấp lánh như một sợi dây kim tuyến Giáng sinh kiên quyết mắc lại trên tấm thảm.

Trong cả triệu năm nữa anh cũng không thể đoán được Cassandra sẽ xuống bếp để thăm anh. Anh cũng không muốn cô làm vậy. Anh muốn chọn một nơi khác, nơi nào đó có hoa và ánh nến, hoặc khung cảnh ngoài sân vườn. Nhưng cuối cùng thì họ lại thu mình với nhau trên sàn nhà bẩn thỉu, hàn các đường ống lò hơi trong một căn phòng đầy những người giúp việc nhà bếp, Tom ý thức được một điều gì đó vui thích đang bùng phát. Cô rất thông minh và tò mò, với một năng lượng vui tươi làm anh sửng sò.

Rồi khoảnh khắc đó đến, khi cô nói một cách vô cùng chân thành, "Em thích anh đúng như bản thân anh."

Và bắt đầu từ khoảnh khắc đó, Cassandra đã từ một đối tượng mong muốn trở thành một trách nhiệm mà anh không thể chấp nhận. Cô gây nguy hiểm cho anh, cô là một thứ gì đó mới và lạ, và anh không muốn điều đó. Không ai có thể có sức mạnh đó đối với anh.

Anh quyết tâm quên cô.

Giá mà anh có thể.

Chẳng ích gì vì anh là bạn bè với Rhys Winterborne, người đã kết hôn với Helen - chị gái của Cassandra. Tom thường gặp Winterborne vào bữa ăn

trưa nhanh tại một trong những cửa hàng ăn nhanh hoặc một nhà hàng bít tết rẻ tiền nằm giữa văn phòng của họ. Vào một hôm, Winterborne tiết lộ West Ravenel vừa đính hôn và sẽ kết hôn với Phoebe, Lady Clare, một góa phụ trẻ có hai con trai nhỏ, Justin và Stephen.

"Tôi không nghi ngờ gì anh ta sẽ làm thế," Tom nói, và hài lòng trước thông tin đó. "Tôi đã ở câu lạc bộ Jenner với anh ta vào đêm hôm trước, và cô ấy là tất cả những gì anh ta liên tục lảm nhảm."

"Tôi đã nghe chuyện đó," Winterborne nhận xét. "Có vẻ như anh và Ravenel đã gặp một chút rắc rối."

Tom đảo mắt. "Tên cầu hôn trước đây của Lady Clare đã đến bàn với một khẩu súng lục trên tay. Và nó không hề thú vị như nó nghe đâu đấy. Anh ta nhanh chóng bị tước vũ khí và bị một người gác đêm kéo đi". Anh ngả người ra ghế khi cô bồi bàn đặt đĩa salad của ướp lạnh và cần tây trước mặt họ. "Nhưng trước khi điều đó xảy ra, Ravenel đã nói luyên thuyên về Lady Clare, về việc anh ta không đủ tốt với cô ấy vì quá khư tai tiếng của mình, và anh ấy lo lắng như thế nào về việc sẽ trở thành tấm gương xấu cho các con cô ấy."

Đôi mắt đen láy của Winterborne đầy quan tâm. "Và anh đã nói gì?"

Tom nhún vai. "Cuộc hôn nhân này là có lợi cho anh ta, còn điều gì khác quan trọng nữa à? Lady Clare giàu có, xinh đẹp và là con gái của một công tước. Đối với các con trai của cô ấy... thực ra thì cho dù anh có làm gương như nào đi nữa thì bọn trẻ vẫn khăng khăng làm theo ý chúng thôi". Tom uống thêm một ngụm bia trước khi tiếp tục. "Đã đo quá nhiều luôn làm phức tạp một quyết định một cách không cần thiết. Chúng giống như những bộ phận cơ thể thừa thãi không ai cần".

Winterborne dừng nâng nĩa của tươi lên môi. "Bộ phận cơ thể phụ nào cơ?"

"Những thứ như ruột thừa. Núm vú đàn ông. Tai ngoài."

"Tôi cần đôi tai của mình."

"Chỉ những bộ phận bên trong thôi. Cấu trúc tai ngoài là không cần thiết ở người".

Winterborne trông mĩa mai. "Tôi cần chúng để nâng đỡ chiếc mũ của mình."

Tom cười toe toét và nhún vai, đồng ý với điểm đó. "Dù sao thì, Ravenel đã giành được một phụ nữ tốt. Tốt cho anh ta."

Họ nâng ly và chạm cốc để chúc mừng.

"Ngày cưới đã được ấn định chưa?" Tom hỏi.

"Chưa, nhưng sẽ sớm thôi. Họ sẽ tổ chức buổi lễ ở Essex, điền trang Clare. Một sự kiện nhỏ, chỉ có vài bạn bè và những mối quan hệ thân thiết mà thôi". Winterborne xiên một cây cần tây và rắc lên chút muối khi anh nói thêm, "Ý của Ravenel là mời cả anh."

Những ngón tay của Tom xiết chặt lấy miếng chanh theo phản xạ. Một giọt nước bắn lên má anh. Anh bỏ phần vỏ rỗng và lấy khăn ăn lau mặt. "Tôi không hiểu tại sao," anh lẩm bẩm. "Anh ta chưa bao giờ ghi tên tôi vào danh sách khách mời trước đây. Tôi còn ngạc nhiên nếu anh ta thậm chí biết đánh vần tên tôi đấy. Nhưng dù sao thì, tôi hy vọng anh sẽ không tốn giấy mực để mời tôi, vì tôi sẽ không đi đâu."

Winterborne hoài nghi nhìn anh. "Anh sẽ không tham dự đám cưới của anh ta ư? Hai người đã là bạn ít nhất mười năm rồi. "

"Anh ta sẽ xoay sở được mà không cần sự hiện diện của tôi," Tom gật gù khẳng định.

"Có phải chuyện này liên quan đến Cassandra không?" Winterborne hỏi.

Tom nheo mắt. "Trenear đã kể với anh," anh khẳng định.

"Anh ấy đề cập đến chuyện anh đã gặp Cassandra và rất thích cô ấy."

"Tất nhiên là tôi thích rồi," Tom lạnh lùng nói. "Anh biết sự yêu thích của tôi với những thứ xinh xắn mà. Nhưng sẽ không có gì xảy ra hết. Trenear nghĩ đó là một ý tưởng tồi, và tôi không thể đồng ý với anh ta hơn nữa".

Với giọng trung lập, Winterborne nói, "Sự quan tâm không chỉ từ mỗi phía anh đâu, anh bạn."

Phát biểu đó làm dạ dày anh thót nhanh một cái. Đột nhiên mất hứng thú với đồ ăn, anh dùng mũi đĩa để đẩy một nhánh mùi tây ra khỏi đĩa của mình. "Làm sao anh biết?"

"Cassandra đã uống trà với Helen tuần trước. Và từ những gì cô ấy nói, có vẻ như anh đã gây ấn tượng mạnh với cô ấy".

Tom cười nhẹ. "Tôi gây ấn tượng mạnh với tất cả mọi người. Nhưng chính Cassandra đã tự nói với tôi rằng tôi không bao giờ có thể cho cô ấy cuộc sống mà cô ấy hằng ao ước - thứ bao gồm một người chồng có thể yêu cô ấy".

"Và anh không thể làm thế à?"

"Dĩ nhiên là không. Nó không tồn tại. "

Hơi nghiêng đầu, Winterborne nhìn anh giễu cợt.

"Tình yêu không tồn tại ư?"

"Không hơn tiền."

Giờ Winterborne trông có vẻ bế tắc. "Tiền không tồn tại?"

Để trả lời, Tom thò tay vào bên trong túi áo khoác, lục lọi một lúc và rút ra một tờ tiền. "Cho tôi biết cái này đáng giá bao nhiêu."

"Năm bảng."

"Không, giá trị thực của mảnh giấy cơ."

"Nửa xu," Winterborne đoán.

"Đúng. Nhưng cái mảnh giấy nửa xu này lại trị giá 5 bảng chỉ vì tất cả chúng tôi đều đồng ý giả vờ như vậy. Bây giờ, lấy chuyện kết hôn - "

"Yr Duw⁶," Winterborne lẩm bẩm khi anh nhận ra cuộc tranh cãi đang dẫn đến đâu.

"Hôn nhân là một sự dàn xếp về kinh tế," Tom tiếp tục. "Người ta có thể kết hôn mà không có tình yêu không? Tất nhiên là có. Liệu chúng ta có thể tạo ra con cái mà không có nó không? Chắc chắn là có rồi. Nhưng chúng ta lại giả vờ tin vào cái thứ hoang tưởng, trôi nổi đấy, thứ mà không ai có thể nghe, thấy hay chạm vào nó, trong khi sự thật là, tình yêu chẳng là gì ngoài giá trị giả tạo mà chúng ta gán cho một mối quan hệ."

"Còn những đứa trẻ thì sao?" Winterborne trả miếng. "Liệu tình yêu có phải là một giá trị giả tạo với chúng không?"

Tom nhét lại tờ tiền năm bảng vào túi khi trả lời: "Cái tình yêu mà trẻ em cảm thấy là một bản năng sinh tồn. Đó là một cách khuyến khích cha mẹ quan tâm đến chúng cho đến khi chúng có thể tự làm được điều đó".

Biểu cảm của Winterborne như chết lặng. "Lạy Chúa, Tom." Anh cắn một miếng cua tươi rói, cẩn thận nhai từng miếng, để một lúc trước khi trả lời. "Tình yêu là thật, nó là thật," cuối cùng anh nói. "Nếu anh đã từng trải nghiệm nó -"

"Tôi biết, tôi biết," Tom mệt mỏi nói. "Bất cứ khi nào tôi sai lầm vì tranh luận kiểu này, thì đó là những gì mọi người nói. Nhưng ngay cả khi tình yêu là thật, thì tại sao tôi lại muốn nó chứ? Con người đưa ra những quyết định phi lý vì tình yêu. Một vài người thậm chí còn chịu chết vì nó. Tôi hạnh phúc hơn nhiều khi không có nó."

"Thật ư?" Winterborne nghi ngờ hỏi lại, và im lặng khi người hầu bàn đến với một bình rượu. Sau khi cô ta tiếp đầy lại cốc của họ và rời đi, Winterborne mới nói, "Mẹ tôi thường nói với tôi, 'Rắc rối khi có kẻ muốn thế giới, và rắc rối là họ có được nó.' Tôi biết bà ấy đã sai - làm sao một người có được thế giới lại chỉ cảm thấy mỗi hạnh phúc chứ? Nhưng sau khi tôi làm nên một gia tài, cuối cùng tôi cũng hiểu ý của bà ấy. Những thứ giúp chúng ta leo lên đến đỉnh cao cũng chính là những thứ khiến chúng ta mất hứng thú khi đã ở chỗ đó".

Tom định phản đối rằng bản thân anh đang hưởng thụ. Nhưng Winterborne, chết tiệt anh ta đi, anh ta hoàn toàn đúng. Anh đã khổn khổ trong nhiều tháng. Địa ngục quái quỷ. Liệu đây có phải là cách phân đời còn lại của anh sẽ diễn ra không? "Vậy thì tôi không còn hy vọng gì nữa," anh nói dứt khoát. "Tôi không thể tin vào một điều gì đó mà không có bằng chứng. Tôi không có niềm tin."

"Đã hơn một lần tôi thấy anh tự đưa bản thân vào con đường sai lầm vì suy nghĩ quá nhiều. Nhưng nếu anh có thể xoay sở tìm cách bước ra khỏi mê cung của bộ não đó đủ lâu để khám phá những gì anh muốn... không

phải những gì anh quyết định là anh nên muốn, mà là những gì bản năng mách bảo anh... anh có thể tìm thấy những gì tâm hồn anh đang gọi tên. "

"Tôi không có linh hồn. Không có những thứ như vậy."

Vừa bực tức vừa thích thú, Winterborne hỏi, "Vậy thì điều gì điều khiển não anh hoạt động và tìm anh đập?"

"Xung điện. Một nhà khoa học người Ý tên là Galvani đã chứng minh điều đó một trăm năm trước, bằng một con ếch ".

Winterborne kiên quyết nói: "Tôi không thể nói thay con ếch, nhưng anh có linh hồn. Và tôi muốn nói rằng đã đến lúc anh phải chú ý đến nó. "

Sau bữa trưa, Tôm quay trở về văn phòng của mình trên phố Hanover. Hôm nay là một ngày mùa thu lạnh lẽo với những cơn gió mạnh và thoi đến đột ngột từ mọi hướng - một ngày 'áo nỉ', như Winterborne đã mặc. Những đôi găng tay lộn xộn, những mũ xì gà, những tờ báo và giẻ rách từ dây phơi đồ tung bay trên đường phố và vỉa hè.

Tom dừng lại trước cửa tòa nhà đại diện văn phòng chính của năm công ty của anh. Cách đó không xa, một cậu bé đang cần mẫn nhặt những mũ xì gà cũ trong máng nước. Sau đó những sợi thuốc lá sẽ được kéo ra và làm thành những điếu xì gà rẻ tiền để bán với giá vài đồng.

Cổng vào tòa nhà gây ấn tượng mạnh với chiều cao hơn 6 mét, với một mái vòm khổng lồ bên trên. Những tấm đá xi măng Portland trắng bao phủ năm tầng dưới, trong khi hai tầng trên cùng được lát gạch đỏ và chạm khắc tinh xảo bằng đá trắng thuần. Bên trong có một chiếc cầu thang rộng dẫn thẳng lên giếng trời bằng kính để đón ánh sáng tự nhiên từ trên mái.

Nó trông giống như một nơi mà những người quan trọng đến làm những công việc quan trọng. Trong nhiều năm qua, Tom đã luôn cảm thấy

cực kì thỏa mãn mỗi khi anh đến đây.

Bây giờ, không có gì có thể làm anh hài lòng được nữa.

Ngoại trừ... mặc dù thật vô lý... vì anh đã từng trải qua một số cảm giác cũ về những mục đích và tính hoàn thành trong khi sửa chữa chiếc lò hơi ở Eversby Priory. Làm việc bằng đôi tay của mình, dựa trên những kỹ năng mà anh có khi còn là một cậu bé học việc mười hai tuổi, với tất cả những điều ở phía trước.

Hồi đó anh đã rất vui vẻ. Tham vọng thời trai trẻ của anh đã được ca ngợi và nuôi dưỡng bởi người thầy thông thái - Chambers Paxton, người đã trở thành người cha mà anh cần. Trong những ngày đó, dường như anh có thể tìm thấy câu trả lời cho bất kỳ câu hỏi hoặc vấn đề nào. Ngay cả những nhược điểm của Tom cũng là một lợi thế: Khi một người đàn ông không phải bận tâm đến tình yêu, danh dự hay những thứ thối tha nào khác, thì anh ta sẽ tự do để kiếm được nhiều tiền. Anh đã rất thích điều đó.

Nhưng gần đây, một số nhược điểm của anh bắt đầu giống như những hạn chế. Hạnh phúc - ít nhất là cái anh từng trải qua - đã biến mất.

Những cơn gió như nhảy múa và tạt vào anh từ mọi hướng. Một cơn gió thành linh thổi đặc biệt mạnh hất chiếc mũ len đen khỏi đầu anh. Nó lộn nhào dọc theo vỉa hè trước khi bị thằng nhóc thợ săn cuống xì gà chớp lấy. Nắm chặt lấy chiếc mũ, cậu bé nhìn anh cảnh giác. Đánh giá khoảng cách giữa họ, Tom kết luận rằng việc đuổi theo là vô nghĩa. Đứa trẻ có thể dễ dàng tránh né anh, biến mất trong mê cung của những con hẻm và những hang ổ đằng sau con phố chính. *Để chiếc mũ cho nó vậy*, Tom nghĩ và đi vào tòa nhà. Nếu chiếc mũ được bán lại với giá chỉ bằng một phần nhỏ so với ban đầu, nó vẫn là một khối tài sản đối với cậu bé.

Anh đi lên dãy phòng điều hành của mình trên tầng năm. Thư ký và trợ lý riêng của anh, Christopher Barnaby, bước đến ngay lập tức để đỡ chiếc áo khoác len màu đen cho anh.

Barnaby ngờ vực nhìn Tom khi thấy anh không đội mũ.

"Gió," Tom cộc cằn nói, bước về chiếc bàn khổng lồ bằng đồng của mình.

"Tôi có nên ra ngoài tìm nó cho ông không, thưa ông?"

"Không cần đâu, nó đã mất lâu rồi." Vừa nói anh vừa ngồi vào sau chiếc bàn chất hàng đồng hồ cái và chồng thư từ bừa bộn. "Cà phê."

Barnaby vội vàng lao ra ngoài với sự nhanh nhẹn trái ngược với hình thể to lớn chắc nịch của anh ta.

Ba năm trước, Tom đã chọn một kế toán cấp dưới làm thư ký kiêm trợ lý riêng cho đến khi anh tìm được người thích hợp cho vị trí này. Thông thường, anh sẽ không bao giờ cân nhắc đến việc chọn một người như Barnaby - người luôn lộn xộn và lo lắng, với những lọn tóc nâu cứ nhảy múa hoang dại và rung rung quanh đầu anh ta. Thực ra, ngay cả sau khi Tom gửi Barnaby đến chỗ thợ may riêng của anh ở Savile Row và thanh toán vài chiếc áo sơ mi thanh lịch, ba chiếc cà vạt lụa, và hai bộ vest đặt làm riêng, đồng đồ len và vải pôpolin, anh chàng vẫn trông như thể anh ta vội vã móc quần áo ra từ hòm mây đựng đồ sạch gần nhất. Diện mạo của một trợ lý cá nhân được cho là hình ảnh phản ánh của chủ nhân anh ta. Nhưng Barnaby đã nhanh chóng chứng minh giá trị của mình, chứng minh khả năng đặc biệt trong việc sắp xếp và chú ý đến những chi tiết thứ tự ưu tiên mà Tom không cho anh biết chúng trông như thế nào.

Sau khi mang cà phê với đường và kem nóng, Barnaby đứng trước bàn làm việc của anh với một cuốn sổ nhỏ. "Thưa ông, phái đoàn Nhật Bản đã

xác nhận chuyến thăm của họ trong hai tháng nữa để mua máy xúc hơi nước và thiết bị khoan. Họ cũng muốn tham khảo ý kiến về các vấn đề kỹ thuật xây dựng tuyến đường Nakasendo qua các khu vực miền núi. "

"Tôi cần một bản sao bản đồ địa hình và khảo sát địa chất của họ càng sớm càng tốt."

"Vâng, thưa ông Severin."

"Ngoài ra, hãy thuê cho tôi một gia sư tiếng Nhật."

Barnaby chớp mắt. "Ý ông là một người phiên dịch phải không, thưa ông?"

"Không, một gia sư. Tôi muốn tự mình hiểu những gì họ nói chứ không qua trung gian".

"Nhưng thưa ông," người trợ lý không dừng lại, "chắc chắn là ông đang không đặt mục tiêu sẽ thông thạo tiếng Nhật trong vòng hai tháng đây chứ...?"

"Barnaby, đừng có ngớ ngẩn như thế."

Người trợ lý bắt đầu ngượng ngùng cười. "Tất nhiên, thưa ngài, nghe có vẻ như là -"

"Tôi đã sẽ mất tầm một tháng rưỡi là cùng." Với trí nhớ đặc biệt của mình, Tom có thể học ngoại ngữ dễ dàng - mặc dù phải thừa nhận rằng trọng âm của anh thường đòi hỏi cao hơn. "Sắp xếp các bài học hàng ngày bắt đầu từ thứ Hai."

"Vâng, ông Severin." Barnaby nguệch ngoạc mấy chữ trong cuốn sổ nhỏ của mình. "Tin tiếp theo khá thú vị, thưa ông. Trường đại học Cambridge đã quyết định trao giải thưởng Alexandria cho ông vì phương trình thủy động lực học của ông. Ông là người đầu tiên không tốt nghiệp

trường Cambridge mà nhận được nó." Barnaby cười rạng rỡ với anh. "Xin chúc mừng!"

Tom cau mày và xoa mắt. "Tôi có phải phát biểu không?"

"Vâng, sẽ có một buổi thuyết trình hoành tráng tại Peterhouse."

"Tôi có thể nhận giải thưởng mà không phải phát biểu không?"

Barnaby lắc đầu.

"Vậy thì hãy từ chối giải thưởng đó đi."

Barnaby lại lắc đầu tiếp.

"Anh đang nói không với tôi đấy à?" Tom ngạc nhiên hỏi.

"Ông không thể từ chối nó được," Barnaby nhấn mạnh. "Có khả năng một ngày nào đó ông có thể giành được tước vị hiệp sĩ cho những phương trình đó, nhưng không thể được nếu ông từ chối giải thưởng Alexandria. Và ông muốn một tước vị hiệp sĩ mà! Ông đã từng nói như vậy trước đây! "

"Bây giờ tôi không quan tâm đến nó," Tom lầm bầm. "Nó không quan trọng."

Trợ lý của anh ngoan cố. "Tôi đang đưa nó vào lịch trình của ông. Tôi sẽ viết một bài phát biểu về việc ông đã khiêm tốn thế nào khi được tôn vinh là một trong những người trí tuệ giúp đẩy mạnh sự vinh quang đế chế của Nữ hoàng -"

"Vì Chúa, Barnaby. Tôi chỉ có năm cảm xúc, và 'khiêm tốn' không phải là một trong số đó. Hơn nữa, tôi sẽ không bao giờ gọi mình là 'một trong những người.' Anh đã từng gặp ai giống như tôi chưa? Không, bởi vì chỉ có một người như tôi mà thôi." Tom thở dài. "Tôi sẽ tự viết bài phát biểu."

"Như ông mong muốn, thưa ông." Người trợ lý nở một nụ cười nhỏ nhưng rõ ràng là hài lòng. "Đó là tất cả công việc cho đến lúc này. Ông có muốn tôi làm gì trước khi tôi quay lại bàn làm việc của mình không?"

Tom gật đầu và nhìn chăm chăm xuống tách cà phê rồng của mình, xoa ngón tay cái dọc theo mép sứ mịn màng. "Có. Hãy đến hiệu sách và mua cuốn 'Vòng quanh thế giới trong Tám mươi ngày' cho tôi."

"Ồ, một cuốn sách của Jules Verne," Barnaby nói, khuôn mặt anh ta sáng lên.

"Anh đã đọc nó rồi à?"

"Vâng, đó là một câu chuyện hay."

"Phileas Fogg đã học được bài học gì thế?" Nhìn thấy nét mặt khó hiểu của người trợ lý, Tom sốt ruột nói thêm, "Trong suốt chuyến đi. Anh ta khám phá ra điều gì trên đường đi thế? "

"Tôi không thể tiết lộ điều đó cho ông được," người thanh niên nói nghiêm túc.

"Anh không tiết lộ nó. Tôi chỉ cần biết kết luận mà một người bình thường sẽ rút ra thôi. "

"Nó khá là rõ ràng, thưa ông," Barnaby đảm bảo với anh. "Ông sẽ tự tìm ra khi ông đọc nó."

Barnaby quay lại một hoặc hai phút sau khi rời văn phòng của Tom. Trước sự ngạc nhiên của anh, người trợ lý cầm chiếc mũ bị mất của anh đến. "Người gác cửa đã mang cái này lên," Barnaby nói. "Một thằng nhóc đường phố đã trả lại nó. Và nó không hề yêu cầu một phần thưởng." Anh trầm trọng nói thêm về phần vành mũ, "Tôi sẽ đảm bảo nó được làm sạch và chải chuốt trước cuối ngày, thưa ngài."

Trầm ngâm, Tom đứng và đi đến bên cửa sổ. Cậu bé đã quay trở lại rãnh nước để tiếp tục tìm kiếm những đầu điều xì gà cũ. "Tôi ra ngoài một phút," anh nói.

"Ông có muốn tôi làm gì không?"

"Không, tôi sẽ xử lý nó."

"Áo khoác của ông -" Barnaby bắt đầu, nhưng Tom đã đi qua anh ta.

Anh đi ra lối đi bộ, neho mắt trước một cơn gió thổi dữ dội. Cậu bé tạm dừng công việc lao động nhưng vẫn ngồi xổm bên cạnh rãnh nước, nhìn lên thận trọng khi Tom đến gần. Cậu bé gầy gò và ốm yếu, vói vẻ ngoài già dặn vì suy dinh dưỡng nên khó đoán đúng được tuổi tác của nó, nhưng cậu bé không thể lớn hơn mười một tuổi. Có lẽ là mười. Đôi mắt nâu của nó ẩm ướt và nước da thô ráp như một con gà mái bị nhổ lông. Những lọn tóc dài đen nhánh rối bù như đã lâu rồi không được chải chuốt.

"Tại sao cháu không giữ nó?" Tom hỏi mà không mở đầu.

"Cháu không phải là kẻ trộm," cậu bé nói, tay vẫn thu hoạch một điều xì gà khác. Đôi bàn tay nhỏ bé của nó đã cáu ghét đầy bụi bẩn.

Tom lấy một đồng siling trong túi và đưa cho nó.

Cậu bé không cầm lấy nó. "Cháu không cần từ thiện."

"Đây không phải tiền từ thiện," Tom nói, vừa thích thú vừa bực bội trước hình ảnh tự hào của một đứa trẻ khó có thể cáng đáng nổi cuộc đời. "Đây là tiền boa cho dịch vụ hoàn trả."

Cậu bé nhún vai và nhận lấy đồng xu. Sau đó thả nó vào cái túi đựng những mẫu thuốc lá đã thu hoạch được.

"Cháu tên là gì?" Tom hỏi.

"Bazzle con."

"Và họ của cháu là?"

Cậu bé nhún vai. "Cháu luôn là Bazzle con. Cha cháu là Bazzle cha."

Óc phán đoán của Tom nghĩ anh tốt hơn hết là nên để câu chuyện dừng lại tại đây. Không có gì đặc biệt về cậu bé này. Trong khi việc giúp đỡ một đứa trẻ nhất định có thể thỏa mãn một sự nhân từ bốc đồng, nhưng nó cũng chẳng làm được gì đối với hàng ngàn người sống trong cảnh bần thủ và nghèo đói. Tom đã quyên góp một số tiền lớn - càng phô trương càng tốt - cho một loạt các nhóm từ thiện ở London. Thế là đủ.

Nhưng có điều gì đó khiến anh thấy khó chịu, có lẽ là do bài thuyết giảng của Winterborne. Bản năng mách bảo anh phải làm gì đó cho đứa trẻ này - đó là một ví dụ điển hình về lý do tại sao anh thường cố phớt lờ chúng.

"Bazzle, tôi cần người quét dọn văn phòng của tôi. Cháu có muốn công việc đó không? "

Đứa trẻ nghi ngờ nhìn anh. "Ông đang chơi khăm cháu sao, quý ông?"

"Tôi không chơi khăm mọi người. Hãy gọi cho tôi là 'Mr. Severin,' hoặc 'thưa ông.'" Tom đưa cho nó một đồng xu khác. "Hãy đi mua cho mình một cây chổi nhỏ, và đến tòa nhà của tôi vào sáng mai. Tôi sẽ bảo người gác cửa chờ cháu."

"Ông muốn cháu đến lúc mấy giờ, thưa ông?"

"Chín giờ." Khi Tom bước đi, anh lẩm bầm buồn bã, "Nếu anh che mắt tôi, Winterborne, tôi sẽ gửi anh một cái hóa đơn đáng nguyên rủa."

- Hết chương 6 -

Chương 7

Dịch : Muse

Một tháng sau, Tom bắt chuyến tàu đến ga Saffron Walden - Essex, và sau đó thuê một chiếc xe ngựa đến điền trang Clare. Chuyến đi hoàn toàn không thoải mái và riêng tư như toa tàu riêng của anh. Anh thích đến thăm mọi người mà không phụ lòng tốt của họ, duy trì việc đến và đi theo ý muốn của anh, ăn bất cứ thứ gì vào bất cứ khi nào anh thích, tắm rửa bằng xà phòng yêu thích của anh, ngủ mà không bị quấy rầy bởi tiếng ồn của người khác.

Tuy nhiên nhân dịp đám cưới của West Ravenel, Tom định thử một cái gì đó mới. Anh sẽ là một phần của cuộc tụ họp. Anh sẽ ở trong một căn phòng mà những người hầu sẽ đến vào những giờ phiên phức nào đó vào buổi sáng để cời cái lò sưởi chết dẫm. Anh sẽ đi xuống cầu thang để ăn sáng với những vị khách khác, và nghiêm túc đi dạo cùng họ để ngắm nhìn quang cảnh đồi núi, cây cối và ao hồ. Ngôi nhà sẽ bị những đứa trẻ quấy phá tanh bành trong khi anh chỉ có thể phớt lờ hoặc chịu đựng chúng. Vào buổi tối, sẽ có các trò chơi trong phòng khách và các trò giải trí nghiệp dư mà anh sẽ phải giả vờ thích thú.

Quyết định bắt bản thân chấp nhận thử thách sắp tới là do bị ảnh hưởng bởi lời khuyên của Rhys Winterborne: *hãy làm theo bản năng của mình*. Cho đến nay, nó đã không diễn ra tốt đẹp như anh mong đợi. Nhưng Tom đã quá mệt mỏi với những tháng ngày tẻ liệt, trống rỗng đến nỗi ngay cả cảm giác hoàn toàn bức tức này cũng có vẻ như là một sự cải thiện.

Ở phía xa xa, một trang viên kiểu Georgia cổ điển với những hàng cột trắng chiếm một ngọn đồi thoải thoải được bao bọc với những hàng cây thường xanh và những bức tường phủ đầy những bụi cây thường xuân thấp. Những cuộn khói bốc lên nghi ngút từ một dãy ống khói xếp hàng ngay ngắn, liên tục tan ra vào bầu trời quang đãng của tháng mười một. Những lùm cây gỗ gần đó đã rụng hết lá, chỉ còn lại những cành cây trơ trụi vạt thành những bó đen. Một làn sương mù buổi chiều dày đặc bắt đầu phủ lên những cánh đồng đang thu hoạch ở phía xa.

Chiếc xe ngựa thuê dừng lại ở phía trước cổng vòm. Ba người hầu bao quanh xe anh, mở cánh cửa bóng loáng ra, đặt bậc thềm đi xuống và đỡ hành lý. Tom đi xuống con đường rải sỏi và hít một hơi thật sâu bầu không khí có mùi lá ướt và sương giá. Không khí ở nông thôn có mùi tuyệt vời hơn thành phố, anh phải công nhận điều đó.

Những dãy cửa sổ khung kính trượt mờ hiện ra khung cảnh một đám đông đang di chuyển trong các căn phòng. Âm nhạc bao trùm và những tiếng cười bị nhấn chìm bởi tiếng réo rắt vui vẻ của trẻ em. Rất nhiều trẻ em, anh có thể nói thế, từ độ lớn của những tràng âm thanh.

"Tiệc gia đình nho nhỏ thôi cái mông tao ấy," Tom lầm bầm khi bước lên những bậc thềm trước. Anh đi đến tiền sảnh, nơi một người quản gia đứng đón lấy mũ, áo khoác và găng tay của anh.

Bên trong trang viên Clare rộng rãi và thoáng mát, được sơn bằng các tông màu trầm gồm trắng, xanh nước biển nhạt và xanh lá cây nhạt. Ai đó đã rất khôn ngoan khi chọn cách trang trí nội thất bên trong ngôi nhà phù hợp với mặt tiền tân cổ điển sạch sẽ của nó, thay vì lấp đầy các căn phòng bằng một loạt các bức tượng bằng sứ và những tấm đệm thêu.

Trong một hoặc hai phút sau đó, West Ravenel và Phoebe, Lady Clare, đến để chào đón anh. Họ là một cặp đôi đẹp, West cao và rám nắng, trong

khi nàng góa phụ tóc đỏ thì mảnh mai trắng trẻo. Một kết nối vô hình bí ẩn dường như đã liên kết hai người họ, một cảm giác tình yêu đặc biệt không liên quan gì đến sự gần gũi hay thậm chí là hôn nhân. Bối rối và thích thú, Tom nhận ra người bạn của mình không còn là một cá thể hoàn toàn độc lập nữa mà đã là một nửa của một vật thể mới.

Phoebe duyên dáng khẽ nhún gối. "Chào mừng anh, Mr. Severin."

Người phụ nữ đã trải qua một sự biến đổi xuất sắc kể từ lần cuối Tom nhìn thấy cô trong đám cưới của Pandora. Lúc đó anh đã nghĩ cô là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng có chút yếu đuối dễ vỡ trong sự điềm tĩnh của cô, chút mỏng manh và u sầu. Bây giờ cô đã thư giãn và cực kì rạng rỡ.

West đưa tay ra để trao đổi một cái bắt tay nồng nhiệt với Tom. "Chúng tôi rất vui vì anh đã đến," anh nói đơn giản.

"Tôi gần như đã định không đi," Tom trả lời. "Nhưng thật vui khi tôi đi đâu đó mà tôi được mời."

West cười toe toét. "Xin lỗi, nhưng tôi vẫn phải đưa anh vào danh sách khách mời. Tôi vẫn còn nợ anh vì những gì anh đã làm trong mùa hè vừa rồi. "

"Sửa cái lò hơi đó à?"

"Không, việc khác." Nhìn thấy biểu hiện bối rối của Tom, West giải thích, "Anh đã giúp tôi lên đưa một người bạn ra khỏi London."

"Ồ, việc kinh doanh thôi. Đó chẳng là gì hết. "

"Anh đã chấp nhận một rủi ro lớn khi giúp chúng tôi cứu Ransom," West nói. "Nếu các nhà chức trách phát hiện ra sự tham gia của anh, anh có lẽ sẽ phải trả một cái giá địa ngục cho việc đó."

Tom cười vu vơ. "Rủi ro khá nhỏ, Ravenel."

"Anh có thể sẽ đánh mất các hợp đồng với chính phủ và cuối cùng phải ngồi tù."

"Sẽ không với tất cả các chính trị gia trong túi của tôi," Tom nói với vẻ tự mãn. Thấy West nhướn mày, anh giải thích, "Tôi đã phải bôi mỡ vào lòng bàn tay các lãnh chúa và dân chúng của họ nhiều hơn là lông cầm của anh, anh bạn. Và cái gọi là chi phí quốc hội nằm trong ngân sách của mọi nhà phát triển đường sắt. Hồi lộ là cách duy nhất để đẩy một dự luật tư nhân thông qua quy trình của ủy ban và có được các giấy phép cần thiết. "

"Anh vẫn đã chấp nhận rủi ro," West nhấn mạnh. "Và tôi nợ anh nhiều hơn anh nghĩ. Trước đây tôi đã không kể với anh, nhưng Ethan Ransom có mối quan hệ bí mật với gia đình Ravenel. "

Tom nhìn anh cảnh giác. "Loại quan hệ nào thế?"

"Hóa ra, anh ta là đứa con trai không mong muốn của ông bá tước già - điều đó khiến anh ta trở thành anh cùng cha khác mẹ của Cassandra và Pandora. Nếu anh ấy muốn hợp pháp hóa thì tước hiệu và điền trang sẽ là của anh ta thay vì của anh trai tôi".

"Thật là thú vị," Tom thì thầm. "Và anh không xem anh ta là một mối đe dọa à?"

West nhìn anh mỉa mai. "Không, Severin, Ransom không có hứng thú với bất kỳ tài sản nào. Thực ra, anh ấy rất thận trọng về mối liên hệ của mình với gia đình Ravenel, tôi đã phải phỉnh phờ và đe dọa khá nhiều để anh ta đồng ý tham dự sự kiện của gia đình. Anh ấy ở đây chỉ vì vợ anh ấy muốn đến". Anh dừng lại. "Tôi chắc là anh nhớ bác dĩ Gibson chứ."

"Bác sĩ Garrett Gibson? " Tom hỏi. "Cô ấy kết hôn với anh ta à?"

West cười toe toét trước sự ngạc nhiên của anh. "Thế anh nghĩ ai đã chăm sóc Ransom giúp anh ấy hồi phục ở điền trang?"

Chú ý đến biểu hiện bối rối của Tom, Phoebe nhẹ nhàng hỏi: "Anh có hứng thú với Bác sĩ Gibson phải không, Mr. Severin?"

"Không, nhưng..." Tom dừng lại. Garrett Gibson là một phụ nữ phi thường, người đã trở thành nữ bác sĩ đầu tiên được cấp phép ở Anh sau khi lấy bằng tại Sorbonne. Bất chấp tuổi đời còn khá trẻ, cô vẫn là một bác sĩ phẫu thuật có tay nghề cao, đã được đào tạo phương pháp kỹ thuật khử trùng bởi thầy cố vấn của cô - Ngài Joseph Lister. Vì cô là bạn bè với Winterbornes và đã thiết lập một phòng khám y tế ngay cạnh cửa hàng của anh trên phố Cork để giúp ích cho nhân viên của anh, Tom đã gặp cô một vài lần và cực kì thích cô.

"Thực ra Bác sĩ Gibson là một phụ nữ dễ chịu," Tom nói. "Ransom thật may mắn khi có một người vợ để cả hai chân trên mặt đất và không quan tâm đến những điều vô nghĩa lãng mạn."

West cười toe toét và lắc đầu. "Tôi xin lỗi vì đã phá hỏng ảo tưởng của anh, Severin, nhưng Bác sĩ Gibson bị mù mịt vì chồng cô ấy và tôn thờ những điều vô nghĩa lãng mạn của anh ta."

West định nói thêm, nhưng anh bị gián đoạn khi một cậu bé lao tới chỗ Phoebe và đụng vào cô. West đưa tay ra để giữ cả hai theo phản xạ.

"Mẹ ơi," đứa trẻ kêu lên, thở hổn hển và kích động.

Phoebe lo lắng nhìn cậu bé. "Justin, sao vậy con?"

"Galoshes đã mang cho con một con chuột chết. Nó thả con chuột xuống sàn ngay trước mặt con! "

"Ôi, con yêu." Phoebe dịu dàng vuốt mái tóc bù xù và đen tuyền của cậu con trai. "Mẹ e rằng đó là những gì một con mèo sẽ làm. Nó nghĩ đó là một món quà tuyệt vời".

"Bà vú không chịu chạm vào nó, và người hầu thì hét lên, và con đã đánh nhau với Ivo."

Mặc dù Ivo - em trai của Phoebe chính xác mà nói thì là chú của Justin, nhưng các cậu bé ở độ tuổi khá gần nhau để cùng nhau chơi đùa và cãi vã.

"Về con chuột à?" Phoebe thông cảm hỏi.

"Không, trước chuyện về con chuột cơ. Ivo nói rằng sắp có một tuần trăng mật và con không thể đi cùng vì cái đó là dành cho người lớn". Cậu bé ngửa đầu nhìn cô, môi dưới run lên. "Mẹ sẽ không đi tuần trăng mật mà không có con, phải không, mẹ?"

"Con yêu, chúng ta vẫn chưa lên kế hoạch đi du lịch. Có quá nhiều việc phải làm ở đây, và tất cả chúng ta đều cần thời gian để ổn định cuộc sống. Có lẽ vào mùa xuân -"

"Cha sẽ không muốn để con ở nhà. Con biết ông ấy sẽ không đâu! "

Bầu không khí liền trở nên im lặng, Tom liếc một cái nhìn nhanh sang West, người đang như ngậy ra và bị hoảng hốt.

Phoebe chậm chậm cúi người xuống cho đến khi khuôn mặt cô ngang bằng với con trai mình. "Ý con là chú West phải không?" cô nhẹ nhàng hỏi. "Đó có phải là cách con gọi anh ấy bây giờ không?"

Justin gật đầu. "Con không muốn ông ấy là chú của con nữa - con đã có quá nhiều chú rồi. Và nếu con không có cha, con sẽ không bao giờ học được cách buộc dây giày của mình".

Phoebe bắt đầu mỉm cười. "Tại sao con không gọi anh ấy là cha nhỉ?" cô đề nghị.

"Nếu con gọi thế, mẹ sẽ không biết con đang nói về người nào," Justin nói một cách hợp lý, "người ở trên thiên đàng hay người ở đây".

Phoebe thở ra một hơi thích thú. "Con nói đúng, cậu bé thông minh của mẹ."

Justin ngược nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh mình với một chút không chắc chắn. "Con có thể gọi ông là cha không... con có thể không? Ông có thích cái tên đó không? "

Khuôn mặt West thay đổi tức thì, màu da anh hơi đỏ lên, các cơ bắp thì co rúm lại với một cảm xúc mạnh mẽ nào đó. Anh bế Justin dậy, một tay anh ôm chặt lấy cái đầu nhỏ khi anh hôn lên má thằng bé. "Ta thích cái tên đó lắm," West run rẩy nói. "Ta thích nó, con trai ạ." Và cậu bé vòng tay qua cổ anh.

Tom - người rất ghét những cảnh tượng ủy mị thì cảm thấy khó chịu vô cùng. Anh liếc nhìn xung quanh tiền sảnh, tự hỏi liệu anh có thể lẩn đi và tìm phòng của mình không.

"Chúng ta có thể đến châu Phi để hưởng tuần trăng mật không, cha?" anh nghe Justin hỏi.

"Được," và giọng nói ghen lại của West trả lời.

"Con có thể nuôi một con cá sấu làm thú cưng không, cha?"

"Được."

Phoebe lấy ra một chiếc khăn tay từ đâu đó và kín đáo nhét nó vào tay West một cách. "Em sẽ chăm sóc Mr. Severin," cô thì thầm, "nếu anh làm gì đó với con chuột chết đó."

West gật đầu với một cái khịt mũi, trong khi Justin phản đối rằng cậu bé đang bị dè bẹp.

Phoebe quay sang Tom với một nụ cười sáng chói. "Đi với tôi nào," cô mời.

Nhẹ nhõm vì được thoát khỏi cảnh tượng sầu thảm đó, Tom bước đến đi bên cạnh cô.

"Xin thứ lỗi vì con trai tôi," Phoebe phiền muộn nói khi họ băng qua đại sảnh. "Với trẻ con thì không có gì gọi là khoảnh khắc bất tiện."

"Không cần thiết phải xin lỗi," Tom trả lời. "Vì đây là một đám cưới nên tôi đã mong đợi một số sự kịch tính và khóc lóc. Tôi chỉ không nghĩ rằng tất cả chúng sẽ đến từ chú rể".

Phoebe mỉm cười. "Vị hôn phu tội nghiệp của tôi đã lao đầu vào vai trò làm cha mà không có sự chuẩn bị nào. Tuy nhiên, anh ấy đang làm rất tốt. Các con trai của tôi yếu mến anh ấy".

"Đó không phải là một mặt tính cách mà tôi vẫn thường thấy của anh ấy," Tom thừa nhận và trầm ngâm dừng lại. "Tôi chưa bao giờ nhận ra anh ấy muốn có một gia đình. Anh ấy luôn khẳng định sẽ không bao giờ kết hôn".

"Tôi sẽ không bao giờ kết hôn" là bài hát của mọi kẻ phóng đảng và là đoạn điệp khúc của mọi kẻ trác táng. Tuy nhiên, cuối cùng hầu hết chúng đều không thể tránh khỏi được". Phoebe tỉnh quá liếc nhìn anh. "Có lẽ tiếp theo sẽ đến lượt anh."

"Tôi chưa bao giờ là một kẻ trác táng hay phóng đảng." Tom khô khan nói. "Những từ đó là dành cho những kẻ máu xanh với quỹ tín thác dồi dào. Nhưng tôi đang công khai khả năng kết hôn".

"Ồ, thật tuyệt. Anh có ứng viên nào trong đầu chưa? "

Tom sắc sảo liếc nhìn cô, tự hỏi liệu cô có đang chế giễu anh không. Chắc chắn West đã nói với cô về mối quan tâm của anh dành cho Cassandra. Nhưng không có tia nhìn ác ý nào trong đôi mắt xám nhạt của cô, chỉ có sự tò mò thân thiện.

"Hiện tại thì không," anh trả lời. "Tôi không nên cho rằng bà có thể giới thiệu ai đó đâu nhỉ?"

"Tôi có một người em gái, Seraphina, nhưng tôi sợ cô ấy có thể quá trẻ so với anh. Anh thấy kiểu phụ nữ nào là phù hợp với anh?"

Một giọng phụ nữ đột ngột cắt ngang câu chuyện. "Mr. Severin muốn một người vợ độc lập và thực tế. Dễ chịu nhưng không được hay tâm sự... thông minh nhưng không được nói quá nhiều. Cô ấy sẽ đi khi anh ấy muốn, xuất hiện khi anh ấy muốn và không bao giờ phàn nàn khi anh ấy không về nhà ăn tối. Phải vậy không, Mr. Severin?"

Tom dừng lại khi anh thấy Cassandra đang đi đến từ phía đầu bên kia của hành lang. Cô xinh đẹp không thể tả nổi trong chiếc váy nhung màu hồng với vạt áo trễ sâu ôm sát lấy đường cong mơ màng của eo và hông. Đường viền chân váy trước hơi tung lên trong một lớp diềm xếp nếp đáng ten lùa trắng gọn theo từng bước chân nhịp nhàng của cô. Miệng anh khô rang đi vì phấn khích. Trái tim anh quặn thắt và lộn nhào như thể anh vừa bắt được một vật thể sống nào đó vào trong ngăn kéo tủ quần áo.

"Không hẳn thế," anh đáp, đứng bất động trong khi cô tiến về phía anh. "Tôi hầu như không muốn kết hôn với một người máy."

"Nhưng nó sẽ tiện lợi, phải không?" Cassandra lờ đễnh nói, đến đứng cách anh chỉ một hoặc hai bước chân. "Một người vợ bằng máy móc sẽ không bao giờ chọc tức hoặc làm phiền anh," cô tiếp tục. "Không cần tình"

yêu đến từ đôi bên. Và ngay cả với khoản phí sửa chữa những lỗi nhỏ và hạn bảo trì, cô ấy vẫn khá là tiết kiệm."

Giọng điệu thanh nhã của cô thể hiện sự lạnh lùng như tảng băng. Rõ ràng là cô vẫn bực mình về cách anh đột ngột rời Eversby Priory.

Chỉ một phần nhỏ bộ não của Tom vẫn hoạt động bình thường. Phần còn lại của nó thì đang bận rộn thu thập các chi tiết: mùi hương của làn khói bụi, đôi mắt xanh biếc dữ dội của cô. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một nước da nào giống như của cô, tươi tắn và có màu trắng sữa mờ, giống như ly sữa tươi có ánh nắng hồng chiếu qua. Liệu làn da cô có luôn như vậy không? Anh nghĩ đến thân thể và những đường cong bên dưới lớp váy của cô, và trong anh tràn ngập ký ức về cảm giác lạnh và nóng, hoặc một cơn bỏng có thể cảm thấy ớn lạnh.

"Điều đó nghe có vẻ giống như từ cuốn tiểu thuyết của Jules Verne," anh cố gắng để không ngập ngừng. "Nhân tiện, tôi đã đọc cuốn sách mà em giới thiệu."

Cassandra khoanh tay lại, một động tác khá gây khó chịu vì nó làm đường cong lộng lẫy của bộ ngực cô được tôn cao hơn một chút và khiến anh thấy đầu gối mình hơi sụm đi. "Làm sao lại thế được khi anh để nó lại ở Eversby Priory?"

"Tôi đã bảo trợ lý của mình mua một bản ở hiệu sách."

"Tại sao anh không lấy bản mà em đã đưa cho anh?"

"Tại sao em lại cho rằng tôi cố ý để nó lại?" Tom trả lời. "Tôi có thể đã quên mà."

"Không, anh không bao giờ quên bất cứ thứ gì." Cô không định để anh thoát đâu. "Tại sao anh không lấy nó đi?"

Mặc dù Tom có thể dễ dàng đưa ra một câu trả lời để lảng tránh, nhưng anh vẫn quyết định nói cho cô biết sự thật. Sau cùng thì, cho đến lúc này, dường như anh không thể mô tả sự quan tâm của anh dành cho cô.

"Anh không muốn nghĩ về em," anh nói cộc lốc.

Phoebe, người đang phải nhìn qua lại cả hai người họ, đột nhiên có hứng thú với cách cắm hoa trên chiếc bàn chân quỳ ở phía xa trên hành lang. Cô đi qua làm phiền chậu cây xanh, nhổ một cây dương xỉ và cắm nó vào phía bên kia của lọ hoa.

Đột nhiên biểu cảm của Cassandra dịu đi, và khuôn miệng cứng rắn của cô dịu lại. "Tại sao anh lại đọc nó?"

"Vì tôi tò mò."

"Anh có thích nó không?"

"Không đủ để biện minh cho bốn giờ đọc sách. Chỉ một trang là đủ để giải thích trọng tâm của cuốn tiểu thuyết. "

Cassandra hơi nghiêng đầu, ánh mắt khích lệ. "Và đó là?"

"Khi hành trình của Phileas Fogg là đi về phía đông, anh ta có bốn phút mỗi khi băng qua một kinh độ địa lý. Vào lúc anh ta trở lại điểm xuất phát của mình, anh ta đã tới sớm hơn một ngày - cách khiến anh ta thắng cược. Rõ ràng, bài học rút ra là khi một người đi theo hướng quay của trái đất trong chuyển động có quỹ đạo, chiếc kim đồng hồ đã được đẩy lùi lại tương ứng - và do đó thời gian bị trễ".

Vậy đó, anh tự mãn nghĩ.

Nhưng Tom bị bối rối khi Cassandra lắc đầu và bắt đầu mỉm cười. "Đó chỉ là tình tiết nút thắt bất ngờ thôi," cô nói, "nhưng nó không phải là mấu

chốt của cuốn tiểu thuyết. Nó không liên quan gì đến những gì Phileas Fogg hiểu về bản thân anh ta. "

"Anh ta đã đặt ra mục tiêu và đã đạt được nó," Tom nói, tức giận trước phản ứng của cô. "Còn gì ngoài điều đó để mà hiểu nữa chứ?"

"Điều gì đó quan trọng," Cassandra thốt lên, cảm thấy sôi sục.

Không quen với việc sai lầm, về bất cứ điều gì, Tom lạnh lùng nói, "Em đang cười nhạo tôi."

"Không, em đang cười đùa với anh, nhưng theo một cách tốt hơn."

Ánh mắt của cô như đang trêu chọc. Như thể cô đang tán tỉnh anh. Như thể anh ta là một gã cầu hôn non nớt nào đó chứ không phải là một người đàn ông thạo đời, người biết mọi chiến thuật của trò chơi mà cô đang cố gắng chơi. Nhưng Tom chỉ quen thuộc với những đối tác giàu kinh nghiệm, những người có chiến lược rõ ràng và có thể xác định được. Còn cô, anh không thể biết cô định làm gì.

"Hãy nói cho tôi câu trả lời," anh ra lệnh.

Cassandra nhăn mũi một cách đáng yêu. "Em không nghĩ vậy. Em sẽ để anh tự khám phá ra điều đó ".

Tom giữ khuôn mặt mình vô cảm, còn bên trong anh đang hòa tan những cảm xúc mà anh chưa từng biết đến trước đây. Nó giống như uống một ly sâm panh - một trong những sở thích của anh - trong khi giữ thăng bằng trên khung thép của một cây cầu đường sắt trên cao - một trong những điều anh ít thích nhất.

"Em không ngọt ngào như cách mọi người nghĩ về em," anh u ám nói.

"Em biết." Cassandra cười toe toét và quay đầu nhìn Phoebe qua vai cô, người đang sắp xếp lại ít nhất một nửa số hoa cỏ, "Em sẽ không trì hoãn

chị thêm nữa, Phoebe. Chị đang chỉ cho Mr. Severin đến nhà dành cho khách phải không?"

"Đúng vậy, chúng ta đã sắp xếp cho vài quý ông không có người đi cùng tạm trú ở đó."

"Em sẽ được xếp ngồi gần Mr. Severin trong bữa tối chứ?" Cassandra hỏi.

"Chị đã nhận được chỉ thị giữ hai người cách càng xa nhau càng tốt," Phoebe khô khan nói. "Bây giờ chị đã bắt đầu hiểu tại sao rồi."

"Nhảm nhí," Cassandra nhạo báng. "Mr. Severin và em sẽ hoàn toàn thân thiện với nhau. Thực ra..." Cô ngược nhìn Tom với nụ cười nửa miệng đầy mời gọi khi tiếp tục, "... Em nghĩ chúng ta nên làm bạn bè. Anh có muốn thế không, Mr. Severin? "

"Không," anh chân thành nói.

Cassandra chớp mắt ngạc nhiên, biểu cảm lạnh lùng. "Vậy thì điều đó làm cho mọi thứ trở nên khá dễ dàng."

Khi cô bước đi, Tom nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô, bị mê hoặc bởi bước đi uyển chuyển và những chiếc nếp váy xếp phức tạp của cô.

Cuối cùng khi anh nghĩ phải nhìn về hướng Phoebe, anh nhận thấy ánh mắt suy đoán của cô đang nhìn anh.

"Thưa bà," Tom bắt đầu thận trọng nói, "nếu tôi có thể yêu cầu bà không đề cập đến -"

"Không một lời," Phoebe hứa. Có vẻ như đang chìm trong suy nghĩ, cô đi theo một tốc độ chậm dọc hành lang. "Tôi có nên thay đổi cách sắp xếp chỗ ngồi không," cô hỏi đột ngột, "và để anh ngồi bên cạnh Cassandra?"

"Chúa ơi, không. Tại sao bà lại đề nghị điều đó? "

Phoebe nhăn nhó và hơi ngượng ngùng. "Cách đây không lâu, tôi đột nhiên cảm thấy bị thu hút bởi một người đàn ông không thể không phù hợp hơn. Nó giống như một trong những cơn bão sấm sét vào mùa hè tấn công mà không báo trước. Tôi quyết định tránh mặt anh ấy, nhưng sau đó chúng tôi lại ngồi cạnh nhau trong bữa tối, và đó hóa ra lại là một trong những điều may mắn nhất từng xảy ra với tôi. Vừa rồi, nhìn thấy cậu và Cassandra, tôi nghĩ có lẽ ... "

"Không," anh nói ngắn gọn. "Chúng tôi không hợp nhau."

"Tôi hiểu." Sau một lúc lâu, Phoebe nói, "Có thể có gì đó thay đổi. Một số người không bao giờ biết được. Có một cuốn sách rất hay mà tôi có thể giới thiệu, có tựa đề là Thuyết phục - "

"Một cuốn tiểu thuyết khác à?" Tom hỏi, nhìn cô một cách đầy đau khổ.

"Có gì sai với các cuốn tiểu thuyết à?"

"Không có gì, miễn là người ta không nhầm chúng với sách cho lời khuyên."

"Nếu đó là lời khuyên tốt," Phoebe phản bác, "tại sao nó lại quan trọng việc nó đến từ đâu?"

"Thưa bà, tôi không muốn học bất kì điều gì từ những người hư cấu."

Họ ra khỏi dãy chính của ngôi nhà và ra ngoài lối đi trong vườn lát đá dẫn đến ngôi nhà tạm trú cho khách bằng gạch đỏ.

"Nào hãy chiều theo tôi một chút nào, giả vờ thôi cũng được." Phoebe nói. "Chỉ một lúc thôi mà." Cô đợi cái gật đầu miễn cưỡng của Tom trước khi tiếp tục. "Gần đây, một người bạn tốt của tôi, Jane Austen, đã nói với tôi

rằng hàng xóm của cô ấy - Anne Elliot vừa kết hôn với một quý ông tên là Đại úy Frederick Wentworth. Họ đã được hứa hôn cách đây 7 năm, nhưng Anne đã bị gia đình thuyết phục chia tay anh ta".

"Tại sao?"

"Chàng trai trẻ đó không có tài sản và các mối quan hệ."

"Cô gái yếu đuối," Tom chế giễu.

"Đó là một sai lầm," Phoebe công nhận, "nhưng Anne luôn là một cô con gái biết nghe lời. Sau nhiều năm trôi qua, họ gặp lại nhau, khi đại úy Wentworth đã trở nên thành đạt. Anh ấy nhận ra mình vẫn yêu cô ấy rất nhiều, nhưng không may lúc đó Anne cũng đang được một người đàn ông khác tán tỉnh".

"Wentworth đã làm gì?" Tom hỏi, hơi quan tâm hơn mình dự định.

"Anh ấy chọn cách im lặng và chờ đợi cô ấy. Cuối cùng, khi đến thời điểm thích hợp, anh ta đã viết một bức thư để bày tỏ cảm xúc của mình, và để lại cho cô ấy đi tìm".

Tom đen tối liếc nhìn cô. "Tôi không bị ấn tượng về bất kỳ ai trong câu chuyện này."

"Thế theo anh thay vì thế, đại úy Wentworth nên làm gì?"

"Theo đuổi cô ấy," anh nói dứt khoát. "Hoặc quyết định từ bỏ cô ấy hoàn toàn. Còn gì nữa mà chờ đợi trong im lặng".

"Không phải là đôi khi theo đuổi đòi hỏi sự kiên nhẫn à?" Phoebe hỏi.

"Trong việc kinh doanh thì, đúng thế, có. Nhưng tôi chưa bao giờ muốn bất kỳ người phụ nữ nào đủ để chờ đợi cô ta. Luôn có rất nhiều phụ nữ ở xung quanh tôi".

Phoebe trông có vẻ thích thú. "Ồ, anh là một trường hợp khó khăn phải không? Tôi nghĩ anh nên đọc cuốn 'Thuyết phục' để tìm xem anh có thể có điểm chung gì với Đại úy Wentworth ".

"Có lẽ là không nhiều," Tom nói, "vì tôi tồn tại còn anh ta thì không."

"Dù sao thì hãy đọc nó đi," Phoebe thúc giục. "Nó có thể giúp anh hiểu ý của Cassandra về Phileas Fogg."

Tom hoang mang cau mày. "Anh ta cũng trong cuốn sách đó à?"

"Không, nhưng -" Phoebe phá lên cười. "Chúa ơi, anh luôn hiểu mọi thứ theo nghĩa đen à?"

"Tôi là một kỹ sư mà," anh phòng thủ nói, theo cô đi đến ngôi nhà dành cho khách.

- Hết chương 7 -

Chương 8

Dịch : Muse

"Tại sao chị lại đi như thế?" Pandora hỏi khi cô và chồng, Gabriel, đi cùng Cassandra xuống nhà ăn tối.

"Kiểu nào cơ?" Cassandra hỏi.

"Kiểu chúng ta từng làm khi còn nhỏ và chiến đấu với diễn viên ba lê."

Điều đó khiến Gabriel cười toe toét. "Một cuộc chiến đấu với diễn viên ba lê á?"

"Một trò chơi để xem ai có thể đứng bằng mũi chân lâu nhất," Pandora giải thích, "mà không hạ gót hay ngã nhào. Cassandra luôn là người chiến thắng".

"Chị không cảm thấy mình là người chiến thắng vào lúc này," Cassandra rầu rĩ nói. Cô dừng lại bên cạnh hành lang, dựa lưng vào tường, kéo gấu váy trước lên đến mắt cá chân. "Chị đi cái kiểu đó vì đôi giày mới của chị."

Pandora cúi xuống để xem xét, phần vạt váy dạ hội bằng lụa màu oải hương của cô cuộn lại và gấp xếp như một cây dã yên thảo không lồ.

Đôi giày sa tanh màu xanh dương thiết kế ngón chân hẹp và nhọn, đính ngọc trai và hạt cườm. Nhưng cho dù Cassandra có thường xuyên đi chúng xung quanh nhà để đôi giày rộng ra, thì lớp lót da cứng vẫn không mềm đi chút nào.

"Ôi, nó đẹp quá," Pandora thốt lên.

"Ừ, phải không?" Cassandra phẫn khích nói, sau đó cô hơi nhăn mặt khó chịu. Buổi tối thậm chí còn chưa bắt đầu, mà các đầu ngón và gót chân cô đã phồng rộp lên rồi.

"Gót giày cao quá," Pandora quan sát, trán nhăn lại.

"Phong cách Louis Quinze," Cassandra nói với cô. "Bọn chị đặt hàng chúng từ Paris, vì vậy chị phải đi đôi giày này."

"Ngay cả khi chúng không thoải mái à?" Gabriel hỏi, với tay xuống để đỡ Pandora đứng dậy.

"Đôi giày này quá đắt để không thoải mái," Cassandra buồn bã nói. "Bên cạnh đó... người thợ may váy nói rằng giày cao gót sẽ khiến chị trông mảnh mai hơn."

"Tại sao chị vẫn cứ lo lắng về điều đó thế nhỉ?" Pandora gắng hỏi.

"Bởi vì tất cả những chiếc váy của chị đều quá chật, và sẽ mất rất nhiều thời gian và tiền bạc để thay tất cả." Cô thở dài. "Ngoài ra... chị tình cờ đã nghe được một vài chuyện phỉếm cánh đàn ông nói với nhau trong các buổi khiêu vũ hoặc tiệc tùng. Họ chỉ ra tất cả những khiếm khuyết trên cơ thể của một cô gái và tranh luận xem cô ấy quá cao hay quá thấp, hoặc liệu làm da của cô ấy có đủ mịn màng hay không, hay liệu vòng ngực của cô ấy có đầy đủ hay không".

Pandora cau có. "Tại sao bản thân họ thì không cần phải hoàn hảo?"

"Bởi vì họ là đàn ông."

Pandora có vẻ kinh tởm. "Đây là mùa lễ hội London dành cho chị: Đúc gái trước lợn⁷." Quay sang chồng, cô hỏi, "Đàn ông thực sự nói về phụ nữ theo cách đó à?"

"Đàn ông thì không," Gabriel nói. "Mấy thằng ngu thì có."

Ba giờ sau, Cassandra khập khiễng bước vào khu nhà kính vắng lặng. Những tia sáng mềm mại lay động xuyên khắp căn phòng phản chiếu từ dòng suối trong nhà, xuyên qua cả vào những bóng cây dương xỉ và lá cọ. Nó làm căn phòng lung linh trông giống một cung điện dưới nào đó nước.

Thấy đau đớn, cô lê bước đến bậc thềm của một cây cầu đá nhỏ và ngồi lên lớp vạt vảy lụa màu xanh nước biển. Những hạt pha lê li ti nằm rải rác giữa những lớp vải mỏng manh, tạo nên những đốm sáng lấp lánh trải khắp sàn nhà. Cô ngồi thở phào nhẹ nhõm và đưa tay xuống gỡ chiếc giày khỏi bàn chân trái đau nhói của mình.

Thực ra, bữa tối rất tuyệt, bầu không khí tràn ngập sự dí dỏm và phấn khởi. Mọi người đã chân thành chúc phúc cho West và Phoebe, cặp đôi dường như đang choáng váng vì hạnh phúc. Bản thân những món ăn cũng rất đẹp mắt, bắt đầu với những khoanh gan ngỗng phong phú được bày trên băng xếp xuống giữa chiếc bàn dài hàng dặm. Một loạt các món ăn điều dành kéo dài vô tận đã tạo nên những hợp âm hoàn hảo của muối, bơ, khói và sự phong phú.

Nhưng dù được thưởng thức một bữa ăn xa hoa như thế, Cassandra vẫn bị khốn khổ vì những đường viền đục đẽo của đôi giày đang cắt vào phía sau gót chân cô và làm rách đôi tất của cô. Cuối cùng cô phải dùng đến cách trượt đôi giày xuống dưới gầm bàn, và để không khí lưu thông quanh bàn chân đang co thắt và nóng rát của mình.

May mắn là cô được xếp ngồi cạnh Lord Foxhall, người bầu bạn duyên dáng đã giúp cô giảm bớt sự khó chịu. Anh cực kì phù hợp và đủ tư cách, và rất tốt bụng... nhưng anh không gọi được sự quan tâm của cô hơn là của cô với anh.

Trong khi Tom Severin và tất cả những sự phức tạp của anh dường như đã bị bắt lại và mắc kẹt, không rõ ràng đối với nhận thức của cô. Anh đã được xếp ngồi gần đầu bên kia của chiếc bàn, bên cạnh Lady Grace, một trong những cô con gái xinh đẹp rạng ngời của Lord và Lady Westcliff. Cô có mái tóc đen bóng và cái miệng rộng gợi cảm với hàm răng trắng sáng. Cô ấy vẻ thích thú với Severin hơn mọi người khác, thường xuyên cười đùa và khá dễ tâm đến cuộc trò chuyện của họ.

Severin trông thật tuyệt trong trang phục trang trọng buổi tối. Một người đàn ông như một lưỡi dao... bóng bẩy và cứng rắn, ánh mắt với tia nhìn sắc bén và thông minh. Ngay cả trong một căn phòng đầy những người đàn ông thành đạt và mạnh mẽ, anh vẫn rất nổi bật. Anh chưa một lần liếc nhìn về phía Cassandra, nhưng cô có cảm giác anh nhận ra cô và đang cố tình phớt lờ cô.

Mỗi khi Cassandra liếc nhìn chiếc cặp đôi đó, thức ăn trong miệng cô lại trở nên đắng ngắt và thật khó khăn để nuốt xuống. Tâm trạng của cô, từ đầu đã không được đặc biệt, bây giờ thì xẹp xuống như món trứng rán phồng mát lạnh.

Sự sỉ nhục tuyệt đối là khi bữa tối cuối cùng cũng kết thúc, và khi Cassandra cố xỏ chân vào lại đôi giày ghê tởm đó. Một trong số chúng đã biến mất. Cô trượt một hoặc hai phân thấp xuống ghế và tìm kiếm chiếc giày một cách kín đáo nhất có thể, nhưng thứ đáng nguyên rủa đó đã biến mất.

Trong một lúc cô đã cân nhắc việc nhờ Lord Foxhall giúp đỡ. Nhưng có lẽ sau này anh sẽ không thể cưỡng lại sự cám dỗ và kể cho ai đó nghe về điều này - ai có thể trách cứ anh chứ? - và cô không thể chịu đựng được ý nghĩ bị cười nhạo.

Tuy nhiên, khi cân nhắc đến tình trạng khó xử của mình, cô nhận ra điều đó là không thể tránh khỏi; cô sẽ bị cười nhạo. Nếu cô rời phòng ăn mà không có chiếc giày, một người hầu sẽ tìm thấy nó và nói với những người hầu khác, người sẽ nói với ông chủ và bà chủ của họ, và sau đó mọi người đều sẽ biết.

Ngón chân của cô điên cuồng tìm kiếm trên sàn nhà.

"Lady Cassandra," Lord Foxhall khẽ hỏi, "có chuyện gì làm phiền cô à?"

Cô nhìn vào đôi mắt đen láy thân thiện của anh và mím môi lại thành một nụ cười. "Tôi e rằng tôi không phải là người thích những bữa tối dài và không có cơ hội để đi lại." Tất nhiên, điều đó không đúng, nhưng cô khó có thể nói cho anh biết vấn đề.

"Tôi cũng vậy," Foxhall nói ngay. "Chúng ta đi dạo để duỗi chân nhé?"

Cassandra vẫn duy trì nụ cười của mình trong khi bộ não thì đang lựa chọn các cách trả lời. "Ngài thật tử tế khi đề nghị như vậy - nhưng các quý cô sẽ tụ tập để uống trà, và tôi không muốn sự vắng mặt của mình gây ra những lời bình luận."

"Tất nhiên rồi." Foxhall đã lịch sự chấp nhận lý do của cô và đứng dậy giúp cô ra khỏi ghế.

Với một chiếc giày còn và chiếc còn lại bị mất, Cassandra chỉ có một cách duy nhất là đi bằng mũi chân như múa ba lê, hy vọng chiếc váy xò rộng của cô sẽ che giấu được sự thật cô đang thiếu một chiếc giày. Lướt về phía ngưỡng cửa, cô cố tỏ ra bình tĩnh trong khi đang toát mồ hôi vì lo lắng.

Khi cô nhăn mặt và khép nép giữa đám đông các vị khách vừa nói chuyện vừa bước ra khỏi phòng, cô cảm thấy một cái chạm nhẹ vào khuỷu

tay trần của mình. Quay lại, cô thấy mình đang đối mặt với Tom Severin.

"Chuyện gì vậy?" anh trầm giọng hỏi. Lạnh lùng và vững vàng, người đàn ông này luôn tỏ ra như anh ta có thể sửa chữa tất cả mọi thứ.

Cảm thấy nóng nực, ngu ngốc và mất thăng bằng, cô thì thầm, "Em đã đánh mất một chiếc giày của mình dưới gầm bàn."

Severin ghi nhận thông tin đó mà không hề chớp mắt. "Tôi sẽ gặp em trong khu vườn mùa đông."

Và bây giờ cô ngồi đây, chờ đợi.

Cô cẩn thận kéo chiếc tất lụa đang dính vào sau gót chân ra. Nó khá nhũn nhối và châm chích, và còn kéo theo vài vết máu nữa. Nhấn mặt, cô rà tay bên dưới vạt váy, cởi dây nịt bít tất và tháo chiếc tất bị rách ra. Cô nén chúng lại và nhét vào một chiếc túi kín của chiếc áo dài.

Thở dài, cô nhặt chiếc giày còn lại lên và quắc mắt nhìn nó. Những viên ngọc trai và cườm tinh xảo lấp lánh dưới ánh trăng. Thật đẹp, nhưng lại không đủ khả năng để trở thành một chiếc giày. "Ta đã đặt hi vọng khá lớn vào mày đó," cô buồn bã nói, và ném nó, không chủ định quá mạnh, nhưng đủ sức để chiếc giày đập vào một chậu cỏ và khiến các hạt trang trí văng tung tóe.

Giọng nói khô khốc của Tom Severin cắt ngang sự im lặng. "Người ta không ném giày trong một ngôi nhà kính."

- Hết chương 8 -

Chương 9

Dịch : Muse

Cassandra chán nản liếc nhìn anh khi Tom Severin bước vào nhà kính. "Làm sao anh biết được có gì đó không ổn?" cô hỏi. "Em biểu hiện rõ ràng như vậy à?"

Mr. Severin dừng lại đứng cách cô vài bước chân. "Không, em đã giấu khá tốt. Nhưng em đã nhăn mặt khi đứng lên khỏi ghế, và em đi chậm hơn tốc độ bình thường."

Một phần nào đó trong cô thấy ngạc nhiên rằng anh nhận thấy cả những chi tiết nhỏ như vậy, nhưng cô quá bận tâm để theo tiếp suy nghĩ đó. "Anh có tìm thấy chiếc giày bị mất của em không?" cô lo lắng hỏi.

Để trả lời, anh vói tay vào túi trong của áo khoác và rút ra chiếc giày.

Cô thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. "Ồ, cảm ơn anh. Làm thế nào mà anh lấy được nó vậy?"

"Tôi nói với người hầu rằng tôi muốn nhìn vào dưới gầm bàn, vì một trong những bản lề không hoàn toàn thẳng hàng."

Cô nhướn mày. "Anh đã nói dối vì lợi ích của em ư?"

"Không, tôi đã nhận ra điều đó vào bữa tối, lượng rượu và nước trong các chiếc ly hơi nghiêng về một phía. Một trong những tấm ván đã không được đặt đúng vị trí, vì vậy tôi đã điều chỉnh nó trong khi tôi cúi xuống dưới. "

Cassandra mỉm cười và đưa tay ra nhận lấy chiếc giày. "Vậy thì anh đã làm được hai việc tốt."

Nhưng Mr. Severin đã dừng lại trước khi đưa nó cho cô. "Em cũng sẽ ném nó đi à?"

"Có lẽ thế," cô nói.

"Tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi nên giữ nó cho đến khi tôi chắc chắn rằng em có thể tin tưởng vào nó."

Cassandra chậm chậm thu tay lại, mắt vẫn nhìn vào đôi mắt lấp lánh của anh. Khi cô và Mr. Severin đứng đó dưới ánh trăng và những chiếc bóng nhảy múa quanh họ, dường như họ đã bước ra khỏi thời gian. Như thể họ là hai người duy nhất trên thế giới, được tự do làm hoặc nói bất cứ điều gì họ muốn.

"Anh sẽ đến ngồi cạnh em chứ?" cô liều lĩnh hỏi.

Mr. Severin do dự một lúc lâu, anh đưa mắt nhìn xung quanh như thể anh thấy mình đang đứng giữa một bãi mìn. Anh gật đầu một cái và tiến về phía cô.

Cô túm gọn chiếc váy để nhường một chỗ trên bậc thềm, nhưng một vài vạt lụa màu xanh nước biển lấp lánh vẫn phủ lên đùi anh khi anh ngồi xuống. Mùi hương của anh tươi mát với xà phòng và hồ bột, và chút ngọt ngào tuyệt vời của nhựa khô.

"Chân của em sao rồi?" anh ấy hỏi.

"Nó đau quá," Cassandra nhăn mặt đáp.

Mr. Severin nghiêng cứu kỹ chiếc giày, xoay nó trong bàn tay từ bên này qua bên kia. "Tôi không ngạc nhiên cho lắm. Thiết kế này có một lỗi kỹ thuật. Phần gót giày quá cao khiến em bị mất trọng tâm".

"Cái gì của em cơ?"

"Hơn nữa," anh tiếp tục, "không ai có hình dạng bàn chân có như này. Tại sao phần các ngón chân lại nhọn như thế này? "

"Bởi vì nó hợp thời trang."

Mr. Severin hoàn toàn bối rối. "Không phải giày là tạo ra cho bàn chân chứ không phải ngược lại à?"

"Em nghĩ là nó nên như thế, nhưng một đôi giày thì phải hợp thời trang. Đặc biệt là bây giờ khi mùa lễ hội đã bắt đầu. "

"Tầm này ư?"

"Không chính thức," Cassandra thừa nhận, "nhưng Quốc hội đang có một phiên họp nữa, vì vậy sẽ có những buổi khiêu vũ và giải trí riêng tư, và em không thể bỏ lỡ bất kỳ cái nào được."

Mr. Severin vô cùng cẩn thận đặt chiếc giày xuống và quay sang để đối mặt thẳng với cô. "Tại sao em không thể bỏ lỡ bất kỳ cái nào thế?"

"Vì đây đã là mùa lễ hội thứ hai của em rồi. Em phải tìm được một người chồng trong năm nay. Nếu em vẫn tham gia mùa thứ ba, mọi người sẽ nghĩ rằng có điều gì đó không ổn với em".

Nét mặt của anh trở nên khó hiểu. "Vậy hãy cưới Lord Foxhall đi. Em sẽ không thể tìm thấy một triển vọng nào tốt hơn đâu, dù là năm nay hay bất kỳ năm nào khác".

Mặc dù anh nói đúng, nhưng lời đề nghị đó vẫn chọc tức cô. Cô cảm thấy như thể mình vừa bị từ chối và loại bỏ. "Anh ấy và em không phù hợp," Cassandra nói ngắn gọn.

"Hai người đã trò chuyện suốt bữa tối - hai người đã khá ổn đấy chứ."

"Anh và Lady Grace cũng vậy mà."

Anh cần nhắc câu nói đó. "Cô ấy là một người bạn đồng hành thú vị trong bữa tối."

Cảm thấy khó chịu, Cassandra nói, "Có lẽ anh nên tán tỉnh cô ấy."

"Và có một người cha vợ như Lord Westcliff ư?" anh hỏi mỉa mai. "Tôi không thích cái ý tưởng sống dưới ngón tay cái của ông ấy."

Bây giờ thì cô cảm thấy bồn chồn và ủ rũ, Cassandra nghe thấy những âm thanh tuyệt vời mà ban nhạc thính phòng đang chơi khi nó truyền tới từ khung cửa sổ lưới thép. "Phiền quá," cô lầm bầm. "Em ước mình có thể quay trở lại để khiêu vũ."

"Hãy đổi một đôi giày khác và làm thế," anh đề nghị.

"Em không thể với những vết rộp này. Em nên băng chân lại và đi ngủ". Cô cau mày nhìn những ngón chân trần lộ ra bên dưới vạt váy. "Anh nên tìm Lady Grace và mời cô ấy cho nhảy một điệu valse."

Cô nghe thấy anh cười. "Em ghen à?"

"Vớ vẩn," cô mất tự nhiên nói, thu chân lại. "Không, hoàn toàn không; Em không đòi hỏi sự chú ý của anh. Thật ra, em rất vui vì anh đã trở thành bạn bè với cô ấy".

"Thật à?"

Cô buộc bản thân phải thành thật. "Chà, thực ra không hẳn là vui lắm, nhưng em sẽ không ngại nếu anh thích cô ấy. Nó chỉ là... "

Severin thắc mắc nhìn cô.

"Tại sao anh lại không muốn làm bạn với em?" Vì hơi thất vọng, Cassandra đã không chủ định giọng điệu câu hỏi có phần giống than vãn,

giống như trẻ con. Cô nhìn xuống và sắp xếp lại nếp váy, bồn chồn vuốt những hạt pha lê.

"Quý cô của tôi," anh thì thầm, nhưng cô không chịu nhìn anh. Một tay anh đặt lên má cô quay cô sang nhìn thẳng anh.

Đây là lần đầu tiên anh chạm vào cô.

Ngón tay anh mạnh mẽ nhưng vẫn nhẹ nhàng, làn da mát lạnh chạm vào gò má nóng bỏng của cô, cảm giác này tuyệt vời đến mức khiến cô run lên. Cô không thể cử động hay nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt góc cạnh, sắc sảo như sói của anh. Ánh trắng lừa dối đã biến đôi mắt màu xanh lá cây lam của anh trở nên óng ánh mềm mại hơn.

"Em không nên hỏi ..." Ngón tay cái của anh chậm rãi lướt trên làn da cô, làm cô muốn ngừng thở và rồi nó bắt đầu tăng tốc, nghe như một tiếng nấc cụt khe khẽ. Trải nghiệm được anh chạm vào là không thể nhầm lẫn, khiến khoái cảm lẫn cơn ớn lạnh chạy dọc gáy và sống lưng cô. "Em có thực sự muốn trở thành bạn bè không?" Giọng nói của anh nay mềm mại như tấm nhung đen.

"Vâng," cô cố gắng nói.

"Không, em không đâu." Trong sự tĩnh lặng, anh lại gần cô hơn, khuôn mặt của anh sát ngay trước cô, và trái tim cô đập thình thịch khi cô cảm thấy hơi thở ấm áp của anh phả vào cằm cô. Tay còn lại của anh đưa ra siết chặt sau cổ cô. 'Anh ấy sẽ hôn mình', cô nghĩ, và bụng cô thắt lại vì phấn khích, hai tay cô dao động giữa cơ thể họ như những con ngài đang hoảng loạn.

Cassandra đã từng được hôn trước đây, trong những khoảnh khắc vội vã ở những buổi khiêu vũ hay dạ hội. Những nụ hôn vội vã và vội vàng, mỗi lần đều kéo dài không quá một nhịp tim. Nhưng trước giờ chưa từng có

người cầu hôn nào chạm vào cô như thế này, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng khám phá đường cong trên má và quai hàm của cô. Cô bắt đầu thấy run rẩy, những cảm xúc xa lạ chạy đua trong mạch máu, và cô chào đón nhận sự nâng đỡ của cánh tay anh đang trượt quanh cô. Đôi môi của anh vững chắc và mềm mịn khi anh lại gần môi cô.

Tuy nhiên, trước sự mất can đảm của cô, nụ hôn mà cô mong đợi đã không xảy ra.

"Cassandra," anh thì thầm, "trước đây, tôi đã làm nhiều phụ nữ không hạnh phúc. Tôi không bao giờ cố ý làm thế. Nhưng vì một lý do tôi không muốn nhắc đến, tôi không muốn làm thế với em".

"Một nụ hôn sẽ không thay đổi bất cứ điều gì hết," cô phản đối, và mặt đỏ bừng khi nhận ra câu nói đó nghe trên như thế nào.

Mr. Severin lùi lại đủ để cúi xuống nhìn cô, những đầu ngón tay của anh vẫn nghịch những lọn tóc nhỏ ở gáy cô. Một cơn run mình lướt qua cô trước sự vuốt ve tinh tế của anh.

"Nếu em đi chệch chỉ một độ hàng hải," anh nói, "thì em sẽ chệch hướng khoảng 5 feet khi em đi được một trăm thước. Và trong một dặm tiếp theo em sẽ đi lạc cách quỹ đạo ban đầu khoảng 92 feet. Nếu em lên đường từ London đến Aberdeen, em có thể thấy bản mình đang ở giữa Biển Bắc." Nhìn thấy cô cau mày khó hiểu, anh giải thích, "Theo hình học cơ bản, một nụ hôn có thể thay đổi cuộc đời em."

Xoay người khỏi phải đối mặt với anh, Cassandra cúi kính nói, "Anh có thể không biết điều này, nhưng nói về toán học sẽ loại bỏ bất kỳ khả năng hôn hít nào ngay từ đầu đấy."

Mr. Severin cười toe toét. "Đúng vậy, tôi biết điều đó." Đứng dậy, anh đưa một tay ra với cô. "Em có muốn khiêu vũ không?" Giọng điệu của anh

bình tĩnh và thân thiện, như thể anh không bị ảnh hưởng bởi ánh trăng và những khoảnh khắc lãng mạn và những phụ nữ trẻ bốc đồng.

Cassandra đã rất ham muốn từ chối anh, để chứng minh rằng cô không quan tâm đến bất cứ lời mời nào của anh. Nhưng trên nền nhạc điệu valse của Strauss, giai điệu sôi nổi và khao khát, và nó vang vọng hoàn hảo đến cảm xúc của cô đến nỗi cô cảm nhận được nó từ tận xương tủy. Ôi, cô rất muốn khiêu vũ với anh. Nhưng mặc dù ngay cả khi cô sẵn sàng hy sinh lòng kiêu hãnh của mình, thì vẫn có một vấn đề là đôi giày hồng của cô. Cô không thể xỏ lại chúng vào chân.

"Em không thể," cô nói. "Em không có giày."

"Tại sao lại để điều đó ngăn cản em chứ?" Anh hơi ngừng lại có chủ ý rồi mới tiếp lời. "Ahh. Tôi hiểu rồi. Tất cả những quy tắc em muốn tuân theo - em sẽ vi phạm quá nhiều quy tắc đó trong cùng một lúc. Ở một mình với một người đàn ông, không người đi kèm, không giày - "

"Không phải là em thích tuân theo các quy tắc, mà là em không có lựa chọn nào khác. Hơn nữa, sự thỏa mãn tạm thời là không đáng để mạo hiểm."

"Làm sao em biết được, khi em chưa từng khiêu vũ với tôi?"

Cô vỡ ra một tràng cười kích động. "Không ai giỏi như một vũ công cả."

Anh nhìn cô chăm chăm, bàn tay vẫn đưa ra. "Thử với tôi đi."

Tiếng cười tan biến trong cổ họng cô.

Tâm trí cô rối loạn, giống như những con chim đang lao đi và cắt ngang đường bay của nhau. Cô đưa tay ra với những đầu ngón tay run rẩy, và anh dứt khoát kéo cô đứng lên. Anh ôm lấy cô giữ trong tư thế một điệu

valse, tay phải đặt ngay giữa lưng cô. Tay trái cô tự động đặt lên vai anh, cánh tay cô nhẹ nhàng đặt lên cánh theo anh. Anh ôm cô chặt hơn bình thường, hông của họ hơi lệch nhau, vì vậy bước tiến đầu tiên của anh sẽ trượt chính xác vào giữa hai chân cô.

Khi anh tiến về phía trước, áp lực ở phía sau cô giảm bớt, và anh đỡ cô cú xoay đầu tiên. Anh rất giỏi trong việc này, cơ thể anh là một khung sườn nâng đỡ hoàn hảo, từng chuyển động hiệu lệnh của anh rõ ràng đến mức cô có thể bước theo mà không cần cố gắng. Nó cũng giúp phần vai áo của anh không bị độn lên, như nhiều quý ông khác, vì vậy cô có thể cảm nhận được sự linh hoạt của cơ bắp anh trong mỗi lần xoay.

Thật thú vị và một chút xấu hổ khi cảm nhận sàn nhà bằng những ngón chân trần của cô, khi anh cuốn cô tan vào sự lộng lẫy này. Tất nhiên, cảm giác khiêu vũ với chân trần không hoàn toàn là mới: Cô đã từng nhảy valse một mình trong phòng ngủ của mình, tưởng tượng bản thân đang trong vòng tay của người cầu hôn nào đó. Nhưng cảm giác rất khác khi lần này bạn nhảy của cô lại là một người đàn ông bằng xương bằng thịt. Cô đã thoải mái và mặc kệ bản thân đi theo sự hướng dẫn của anh mà không cần nỗ lực hay suy nghĩ gì.

Mặc dù họ bắt đầu chậm lại, Me. Severin đã điều chỉnh nhịp độ của họ để phù hợp với nền nhạc. Điệu valse trôi chảy và mau lẹ, mỗi lần quay đều làm cho vạt váy của cô xoay tròn như những dải lụa và lấp lánh. Nó giống như đang bay.

Dạ dày cô nhẹ nhàng, như thể cô đang ở trên một chiếc xích đu trong vườn, bay lên quá cao một chút và lao xuống theo một vòng cung choáng váng. Cô đã không cảm thấy tự do kể từ khi còn là một cô bé, liêu lĩnh chạy chơi qua những cao nguyên ở Hampshire cùng với người em gái song sinh của mình. Thế giới lúc này không có gì khác ngoài ánh trăng và âm nhạc

khi hai người họ lả lướt trong nhà kính trống vắng với làn sương mỏng mang theo hương gió biển.

Cô không biết đã qua bao lâu trước khi bản thân thở hắt ra vì gắng sức, các cơ bắp của cô run lên vì mong muốn được nghỉ ngơi. Mr. Severin bắt đầu giảm chậm tốc độ lại.

Cô phản đối, tay vẫn bám lấy anh, miễn cưỡng giữ cho phép thuật này không tan vỡ. "Không, đừng."

"Em đang mệt," anh chỉ ra, có vẻ thích thú.

"Em muốn tiếp tục," cô nhấn mạnh, ngay cả khi cô đang lao đảo.

Mr. Severin bắt lấy cô với một tiếng cười nhẹ, vững vàng ôm lấy cô. Không giống cô, anh hầu như không bị ảnh hưởng mấy. "Hãy đợi cho đến khi em thở lại bình thường được."

"Đừng dừng lại," Cassandra ra lệnh, giật mạnh ve áo khoác của anh.

"Không ai có thể ra lệnh cho tôi cả," anh thì thầm, nhưng giọng anh như đang trêu chọc cô, và anh chạm vào cô thật nhẹ nhàng khi anh vuốt lại một lọn tóc rối xõa tung ra một bên mắt của cô.

Nghệt thở vì cười, cô cố gắng nói với anh, "Anh phải nói là 'Ước muốn của nàng là mệnh lệnh của tôi' chứ."

"Mệnh lệnh của em là gì?"

"Hãy khiêu vũ với em, và không bao giờ dừng lại."

Mr. Severin không trả lời, anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô. Anh vẫn giữ lấy cô, chắc chắn và gần gũi, trong một vòng giữ mà không thể phủ nhận đã trở thành một cái ôm. Ngay cả với những đám lụa cuộn cuộn và vạt váy voan giữa hai người, cô vẫn cảm nhận được sức mạnh

cứng rắn của anh áp vào cô, sự nâng đỡ rắn chắc của cánh tay anh. Đây là điều mà cô chưa bao giờ biết đến nhưng vẫn luôn khao khát... được bao bọc, được neo đậu, thêm muốn... chính xác như thế này. Lí trí nhẹ nhàng rời khỏi cô, chân tay cô như rã rời và mất hết sức lực.

Ngay khi Mr. Severin cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô, hơi thở của anh thay đổi. Ánh mắt anh chăm chú lướt đến khuôn miệng cô. Một cảm giác căng thẳng mới xâm chiếm từng múi cơ ở cánh tay và ngực anh, như thể anh đang vật lộn chống lại một xung động mạnh mẽ nào đó.

Cassandra nhìn thấy khoảnh khắc anh tan vỡ, khi anh muốn cô quá nhiều, hơn bất cứ điều quan trọng gì khác. Anh cúi xuống, miệng anh tìm kiếm môi cô, và cô nhắm mắt lại trước áp lực cẩn thận và đầy dụ dỗ. Nhẹ nhàng bàn tay anh đưa lên ôm lấy gáy cô, miệng anh di chuyển trên môi cô với sự gọi tình nhẹ nhàng... từng giây phút... từng hơi thở. Sự ấm áp bao trùm lan tỏa trong cô, như thể mạch máu của cô đã được lấp đầy bằng tàn lửa.

Cô phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt khi môi anh rời khỏi môi cô, rê xuống cổ họng. Lóp râu cứng trên má anh như phát ra điện khi anh rà môi hít vào làn da mềm mại của cô. Anh lướt xuống cổ, tìm kiếm nhịp đập điên cuồng của cô. Lòng bàn tay rộng và cứng rắn của anh lướt lên xuống làn da trần ở cánh tay của cô, xoa dịu nó, trong khi răng anh nhẹ nhàng chạm vào khối cơ mềm mại ở vai. Đầu lưỡi anh chạm nhẹ nhàng vào cô, như thể anh đang nếm thử gì đó rất ngọt ngào.

Cảm thấy mất phương hướng và cả thăng bằng, cô chìm vào người anh, đầu ngửa vào cánh tay đang nâng đỡ của anh. Miệng anh trở lại cô với áp lực đầy đủ và ấm áp, dễ dàng cô mở miệng ra cho anh. Cô thở hỗn hển trước sự vuốt ve của lưỡi anh, muốt mà và thân mật khi anh chậm rãi tìm kiếm, cho đến khi khoái cảm hình thành ở bụng dưới.

Anh ghì chặt cô vào người trong vài giây nhúc nhối. "Đây là lý do tại sao chúng ta không thể là bạn," anh thì thầm dữ dội. "Anh luôn muốn điều này mỗi khi gặp em. Hương vị của em... cảm giác có em trong vòng tay anh. Anh không thể nhìn em mà không nghĩ muốn em là của anh. Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã - "Anh dừng lại, nghiền chặt răng. "Chúa ơi, anh không muốn thế này. Anh muốn nghiền nát nó như than xỉ dưới ủng nếu có thể."

"Anh đang nói về cái gì vậy?" Cassandra lo lắng hỏi.

"Cảm giác... này." Anh thốt ra từ đó như thể đó là một cái gì đó thô tục. "Anh không biết gọi nó là gì. Nhưng em là một điểm yếu mà anh không thể chịu đựng."

Đôi môi cô đang nhúc nhối, sung mọng, và như thể bị bỏng. "Mr.. Severin, em - "

"Hãy gọi tên tôi," anh ngắt lời, như thể anh không thể tự kìm lại mình. "Chỉ một lần thôi." Sau một lúc do dự, anh nói với giọng nhẹ nhàng hơn, "Làm ơn đi."

Cả hai đều bất động ngoại trừ sự đồng điệu trong hơi thở của nhau.

"Nó... là viết tắt của Thomas à?" Cassandra ngập ngừng hỏi.

Anh lắc đầu, ánh mắt anh không rời khỏi mắt cô. "Chỉ là Tom thôi."

"Tom." Cô liếc nhìn đưa tay lên chạm nhẹ vào gò má hao gầy của anh. Cô nở một nụ cười buồn bã. "Em cho rằng chúng ta sẽ không bao giờ khiêu vũ nữa, có phải không?"

"Không bao giờ nữa."

Cô không muốn ngừng được chạm vào anh. "Điều đó thật đáng yêu. Mặc dù em... em nghĩ rằng anh có thể đã phá hỏng điệu nhảy của em

rồi."

Khuôn mặt anh, nghiêng ngả và trầm mặc bóng tối, khuôn mặt thuộc về một vị thần nào đó dưới một vương quốc xa hơn đỉnh Olympus. Mạnh mẽ, kín đáo, bí ẩn. Anh quay đầu lại để đôi môi anh thúc vào lòng bàn tay cô với sự dịu dàng mà cô biết - bằng cách nào đó - cô biết nó chỉ dành riêng cho mình.

Sau khi cô đã lấy lại được thăng bằng, anh buông tay và đi tìm lại chiếc giày cô đã ném đi trước đó.

Cảm thấy như thể vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ, Cassandra lần mò để chỉnh trang lại bản thân, vuốt váy và ghim lại một lọn tóc đã xổ ra khỏi búi tóc của mình.

Tom đi đến bên cô với đôi giày, và cô đưa tay ra để nhận lấy chúng. Chúng vẫn như vậy, nối với nhau bằng một cái kẹp trên một vài mảnh vải sa tanh, da, gỗ và cườm.

"Em định đi chân trần trở về phòng à?" Tom hỏi.

"Em không có lựa chọn khác."

"Anh có thể giúp gì không?"

Cassandra lắc đầu. "Em có thể lén lên lầu một mình." Cô bật ra một tiếng cười nhỏ. "Giống như Cinderella bí ngô."

Anh nghiêng đầu hỏi khi anh thắc mắc. "Cô ấy có một quả bí ngô à?"

"Đúng, anh chưa bao giờ đọc câu chuyện đó à?"

"Tuổi thơ của tôi khá ngắn ngủi trong những câu chuyện cổ tích."

"Quả bí ngô đã trở thành cỗ xe ngựa của cô ấy," Cassandra giải thích.

"Tôi đề xuất em nên có một chiếc xe có hạn sử dụng dài hơn."

Cô biết mình không nên cố gắng giải thích một phép thuật trong truyện cổ tích cho một người đàn ông thực tế như anh. "Cinderella không có lựa chọn nào khác để di chuyển," cô nói. "Hoặc giày dép, cô gái tội nghiệp. Em chắc rằng đôi giày thủy tinh đó khá khổ sở".

"Một đôi giày phải hợp thời trang," anh nhắc nhở cô.

Cassandra mỉm cười với anh. "Em đã thay đổi suy nghĩ về những đôi giày không thoải mái đó rồi. Tại sao lại phải đi khắp khiêng trong khi em có thể nhảy múa?"

Nhưng anh không cười đáp lại cô, chỉ nhìn cô một cái rồi khẽ lắc đầu.

"Sao vậy?" cô thì thầm.

Anh hơi lưỡng lự nhưng cộc cằn trả lời. "Hoàn hảo là không thể xảy ra. Hầu hết các chân lý trong toán học đều không thể chứng minh được. Phần lớn các mối quan hệ toán học không thể khám ra ra. Nhưng em... đứng đây với đôi chân trần trong chiếc váy đó... em thật hoàn hảo. "

Anh cúi xuống cô, và lại hôn cô với khao khát nóng bỏng thuần khiết. Một cơn sốc của khoái cảm tràn qua cô, âm thanh của giai điệu từ xa xói chìm trong tiếng trống đập nặng nề của trái tim cô. Đôi giày rơi khỏi những ngón tay yếu ớt của cô. Cô ngã vào người anh, biết ơn vì sự nâng đỡ của cánh tay rắn chắc của anh khi chúng quấn quanh cô, khóa lấy cô chặt chẽ.

Cuối cùng, khi anh ngẩng lên và trả tự do cho cô, Cassandra dựa trán vào vai anh. Lốp vải lụa và len mịn màng của chiếc áo khoác dạ của anh thấm đẫm lớp mồ hôi mịn màng trên da cô khi cô lắng nghe hơi thở hỗn loạn của anh.

"Anh sẽ không bao giờ quên được ngày hôm nay," cuối cùng cô nghe Tom nói. Giọng anh thực tế là có vẻ không hài lòng lắm. "Anh sẽ phải đi suốt cuộc đời này với em luôn luôn quấn trong trí óc."

Cassandra muốn trấn an anh, nhưng với cô thì giờ cố gắng để nghĩ thông suốt cũng giống như lội qua một bể mật vậy. "Anh sẽ tìm thấy một người khác thôi," cuối cùng cô nói, giọng cô không hoàn toàn là của mình nữa.

"Đúng thế," anh nói kịch liệt. "Nhưng đó không phải là em."

Nó nghe như một lời buộc tội.

Rồi anh buông cô ra trong khi vẫn còn có thể, và bỏ cô lại khu vườn mùa đông với đôi giày dạ hội vút chổng chơ dưới chân.

- Hết chương 9 -

Chương 10

Dịch : Muse

Dù theo bất kì tiêu chuẩn nào Tom cũng là một kẻ lừa đảo trong hầu hết mùa thu. Anh biết thế. Nhưng kiên nhẫn và khoan dung đòi hỏi quá nhiều nỗ lực. Anh đã hành xử sòng phẳng và cầu khẩn với Barnaby, với những thư ký riêng, kế toán, luật sư và những người đứng đầu các bộ phận điều hành của anh. Công việc là tất cả. Anh không dành thời gian cho bạn bè và từ chối những lời mời xã giao trừ khi nó liên quan đến công việc kinh doanh. Chỉ đồng ý những bữa sáng và bữa trưa thảo luận chính trị với những nhà tài phiệt đã đồng ý cấp vốn để tiếp tục đường dây ngầm của anh.

Gần giữa tháng 10, Tom đã sắp xếp để thu mua một điền trang có diện tích hai trăm năm mươi mẫu Anh ở phía bắc London. Người bán là Lord Beaumont, một tử tước đang chìm trong nợ nần, giống như rất nhiều quý tộc địa chủ ngày nay. Có rất ít người đủ khả năng mua những khu đất rộng lớn như thế, hơn nữa Tom đã thu mua được nó với giá khá hời, với ý định phát triển nó thành các cửa hàng và chỗ ở cho khoảng ba mươi nghìn cư dân. Anh luôn luôn muốn có một thị trấn của riêng mình. Thật hài lòng khi thấy rằng nó đã được lên kế hoạch và bố trí hợp lý.

Tất nhiên, gia đình tử tước vẫn khinh miệt Tom dù anh đã mua lại mảnh đất của tổ tiên họ truyền lại. Tuy nhiên, thái độ khinh khi đó vẫn không ngăn cản được suy nghĩ giới thiệu anh với một trong những cô con gái nhỏ của họ, Miss Adelia Howard, với hy vọng anh sẽ cưới cô ấy và bổ sung lại gia tài.

Thấy thích thú với cuộc đấu tranh rõ ràng của họ để giữ cái mũi trước viễn cảnh có anh là con rể, Tom đã nhận lời mời tới ăn tối. Bữa ăn diễn ra khá lâu, giả tạo và trang trọng... nhưng Adelia tốt bụng đã thật sự gây ấn tượng với anh. Cô dường như chia sẻ sự hiểu biết của anh về hôn nhân như một mối quan hệ hợp tác kinh doanh, trong đó vai trò của mỗi bên là riêng biệt và được xác định rõ ràng. Anh sẽ kiếm tiền và thanh toán các hóa đơn. Cô sẽ có con cái và quản lý gia đình. Sau khi đã sản xuất đủ số lượng con cái, họ sẽ theo đuổi những thú vui riêng và giả vờ nhìn theo hai hướng khác nhau. Không có bất kì ảo tưởng ngu ngốc lãng mạn nào về những ngôi nhà tranh ấm cúng và nắm tay nhau đi dạo qua những đồng cỏ ở nông thôn. Không có những vần thơ, không có mật đường ngọt ngào.

Không có điệu valse dưới ánh trăng.

"Tôi là khách hàng triển vọng nhất mà anh từng có," Adelia đã nói với anh bằng giọng thiếu cường điệu đáng ngưỡng mộ khi họ nói chuyện riêng tại phòng khách của gia đình cô. "Hầu hết các nhà như gia đình tôi sẽ không bao giờ mơ đến việc trộn lẫn dòng máu tốt với cổ phiếu tầm thường."

"Còn cô sẽ không phiền ư?" Tom hoài nghi hỏi cô.

"Tôi sẽ không phiền, còn hơn là phải kết hôn với một tên nghèo khổ và sống trong một nhà tù nhỏ xíu chỉ có hai hoặc ba người hầu." Adelia lạnh lùng nhìn anh. "Anh giàu có và chẵn chu, và anh trông như thể anh sẽ để tóc. Điều đó khiến anh vượt lên trên hầu hết những người cầu hôn tiềm năng của tôi."

Tom nhận ra rằng, giống như một trái đào, vẻ ngoài mềm mại của cô che giấu một phần cốt lõi cứng rắn - điều khiến anh càng thích cô hơn nữa. Họ sẽ tốt thôi khi ở cùng nhau.

Đây là một cơ hội sẽ không đến trong một thời gian dài nữa, nếu có.

Nhưng anh vẫn chưa thể dâng hiến bản thân mình cho cô, bởi vì anh vẫn không thể ngừng khao khát Lady Cassandra Ravenel. Mẹ kiếp.

Có lẽ anh đã phá hỏng điệu valse của cô, nhưng cô đã phá hỏng nhiều hơn thế với anh.

Lần đầu tiên trong đời, Tom đã thực sự quên một chuyện: cảm giác thế nào khi hôn những người phụ nữ khác. Giờ trong anh chỉ còn ký ức về khuôn miệng ngọt ngào, mềm mại của Cassandra, những đường cong của cơ thể cô nép vào chiều dài cơ thể anh hoàn hảo như thế nào. Giống như một giai điệu cứ liên tục lặp đi lặp lại trong suốt một bản giao hưởng, cô là một ý nghĩ cứ ở mãi trong đầu anh, ám ảnh anh dù lúc mơ hay tỉnh.

Tâm trí anh ra lệnh cho anh phải đuổi theo Cassandra và làm bất cứ điều gì để giành lấy cô. Nhưng nếu anh thành công, anh sẽ phá hủy tất cả những gì làm nên giá trị của cô.

Không thể tự mình giải quyết nghịch lý này, Tom quyết định tham khảo ý kiến của chuyên gia thực sự về những vấn đề này: Jane Austen. Anh đã mua cuốn tiểu thuyết 'Thuyết phục' như Phoebe giới thiệu, hy vọng sẽ tìm ra câu trả lời để đối phó với tình huống khó xử cá nhân của mình.

Khi Tom đọc cuốn tiểu thuyết, anh thấy nhẹ nhõm khi phát hiện ra giọng văn của Miss Austen không quá hoa mỹ hay ủy mị. Ngược lại, giọng điệu của cô ấy lại khá khô khan, mỉa mai và hợp lý. Thật không may, anh không thể chịu đựng được câu chuyện hay bất kỳ nhân vật nào. Anh sẽ ghét cái cốt truyện nếu anh có thể tìm thấy nó, vì cuốn tiểu thuyết chỉ đơn giản là mọi người nói chuyện từ chương này qua chương khác.

Nhân vật nữ chính, Anne Elliot, người bị gia đình thuyết phục hủy bỏ lời hứa hôn với Đại tá Wentworth, cô đã tỏ ra thụ động và kiềm chế một

cách đáng kinh ngạc. Về phần mình, Wentworth lại tỏ ra xa cách đáng cảm thông.

Tuy nhiên, Tom phải thừa nhận rằng anh đã có một vài giây phút cảm thấy thân thiết với Anne, người gặp khó khăn trong việc xác định và thể hiện cảm xúc của mình. Anh hiểu điều đó quá rõ.

Và rồi anh đến đoạn mà Wentworth trút hết cảm xúc trong một bức thư tình: 'Em xuyên thấu tâm hồn tôi. Tôi nửa đau đớn, nửa hy vọng'. Vì một vài lý do nào đó, Tom đã thực sự cảm thấy nhẹ nhõm khi Anne phát hiện ra bức thư và nhận ra Wentworth vẫn yêu cô. Nhưng làm sao Tom có thể trải nghiệm cảm giác thực sự về một người chưa bao giờ tồn tại và những sự kiện chưa bao giờ xảy ra? Câu hỏi đó khiến anh thấy bối rối và bị cuốn hút.

Tuy nhiên, ý nghĩa sâu xa hơn của cuốn tiểu thuyết vẫn còn là một bí ẩn. Theo như Tom có thể nhận xét, điểm chính của 'Thuyết phục' là không bao giờ để người thân can thiệp vào việc đính hôn của mình.

Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, Tom thấy mình quay lại hiệu sách và yêu cầu người bán sách giới thiệu một vài cuốn tương tự. Anh trở về nhà với 'Đôn Ki Hô Tê', 'Những người khốn khổ', và 'Chuyện về hai thành phố', mặc dù anh không chắc tại sao mình lại bắt buộc phải đọc chúng. Có thể đó là do anh cảm giác tất cả chúng đều chứa manh mối về một bí mật khó nắm bắt nào đó. Có lẽ nếu anh đọc đủ cuốn tiểu thuyết về những vấn đề của những người hư cấu, anh có thể tìm ra manh mối để có cách giải quyết vấn đề của chính mình.

"Bazzle," Tom lơ đãng nói trong khi đọc một bản hợp đồng ở bàn làm việc của anh, "dừng cái kiểu gãi ngứa địa ngục đó lại đi."

"Vâng, thưa ông," cậu bé tôn kính trả lời. Rồi tiếp tục quét tước quanh rìa văn phòng với một cái chổi và hót rác.

Có nhiều thứ về Bazzle mà Tom đánh giá cao trong vài tuần qua. Không phải do cậu bé đặc biệt thông minh - cậu bé không có giáo dục và chỉ có đủ trình độ toán học để đếm những đồng tiền nhỏ. Bazzle cũng không phải là một chú bé đẹp trai, với cái hàm ngắn và nước da xanh xao tái nhợt đặc trưng của khu ổ chuột. Nhưng tính cách của cậu bé đúng là vàng ròng, là một sự kỳ diệu đối với bất kỳ ai đến từ khu ổ chuột nguy hiểm và đầy bệnh tật.

Cuộc sống không hề tử tế với Bazzle, nhưng nó vẫn nhận lấy cách cuộc sống diễn ra mỗi ngày và duy trì một kiểu vui vẻ lì lợm mà Tom khá thích. Thằng nhóc không bao giờ đến muộn, ốm đau, hay không trung thực. Nó sẽ không lấy kể cả những thứ nhỏ bé như một cái vỏ bánh mỳ nếu nó nghĩ rằng cái đó thuộc về người khác. Có mấy lần trợ lý của anh Barnaby, đã liều lĩnh bỏ ăn để đi làm những việc lặt vặt khác, và để lại những thứ còn sót lại trong bữa trưa của anh ta - một nửa chiếc bánh sandwich, hoặc một chiếc bánh tự nướng, hoặc một vài mẩu bánh mì và pho mát - nằm lẫn lóc trên bàn làm việc. Tom thấy thói quen này cực kỳ khó chịu vì thức ăn thừa có xu hướng thu hút nhiều sâu bọ. Anh ghét côn trùng và loài gặm nhấm kể từ những ngày anh còn làm việc trên tàu, khi căn phòng duy nhất anh được cấp cho là một cái lán sân vận chuyển hàng đầy sâu bọ.

"Hãy ăn nốt bữa trưa của Barnaby đi," Tom nói với Bazzle, đứa trẻ có khung xương khảng khiu cần được nâng đỡ. "Không có ích gì khi để lãng phí nó."

"Cháu không phải một kẻ trộm," cậu bé đáp, gửi một cái liếc nhanh, trống rỗng vào đồng hồ ăn bỏ đi.

"Nó không phải là trộm cắp nếu tôi bảo cháu lấy nó."

"Nhưng đó là của Mr. Barnaby."

"Barnaby biết rõ là bất kỳ đồ ăn nào anh ta bỏ lại đều sẽ bị vứt đi trước khi anh ta trở về. Anh ta sẽ là người đầu tiên nói cháu lấy nó thôi." Khi thằng bé liên tục ngập ngừng, Tom nói cụt lủn, "Hoặc là nó đi vào thùng rác hoặc là vào dạ dày cháu, Bazzle. Cháu quyết định đi."

Cậu bé đã ngấu nghiến chiếc bánh nhanh đến mức Tom sợ rằng nó có thể xuất hiện lần nữa.

Một lần khác, Tom đã thử nhưng không thành công để đưa cho Bazzle một chiếc bánh xà phòng bọc giấy từ tủ đồ gần một trong những nhà vệ sinh của tòa nhà.

Bazzle nhìn cục xà phòng như thể nó là một thứ gì đó rất nguy hiểm. "Không cần đâu, thưa ông."

"Rõ ràng là, con trai, cháu cần nó." Khi Tom thấy cậu bé ngửi ngửi dưới cánh tay mình, anh sốt ruột nói thêm, "Không ai có thể nhận thấy được mùi của chính mình, Bazzle. Cháu phải tin tôi khi tôi nói rằng nếu nhắm mắt lại, tôi có thể dễ dàng nhầm cháu với một chiếc xe đẩy bên bến tàu".

Cậu bé vẫn từ chối chạm vào nó. "Kể cả nếu cháu tắm hôm nay, cháu sẽ lại trở nên bẩn thỉu."

Tom cau mày nhìn nó. "Cháu không bao giờ tắm rửa à, Bazzle?"

Thằng bé nhún vai. "Cháu chạy dưới cái máy bơm ở chuồng ngựa, hoặc tự té nước vào người từ cái máng xối."

"Lần cuối là khi nào thế?" Sau khi nhìn thấy cậu bé đấu tranh để đưa ra câu trả lời, Tom ngửa mặt lên trời. "Đừng nghĩ nữa, cháu sắp làm trặc cái gì đó rồi."

Sau đó, vì Tom bận rộn với một số dự án, nên vấn đề vệ sinh của Bazzle đã dễ dàng bị bỏ qua.

Tuy nhiên, vào sáng nay, sau khi nghe thấy một tràng điên cuồng gãi gãi lên lút, Tom ngẩng đầu lên và hỏi: "Bazzle, cháu có vấn đề gì à?"

"Không, thưa ông," cậu bé trấn an. "Chỉ là một vài con chấy thôi."

Tom đứng hình, một cảm giác gớm ghiếc, đáng sợ chạy qua anh. "Vì Chúa, đừng di chuyển."

Bazzle đứng yên tại chỗ, tay cầm cây chổi, nhìn anh chăm chăm dò hỏi.

Bước ra từ phía sau bàn làm việc, Tom đi kiểm tra đứa trẻ. "Không có cái gì gọi là 'một vài con chấy' cả", anh nói, thận trọng nhấc từng đám tóc trên đầu cậu bé, quan sát những nốt mụn nhỏ màu đỏ rải rác trên chiếc cổ gầy và phần chân tóc. Đúng như anh đoán, vô số mớ trứng chấy gớm ghiếc đang rải rác bên dưới mớ tóc rối nùi xoắn tít. "Địa ngục thánh thần ơi. Nếu chấy là người, thì đầu của cháu sẽ là nơi chứa tất cả dân số của Southwark."

Bối rối, cậu bé lặp lại, "Nếu chấy là người ...?"

"Phép so sánh tương tự," Tom cộc lốc nói. "Một cách để làm một chủ đề rõ ràng hơn bằng cách so sánh vật này với vật khác."

"Nhưng chẳng có gì rõ ràng khi ông nói chấy là người."

"Đừng bận tâm. Hãy đặt cây chổi dựa vào tường và đi cùng tôi." Tom đi qua quây tiếp tân trong tiền sảnh và đến văn phòng trợ lý của mình. "Barnaby, dừng tất cả việc anh đang làm lại. Tôi có một nhiệm vụ dành cho anh đây."

Trợ lý của anh, người đang đánh bóng kính của mình bằng một chiếc khăn tay, chăm chú nhìn anh qua một chồng sách, sổ kê toán, bản đồ và những kế hoạch. "Thưa ông?"

"Cậu bé này đang bò xung quanh với lũ chấy," Tom nói. "Tôi muốn anh đưa nó đến một nhà tắm công cộng để nó tắm rửa."

Kinh hoàng, Barnaby theo phản xạ đưa tay lên gãi những lọn tóc nâu xoắn dày của mình. "Họ sẽ không cho nó tắm ở đó nếu nó có chấy."

"Cháu sẽ không đến những căn nhà có vách ngăn đâu," Bazzle phẫn nộ nói. "Cháu sẽ lấy một cục xà phòng đến chuồng ngựa và tắm rửa ở đó."

"Cũng không có cái chuồng ngựa nào sẽ cho phép cháu vào," người trợ lý thông báo với nó. "Cháu có tin rằng họ muốn đàn ngựa của họ bị khổ sở không?"

"Tìm chỗ nào đó để nó tắm rửa đi," Tom thẳng thừng nói với trợ lý của mình.

Barnaby đứng dậy, giật chiếc áo ghi lê xuống trên phần thân trên săn chắc của mình, và thu vai lại. "Mr. Severin," anh kiên quyết nói, "như ông biết đấy, tôi đã làm nhiều việc không được liệt kê trong số các yêu cầu công việc của tôi, nhưng điều này- "

"Yêu cầu công việc của anh là bất cứ điều gì tôi nói."

"Đúng vậy, nhưng -" Barnaby dừng lại để chọn một tập hồ sơ xếp gọn và đuổi Bazzle đi. "Cậu bé, cậu làm ơn đứng xa bàn của tôi hơn một chút được không?"

"Đó chỉ là một vài con chấy thôi," Bazzle phản đối. "Mọi người đều có nó."

"Tôi thì không," Barnaby nói, "và tôi muốn giữ nó y như thế." Anh quay lại nhìn Tom. "Mr. Severin, tôi đã quên đề cập đến chuyện này sớm hơn, nhưng... hôm nay tôi phải rời văn phòng sớm hơn thường lệ. Bây giờ, hiển nhiên là thế."

"Thật à," Tom nói, mắt anh nheo lại. "Tại sao thế?"

"Đó là ừm, bà tôi. Bà ấy bị ốm. Có một cơn sốt rét. Tôi phải về nhà và chăm sóc cho bà."

"Tại sao mẹ anh không thể làm việc đó thế?" Tom hỏi.

Barnaby suy nghĩ một lúc. "Bởi vì bà ấy cũng bị sốt rét."

"Có phải bà ấy bị lây từ một vách ngăn không?" Bazzle nghi ngờ hỏi.

Tom gay gắt nhìn người trợ lý của mình. "Barnaby, anh có biết điểm chung giữa việc nói dối có với đầu bò tốt không?"

"Không, thưa ông."

"Nếu anh không thể làm tốt, tốt hơn hết là đừng làm điều đó".

Trợ lý của anh ngượng ngùng. "Sự thật là, Mr. Severin, tôi rất sợ chảy. Chỉ cần nghe đến nó thôi cũng khiến tôi thấy ngứa ngáy khắp người. Có lần tôi bị gàu bám và tưởng là chảy, và tôi đã quần trí đến mức mẹ tôi phải pha thuốc giảm đau cho tôi. Tôi nghĩ vấn đề của tôi bắt đầu từ khi - "

"Barnaby," Tom cộc lốc ngắt lời, "anh đang nói về cảm xúc của mình. Vấn đề bây giờ là tôi, nhớ không? "

"Ồ, vâng. Xin lỗi, Mr. Severin. "

"Tôi sẽ giải quyết với cậu bé này. Trong khi đó, hãy sắp xếp để mọi căn phòng trên tầng này đều được làm sạch kỹ lưỡng, và từng inch của tấm thảm được làm xốp bằng benzen. "

"Tôi làm ngay, thưa ông."

Tom liếc nhìn Bazzle. "Đi nào," anh nói, và ra khỏi văn phòng.

"Cháu sẽ không tắm," cậu bé lo lắng tuyên bố khi làm theo. "Cháu sẽ chạy!"

"Tôi e rằng bất cứ ai làm việc cho tôi phải thông báo trước hai tuần - bằng văn bản - trước khi họ muốn nghỉ việc". Điều này sẽ làm lung lay những điều luật khắt khe về sự trung thực của anh, nhưng Tom sẽ tạo ra ngoại lệ cho cậu bé đang bị ký sinh trùng ăn sống này.

"Cháu là một đứa con hoang," cậu bé phản đối.

"Và điều đó thì liên quan gì?"

"Có nghĩa là cháu không thể viết một thông báo."

"Từ đó là 'mù chữ' chứ'. Tom nói "Trong trường hợp đó, Bazzle, có vẻ như cháu sẽ làm việc cho tôi vô thời hạn."

Thằng bé liên tục kêu ca và tranh cãi theo từng bước chân khi Tom đưa nó đến Phố Cork. Phần lớn con đường đã bị chiếm giữ bởi cửa hàng bách hóa Winterborne, với mặt tiền bằng đá cẩm thạch và những tấm cửa sổ kính khổng lồ phô ra những hình ảnh xa hoa. Phần nhà tròn trung tâm nổi tiếng của cửa hàng, với mái vòm kính nhiều màu chói lọi, phát sáng rực rỡ trên nền trời tháng mười một xám xịt.

Họ đi đến một tòa nhà nhỏ và kín đáo hơn ở cuối phố. Đó là một phòng khám y tế và phẫu thuật, được thành lập vì lợi ích của hàng nghìn nhân viên của Winterborne.

Hai năm trước, Rhys Winterborne đã thuê Bác sĩ Garrett Gibson làm nhân viên y tế của phòng khám, bất chấp sự nghi ngờ của mọi người rằng một phụ nữ không phù hợp với công việc đòi hỏi khắt khe như vậy. Garrett đã tận tâm chứng minh là họ đã sai lầm, và chỉ trong một thời gian ngắn, cô đã chứng tỏ mình là một bác sĩ phẫu thuật cũng như bác sĩ tài năng ưu

tú. Tất nhiên, cô vẫn được coi là một thứ gì đó mới lạ, nhưng danh tiếng và sự nghiệp của cô đã phát triển ổn định.

Khi họ đến gần cửa trước của phòng khám, cậu bé dừng lại và nhón gót. "Đây là chỗ nào vậy?"

"Một phòng khám y tế."

"Cháu không cần một người phẫu thuật," Bazzle nói cảnh giác.

"Đúng vậy, tôi biết. Chúng ta chỉ ở đây để sử dụng các phương tiện y tế. Cụ thể, là bồn tắm vòi hoa sen". Phòng khám là nơi duy nhất Tom có thể nghĩ đến để đưa thằng bé đến. Ở đây có các căn phòng lát gạch, được trang trí đầy đủ nước nóng, thuốc men và chất tẩy uế. Hơn nữa, Garrett sẽ không dám đuổi cô họ đi trước sự ưu ái của Tom cho chồng cô ấy.

"Có một vách ngăn để tắm à?" Bazzle hỏi.

"Đó là một căn phòng nhỏ có rèm che xung quanh. Nước đổ xuống như mưa từ một vật cố định ở trên cao. "

"Mưa sẽ không làm cháu sợ đâu," cậu bé nói với anh.

"Chà bằng xa phòng hàn the sẽ có tác dụng tốt." Tom đẩy cửa và dắt đứa trẻ vào trong. Anh đặt tay lên vai Bazzle, ngờ rằng cậu bé có thể chạy mất. Khi anh đến chỗ bàn lễ tân ở khu vực chờ, một phụ nữ đứng tuổi nhanh nhẹn và làm việc tốt, Tom nói, "Chúng tôi cần một cuộc hẹn với Bác sĩ Gibson."

"Tôi e rằng Bác sĩ Gibson hôm nay đã kín lịch. Tuy nhiên, Bác sĩ Havelock có thể có thời gian, nếu ông chờ. "

"Tôi quá bận để chờ đợi," Tom nói. "Làm ơn nói với Bác sĩ Gibson là tôi đang ở đây."

"Tên ông, thưa ông?"

"Tom Severin."

Cái cau mày của người lễ tân biến mất, đôi mắt bà mở to như sợ hãi. "Ồ, Mr. Severin, chào mừng đến phòng khám! Tôi rất thích phiên chợ và màn trình diễn pháo hoa mà ông đã tổ chức cho công chúng khi ông khai trương tuyến đường sắt ngầm. "

Tom mỉm cười. "Tôi rất vinh hạnh." Như anh đã dự định, việc chi trả cho các lễ kỷ niệm trên toàn thành phố không chỉ nâng cao hình ảnh của anh mà còn làm lóa mắt người dân khiến họ không chú ý tới vô số những sự cố trầm trọng mà dự án xây dựng đường sắt đã gây ra.

"Ông đã làm rất nhiều cho thành phố London," người phụ nữ tiếp tục. "Ông là một ân nhân công cộng, Mr. Severin."

"Cô quá tốt bụng, Miss..."

"Mrs. Brown," bà cười rạng rỡ sửa lại. "Thứ lỗi, thưa ông, tôi sẽ tìm Bác sĩ Gibson ngay lập tức."

Khi người phụ nữ vội vã rời đi, Bazzle nhìn Tom đầy suy đoán. "Ông có phải là người đàn ông quan trọng nhất ở London không, thưa ông?" thằng bé hỏi, gãi đầu.

"Không, người đó là tổng biên tập của tờ The Economist. Tôi ở vị trí thấp hơn trong danh sách đó, ở đâu đó giữa ngài ủy viên cảnh sát và thủ tướng. "

"Làm thế nào ông biết ai ở trên và dưới?"

"Khi hai sinh vật gặp nhau trong rừng, cả hai phải quyết định xem con nào sẽ giết con kia trong một cuộc chiến. Người chiến thắng là người quan trọng hơn."

"Phép tương tự," Bazzle nói.

Điều đó làm Tom ngạc nhiên cười toe toét. "Đúng vậy." Cậu bé sắc sảo hơn anh nghĩ.

Một phút trôi qua, Garrett Gibson đã đến khu vực chờ. Mặc một chiếc áo blu phẫu thuật trắng tinh hoàn hảo khoác ngoài chiếc váy tối màu, mái tóc màu nâu hạt dẻ được búi lại trong kiểu tóc tết gọn gàng phía sau. Khuôn mặt cô tươi tắn và cô mỉm cười khi đưa tay ra bắt lấy bàn tay anh như một người đàn ông. "Mr. Severin. "

Anh cười tươi với cô và lắc lắc bàn tay. "Bác sĩ Garrett Gibson," anh nói, "chàng trai trẻ này, Bazzle, là một trong những nhân viên của tôi. Cậu ấy cần sự chăm sóc chuyên môn của cô. "

"Cậu Bazzle," Garrett thì thầm, cúi đầu trong một cái nhún gòl ngắn gọn.

Cậu bé bối rối nhìn cô, gãi gãi đầu và cổ.

"Chỉ là Bazzle thôi," Tom nói, "cúi chào quý bà... như thế này."

Đứa trẻ nghe theo một cách nửa vờ, vẫn nhìn chằm chằm Garrett. "Bà ấy là một người phẫu thuật à?" nó hoài nghi hỏi Tom.

"Cho đến nay, cô ấy là nữ bác sĩ được cấp phép duy nhất ở Anh." Tom nói

Garrett mỉm cười, ánh mắt sắc bén của cô lướt qua Bazzle khi nó gãi gãi. "Lý do cho chuyến thăm của ông đã nhanh chóng trở nên rõ ràng rồi." Cô liếc nhìn Tom. "Tôi sẽ nhờ một y tá đưa cho ông những vật dụng cần thiết và giải thích cách để cậu bé có thể tự ở nhà -"

"Việc đó phải được làm ở đây," Tom ngắt lời. "Thằng bé sống trong một xóm nghèo, vì vậy nó không thể tự làm ở đó được."

"Tại sao không làm ở nhà của ông nhỉ?" Garrett đề nghị.

"Chúa ơi, quý bà, tôi sẽ không đưa thằng bé qua ngưỡng cửa nhà tôi."

"Chỉ là vài con chấy thôi mà," Bazzle phản đối. Vừa vỗ vỗ vào cẳng tay, cậu bé vừa nói thêm, "Có lẽ cũng cả một đôi bộ nữa."

"Bộ á?" Tom lặp lại, giật mình và theo phản xạ phủi tay áo anh. "Cậu có bộ chét ư?"

Garrett nhìn mĩa mai. "Tốt thôi, tôi sẽ gọi một y tá đến với thằng bé. Chúng tôi có một căn phòng lát gạch với bồn tắm vòi hoa sen và bồn rửa, nơi thằng bé hoàn toàn có thể... "

"Không, tôi muốn cô làm, vì tôi biết chỉ có thế công việc mới có thể hoàn thành đúng."

"Tôi?" Đôi lông mày gọn gàng của cô nhú lại. "Tôi chuẩn bị ăn trưa với em dâu của tôi."

"Đây là trường hợp khẩn cấp," Tom nói với cô. "Thằng bé đang đau khổ. Tôi đang đau khổ". Anh dừng lại. "Vậy nếu tôi đóng góp một khoản lớn cho tổ chức từ thiện mà cô chọn thì sao? Chỉ cần nói tên nó ra thôi, và tôi sẽ viết séc trước khi rời đi."

"Mr. Severin," cô nói rõ ràng từng chữ, "có vẻ ông nghĩ rằng tiền của ông là liều thuốc bách bệnh cho mọi vấn đề."

"Nó không phải thuốc cho bách bệnh, nó là dầu thơm. Một loại dầu dưỡng thơm tho êm dịu, đặc biệt là khi thoa một lớp dày. "

Trước khi Garrett có thể trả lời, một giọng nói đã tham gia cuộc trò chuyện, và nó phát ra từ phía sau Tom.

"Chúng ta có thể hoãn bữa trưa của mình, Garrett, hoặc để lúc khác. Chuyện này quan trọng hơn. "

Tom nổi da gà toàn thân. Hoài nghi, anh quay lại và thấy Lady Cassandra Ravenel đang đứng phía sau anh. Cô vừa bước vào phòng khám và tiến đến khu vực lễ tân, trong khi một người hầu của nhà Ravenel đứng đợi bên cạnh cửa.

Trong vài tuần qua, Tom đã cố gắng thuyết phục bản thân rằng ký ức của anh về cô trở nên sâu sắc hơn theo thời gian. Ngay cả bộ não của anh, chính xác như nó vốn có, có khả năng thay đổi một cách tinh vi nhận thức của anh về các sự kiện.

Nhưng Cassandra thậm chí còn hấp dẫn hơn những gì anh nhớ. Vẻ đẹp rực rỡ dưới ánh nắng vàng của cô đã chiếu sáng toàn bộ môi trường vô trùng của phòng khám. Cô mặc một chiếc váy nhung đi đường hoàn hảo màu xanh lá cây và khoác một chiếc áo choàng có mũ được trang trí bằng lông trắng hợp thời. Mái tóc của cô, sáng chói như kim loại nóng chảy, đã được ghim cao trong một khối cuộn phức tạp và phối với một chiếc mũ kiểu hơi tán tĩnh. Sự hiện diện của cô như một cú sốc với anh, làm anh cảm thấy từng dây thần kinh như rạo rực.

"Tiểu thư," Tom cố gắng để nói, dứt khoát nhận ra anh đã bị rơi vào thế bất lợi. Anh thấy xấu hổ khi để cô nhìn thấy anh đứng đây với một đĩa trẻ rách rưới, trầy xước vào giữa một ngày làm việc, khi mà lẽ ra anh phải bận rộn với một việc gì đó xứng đáng và giống việc kinh doanh. "Anh không biết là em - anh sẽ không tước mất bữa trưa của em -" Anh dừng lại, thậm rủa bản thân vì đã ăn nói nghe như một thằng ngu ba hoa.

Nhưng không có sự chế nhạo hay chê trách nào trong ánh mắt của Cassandra khi cô đến gần anh. Cô đang mỉm cười như thể cô thấy rất vui

khi gặp anh. Cô đưa một bàn tay đeo găng mỏng ra cho anh, một cử chỉ của sự gần gũi và thân quen.

Ngày hôm nay lập tức trở thành ngày tốt nhất mà anh có được trong nhiều tuần qua. Trái tim anh đập rộn ràng vui sướng trước sự gần gũi của cô. Hình dáng bàn tay của cô vừa vặn với anh như thể mọi khớp xương, từng múi cơ khỏe mạnh và dây chằng mềm mại đã được thiết kế để có sự liên kết hoàn hảo. Nó đã từng như vậy khi họ khiêu vũ, khi cơ thể họ khớp với nhau, chuyển động cùng nhau, với sự phối hợp kỳ diệu.

"Em khỏe chứ?" anh hỏi, nắm lấy tay cô thêm vài giây trước khi buông ra.

"Khá tốt, cảm ơn anh." Ánh mắt lấp lánh của cô rơi xuống Bazzle. "Anh sẽ giới thiệu em với người bạn đồng hành của anh chứ?"

"Lady Cassandra, đây là -" Tom dừng lại khi thấy cậu bé lùi lại. "Bazzle, đến đây và cúi chào quý cô này đi."

Cậu bé không hề nhúc nhích.

Tom hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh nhớ mình đã choáng ngợp như thế nào vào lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ đẹp rực rỡ và lộng lẫy của Cassandra. Cô chắc chắn không giống những người mà Bazzle đã từng thấy trước đây.

"Vậy cũng được," Tom nói với Cassandra. "Em nên giữ khoảng cách với cậu bé."

"Cháu có chấy," giọng nói như bị bóp nghẹt của Bazzle từ phía sau anh.

"Không sao," Cassandra nói giọng thông cảm. "Nó có thể xảy ra với bất cứ ai."

Không có câu trả lời.

Cassandra tiếp tục nói với Tom, mặc dù những lời đó rõ ràng là dành cho cậu bé. "Rõ ràng là anh đã đưa cậu bé đến đúng chỗ. Bác sĩ Gibson là một quý bà tốt bụng và biết phải làm gì với cháu. "

Bazzle thận trọng nghiêng người về phía Tom. "Cháu thấy ngựa ngáy kinh khủng," nó nói.

"Cậu bé tội nghiệp." Cassandra cúi xuống để giữ khuôn mặt của cô ngang với nó, và mỉm cười. "Cháu sẽ sớm thấy tốt hơn nhiều." Cô tháo găng và đưa tay ra. "Tôi là Lady Cassandra. Cháu sẽ bắt tay chứ, Bazzle?" Những ngón tay nhẹ nhàng của cô khép lại với một bàn tay nhỏ bé và sần sùi. "Đó ... bây giờ chúng ta đã là bạn."

Tom, người đang sợ hãi rằng cô sẽ bị lây thứ gì đó từ bệnh dịch biết đi - Bazzle, quay sang với Garrett. "Cô ấy có nên chạm vào thằng bé không?" anh hỏi cộc lốc. Đồng thời, ánh mắt cầu xin và ra lệnh cho cô 'Hãy làm gì đó đi'.

Garrett thở dài và hỏi Cassandra, "Em có phiền không nếu chúng ta hẹn lại bữa trưa? Chị phải chăm sóc cho cậu bé này, và chị nghĩ sẽ khá mất thời gian."

"Em sẽ ở lại và giúp đỡ chị," Cassandra đề nghị, đứng thẳng dậy và tiếp tục mỉm cười với cậu bé.

"Không," Tom nói, thấy kinh hoàng vì ý tưởng này.

"Điều đó được đánh giá cao đấy," Garrett nói với Cassandra. "Chị sẽ bắt đầu điều trị cho Bazzle, còn em sẽ đến cửa hàng Winterborne với Mr. Severin và giúp anh ấy chọn một số đồ may sẵn cho con trai. Chúng ta phải rút những thứ nó đang mặc đi."

"Tôi không cần giúp đỡ," Tom nói.

"Lady Cassandra quen với cách bố trí của Winterborne," Garrett nói với anh ta, "và cô ấy sẽ biết chính xác những gì Bazzle cần. Nếu ông đi một mình, có chúa mới biết ông sẽ mất bao lâu".

Cassandra đưa mắt đánh giá hình dáng nhỏ bé của Bazzle. "Kích thước của đồ trẻ em được dán nhãn theo độ tuổi. Em nghĩ bảy đến chín tuổi là phù hợp."

"Nhưng cháu mười bốn tuổi rồi," Bazzle buồn bã nói. Khi ánh mắt của cả ba người lớn hướng về phía khuôn mặt cậu, cậu nở một nụ cười toe toét với họ, cho thấy đó chỉ là một trò đùa. Đây là lần đầu tiên Tom thấy nó cười. Hiệu quả này rất đáng quý, mặc dù nó cho thấy một nhu cầu cấp thiết là thoa bột đánh răng và chải răng tốt.

Garrett cười. "Nào, chàng trai trẻ, hãy loại bỏ những vị khách không mời này nào."

"Em thật sự không cần phải đi cùng anh," Tom lầm bầm khi cùng Cassandra đi đến khu quần áo may sẵn tại Winterborne's. "Anh hoàn toàn có thể nhờ một nhân viên bán hàng tìm quần áo cho Bazzle."

Tom biết anh đang cư xử như một thằng khốn cáu kỉnh, khi lẽ ra anh nên tận dụng tối đa mọi cơ hội để cố gắng quyến rũ cô. Nhưng tình huống này không phải là cách anh muốn Cassandra kết hợp với anh.

Lần cuối cùng họ bên nhau, họ đã khiêu vũ trong khu vườn mùa đông. Bây giờ, họ đang diệt chấy cho một con nhím dịch bệnh đường phố.

Nó không chính xác là sự tiến triển.

Hơn thế nữa, nó khiến Tom trông thậm chí còn tệ hơn khi so sánh với những quý ông được nuôi dạy tốt, những người chắc chắn đang theo đuổi

cô.

Không phải anh đang cạnh tranh cô. Nhưng một người đàn ông có sự kiêu hãnh.

"Em rất vui được giúp đỡ," Cassandra đảm bảo với sự vui vẻ khó chịu. Cô dừng lại ở một chiếc bàn để đồ trưng bày, được phân loại từng chồng đồ gấp nhỏ. "Em có thể hỏi làm thế nào anh gặp được Bazzle không?"

"Nó đang thu thập những mẫu xì gà cũ từ máng xối bên ngoài tòa nhà của anh. Gió thổi bay chiếc mũ của anh, và nó đã trả lại cái mũ cho anh thay vì chạy biến đi với chiếc mũ. Anh đã thuê nó quét dọn và phủi bụi các văn phòng của anh".

"Và bây giờ anh đang chăm sóc cho thằng bé," cô thốt lên, rạng rỡ.

"Đừng làm quá lên như thế," Tom lầm bầm.

"Anh đã dành thời gian quý báu trong ngày làm việc để tự mình đưa nó đến chỗ bác sĩ," cô chỉ ra.

"Chỉ bởi vì trợ lý của anh không chịu làm việc đó. Anh chỉ đang cố gắng giảm thiểu số lượng sâu bọ ở nơi làm việc của mình".

"Dù anh nói thế, nhưng anh đang giúp một đứa trẻ rất cần sự giúp đỡ, và em nghĩ điều đó thật tuyệt vời."

Khi Tom nhìn cô đi lại khu bán quần áo, anh phải thừa nhận rằng Cassandra biết cô đang làm gì. Cô nhanh chóng đi qua các quầy và kệ, gọi tên một nhân viên cửa hàng và xác định được thứ mình cần mà không hề do dự.

"Cách em mua sắm rất hiệu quả," anh ghen tỵ nói.

"Nhờ luyện tập," cô trả lời.

Cô chọn một chiếc quần tây, một chiếc áo sơ mi cotton, một chiếc áo khoác len rộng màu xám, một đôi tất đan dày, một chiếc mũ len và một chiếc khăn quàng cổ. Một đôi giày da chắc chắn được thêm vào đồng quần áo, sau khi Cassandra ước tính kích thước để quyết định bên nào lớn hơn là nhỏ hơn.

"Miss Clark, cô có thể bọc chúng lại ngay lập tức không?" cô hỏi một nhân viên bán hàng. "Chúng tôi khá eo hẹp về thời gian."

"Tôi làm ngay, thưa Lady Cassandra!" người phụ nữ trẻ đáp.

Trong khi nhân viên bán hàng liệt kê các món đồ lên phiếu bán hàng và tính tổng chúng, Cassandra tiếc nuối liếc nhìn lồi vào cầu thang. "Gian hàng đồ chơi ở ngay bên dưới chúng ta," cô nói với Tom. "Em ước gì chúng ta có thêm thời gian để mua một món đồ chơi cho nó."

"Nó không cần đồ chơi," Tom nói.

"Mọi đứa trẻ đều cần đồ chơi."

"Bazzle sống trong một xóm nghèo ở phố Giles. Bất kỳ món đồ chơi nào em đưa cho nó đều sẽ bị ăn trộm ngay lập tức".

Sự vui vẻ của Cassandra xẹp xuống như một món trứng rán phồng bị nguội. "Thằng bé không có gia đình để trông nom đồ đạc của nó à?"

"Nó là trẻ mồ côi. Nó sống với một nhóm những đứa trẻ khác và một người đàn ông mà chúng gọi là chú Batty".

"Anh biết thế, nhưng anh vẫn để nó quay lại đó ư?"

"Thằng bé ở đó còn tốt hơn là ở trại tể bào hoặc trại mồ côi."

Cô gật đầu, trông bối rối.

Tom quyết định thay đổi chủ đề. "Mùa lễ hội của em như thế nào?"

Cassandra có vẻ dịu đi, theo sự dẫn dắt của anh. "Em nhớ ánh nắng mặt trời," cô nói nhẹ nhàng. "Em đã sinh hoạt theo giờ giấc của một con nhím. Bữa tối không bao giờ bắt đầu trước chín giờ tối, tiệc chiêu đãi không bao giờ trước mười giờ, và các buổi khiêu vũ thường bắt đầu lúc mười một giờ. Sau đó, em về nhà vào lúc bình minh, ngủ gằn như cả ngày và thức dậy trong tình trạng mụ mẫm".

"Em đã để mắt đến ai chưa?"

Nụ cười của cô không thật chút nào. "Tất cả bọn họ đều giống nhau. Cũng giống như năm ngoái".

Tom cố gắng cảm thấy tội tệ khi nghe thế. Nhưng anh không thể không cảm thấy một sự day dứt ban sơ, nhịp tim của anh đang đập ổn định trong một nhịp điệu hài lòng... *Vẫn là của mình... vẫn là của mình.*

Họ quay trở lại phòng khám với một cái gói lớn từ cửa hàng Winterborne. Một y tá chỉ cho anh lối đi vào một căn phòng lát gạch trắng với vòi hoa sen, bồn tắm và bồn rửa bằng thép, bàn thép và tủ dự trữ, và một cống thoát nước trên sàn. Mùi cay xè châm chích của chất khử trùng bay lơ lửng trong không khí, cùng với mùi hương không thể nhầm lẫn của hàn the và xà phòng cacbon. Bazzle đang cúi xuống cái bồn rửa trong góc, trong khi Garrett đang gội đầu cho nó bằng chiếc vòi xịt và một cái ống cao su gắn vào vòi.

"Tôi đã bôi dung dịch hóa học lên da đầu của cậu bé." Garrett nói, dùng khăn thấm lên đầu của đứa trẻ. "Tôi cần sự giúp đỡ để cắt tóc cho nó. Tôi e rằng đó không phải là một trong những kỹ năng của tôi".

"Em có thể làm được," Cassandra tình nguyện.

Garrett gạt đầu về phía tủ dự trữ. "Áo bờ lu, tạp dề và găng tay cao su ở đằng kia. Em có thể sử dụng bất kỳ chiếc kéo nào trên cái khay, nhưng hãy cẩn thận: chúng đều cực kỳ sắc đấy. "

"Chị muốn cắt ngắn đến tầm nào?"

"Để dài khoảng một inch là được."

Bazzle than vãn dưới chiếc khăn. "Cháu không muốn cắt tóc."

"Tôi biết đây không phải là một quá trình dễ chịu," Garrett hồi lỗi nói với cậu bé, "nhưng cháu đã cư xử rất tốt và điều đó giúp mọi thứ diễn ra nhanh hơn nhiều." Cô bé Bazzle lên một chiếc ghế đầu kim loại, trong khi Cassandra mặc một chiếc tạp dề dài màu trắng.

Khi Cassandra đến gần Bazzle và nhìn thấy nét mặt nó trở nên lo lắng, cô mỉm cười và đưa tay nhẹ nhàng đẩy vài lọn tóc xỉn màu ra khỏi trán nó. "Tôi sẽ rất cẩn thận," cô hứa. "Cháu có muốn nghe một bài hát trong khi tôi cắt tóc cho cháu không? Bài hát do em gái Pandora của tôi và tôi đã viết, nó tên là 'Con lợn trong nhà'."

Nghe có vẻ hấp dẫn, Bazzle gạt đầu.

Cassandra cất lên một bài hát cực kì lộ bịch về trò hề của hai chị em đang cố gắng giấu con lợn cưng của họ khỏi những người nông dân, người bán thịt, đầu bếp, và một địa chủ địa phương người đặc biệt thích thịt xông khói. Trong khi cô hát, cô di chuyển quanh đầu Bazzle, cắt những mớ tóc dài và thả chúng vào một cái xô Garrett đang cầm.

Bazzle ngồi yên lắng nghe như bị bỏ bùa mê, thỉnh thoảng cười giòn trước những lời bài hát ngớ ngẩn. Ngay sau khi bài hát kết thúc, nó lại yêu cầu thêm một bài khác, và ngồi yên trong khi Cassandra tiếp tục với 'Con

chó của tôi nghĩ nó là Gà', tiếp theo là 'Tại sao những con ếch thì nhót còn những con cóc thì lại khô'.

Nếu Tom có khả năng đề yêu, anh sẽ ngay lập tức có nó vào lúc đó, ngay khi anh chứng kiến Lady Cassandra Ravenel hát khúc nhạc cho một thằng bé đầu đường xó chợ trong khi cắt tóc cho nó. Cô thật giỏi giang và thông minh và đáng yêu, nó khiến ngực anh đau nhói với một áp lực nóng bỏng đến mức có thể làm rạn nứt thứ gì đó.

"Cô ấy có cách thức kỳ diệu với trẻ em," Garrett thì thầm với anh tại một lúc nào đó, rõ ràng là vui mừng trước tình hình này.

Cô ấy có cách với tất cả mọi người. Đặc biệt là anh. Anh chưa bao giờ bị mù mẫn như thế này.

Nó thật không thể chịu đựng được.

Sau khi Cassandra chải và tỉa tóc cho Bazzle xong, cô đứng yên nghiêm túc xem xét thành quả của mình. "Mọi người nghĩ sao?" cô hỏi.

"Hoàn hảo," Garrett thốt lên.

"Chúa ơi," Tom nói. "Có một cậu bé bên dưới đồng len đó."

Một mớ tóc bù xù thất nút, rồi nùi đã được cắt gọn để lộ ra một cái đầu có hình dáng khá đẹp, một cái cổ gầy và một đôi tai nhỏ. Đôi mắt của Bazzle lúc này trông to gấp đôi khi chúng không nhìn qua một nùi tóc dày.

Bazzle thở dài chán nản. "Tiếp theo là gì?" nó hỏi.

"Phòng tắm," Garrett trả lời. "Tôi sẽ giúp cháu tắm rửa."

"Cái gì?" Cậu bé có vẻ bị xúc phạm trước lời đề nghị. "Mọi người không thể giúp cháu."

"Tại sao không?"

"Bà là một cô gái!" thằng bé nhìn Tom đầy phần nộ. "Cháu không bao giờ để một cô gái nhìn thấy dương vật của cháu."

"Tôi là một bác sĩ, Bazzle," Garrett nhẹ nhàng nói, "không phải cô gái".

"Bà ấy có một bộ ngực siêu to." Bazzle nói với Tom, với sự thiếu kiên nhẫn của một người phải giải thích một sự thật hiển nhiên. "Điều đó làm cho bà ấy trở thành một cô gái."

Tom cố gắng kìm lại một nụ cười khi nhìn thấy biểu hiện của Garrett. "Tôi sẽ giúp nó," anh nói, và cởi áo khoác.

"Tôi sẽ chuẩn bị nước," Garrett nói, và đi sang phía bên kia của căn phòng.

Sau khi cởi bỏ áo gilê, Tom tìm chỗ để đặt quần áo.

"Đưa chúng cho em," Cassandra nói, tiến tới chỗ anh.

"Cảm ơn em." Anh đưa quần áo cho cô và bắt đầu tháo cà vạt. "Chờ đã – cả cái này nữa."

Đôi mắt Cassandra mở to khi anh bắt đầu cởi khuy áo sơ mi. "Anh định cởi thêm bao nhiêu lớp đồ nữa?" cô không thoải mái hỏi.

Tom cười, không bỏ lỡ cái liếc nhanh, thích thú của cô về phía anh. "Anh chỉ đang xắn tay áo lên." Anh dừng lại, tay lần tới nút trên cùng của cổ áo. "Nhưng nếu em cứ nài nỉ - "

"Không," cô nói nhanh, đỏ mặt trước sự trêu chọc của anh. "Thế là đủ rồi."

Một làn sương ẩm áp đã bắt đầu lan tỏa khắp căn phòng, làm những viên gạch trắng đọng nước. Làn da của Cassandra trở nên sáng bừng vì

không khí ẩm ướt. Những sợi tóc mỏng trên trán cô rơi ra thành những lọn tóc mỏng manh mà anh ao ước được chơi cùng.

Thay vào đó, anh chuyển sự chú ý của mình sang Bazzle, người đang có nét mặt của một tù nhân đối mặt với giá treo cổ. "Cởi đồ sau tấm rèm đó đi, Bazzle."

Cậu bé miễn cưỡng đứng vào bên trong tấm màn lót cao su, và bắt đầu cởi từng phần quần áo của mình. Theo hướng dẫn của Garrett, Tom lấy từng chiếc quần áo rách rưới và thả vào một cái thùng có nắp đậy chứa một ít dung dịch carbolic.

Cơ thể xanh xao, gầy gò của Bazzle mỏng manh đến đáng ngạc nhiên. Tom ghi lại cảnh tượng này bằng một cảm giác xa lạ... tội lỗi? ... sự liên quan? ... Khi cậu bé bước xuống dòng nước chảy xuống, Tom kéo tấm màn tròn khép lại hoàn toàn.

Câu cảm thán của cậu bé vang vọng trong căn phòng lát gạch. "Woa, nó giống như cơn mưa vậy!"

Tom lấy chiếc bàn chải tắm từ Garrett, chà phần lông bàn chải vào bánh xà phòng, và đưa nó qua chỗ mở của chiếc rèm. "Cọ rửa cái khối thịt nhỏ của cháu bằng thứ này đi. Tôi sẽ giúp với những nơi cháu không thể tới được".

Sau một lúc, giọng nói lo lắng của Bazzle vọng ra sau tấm rèm. "Da cháu đang bong ra."

"Đó không phải là da đâu," Tom nói. "Tiếp tục chà nó đi."

Chưa được mười giây trôi qua trước khi Bazzle nói, "Cháu xong rồi."

"Cháu vừa mới bắt đầu thôi mà," Tom bực tức trả lời. Khi Bazzle cố gắng trèo ra khỏi bồn tắm, anh đẩy cậu bé vào lại và cầm lấy bàn

chải. "Cháu thật bẩn thỉu, Bazzle. Cháu cần phải cọ rửa, nếu không thì không sạch được cặn ".

"Cháu sẽ lại bẩn thỉu nữa thôi," cậu bé phản đối, bắn ra và chăm chăm nhìn anh anh một cách khỗ sở.

"Đúng, cháu đã từng nói điều đó trước đây rồi. Nhưng một con người sẽ luôn giữ mình sạch sẽ, Bazzle. " Tom đặt tay lên bờ vai tròn, xương xẩu và xoa lưng đưa trẻ theo những vòng tròn nhẹ nhàng, đều đặn. "Đầu tiên, vì nó tốt cho sức khỏe của cháu. Thứ hai, đó là sự thương xót cho những người phải ở gần cháu. Thứ ba, phụ nữ không thích khi cháu trông và có mùi giống như xác chết từ năm ngoái. Tôi biết bây giờ cháu không quan tâm đến điều đó, nhưng một ngày nào đó - nó sẽ ngượng ngùng lắm, Bazzle, yên nào. " Bực bội, Tom gọi qua rèm, "Cassandra, em có biết bài hát tắm rửa nào không?"

Ngay lập tức cô bắt đầu hát một bài có tên là ‘Vài con vịt không thích vũng nước nhỏ’. Và Bazzle bắt đầu yên lặng dưới sự nhẹ nhõm của Tom.

Sau khi kỳ cọ và xả nước cho đứa trẻ ba lần, Tom gọi đầu cho nó bằng hỗn hợp dầu gội hàn the cho đến khi các lọn tóc tối màu sạch bong. Lúc họ xong, toàn bộ phần trước của Tom ướt nhẹp, và tóc của anh thì đang nhỏ nước liên tục. Anh quần cơ thể bây giờ đã trắng hồng của Bazzle trong một chiếc khăn khô dài, bế cậu bé và đặt lên ghế đầu.

"Tôi cảm thấy như thể mình vừa đánh vật với một thùng đầy khi vậy," Tom nói, thở dốc.

Garrett bật cười khi dùng khăn lau khô tóc cho Bazzle. "Làm tốt lắm, Mr. Severin."

"Còn cháu thì sao?" Bazzle phản đối. "Cháu là con khi!"

"Cháu cũng làm tốt lắm," Garrett nói với nó. "Bây giờ, cháu phải kiên nhẫn thêm một chút nữa, trong khi tôi chải trứng chấy trong tóc cháu ra."

"Tôi sẽ quyên góp thêm một nghìn bảng Anh cho tổ chức từ thiện mà cô chọn," Tom nói với Garrett, "nếu cô cũng đánh răng cho nó luôn."

"Được luôn."

Tom quay đi và đưa tay lên vuốt tóc, và lắc đầu như một chú chó bị ướt.

"Chờ đã," anh nghe thấy Cassandra nói, sự thích thú lấp lánh trong giọng nói của cô. Cô vội vã đến chỗ anh với một ít khăn khô mới.

"Cảm ơn em." Tom lấy một chiếc khăn tắm và chà xát mạnh nó lên tóc.

"Chúa ơi, anh gần ướt bằng Bazzle đó." Cassandra dùng một chiếc khăn khác để chấm nhẹ lên mặt và cổ họng của anh. Mỉm cười, cô đưa ngón tay lên vuốt nhẹ mớ tóc còn ẩm ướt của anh.

Tom đứng yên trong khi cô chỉnh trang lại cho anh. Một phần trong anh muốn đắm chìm trong sự chú ý nhỏ nhất này của cô, cảm giác gần giống như... một người vợ. Nhưng cơn đau trong ngực của anh ngày càng tệ hơn, và cơ thể anh đang như bốc hơi trong bộ quần áo ướt, và anh bắt đầu cảm thấy không hoàn toàn văn minh. Anh liếc qua đầu cô nhìn Garrett, người đang quay mặt đi chỗ khác, tỉ mỉ chải tóc cho Bazzle.

Ánh mắt anh quay trở lại khuôn mặt Cassandra, thứ sẽ ám ảnh anh đến phút cuối cùng của cuộc đời. Anh đã gom nhặt từng nụ cười của cô, từng nụ hôn, để tích trữ như một kho châu báu. Vài giây này với cô là tất cả những gì anh có, hoặc sẽ có.

Ngay lập tức anh cúi xuống và ấn mình vào miệng cô, nhẹ nhàng nhưng khẩn trương. Không có thời gian để kiên nhẫn.

Cô thở gấp. Môi cô ngáp ngừng hé mở.

Anh hôn cô cho những nửa đêm và buổi sáng mà họ sẽ không bao giờ chia sẻ. Anh hôn cô với sự dịu dàng mà anh sẽ không bao giờ có thể diễn tả bằng lời, và cảm nhận được sự đáp lại của cô trong máu anh, như thể sự ngọt ngào của cô đã ngấm vào xương tủy anh. Miệng anh khẽ kéo môi cô, ngậm lấy một hương vị nồng nàn cuối cùng... rồi trượt đi.

Làn da trên má cô ẩm ướt và ngọt ngào, như thể cô vừa bước vào từ cơn mưa. Anh dùng môi chải lướt qua đôi mi đang nhắm nghiền của cô, bề mặt mỏng manh và mượt mà, đôi lông mi của cô giống như những chiếc khăn lông vũ.

Mù quáng anh buông cô ra và quay đi, bước đi vu vơ cho đến khi anh nhìn thấy áo khoác và áo gilê của mình nằm trên một chiếc bàn thếp. Anh mặc đồ mà không nói một lời, và đấu tranh ổn định lại cảm xúc của bản thân.

Khi sự khao khát nồng nàn nguội lạnh, nó cứng lại thành sự cay đắng.

Anh đã bị cô tách ra thành từng phần và lắp ráp lại theo cách khác. Bên ngoài mọi thứ có vẻ như hoạt động tốt, nhưng bên trong anh thì lại không như vậy. Chỉ có thời gian mới nói lên được cách cô đã thay đổi anh. Nhưng anh khá chắc chắn rằng anh không phải là người tốt hơn cho việc đó.

Anh buộc tâm trí mình quay trở lại với những gì nó nên tập trung vào: việc kinh doanh. Nhớ lại rằng anh có một cuộc họp phải tham dự vào buổi chiều - và trước tiên anh phải về nhà để thay một bộ quần áo khô - anh liếc nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi và cau mày. "Thời gian của tôi không còn nhiều," anh cộc cằn nói với Garrett. "Cô có thể làm nhanh hơn chút không?"

"Hỏi lại tôi điều đó một lần nữa," Garrett trả lời điềm đạm, "và chiếc lược này sẽ sớm được đặt ở một nơi mà nó không nên đi."

Bazzle cười khúc khích, hiển nhiên là hiểu ý cô.

Cho tay vào túi, Tom đi loanh quanh trong phòng. Anh không thèm liếc nhìn Cassandra.

"Em nghĩ em nên đi bây giờ," anh nghe cô nói một cách không chắc chắn.

"Em là một thiên thần," Garrett nói với cô. "Chúng ta sẽ hẹn lại vào bữa trưa ngày mai nhé?"

"Vâng, sẽ là như thế." Cassandra đến với Bazzle, người vẫn đang ngồi trên ghế đầu. Cô cười với nó, giữa khuôn mặt gần như ngang bằng với cô. "Rất vui được gặp cháu, Bazzle. Cháu là một cậu bé ngoan, và cũng đẹp trai nữa. "

"Tạm biệt," Bazzle thì thầm, nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt to, đen láy.

"Anh sẽ tiễn em," Tom nói ngắn gọn.

Cassandra im lặng cho đến khi họ rời căn phòng lát gạch và đóng cửa lại. "Tom," cô mạo hiểm hỏi khi họ tiến đến khu vực lễ tân, "anh định làm gì với Bazzle?"

"Anh sẽ đưa trả nó về ngôi nhà ở phố Giles," Tom trả lời bằng một giọng thực tế là vậy.

"Nếu anh để nó trở lại đó, nó sẽ sớm lại bị lây nhiễm như trước."

"Thế em muốn tôi làm gì chứ?" anh hỏi cộc lốc.

"Anh có thể bảo trợ cho nó, có lẽ thế."

"Có hàng ngàn đứa ngoài kia đều trong hoàn cảnh của nó hoặc thậm chí còn tệ hơn thế. Có bao nhiêu đứa trẻ mồ côi khôn khổ mà em nghĩ tôi

nên giúp nó chứ?"

"Chỉ một thôi. Chỉ giúp Bazzle là được. "

"Vậy tại sao em không mang nó đi đi?"

"Em không có vị thế để làm vậy. Em vẫn chưa có nhà riêng, và em không được nhận của hồi môn cho đến khi em kết hôn. Anh có đủ của cải và khả năng để giúp đỡ thằng bé, anh và nó - "Cassandra dừng lại, rõ ràng là đang suy xét về những gì cô sắp nói.

Nhưng Tom biết điều đó là gì. Và anh thấy khó chịu hơn trong từng khoảnh khắc trôi qua. Anh dừng lại với cô trên hành lang, ngay trước khi họ đến khu vực chờ ở phía trước. "Em có đưa ra gợi ý tương tự như thế với những người cầu hôn thuộc tầng lớp thượng lưu của mình không?" anh sống sượng hỏi.

Cassandra ngơ ngác. "Em... ý anh là... giám hộ cho một đứa trẻ? Vâng, em sẽ -"

"Không, không phải một đứa trẻ nào đó. Là đứa trẻ này. Đứa trẻ gầy gò, bị bỏ chết cắn, mù chữ với âm điệu ngọng nghịu này. Em có yêu cầu Lord Foxhall nhận và nuôi nấng nó không? "

Ngạc nhiên trước câu hỏi và dấu hiệu của sự nóng nảy của anh, cô chớp chớp mắt. "Lord Foxhall liên quan gì tới chuyện này?"

"Trả lời câu hỏi đi."

"Em không biết."

"Câu trả lời là không," Tom nói căng thẳng, "em sẽ không. Nhưng em lại gợi ý tôi làm thế. Tại sao?"

"Anh và Bazzle có hoàn cảnh giống nhau." Cô bối rối nhìn anh. "Anh có thể hiểu và giúp đỡ nó nhiều hơn bất cứ ai khác có thể. Em đã nghĩ rằng anh sẽ đồng cảm với nó".

"Đồng cảm không phải là một trong những cảm giác của tôi," Tom cau kinh. "Và tôi có một cái tên, chết tiệt. Dù đó không phải là một danh tính cao quý, nhưng tôi không phải là một thằng khốn, và tôi chưa bao giờ là thằng bản thiêu. Bất kể em nghĩ gì, Bazzle và tôi không phải cùng một loại người. "

Cassandra tiêu hóa thông tin đó trong một khoảng lặng, và đôi lông mày của cô sụp xuống khi cô đi đến một kết luận. "Anh thực sự có một số điểm chung với Bazzle," cô nói khẽ. "Em nghĩ thằng bé nhắc anh về những điều anh không muốn nghĩ đến, và điều đó khiến anh không thoải mái. Nhưng tất cả điều đó không phải do em. Đừng cố biến em thành một kẻ hợm hĩnh nào đó. Em chưa bao giờ nói rằng anh không đủ tốt với em – Và có Chúa biết em chưa bao giờ nghĩ thế! Hoàn cảnh ra đời của anh, hay của em, không phải là vấn đề. Đây mới là vấn đề." Giận dữ nhìn anh, cô đập tay lên giữa ngực anh và để ở đó. "Trái tim anh bị đóng băng bởi vì anh muốn nó như vậy. Anh giữ nó an toàn hơn theo cách đó, và không bao giờ để bất cứ ai vào. Cứ để nó như vậy đi." Cô rút tay lại. "Em định tìm kiếm một người có thể làm em hạnh phúc. Còn đối với Bazzle bé nhỏ tội nghiệp... thằng bé cần nhiều hơn là cái lòng tốt không thường xuyên của anh. Nó cần một ngôi nhà. Và bởi vì em không thể cho nó một cái, em sẽ phải phò mặc số phận của nó cho lương tâm của anh. "

Cô sai bước rời khỏi anh, đi về phía người hầu đang đợi gần ngưỡng cửa.

Và ngày hôm sau, Tom - người không có lương tâm - đã gửi cậu bé trở lại phố Giles.

- Hết chương 10 -

Chương 11

Dịch : Muse

Mặc dù vào mùa thu không có các sự kiện tầm cỡ như mùa lễ hội, nhưng vẫn có một loạt các bữa tối và bữa tiệc có các quý ông trong thị trấn đến tham dự. Lady Berwick đã đề ra chiến lược được bắt đầu sớm, để Cassandra có thể gặp được những quý ông độc thân hứa hẹn mới nhất trong khi nhiều cô gái khác vẫn đang ở lại điền trang của gia đình trong thời điểm săn bắn mùa thu.

Mùa lễ hội năm nay dường như rất khác, giờ đây Pandora không còn tham gia nữa. Không có sự đồng hành của cô em song sinh và sự hài hước tinh quái, những vòng quay liên tục của bữa tối, những buổi dạ hội và khiêu vũ bắt đầu làm Cassandra cảm thấy cực nhọc. Khi cô nói những điều đó với Devon và Kathleen, họ đã hiểu và thông cảm.

"Quá trình săn chồng thường thì không tự nhiên đối với anh." Devon nhận xét: "Em bị rơi vào tình trạng phải gần gũi với một số lượng đàn ông hạn chế, và bị kèm cặp quá chặt chẽ để có bất kỳ kiểu tương tác thực sự nào. Và chỉ sau một khoảng thời gian cố định, em lại được mong chờ sẽ chọn một trong số họ làm bạn đời".

Kathleen rót thêm trà mà không hề tập trung. "Quá trình này có những cạm bẫy của nó," cô đồng ý, biểu cảm trầm ngâm.

Cassandra biết chính xác Kathleen đang nghĩ gì.

Một thời gian trước, Kathleen đã kết hôn với anh trai của Cassandra, Theo, chỉ sau một vài hành động tán tỉnh nhanh như cơn gió lốc. Bị kịch thay, Theo đã chết trong một tai nạn cưỡi ngựa chỉ vài ngày sau đám

cưới. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Kathleen đã phát hiện ra có một nét tính cách khác bên dưới chàng trai trẻ quyền rũ, người đã tán tỉnh cô cực kì lịch sự trong suốt Mùa lễ hội. Phần tính cách đó không ổn định và mang tính lạm dụng.

Devon cúi xuống để ấn một nụ hôn sâu vào những lọn tóc xoăn đỏ mềm mại của vợ mình. "Không ai trong gia đình này sẽ bị bỏ lại với ơn huệ của một người không đối xử tốt với họ," anh nói khẽ. "Anh sẽ chiến đấu đến chết vì từng người cuối cùng trong các em."

Kathleen quay lại và mỉm cười dịu dàng với anh, những ngón tay cô đưa lên vuốt ve gò má gầy của anh. "Em biết anh sẽ làm thế, anh yêu."

Trong tâm tư, Cassandra đã tự hỏi liệu cô có bao giờ tìm được một người đàn ông sẵn sàng hy sinh bản thân vì cô không. Tất nhiên, không phải là cô muốn anh ta làm thế. Nhưng có điều gì đó trong cô vẫn khao khát được yêu và cần điều đó mãnh liệt.

Vấn đề là, cô đã bắt đầu cảm thấy hơi tuyệt vọng. Và sự tuyệt vọng cuối cùng có thể khiến cô đuổi theo tình yêu như thể cô ấy đang tham gia cuộc đua lợn mỡ ở hội chợ hạt.

"Chỉ có một cách chắc chắn để bắt được một con lợn mỡ." West đã từng nhận xét. "Hãy cho nó một lý do để đến với em."

Vì vậy, nếu cô muốn có tình yêu, cô sẽ phải kiên nhẫn, bình tĩnh và tử tế. Cô phải để nó tìm thấy cô bằng cách riêng của nó và vào lúc thích hợp.

Vì 'Tình yêu là một con lợn mỡ' không phải là một khẩu hiệu đặc biệt trang nghiêm, cô quyết định dùng bản dịch tiếng Latinh để nghe thanh lịch hơn: 'Amor est uncta porcus'.

"Vậy còn Mr. Sedwick? " Cassandra hạ giọng hỏi Lady Berwick, trong khi đang tham dự buổi khiêu vũ cuối cùng vào tháng 10. Đây là một sự kiện xa hoa và đông đúc, nhằm ghi dấu sự ra đời của cháu gái Công tước Queensberry, Miss Percy, được tổ chức tại một ngôi nhà lớn ở Mayfair.

"Ta e rằng còn thiếu thông tin của anh ta," người phụ nữ lớn tuổi trả lời. "Vì ta không muốn khuyến khích sự chú ý của anh ta."

"Nhưng ít nhất thì anh ấy đang khiêu vũ," Cassandra thì thầm phản đối. "Hầu như không có bất kỳ người đàn ông đủ điều kiện nào khác ở đây."

"Đó là một sự nhục nhã," Lady Berwick nói dứt khoát. "Tôi định nói chuyện với những bà chủ tiệc khác ở London về những tên vô lại đó, và đảm bảo rằng họ sẽ không được một lời mời nào kể từ bây giờ."

Gần đây, trong giới các quý ông độc thân hoàng kim đã có một thói quen hợp thời là đi tha thân tới các ô cửa và góc phòng, khoác lên mình điệu bộ màu mè cao sang và từ chối khiêu vũ. Thay vào đó, họ tiến đến phòng ăn tối chính ngay khi cửa vừa mở, nuông chiều bản thân với đồ ăn ngon và rượu, sau đó tiếp tục đến một vũ hội hoặc dạ hội khác và lập lại điều tương tự. Trong khi đó, hàng dài các cô gái không có ai để khiêu vũ ngoài những quý ông hoặc chàng trai đã lập gia đình.

"Những con công đực ngạo mạn," Cassandra nhả nhử nhận xét, nhìn lướt qua một đám con đực trẻ có đặc quyền. Có một người đặc biệt đẹp trai, thon gọn và có mái tóc vàng óng, đang thơ thẩn gần dàn chậu cây cọ. Anh ta có điệu bộ hiên ngang ngay cả khi đang đứng yên. Và khi anh ta liếc nhìn một nhóm các cánh hoa bên bệ đang buồn phiền trong góc, môi anh ta nhếch lên với vẻ khinh thường thích thú.

Lady Berwick thu lại sự chú ý của mình. "Ta được biết là Mr. Huntingdon sẽ tham dự tối nay. Khi anh ta đến, cháu phải làm thân với anh

ta hơn. Anh ta sẽ được thừa hưởng địa vị bá tước từ người chú - người đang bị bệnh khá nặng và sẽ không qua khỏi năm nay."

Cassandra cau mày. Cô đã gặp Mr. Huntington hai dịp trước, và anh ta đã đánh giá cô là người dễ chịu nhưng chậm chạp. "Cháu e rằng anh ấy không dành cho cháu, thưa quý bà."

"Sẽ không cái gì cơ? Tước vị bá tước được tạo ra bởi Nữ hoàng Mary vào năm 1565. Người ta sẽ khó tìm thấy một phẩm giá cổ xưa hơn. Cháu từ chối việc trở thành bà chủ của một điền trang lộng lẫy ở vùng quê à? Thuộc về vòng tròn xã hội tốt nhất à? "

"Không ạ, thưa phu nhân."

"Vậy thì vấn đề là gì?"

"Anh ta tẻ nhạt và ngu đần. Không có gì vui khi nói chuyện với anh ta - "

"Một người có những người bạn để trò chuyện, không phải chồng."

"- và bộ râu dây buộc mũ đó thật kinh khủng. Một người đàn ông nên cạo phéng nó đi hoặc để một kiểu thích hợp. Bất cứ thứ gì ở giữa đều có vẻ tình cờ".

Lady Berwick nghiêm nghị. "Một cô gái trong Mùa lễ hội thứ hai không đủ khả năng để trở nên đặc biệt, Cassandra."

Cassandra thở dài và gật đầu, tự hỏi khi nào thì phòng ăn tối sẽ mở cửa.

Nhìn theo ánh mắt của cô, Lady Berwick nói khẽ, "Đừng có lao vào làm đầy đĩa của cháu khi họ rung chuông đấy. Ta có thể thấy phần lưng trên của cháu bắt đầu phồng lên ở phần đầu áo nịt ngực của cháu rồi đấy. Cháu

có thể nuông chiều cảm giác thèm ăn sau khi kết hôn, nhưng trước đó thì không. "

Thấy xấu hổ, Cassandra muốn phản đối rằng cô không phải đứa cháu ăn. Chỉ là Pandora không còn ở đây để làm cô bận rộn, và thật khó để giảm cân khi tham gia vô số những vòng tròn của bữa tối và dạ hội, và phải ngủ cả ngày. Giá như cô đã nhìn lại phần đằng sau của mình trước khi rời khỏi nhà vào đêm nay. Nó thực sự đã phòng lên à?

Đầu óc cô trở nên trống rỗng khi cô nhìn thấy một hình dáng cao lớn và đen tối bước vào phòng khiêu vũ. Đó là Tom Severin, đang hộ tống một phụ nữ tóc đen mảnh mai, người đang khoác chặt lên cánh tay anh. Cassandra có cảm giác chìm xuống và buồn nôn trong dạ dày. Cô chưa bao giờ thấy Tom trong những sự kiện này trước đây, và cô chỉ có thể cho rằng anh làm thế để tán tỉnh người phụ nữ kia.

"Ồ, đó là Mr. Severin," cô cố gắng thản nhiên nói, trong khi sự ghen tuông độc địa đang cuộn cuộn bên trong. "Anh ấy đi với ai vậy nhỉ?"

Lady Berwick liếc nhìn cặp đôi. "Đó là Miss Adelia Howard. Một trong những cô con gái của Lord Beaumont. Khó khăn tài chính của gia đình đó phải thực sự rất nghiêm trọng nên họ mới sẵn sàng hy sinh cô ta cho một người không có địa vị trong xã hội thượng lưu".

Cassandra thấy mình ngừng thở trong giây lát. "Họ đã đính hôn rồi à?" cô cố gắng để hỏi.

"Vẫn chưa, theo như ta được biết. Không có thông báo chính thức nào được đưa ra, cũng như bị cấm đăng tải. Tuy nhiên, nếu anh ta đã công khai hộ tống cô ấy, thì chuyện đó sẽ không lâu nữa. "

Cố gắng để trấn tĩnh, Cassandra gật đầu. "Mr. Severin không phải là kẻ -không-là-ai-cả," cô cả gan nói. "Anh ấy là một người đàn ông rất quan

trọng."

"Trong tầng lớp của anh ta thôi," Lady Berwick công nhận. Đôi mắt bà nheo lại khi bà đánh giá cặp đôi tham gia vào một nhóm khách khứa trò chuyện. "Mặc dù anh ta và Miss Howard không phù hợp về mặt xã hội, nhưng không thể phủ nhận họ là một cặp đôi rất nổi bật."

Đúng là như vậy, Cassandra đau khổ nghĩ. Cả hai đều cao, mảnh khảnh và tóc đen, đều mang biểu cảm kín đáo lạnh lùng giống hệt nhau.

Tom cong vai, như thể để chống lại một cơn thất đột ngột, và đưa mắt nhìn quanh phòng. Anh bắt gặp cái nhìn của Cassandra và nhìn lại chằm chằm vào cô giống như đóng đinh, cho đến khi cô quay đi. Cô siết chặt đôi bàn tay run rẩy của mình vào lòng, và cố nghĩ ra một cái cớ để rời khỏi buổi khiêu vũ sớm. Đã một tuần trôi qua kể từ cuộc gặp gỡ với anh tại phòng khám của Garrett Gibson, và cô đã u sầu và nản lòng kể từ đó. Không, cô không thể đi được - điều đó thật hèn nhát, vì nó có thể khiến buổi tối dễ dàng hơn cho anh, điều mà cô không định làm. Cô sẽ ở lại và phớt lờ anh, và tỏ ra như thể mình có một khoảng thời gian tuyệt vời.

Bên kia phòng, có một người đàn ông trẻ tóc vàng đang bực bội với chiếc khuy cài ở cổ tay áo trái của mình. Dường như nó bị lỏng ra bên dưới tay áo khoác của anh ta, và anh ta không thể buộc chặt lại nó. Chắc là có cái khuy nào đó bị hỏng hoặc bị thiếu. Cô kín đáo quan sát anh, chú ý tới tình thế khó xử nho nhỏ của anh.

Bị thôi thúc, cô quyết định làm gì đó để giải quyết nó. "Thưa quý bà," cô thì thầm với Lady Berwick, "Cháu có việc cần thiết phải đi."

"Ta sẽ đi với cháu —" người phụ nữ lớn tuổi bắt đầu, nhưng dừng lại vì đôi bạn lâu năm của bà đến bên cạnh họ. "Ồ, đây là Mrs. Hayes và Lady Falmouth."

"Cháu sẽ nhanh thôi," Cassandra trấn an bà ấy, và chuồn đi trước khi Lady Berwick kịp trả lời.

Cô bước qua một trong những mái vòm mở và đi dọc theo hành lang bên cạnh, trước khi quay trở lại phòng khiêu vũ từ phía sau bức bình phong ở chậu cây cọ. Đưa tay vào chiếc túi may kín của chiếc váy, cô lấy ra một chiếc hộp đựng kim chỉ nhỏ bằng gỗ. Cô đã luôn mang theo nó kể từ một buổi khiêu vũ vào năm ngoái, khi một quý ông già cạnh thị giẫm lên gấu váy của cô và làm rách phần diềm áo.

Mở chốt an toàn, cô siết vào đầu hộp kim và để nó lại vào túi. Đến gần phía sau quý ông tóc vàng, cô nói nhỏ, "Đừng quay lại. Đưa tay trái ngài ra sau lưng".

Người đàn ông im lặng.

Cassandra vô cùng thích thú chờ xem anh ta sẽ làm gì. Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt cô khi anh ta chậm rãi tuân theo. Đẩy mấy lá cọ sang một bên, cô nắm lấy phần mép của dải quần lỏng lẻo và xếp các lỗ gắn kết của dải quần còn trống.

Người đàn ông quay đầu sang một bên để lẩm bẩm, "Cô đang làm gì vậy?"

"Tôi đang đính lại chiếc khuy cài của ngài để nó không quần quanh cổ tay ngài nữa. Không phải vì ngài xứng đáng với sự giúp đỡ của tôi đâu đấy. Giữ yên nào." Cô khéo léo mở chốt an toàn và xuyên một nhúm vải qua nó.

"Tại sao cô lại nói tôi không xứng đáng được giúp đỡ?" cô nghe thấy anh hỏi.

Cassandra đáp lại bằng một giọng khô khan. "Nó có thể liên quan đến cách ngài và những quý ông độc thân khác chỉ đứng làm dáng. Tại sao lại tham dự một vũ hội nếu ngài không định khiêu vũ với ai đó? "

"Tôi đã chờ để tìm một người xứng đáng để mời."

Bực mình, cô nói với anh, "Mọi cô gái trong căn phòng này đều đáng được mời khiêu vũ. Ngài và những người đàn ông khác không được mời tới đây để tự làm hài lòng bản thân, ngài ở đây với nghĩa vụ làm một bạn nhảy."

"Vậy thì cô sẽ chứ?"

"Tôi sẽ làm gì cơ?"

"Nhảy với tôi."

Cassandra bật ra một tràng cười dài. "Với một người đàn ông quá coi trọng bản thân à? Không, cảm ơn." Cô đóng chốt an toàn và kéo tay áo khoác của anh ta xuống để che đi.

"Cô là ai?" anh ta hỏi. Khi cô không trả lời, anh cầu xin, "Hãy nhảy với tôi."

Cô cân nhắc mất một lúc. "Đầu tiên, hãy khiêu vũ với một trong số những cô gái ở trong góc. Sau đó thì ngài có thể mời tôi. "

"Nhưng họ là những cánh hoa bên lề."

"Thật không hay khi gọi họ như vậy."

"Nhưng đó là họ mà."

"Rất tốt," Cassandra nói nhanh. "Tạm biệt."

"Không, chờ đã." Một khoảng lặng dài. "Tôi phải khiêu vũ với bao nhiêu người trong số họ chứ?"

"Tôi sẽ cho ngài biết khi nào đủ. Ngoài ra, đừng tỏ vẻ trịch thượng khi ngài mời họ. Hãy quyến rũ, nếu có thể. "

"Tôi rất quyến rũ," anh phản đối. "Cô có ấn tượng sai về tôi rồi."

"Chúng ta sẽ thấy." Cassandra bắt đầu lùi lại, nhưng anh quay lại để bắt lấy cổ tay cô.

Anh gạt một chiếc lá cọ sang một bên, thở gấp khi họ đối mặt nhau.

Ở khoảng cách gần như thế này, cô thấy anh không lớn tuổi hơn cô mấy. Anh có đôi mắt màu hạt dẻ và nước da mềm mại như sứ mới, ngoại trừ một vài vết lốm đốm mụn vừa mới lành trên trán. Khuôn mặt điển trai bên dưới mái tóc vàng được cắt tỉa hoàn hảo, kiểu người chưa từng trải qua khó khăn hay mất mát. Một người luôn được đảm bảo rằng mọi lỗi lầm của anh ta sẽ được giải quyết êm đẹp trước khi anh ta phải đối mặt với hậu quả.

"Chúa ơi," anh thở. "Em đẹp quá."

Cassandra trách móc nhìn anh. "Thả tôi ra, làm ơn," cô nói nhẹ nhàng.

Anh buông cô ra ngay lập tức. "Tôi đã thấy em đi qua phòng trước đây - tôi đang định giới thiệu mình."

"Cảm ơn chúa," cô nói. "Tôi đã lo sốt vó lên được, tự hỏi liệu ngài có làm thế không."

Khi anh nghe thấy ý mỉa mai tinh tế trong giọng nói của cô, vẻ sững sờ thoáng qua khuôn mặt anh. "Em không biết tôi là ai à?"

Phải gom hết ý chí, Cassandra mới kìm lại được một tràng cười. "Tôi e là không. Nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghĩ rằng ngài là một người đàn ông nói chuyện với một cái cây trông trong chậu ". Cô quay lưng và sải bước đi.

Ngay khi cô đi đến bên Lady Berwick, cô đã nhanh chóng được Mr. Huntingdon tiếp cận, người đã đảm bảo là vị trí tiếp theo trên thẻ khiêu vũ của cô. Chỉnh trang lại một nụ cười vui vẻ trên mặt, Cassandra cùng anh đi lên tầng chính. Họ đã nhảy điệu valse Chopin, và sau đó cô được người đàn ông nữa yêu cầu một điệu trên thẻ khiêu vũ của cô, và sau đó nữa. Cô đi từ vòng tay này sang vòng tay khác, cười đùa và tán tỉnh.

Nó không có gì là mệt mỏi hết.

Cô nhận thức được sự hiện diện của Tom trong suốt thời gian đó. Và trong lúc đó, cô đau đớn nhận ra rằng không điều gì trong số này có thể so sánh được với buổi tối hôm đó trong khu vườn mùa đông ở Clare, khi Tom khiêu vũ với cô trong bóng tối và ánh trăng như thể đôi cánh lúc nửa đêm. Cô chưa bao giờ trải qua một điều như vậy, gần như là sự say mê của chuyển động, dù là trước đây hay là sau này. Cơ thể cô vẫn nhớ đến cái chạm của bàn tay anh, rất vững chãi và nhẹ nhàng, hướng dẫn cô mà không cần đẩy hay kéo cô. Thật dễ dàng.

Cô đã rất cố gắng để cảm thấy điều gì đó, bất cứ điều gì, từ bất kỳ người đàn ông đủ tư cách hay tử tế nào. Nhưng cô không thể.

Tất cả là lỗi của anh.

Cuối cùng khi cô đã có một khoảng trống trên thẻ khiêu vũ của mình, Cassandra từ chối những lời mời tiếp theo, về mệt mỏi. Cô quay trở lại bên Lady Berwick để nghỉ ngơi trong giây lát. Khi cô đang quạt lên phần mặt và cổ nóng bừng của mình, cô thấy rằng sự chú ý của người đi kèm cô đang tập trung vào một người nào đó ở giữa đám đông.

"Bà đang nhìn ai vậy, thưa bà?" cô hỏi.

"Ta đang quan sát Lord Lambert," Lady Berwick trả lời. "Một trong những quý ông độc thân mà ta đã phàn nàn trước đó."

"Người nào cơ?"

"Quý ông tóc vàng vừa kết thúc điệu valse với Miss Conran nhỏ bé nhút nhát. Ta tự hỏi điều gì đã thôi thúc anh ta mời cô ấy ".

"Cháu không thể tưởng tượng được."

Người phụ nữ lớn tuổi gửi cho cô một cái nhìn mỉa mai. "Có thể là điều gì đó mà cháu đã nói với anh ta khi đứng sau đám cây cọ chẳng?"

Đôi mắt Cassandra mở to, và màu ửng đỏ tội lỗi lướt qua khuôn mặt cô.

Lady Berwick trông hơi tự mãn. "Ta có thể đã già, cô gái, nhưng ta không mù. Cháu đi ngược lại hướng nhà vệ sinh ".

"Cháu chỉ đề nghị ghim lại chiếc khuy cài trên cổ tay áo anh ta," Cassandra vội vàng giải thích. "Cái khuy của anh ta bị rơi mất."

"Cư xử quá táo bạo," người đi kèm của cô nhận xét. Một bên lông mày màu thép nhướng lên. "Và cháu đã nói gì với anh ta?"

Cassandra kể lại cuộc trò chuyện đó, và cô thấy nhẹ nhõm vì Lady Berwick có vẻ thích thú thay vì phản đối nó.

"Anh ta đang đến bên này đây," người phụ nữ lớn tuổi nói. "Ta sẽ tha thứ cho chuyện thám hiểm câu cá nhỏ của cháu, vì nó có vẻ như đã làm nên được mảnh khoe."

Cassandra cúi đầu để giấu nụ cười toe toét. "Đó không phải là một chuyện thám hiểm câu cá. Cháu chỉ đơn thuần là tò mò về anh ta thôi, "cô thừa nhận.

"Là người thừa kế của Hầu tước Ripon, Lord Lambert ở một tiêu chuẩn cao hơn. Gia đình đó có những mối quan hệ tốt và đáng kính trọng, và điều

trang của tổ tiên được tự hào là một trong những dòng hoàng gia tốt nhất ở nước Anh. Họ đang phải chịu áp lực nợ nần, như mọi người trong xã hội quý tộc ngày nay, và do đó hầu tước sẽ rất hài lòng khi con trai mình kết hôn với một cô gái có của hồi môn hào phóng như cháu. "

"Lord Lambert trẻ hơn với sở thích của cháu," Cassandra nói.

"Điều đó không nhất thiết làm giảm giá trị. Đối với phụ nữ ở vị trí của chúng ta, lựa chọn quan trọng duy nhất trong cuộc đời mà chúng ta được phép làm là chọn người đàn ông sẽ quản lý chúng ta. Việc duy trì thể thượng phong với một người chồng trẻ sẽ dễ dàng hơn so với một người đã sẵn sàng biết làm theo cách của anh ta".

"Thưa bà, thứ lỗi cho cháu, nhưng đó là một cách nói đáng sợ."

Lady Berwick mỉm cười với vẻ thích thú ghê rợn. "Sự thật thường luôn khủng khiếp." Bà ấy dường như định nói thêm, nhưng ngay lúc đó Lambert đã tiến đến chỗ họ và tự giới thiệu mình với cái cúi đầu chào thông minh.

"Roland, Lord Lambert, xin được phục vụ quý cô."

Roland. Nó hoàn toàn phù hợp với anh ta, một cái tên dành cho một hoàng tử trong truyện cổ tích hoặc một hiệp sĩ dũng cảm trong cuộc săn lùng Anh cao hơn cô vài inch, dáng người thon gọn và hoàn hảo. Bất chấp cái cúi đầu đã được luyện tập và tư thế tự tin của anh ta, có chút gì đó ở cách anh nhìn cô hơi khác thường, như là kỳ vọng cho một giải thưởng sau khi thực hiện thành công một trò lừa nào đó.

Sau khi Lady Berwick giới thiệu Cassandra, và trao đổi vài lời nhận xét lịch sự, Lambert hỏi, "Tôi có vinh hạnh được mời cô điệu tiếp theo không?"

Cassandra do dự trước khi trả lời.

Có một sự thật kinh hoàng là, cô thực ra không đặc biệt quan tâm liệu mình có nhảy với anh ta hay không. Tại sao cô lại không thấy hứng thú với người đàn ông trẻ tuổi này và vẻ điển trai tươi mới nguyên chất của anh ta được nhỉ? Có thể đó là do mùi của ‘đặc quyền’ đã bám lấy anh ta như một loại nước hoa mạnh mẽ. Có lẽ vì cô thấy là không quan trọng liệu cô sẽ kết thúc với Lambert, hay Huntingdon và bộ râu dây buộc mũ của anh ta, hay bất kỳ quý ông nào khác nào khác ở đây. Không ai trong số họ có thể lay động cô. Chắc chắn không ai trong số họ sẽ đập khuôn được cô hay là người mà cô muốn bị họ quản lý.

Nhưng sự không chắc chắn trong đôi mắt màu nâu hạt dẻ của Lambert khiến cô mềm lòng. Hãy công bằng với anh ấy, cô tự nhủ. Hãy tử tế và cho anh ấy một cơ hội.

Mỉm cười ảm áp hết mức có thể, cô nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên cánh tay anh ta. "Tôi rất thích điều đó," cô nói, và để anh ta dẫn cô đến giữa căn phòng.

"Tôi đã hối lỗi," Lord Lambert nhận xét. "Thực ra, tôi đã chọn những cô gái giản dị nhất để khiêu vũ với họ."

"Ngài thật tử tế với họ," Cassandra trả lời, và thầm nhủ khi cô nghe thấy sự châm chọc trong câu nói đó. "Tôi xin lỗi," cô nói trước khi anh có thể trả lời. "Tôi thường ăn nói khá sắc sảo."

"Không sao," Lambert trấn an cô ngay lập tức. "Tôi đã mong đợi điều đó ở một phụ nữ có vẻ ngoài như em."

Cô chớp mắt ngạc nhiên. "Gì cơ?"

"Ý tôi là, đó là một lời khen," anh vội vàng nói. "Đó là... khi một phụ nữ xinh đẹp như em... em không cần phải, ừm..."

"Vui vẻ? Lịch sự?"

Môi anh ta hơi hé ra vì mất hết hết can đảm, và một màu ửng hồng dần nổi lên trên làn da trắng ngần.

Cassandra lắc đầu và đột nhiên cười tươi. "Chúng ta sẽ khiêu vũ chứ, thưa ngài, hay chỉ đơn giản là đứng đây để lãng mạn nhau?"

Lambert trông có vẻ nhẹ nhõm. "Chúng ta nên khiêu vũ," anh nói, và đưa cô vào một điệu valse.

"Nhìn kia," một trong những quý ông trong nhóm của Tom thốt lên ngạc nhiên. "Một cặp đôi vàng." Tom nhìn theo tầm mắt của anh ta đến trung tâm của phòng khiêu vũ, nơi Cassandra đang khiêu vũ với một người đàn ông tóc vàng đặc biệt đẹp trai. Ngay cả khi không biết người đàn ông đó là ai, Tom vẫn không nghi ngờ gì về việc anh ta có xuất thân cao quý. Anh ta trông như là kết quả của nhiều thế hệ lai tạo có chọn lọc, qua nhiều bước tinh luyện và chất lượng cho đến khi cuối cùng tạo ra được mẫu vật lý tưởng.

"Đó là Lambert và Lady Cassandra," một người khác ở trong nhóm, Mr. George Russe nói. Anh ta khô khan nói thêm, "Một sự kết hợp quá hoàn hảo. Họ không bao giờ nên tách rời. "

Tom cảnh giác nhìn anh ta, nhận ra cái tên đó. Cha của Lambert là Hầu tước Ripon, một trong những giao dịch chứng khoán hời hợt nhiều hơn trong Nhà của các Lãnh chúa, với những khoản đầu tư lớn vào ngành kinh doanh đường sắt.

"Tuy nhiên, quý cô đó có xu hướng lựa chọn khá cẩn thận," Russell tiếp tục. "Năm lời cầu hôn vào mùa lễ hội trước, như tôi được nghe thế, và cô ấy đã từ chối tất cả chúng. Lambert có thể sẽ không may mắn hơn đâu".

"Một người đàn bà đẹp như thế có thể được lựa chọn bao nhiêu tùy thích." Một người khác nói thêm.

Adelia nói ngay, giọng cô như những nốt nhạc được gảy bằng dao cạo nhỏ hoắt. "Cô ấy là thứ mà tất cả các ngài đều mong muốn," cô cười với lời buộc tội các quý ông trong nhóm. "Đàn ông có thể tuyên bố rằng họ khao khát tìm được một cô gái khiêm tốn và biết điều để kết hôn. Nhưng không ai trong các ngài có thể cưỡng lại việc theo đuổi một tạo vật ve vãn tóc vàng với dáng người quyến rũ trời phú, má lúm đồng tiền và tiếng cười khúc khích - mà không hề nghĩ đến việc cô ta có thể nào phăng ngu ngốc như thế nào. "

"Có tội như bị cô buộc tội," một trong những người đàn ông thừa nhận, và tất cả họ đều cười khúc khích.

"Cô ấy không hề nào phăng," Tom nói, không thể tiếp tục im lặng.

Adelia nhìn anh có vẻ sâu sắc, nụ cười của cô vẫn kiên định. "Tôi quên mất - ông quen biết với gia đình đó. Đừng nói với tôi Lady Cassandra là một người trí thức bí ẩn nhé? Một thiên tài chưa được thời đại hiện đại công nhận của chúng ta à?"

Một tràng cười khúc khích khác, nhưng lần này nhỏ hơn.

"Cô ấy rất thông minh," Tom lạnh lùng trả lời, "và nhanh trí. Cô ấy cũng đặc biệt tốt bụng. Tôi chưa bao giờ nghe cô ấy nói xấu ai cả ".

Adelia đỏ mặt trước lời quở trách tinh tế. "Có lẽ anh nên tán tỉnh cô ấy," cô nói nhẹ nhàng. "Nếu anh nghĩ rằng cô ấy chịu."

"Hãy tin rằng cô ấy sẽ sáng suốt hơn thế," Tom nói, và cả nhóm cười lớn.

Sau đó anh đã khiêu vũ với Adelia, và nghiêm túc thực hiện vai trò hộ tống cô ta cho đến lúc kết thúc buổi tối, và cả hai đều giả vờ như cuộc trao đổi đó chưa từng xảy ra. Nhưng bên trong, cả hai đều nhận thức được rằng bất kỳ triển vọng tán tỉnh nào cũng đã bị cắt tả toi bằng một vài lời lẽ sắc bén.

Và suốt những giờ còn lại của buổi tối hôm đó và trong suốt tháng tiếp theo, Lambert gần như đã nhấn chìm Cassandra trong cơn đại hồng thủy sự chú ý của anh ta. Anh ta xuất hiện tại mọi sự kiện xã hội mà cô tham dự, và thường xuyên ghé thăm Ravenel House, phung phí gửi những bông hoa và bánh kẹo lộng lẫy trong hộp thiếc mạ vàng. Mọi người bắt đầu bình luận về sự thân thiết ngày càng tăng giữa họ và đùa cợt rằng họ là một cặp đẹp đôi như thế nào. Cassandra đã để bản thân trôi theo vì dường như không có lý do chính đáng nào để không làm vậy cả.

Roland, Lord Lambert, là tất cả những gì cô nên mong muốn, hoặc gần như vậy. Cô không có bất kỳ khó chịu đáng kể nào đối với anh, chỉ có một số sự bất bình nho nhỏ nghe khá nhỏ mọn nếu cô bày tỏ chúng thành tiếng. Ví dụ như cách anh ta ám chỉ mình là thành viên của "giai cấp thống trị", và nói rằng anh ta mong đợi sẽ chuyển sự chú ý sang bộ ngoại giao một ngày nào đó - mặc dù anh ta không có bất kỳ trình độ chuyên môn nào về quản lý quan hệ quốc tế.

Công bằng mà nói, có rất nhiều điều để thích ở Lord Lambert: Anh được giáo dục và ăn nói khéo léo, và có những câu chuyện thú vị kể về những trải nghiệm của anh ta trong chuyến Grand Tour năm ngoái. Anh cũng rất ấm áp và tình cảm, anh đã chứng minh điều đó khi kể với cô về bà mẹ đã qua đời ba năm trước của anh ta. Cô thích cách anh tỏ ra dịu dàng khi nói về mẹ mình, và anh có vẻ rất yêu thương hai người chị gái. Anh mô tả

cha mình - Hầu tước Ripon, là người nghiêm khắc nhưng không hề xấu xa, một người cha luôn muốn điều tốt nhất cho anh ấy.

Lambert thuộc về cái được gọi là xã hội "kiểu cách", trong đó các quý ông có dòng máu xanh nhất, áo gilê trắng nhất và chiếc mũi hếch nhất. Những quy tắc phức tạp của giới thượng lưu tự nhiên như việc thờ với anh. Nếu cô kết hôn với anh, họ sẽ dành thời gian ở lại thành phố trong suốt mùa lễ hội, và dành phần còn lại của năm tại điền trang gia đình ở Northumberland, với tất cả những vùng đất hoang sơ tuyệt đẹp giáp với Scotland. Nơi đó sẽ rất xa xôi với gia đình cô, nhưng luôn có tàu chạy, sẽ rút ngắn đáng kể thời gian đi lại. Sẽ có những buổi sáng bận rộn và những buổi tối yên tĩnh. Nhịp điệu quen thuộc của cuộc sống nơi miền quê - cày cấy, trồng trọt, vậthu hoạch theo mùa – kiểu những ngày tháng sắp tới của cô.

Sẽ có sự thân mật trong hôn nhân, tất nhiên rồi. Cô không chắc mình cảm thấy thế nào về điều đó. Khi cô để Lord Lambert trộm một nụ hôn sau chuyến đi dạo bằng xe ngựa vào một buổi chiều, áp lực đôi môi anh đã rất nhiệt tình – rất mạnh mẽ, đến nỗi không có chỗ để cô đáp lại. Nhưng bất kể phần đó của mối quan hệ của họ diễn ra như thế nào, đều sẽ có sự bù đắp. Đặc biệt là những đứa trẻ.

"Kết hôn trước và tình yêu sẽ theo sau," cô đã nói với Pandora trong một cuộc trò chuyện riêng như thế. "Nhiều người đều đi theo thứ tự đó. Chị cho rằng mình sẽ là một trong số họ".

Có vẻ bối rối, Pandora hỏi, "Chị có cảm thấy bất kì sự thu hút nào với Lord Lambert không? Như những chú bướm đang xoáy tít bên trong ấy?"

"Không, nhưng... chị thích vẻ ngoài của anh ấy..."

"Vấn đề anh ta có đẹp trai không không hề quan trọng," em gái cô nói với vẻ uy quyền.

Cassandra cười gượng. "Pandora, nó không giống chuyện em kết hôn với một cái cầu trục."

Với một cái nhún vai và một nụ cười bền lên, em gái cô trả lời: "Em biết thế, nhưng ngay cả nếu Gabriel không đẹp trai, em vẫn muốn được ngủ chung giường với anh ấy."

Cassandra gật đầu với một cái nhú mày. "Pandora, chị đã từng cảm thấy điều đó với một người trước đây. Những dây thần kinh và sự phấn khích và những con bướm. Nhưng... đó không phải là Lord Lambert. "

Đôi mắt của em gái cô mở tròn. "Thế đó là ai?"

"Không thành vấn đề. Anh ấy không sẵn sàng. "

Giọng Pandora hạ thấp thành một tiếng thì thầm đầy kịch tính. "Anh ấy đã kết hôn rồi à?"

"Chúa ơi, không. Anh ấy... à, đó là Mr. Severin. " Thở dài, Cassandra đợi em gái mình nói điều gì đó hài hước hoặc trêu chọc.

Chớp mắt, Pandora mất một lúc để tiếp nhận thông tin đó. Cô làm Cassandra ngạc nhiên khi trầm ngâm nói, "Em có thể hiểu tại sao chị lại thích anh ấy."

"Em có thể á?"

"Đúng vậy, anh ấy rất đẹp trai, và tính cách của anh ấy khá gai góc, khá thú vị. Và anh ấy là một người đàn ông rồi, không còn là cậu bé nữa. "

Làm thế nào mà Pandora có thể xác định chính xác lý do Cassandra thấy Tom Severin rất hấp dẫn, và Lord Lambert thì... không.

Lambert được sinh ra với những đặc quyền, và tính cách của anh ta vẫn chưa phát triển đầy đủ. Anh ta sẽ không bao giờ phải tự tìm đường trong cuộc sống, và có thể là sẽ không bao giờ. Ngược lại, Tom Severin đã bắt đầu từ bàn tay trắng, không có gì ngoại trừ trí thông minh và ý chí của mình, và đã trở nên mạnh mẽ theo tiêu chuẩn của bất kỳ ai. Lord Lambert tận hưởng một cuộc sống thoải mái lù đù, trong khi Tom bùng cháy dữ dội trong suốt những ngày tháng của mình bằng năng lượng không bao giờ ngừng lại. Ngay cả tính cách lạnh lùng và tính toán của anh cũng rất kích thích. Rất khuấy động. Không nghi ngờ gì rằng trong suy nghĩ của Cassandra thì Lambert dễ sống hơn... nhưng đối với người mà cô muốn ngủ chung giường thì...

"Tại sao anh ấy không sẵn sàng vậy?" Pandora hỏi.

"Vì trái tim anh ấy đã bị đóng băng."

"Người đàn ông tội nghiệp," Pandora nói. "Trái tim ấy hẳn là một tảng băng rắn chắc lắm thì anh ấy mới không thể yêu chị."

Cassandra mỉm cười và đưa tay ra ôm cô.

"Chị có nhớ khi chúng ta còn nhỏ không," cô nghe Pandora hỏi qua vai mình, "khi em làm bầm tím cẳng chân hoặc xước ngón chân chị, và em sẽ giả vờ cũng tự làm mình bị thương ở cùng một chỗ?"

"Đúng. Chị phải nói rằng khá khó chịu khi nhìn em đi tập thể dục trong khi chị mới là người bị thương".

Pandora cười khúc khích và lùi lại. "Nếu chị cảm thấy đau đớn, em muốn chia sẻ với chị. Đó là những gì chị em gái làm cho nhau."

"Không ai cần phải cảm thấy tồi tệ hết," Cassandra nói với sự vui vẻ quả quyết. "Chị dự định sẽ sống một cuộc sống thật hạnh phúc. Thật đấy,

không quan trọng chị có khao khát Lord Lambert hay không. Người ta thường nói rằng sức hút sẽ mất dần theo thời gian. "

"Nó sẽ mờ dần trong một số cuộc hôn nhân, nhưng không phải là với tất cả đâu. Em không nghĩ nó đã biến mất với cha mẹ của Gabriel. Và ngay cả khi cuối cùng thì nó cũng phai nhạt đi, nhưng ít nhất chị có muốn bắt đầu theo cách đó không?" Nhìn thấy vẻ do dự trên mặt Cassandra, Pandora đã có câu trả lời chắc chắn cho câu hỏi của cô. "Có, chị sẽ. Thật sự rất khó chịu khi phải ngủ với một người đàn ông mà chị không hề ham muốn. "

Cassandra điên cuồng chà xát hai thái dương. "Liệu có thể bắt cảm xúc của chị đi theo hướng chị muốn không? Chị có thể ép mình phải muốn ai đó đặc biệt không?"

"Em không biết," Pandora nói. "Nhưng nếu em là chị, em sẽ tìm ra câu trả lời trước khi đưa ra quyết định về phần đời còn lại của mình."

- Hết chương 11 -

Chương 12

Dịch : Muse

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Cassandra quyết định mặc dù cô không chắc cảm giác của mình đối với Lord Lambert là gì, thì cô vẫn không ham muốn anh ta. Cô nợ anh ta, và cả bản thân cô điều đó, cô phải tìm ra liệu có một chút gì, dù chỉ là thoáng qua, sự hòa hợp giữa họ hay không.

Và cơ hội đó đến khá sớm, khi một bữa tiệc từ thiện được gọi là sự kiện của tháng được tổ chức tại nhà Belgravia của Lord Delaval.

Buổi tối bao gồm một cuộc triển lãm nghệ thuật tư nhân và bán đấu giá để 'Gây quỹ từ thiện cho các nghệ sĩ'. Gần đây, một họa sĩ phong cảnh tài năng nhưng chỉ thành công ở mức độ vừa tên là Erskin Gladwine đã qua đời, để lại một người vợ và sáu đứa con không thể tự nuôi sống bản thân. Số tiền thu được từ việc bán các tác phẩm nghệ thuật sẽ được chuyển vào quỹ cho gia đình Gladwine và gia đình của các nghệ sĩ đã không may qua đời khác.

Sau khi Lady Berwick thoái lui nhiệm vụ vì đã kiếm được một khoản lớn từ việc kèm cặp cô, Cassandra đã tham dự quỹ từ thiện cùng Devon và Kathleen.

"Bọn chị sẽ cố gắng trông chừng em đúng cách," Kathleen nói với chút lo lắng chế giễu, "nhưng chị sợ rằng chúng ta không đủ nghiêm khắc, nên chắc chắn chúng ta cần một người đi kèm chúng ta."

"Chúng ta là những Ravenel," Devon đã chỉ ra. "Sẽ chỉ toàn những hành động và cư xử tốt mà mọi người sẽ thấy đáng tin cậy."

Ngay khi họ vừa đến, Cassandra bị lúng túng khi thấy cha của Lord Lambert, Hầu tước Ripon, cũng tham dự sự kiện. Mặc dù cô biết sớm muộn gì cô cũng sẽ phải gặp ông ta, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tốt. Ít nhất, cô sẽ mặc một chiếc váy đẹp hơn chiếc này, loại lụa moiré cô ít yêu thích nhất. Cô đã tăng ít cân nên cần phải giải phóng phần eo, nhưng phần vòng ôm được cắt vuông vắn nên không thể thay đổi mà không làm hỏng nó, vì vậy những đường cong trên đỉnh ngực cô căng tròn theo đường viền cổ áo. Và loại vải vân gợn sóng có màu nâu vàng, tạo cho nó vẻ không thích hợp của vân gỗ.

Lambert giới thiệu cô với cha anh, ngài hầu tước, người có ngoại hình trẻ hơn cô mong đợi. Ông ta hơi đen mặc dù con trai ông thì trắng trẻo, mái tóc đen nhánh bóng bẩy đã điểm vài sợi bạc, đôi mắt thì có màu nâu đặc như sô cô la đắng. Các đường nét trên khuôn mặt ông ta đẹp đẽ nhưng quá cứng rắn, giống như miếng đá cẩm thạch bị phong hóa. Khi Cassandra khẽ nhún gòis chào và đứng dậy, cô hơi giật mình khi bắt gặp ánh mắt ông ta đang lướt lên bầu ngực cô.

"Quý cô," ông ta nói, "những lời miêu tả về vẻ đẹp của cô không hề phóng đại chút nào."

Cassandra mỉm cười cảm ơn. "Tôi rất vinh dự được làm quen với ngài, thưa ngài."

Hầu tước cẩn trọng nhìn cô với ánh mắt đầy toan tính. "Cô đến đây với tư cách là một người yêu nghệ thuật, phải không Lady Cassandra?"

"Tôi chỉ biết khá ít về nghệ thuật, nhưng tôi hy vọng sẽ học hỏi được nhiều hơn. Ngài sẽ đấu giá một bức tranh tôi nay chứ, thưa ngài? "

"Không, tôi định sẽ quyên góp, nhưng tác phẩm của tên họa sĩ đó không hơn gì là một thứ tầm thường. Tôi không định treo nó trong phòng

rửa bát của mình."

Mặc dù Cassandra cảm thấy bối rối trước lời nói thẳng thừng về công việc của Mr. Gladwine quá cố - chỉ vì lợi ích quyền góp từ thiện dành cho người vợ góa và các đứa con của ông ta, nhưng cô vẫn cố không phản ứng.

Dường như nhận ra lời nói của ngài hầu tước nghe có vẻ khá tồi tệ, Lambert vội vàng xen vào. "Cha tôi hiểu biết rất sâu sắc về nghệ thuật, đặc biệt là phong cảnh."

"Theo những gì tôi thấy," Cassandra nói, "Tôi ngưỡng mộ kỹ năng truyền tải ánh sáng của Mr. Gladwine - một cảnh trắng sáng chẳng hạn, hoặc ánh sáng của ngọn lửa".

"Thủ thuật đánh lừa thị giác không giống như giá trị nghệ thuật," ngài hầu tước miễn cưỡng nói.

Cô mỉm cười và nhún vai. "Dù sao thì tôi cũng thích công việc của anh ta. Có lẽ một ngày nào đó ông có thể tử tế giúp tôi bằng cách giải thích điều gì làm nên giá trị của một bức tranh, và sau đó tôi sẽ biết rõ hơn mình cần tìm những gì."

Ngài hầu tước chăm chăm nhìn cô đánh giá. "Cô có cách thức khác lạ, cô gái. Có những lời đồn là cô sẽ chú ý đến ý kiến của một người đàn ông và hiểu quan điểm của anh ta." Mối ông ta hơi cong lên khi ông ta nhận xét, "Thật đáng tiếc là tôi đã không gặp cô sớm hơn con trai tôi. Vì khi điều đó xảy ra, tôi cũng đang tìm kiếm một người vợ".

Mặc dù câu đó có vẻ như là một lời khen, nhưng Cassandra vẫn nghĩ câu nói đó khá kỳ quặc, đặc biệt là trước mặt Lord Lambert. Bị nhiễu loạn, cô cố gắng suy nghĩ để tìm ra câu trả lời phù hợp. "Tôi chắc chắn rằng bất kỳ người phụ nữ nào cũng rất vinh dự được có sự quan tâm của ngài, thưa ngài."

"Cho đến nay tôi vẫn chưa tìm thấy ai xứng đáng với nó." Ánh mắt ông ta lướt qua toàn thân cô. "Tuy nhiên, cô sẽ là một sự bổ sung quyền rũ cho gia đình tôi."

"Như là cô dâu của con," Lambert cười khúc khích nói. "Không phải của cha, thưa Cha."

Cassandra giữ im lặng. Cô thấy bùng lên cảm giác bức mình và lo lắng, cô nhận ra cả hai người đàn ông này đều coi hôn nhân là một thứ để thực hiện và không thể thay đổi, như thể tán tỉnh và sự ưng thuận thậm chí là không cần thiết.

Cái cách mà ngài hầu tước nhìn cô thật kinh khủng. Có điều gì đó trong đôi mắt sắt đá ấy khiến cô cảm thấy vừa thô kệch vừa tầm thường.

Lord Lambert đưa cánh tay của mình cho cô. "Lady Cassandra, chúng ta sẽ đi xem phần còn lại của bức tranh chứ?"

Cô lại gần ngài hầu tước một lần nữa và đi cùng Lambert.

Họ chậm chậm đi lang thang vòng quanh các căn phòng chung trên tầng chính của ngôi nhà, nơi các tác phẩm nghệ thuật đã được treo lên để trưng bày. Họ dừng lại trước một bức tranh vẽ ngọn núi Vesuvius trong cơn thịnh nộ phun trào những màu đỏ và vàng.

"Đừng bận tâm đến sự ngạo mạn của cha tôi," Lord Lambert thản nhiên nói. "Ông ấy thường không chọn lựa từ ngữ khi bày tỏ ý kiến của mình. Điều quan trọng là ông ấy đã chấp thuận em".

"Thưa ngài," Cassandra lặng lẽ nói, ý thức được có người đi phía sau họ, "hình như bằng cách nào đó, chúng ta dường như đã hiểu lầm... một giả thuyết... là đã kết luận sẽ bỏ qua việc đính hôn."

"Thế không phải vậy à?" anh hỏi, có vẻ thích thú.

"Không." Nghe thấy sự sắc nhọn trong giọng nói của mình, cô điều chỉnh nó trước khi tiếp tục một cách bình tĩnh hơn, "Chúng ta chưa chính thức tán tỉnh nhau. Mùa lễ hội thậm chí còn chưa bắt đầu. Tôi sẽ không sẵn sàng đồng ý bất cứ điều gì trước khi chúng tôi trở nên quen thuộc với nhau hơn. "

"Tôi hiểu rồi."

"Thật ư?"

"Tôi hiểu em muốn gì rồi."

Cassandra thấy thoải mái, nhẹ nhõm vì dường như anh không định làm gì xúc phạm. Họ đi dọc theo hàng dãy những bức tranh tranh... vẽ cảnh những lâu đài đồ nát vào ban đêm... vụ cháy nhà hát Drury Lane cũ... ánh trăng soi chiếu xuống cửa sông. Tuy nhiên, cô không thể tập trung vào các bức tranh. Tâm trí cô quay cuồng với nhận thức khó chịu rằng cô càng nhìn thấy Lord Lambert thường xuyên bao nhiêu thì cô càng không thích anh ta bấy nhiêu. Triển vọng cô có thể có những suy nghĩ và ước mơ của riêng mình dường như là không thể với anh. Anh ta sẽ mong đợi - như cha anh ta đã nói - để cô hiểu được quan điểm của anh ta. Làm sao anh có thể yêu thương cô nếu anh không quan tâm đến con người thật của cô?

Nhưng lạ Chúa, nếu cô từ chối người đàn ông này, người có dòng dõi tầng lớp quý tộc cao quý, người được mọi người coi là hoàn hảo...

Mọi người sẽ nói rằng cô bị điên. Họ sẽ nói rằng không có gì có thể làm cô hài lòng. Rằng lỗi không phải là ở anh, mà là ở cô.

Có lẽ là họ đúng.

Đột ngột, Lord Lambert kéo mạnh cô ra khỏi con đường chính dẫn đến các căn phòng và đi vào hành lang lạ lẫm.

Suýt ngã, Cassandra bật ra một tràng cười ngạc nhiên. "Ngài đang làm gì đấy?"

"Em sẽ thấy." Anh kéo cô vào một căn phòng riêng nhỏ và ấm cúng, kiểu phòng để lẩn tránh thường được dùng như thư phòng, rồi đóng cửa lại.

Mất phương hướng vì đột ngột bị bao trùm trong bóng tối, Cassandra mò mẫm giơ tay lên để giữ thăng bằng. Hơi thở của cô hơi ngừng lại khi vòng tay của Lord Lambert ôm lấy cô.

"Bây giờ," anh ta rên rỉ tự mãn, "Tôi sẽ cho em những gì em yêu cầu."

Vừa bực mình vừa buồn cười, Cassandra chỉ ra, "Tôi không hề yêu cầu bị kéo vào một căn phòng tối và bị cư xử thô bạo."

"Em muốn trở nên thân thiết hơn với tôi mà."

"Ý tôi không phải là -" cô phản đối, nhưng miệng anh ta đã áp lên miệng cô mạnh bạo hơn mức cần thiết, môi anh ta vặn vẹo trên môi cô với áp lực ngày càng nhanh.

Vì Chúa, anh ta không hiểu rằng cô muốn dành thời gian để nói chuyện với anh ta và khám phá những sở thích và sở ghét của cả hai sao? Anh có bất kì hứng thú nào với bản thân cô không vậy?

Sức ép từ nụ hôn của anh ta rất mạnh mẽ, gần như hơi tham chiến, và cô đưa tay lên má anh ta, vuốt nhẹ với hy vọng có thể xoa dịu anh ta. Khi thấy điều đó không hiệu quả, cô quay mặt đi và thở hổn hển, "Thưa ngài... Roland... đừng mạnh bạo như thế. Hãy nhẹ nhàng thôi. "

"Tôi sẽ làm thế. Em yêu... em yêu..." Miệng anh ta lại tìm thấy môi cô, và áp lực chỉ giảm nhẹ đi một chút.

Cassandra cố gắng giữ mình để chịu đựng những nụ hôn của anh ta hơn là tận hưởng chúng. Cô cố gắng để bản thân cảm thấy một loại khoái

cảm nào đó, bất cứ thứ gì ngoại trừ cảm giác ghê tởm đang ngày càng tăng thêm này. Cánh tay của anh ta như đang kìm kẹp cô. Trong cơn phản kích, bề mặt lồng ngực của anh ta liên tục phồng lên như ống thổi lò sưởi.

Thực ra, nó đã trở nên khá lố bịch, một cảnh mô tả một thằng hề sôi nổi cố gây ấn tượng bản thân với một trinh nữ bị xúc phạm. Xứng đáng với Molière⁸. Có một cảnh như thế này trong vở The Love-Tiff không nhỉ? Hay là vở Tartuffe...

Việc cô nghĩ về một nhà viết kịch của thế kỷ XVII vào lúc này không phải là một dấu hiệu tốt.

Tập trung nào, cô tự nói với bản thân. Thực ra miệng của anh ta không hề khó chịu. Tại sao cô lại cảm thấy rất khác khi hôn một người đàn ông đối lập với anh ta nhỉ? Cô rất muốn thích điều này, nhưng nó hoàn toàn không giống với đêm đó trong khu vườn mùa đông... không khí mát mẻ ban đêm có mùi của bóng tối và cây dương xỉ xanh... đứng trên những ngón chân trần khi cô tìm kiếm áp lực ngon lành từ miệng Tom Severin ... nhạy cảm nhưng khản cầu... và những luồng hơi ấm bắt đầu thoát ra bên trong.

Nhưng sau đó Lord Lambert buộc môi cô tách ra, và lưỡi giáo ẩm ướt của anh ta lấp đầy miệng cô.

Lấp bắp, Cassandra giật mình quay đầu lại. "Không... chờ đã... không." Cô cố gắng đẩy anh ta ra, nhưng anh ta đang ôm cô quá chặt để cô có thể chèn tay vào giữa họ. "Gia đình tôi sẽ tìm kiếm tôi."

"Họ sẽ không chú ý đến sự vắng mặt của em đâu."

"Bỏ ra đi. Tôi không thích thế này".

Họ vật lộn một lúc, và anh đè nghiêng cô vào tường. "Một hai phút nữa thôi," anh ta nói, thở hổn hển vì phản kích. "Tôi xứng đáng với điều này

sau những bông hoa và món quà mà tôi đã gửi."

Xứng đáng ư?

"Ngài có nghĩ thế khi anh mua chúng cho tôi không?" cô hoài nghi hỏi.

"Em muốn điều này mà, dù em có giả vờ như thế nào đi nữa. Với một cơ thể như của em... mọi người đều biết điều đó, chỉ cần nhìn vào em thôi".

Cô thấy sốc kinh khủng.

Lúc này anh ta đang mò mẫm ngực của cô, kéo mạnh vào phần cổ áo và đút tay vào trong vạt áo. Cô cảm thấy một cái bóp thô lỗ và thô bạo trên bầu ngực.

"Dừng mà, nó đau quá!"

"Chúng ta rồi sẽ kết hôn. Có vấn đề gì nếu tôi muốn ném thử nó bây giờ chứ?" Anh ta nhéo vào một bên núm vú của cô, mạnh đến mức làm thâm tím làn da nhạy cảm.

"Dừng lại." Cô thấy sợ hãi và bị xúc phạm. Theo phản xạ, cô nắm lấy các ngón tay của anh ta và mạnh mẽ bẻ cong chúng. Anh ta buông cô ra với một tiếng kêu đau đớn.

Hơi thở gấp gáp của họ phá tan màn đêm tăm tối. Sau khi kéo lại vạt áo lên, Cassandra lao ra cửa, nhưng dừng người khi nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của anh ta.

"Trước khi em định hối hả đi ra trong bộ dạng đó, hãy nghĩ đến danh tiếng của em. Một vụ bê bối như thế, dù không phải do em tạo ra, cũng sẽ hủy hoại em đấy."

Điều đó thật bất công kinh khủng. Nhưng là sự thật. Không ngờ là toàn bộ tương lai của cô phụ thuộc vào việc rời khỏi căn phòng này một cách

bình tĩnh, với anh ta, và không để lộ ra chút ám chỉ nào về những gì vừa xảy ra.

Bàn tay mở ra của cô cuộn lại thành nắm đấm và hạ xuống bên hông. Cô buộc mình phải chờ đợi, lờ mờ nhận ra anh đang chỉnh đốn lại quần áo, làm gì đó với phía trước quần anh ta. Môi cô khô rang và nhức nhối. Đầu vú cô thì đau đớn. Cô cảm thấy xấu hổ, đổ mồ hôi và hoàn toàn đau khổ.

Lord Lambert nói với một giọng nhẹ nhàng, bình thường. Cô rùng mình vì anh ta đã chuyển đổi tâm trạng như lật một đồng xu. "Có một điều em nên biết, em yêu. Khi em khiêu khích một người đàn ông vào một trạng thái và khiến anh ta thất vọng, vậy là không tốt đâu".

Lời buộc tội làm cô hoang mang. "Tôi đã làm gì để khiêu khích anh cơ?"

"Em mỉm cười và tán tỉnh, và lắc hông em khi em bước đi -"

"Tôi không có!"

"- và em mặc những chiếc váy bó sát đó với bộ ngực được đẩy cao lên dưới cằm. Em quảng cáo cái vốn có của mình, và sau đó phàn nàn khi tôi cung cấp cho em những gì em yêu cầu. "

Không thể chịu đựng thêm nữa, Cassandra lần mò phần tay nắm cửa. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, và cô hít một hơi thật sâu, tuyệt vọng khi rời khỏi phòng.

Lord Lambert bước ngay bên cạnh cô. Ngoài tầm mắt của cô, cô thấy anh ta đã đưa cánh tay ra. Cô không bám lấy nó. Ý nghĩ chạm vào anh ta khiến cô phát ốm.

Khi họ quay trở lại căn phòng chung, cô nói mà không nhìn anh, giọng cô chỉ hơi run rẩy. "Anh là đồ điên nếu anh nghĩ rằng tôi sẽ còn muốn liên quan đến anh sau chuyện này."

Lúc họ xuất hiện trở lại trên ngưỡng cửa, Kathleen đang kín đáo tìm kiếm họ. Lúc đầu, cô trông rất nhẹ nhõm khi thấy Cassandra. Nhưng khi họ tiến lại gần hơn, cô thấy nét mặt Cassandra hơi căng thẳng, và khuôn mặt cô trở nên cực kì cẩn thận. "Em yêu," Kathleen nói nhẹ nhàng, "có một bức tranh cảnh mặt trời mọc mà chị đang tính trả giá – chị muốn nghe ý kiến của em." Kathleen liếc nhìn Lord Lambert khi cô nói thêm, "Thưa ngài, tôi sợ rằng tôi phải đòi lại trách nhiệm của mình, nếu không mọi người sẽ nói rằng kỹ năng đi kèm của tôi rất tệ."

Anh ta mỉm cười. "Tôi sẽ để bà chăm sóc cho cô ấy."

Kathleen khoác tay Cassandra khi họ bước đi. "Chuyện gì đã xảy ra vậy?" cô hỏi nhẹ nhàng. "Em đã cãi nhau với anh ta à?"

"Vâng," Cassandra khó khăn trả lời. "Em muốn về nhà sớm. Không quá sớm để gây ra những tin đồn, nhưng càng sớm càng tốt".

"Chị sẽ nghĩ ra một cái cớ nào đó."

"Và... đừng để anh ta đến gần em lần nữa."

Giọng nói của Kathleen bình tĩnh quá mức, trong khi bàn tay của cô giữ chặt lấy Cassandra. "Anh ta sẽ không đâu."

Họ đến chỗ Lady Delaval, bà chủ nhà, và Kathleen tiếc nuối nói rằng họ sẽ phải về sớm vì đứa trẻ bị đau bụng và cô ấy muốn về nhà với nó.

Cassandra chỉ hờ hững nhận biết về cuộc trò chuyện xì xào xung quanh cô. Cô cảm thấy choáng váng, hơi mất thăng bằng, như khi cô rời khỏi

giường trước khi hoàn toàn thức giấc. Tâm trí cô không ngừng suy nghĩ về mọi thứ mà Lord Lambert đã nói và làm.

... tất cả mọi người đều biết em muốn gì... em quảng cáo cái vốn có của mình...

Những lời nói đó thậm chí còn khiến cô cảm thấy còn tồi tệ hơn sự sò soạng đó, nếu có thể. Những người đàn ông khác có nhìn cô theo cách đó không? Đó có phải là những gì họ nghĩ không? Cô muốn thu mình lại và trốn ở đâu đó. Thái dương cô nhói lên như thể có quá nhiều máu ở trong đầu. Và vú cô đau nhói ở những chỗ anh ta nắm chặt và véo mạnh.

Bây giờ Kathleen đang nói chuyện với Devon, yêu cầu anh gửi xe ngựa ra.

Anh còn không bận tâm đến việc đeo một chiếc mặt nạ xã hội để chịu lên mình. Khuôn mặt anh căng ra, đôi mắt xanh nheo lại. "Có điều gì mà anh nên biết ngay bây giờ không?" anh hỏi nhẹ nhàng, nhìn từ vợ mình sang Cassandra.

Cassandra khẽ lắc đầu để trả lời. Hơn hết, cô không thể mạo hiểm để xảy ra một trận cãi vã. Nếu Devon biết Lord Lambert đã xúc phạm cô như thế nào... và Lambert đang ở gần đây... thì kết quả có thể rất tai hại.

Devon nhìn cô chằm chằm, rõ ràng là không hài lòng khi phải rời đi mà không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Tuy nhiên, trước sự nhẹ nhõm của cô, anh đã dịu lại. "Em sẽ nói với anh trên đường về nhà nhé?"

"Vâng, anh họ Devon."

Sau khi họ bước vào xe ngựa và quay trở lại Ravenel House, Cassandra đã có thể thở dễ dàng hơn. Kathleen ngồi bên cạnh, nắm lấy bàn tay cô.

Devon, người đang ngồi ghé đôi diện với họ, nhìn Cassandra với một cái cau mày. "Giờ thì nói đi nào," anh sòng sọc nói.

Cassandra kể cho họ nghe tất cả mọi chuyện đã xảy ra, kể cả việc Lambert đã mò mẫm cô như thế nào. Mặc dù thật sự nhục nhã khi phải kể lại từng chi tiết, nhưng cô cảm thấy họ cần phải hiểu chính xác anh ta đã xúc phạm và xúc phạm với mức độ nào. Khi họ cẩn thận lắng nghe, nét mặt của Devon chuyển từ sững sờ sang điên tiết, trong khi mặt của Kathleen thì trắng bệch.

"Đó là lỗi của em khi không phản đối mạnh mẽ hơn ngay từ đầu," Cassandra đau khổ nói. "Và chiếc váy này - nó quá chật - không đủ quý phái, và -"

"Chúa giúp tôi." Mặc dù giọng của Devon khá điềm tĩnh, nhưng nó mang xúc cảm mãnh liệt của một tiếng hét. "Em không phải là lí do cho những gì thằng đó đã làm. Không phải do những gì em nói hay làm, và chắc chắn không có gì là do cách em ăn mặc."

"Em có thật sự nghĩ rằng chị sẽ để em đi ra ngoài trong khi em mặc cái gì đó không phù hợp không?" Kathleen hỏi cộc lốc. "Em tình cờ được trời phú cho lợi thế - và đó là một may mắn, không phải một tội ác. Chị muốn quay lại đó và quất roi ngựa lên thằng khốn đó vì đã gợi ý rằng đó là lỗi của em."

Không quen nghe những từ ngữ như vậy từ Kathleen, Cassandra tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô.

"Đừng nhảm lẫn," Kathleen tiếp tục nóng nảy, "đây là cách anh ta sẽ đối xử với em sau đám cưới. Ngoại trừ việc nó sẽ tồi tệ hơn thế này gấp nghìn lần, bởi vì lúc đó em đã là vợ anh ta, em sẽ phải phò mặc cho anh ta định đoạt. Những tên đàn ông như thế sẽ không bao giờ chịu trách nhiệm -

hắn sẽ đánh đập em, và sau đó nói rằng do hắn bị ai đó kích động. 'Xem mày đã bắt tao làm gì này'. Nhưng thực ra là hắn luôn có sự lựa chọn. Hắn làm người khác tổn thương và sợ hãi để hắn cảm thấy mình mạnh mẽ".

Kathleen định tiếp tục nói, nhưng Devon đã nghiêng người về trước và nhẹ nhàng đặt tay lên đầu gối cô. Không phải để kiểm tra hay ngắt lời cô, mà vì dường như anh cảm thấy cần phải chạm vào cô. Đôi mắt anh âm áp, đôi mắt có màu xanh nước biển đậm khi anh nhìn chăm chăm vào vợ mình. Hai người họ trao đổi thắm lặng chỉ bằng cái nhìn.

Cassandra biết cả hai đều đang nghĩ về anh trai cô, Theo... người chồng đầu tiên của Kathleen... người có tính khí bạo lực và thường xuyên bất ngờ tổn thương những người xung quanh bằng lời nói và thể xác.

"Em đã luôn là đối tượng phải chịu đựng cơn thịnh nộ của những Ravenel khi còn bé," Cassandra lặng lẽ nói. "Cha và anh trai em đôi khi thậm chí còn có vẻ tự hào về nó... cách nó khiến mọi người lo lắng. Em nghĩ họ muốn được coi là mạnh mẽ."

Devon nhạo báng. "Những người đàn ông mạnh mẽ không mất bình tĩnh. Họ sẽ kiềm chế trong khi những người khác đang la hét và nổ tung". Anh ngồi lại vào chỗ của mình, hít sâu và thở ra một hơi dài. "Nhờ ảnh hưởng của vợ anh, anh đã học được cách không dễ dàng khuất phục tính nóng nảy của mình như trước đây".

Kathleen dịu dàng nhìn anh. "Những nỗ lực và công lao để hoàn thiện bản thân anh đều là của anh, quý ngài của em. Nhưng ngay cả khi anh tồi tệ nhất, anh sẽ không bao giờ mơ đến việc đối xử với phụ nữ như cách mà Lord Lambert đã làm đêm nay. "

Cassandra ngược lên nhìn Devon. "Anh họ, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"Anh muốn bắt đầu bằng cách dần thảng đó thành bột," Devon đen tối nói.

"Ồ, xin đừng -" cô bắt đầu.

"Đừng lo, em yêu. Đó là những gì anh muốn làm, không phải những gì anh sẽ làm. Anh sẽ dồn thảng đó vào góc tường vào ngày mai và làm rõ rằng bắt đầu từ bây giờ, nó sẽ phải tránh mặt anh bằng mọi giá. Không đến thăm nhà, không hoa hoét, không tương tác dưới bất kỳ hình thức nào. Lambert sẽ không dám làm phiền em nữa".

Cassandra nhăn mặt và gục đầu vào vai Kathleen. "Mùa lễ hội thậm chí còn chưa diễn ra và nó sẽ rất kinh khủng. Em chắc chắn thế."

Bàn tay nhỏ nhắn của Kathleen đưa lên vuốt tóc cô. "Việc em biết được tính cách thật của Lord Lambert bây giờ tốt hơn là sau này mới biết, em yêu," cô thì thầm. "Nhưng chị rất tiếc vì sự việc đã thành ra thế này."

"Lady Berwick sẽ phát cuồng mất," Cassandra cười khúc khích nói. "Bà ấy đã rất hy vọng vào cuộc hôn nhân này."

"Em thì không à?" cô hỏi nhẹ nhàng.

Cassandra khẽ lắc đầu. "Bất cứ lúc nào em cố gắng tưởng tượng về viễn cảnh tương lai với Lord Lambert, em không cảm thấy gì cả. Không có bất kì cái gì. Em thậm chí còn không có ý nghĩ căm ghét anh ta lúc này. Em nghĩ anh ta khá kinh khủng, nhưng... anh ta không đủ quan trọng để căm ghét. "

- Hết chương 12 -

Chương 13

Dịch : Muse

"Thưa ngài," Barnaby quan ngại nói khi bất ngờ đi đến trước cửa văn phòng của Tom, "chúng đã trở lại rồi."

Tom không rời mắt khỏi những trang giấy ước tính công trình nề và nổi bắc cầu trước mặt anh. "Ai đã trở lại cơ?" anh lơ đãng hỏi.

"Những con chấy."

Chớp mắt, Tom ngẩng đầu lên. "Gì cơ?"

"Mấy con chấy của Bazzle ấy," Barnaby nói rõ ràng, trông có vẻ dữ tợn.

"Bazzle có đang ở đây với chúng không, hay là chúng quyết định tự mình trở lại?"

Người trợ lý của anh đã quá bối rối để tìm thấy sự hài hước trong tình huống này. "Tôi đã nói Bazzle không được vào. Giờ nó đang đợi bên ngoài."

Tom thở dài bực bội và đứng dậy. "Tôi sẽ xử lý nó, Barnaby."

"Nếu tôi có thể chỉ ra, thưa ngài," Barnaby liếc nhìn nói, "cách duy nhất để loại bỏ đám chấy là loại bỏ cả Bazzle."

Tom sắc bén liếc anh ta. "Bất kỳ đứa trẻ nào, dù giàu hay nghèo, đều có chấy rận."

"Đúng thế, nhưng ... chúng ta có nhất định phải có một đứa trong văn phòng không?"

Tom phớt lờ câu hỏi và đi xuống cầu thang trong tâm trạng bức bối.

Chuyện này phải dừng lại. Anh không thể chịu đựng sự gián đoạn, ký sinh trùng hoặc trẻ em, và Bazzle là tổ hợp của cả ba. Vào lúc này, những người đàn ông khác ở vị trí của anh đang lao đầu vào công việc kinh doanh của họ, như anh nên làm. Anh nên ném cho thằng bé một vài đồng và bảo nó đừng quay lại nữa. Bazzle không phải là mối bận tâm của anh. Cậu bé sẽ không được tốt hơn hay tệ hơn hàng nghìn đứa trẻ côn đồ khác lang thang trên phố.

Khi Tom đi qua tiền sảnh lát đá cẩm thạch, anh thấy một người thợ đang ở trên một chiếc thang xếp cao, xếp những dây trang trí hoa lên phần gờ tường và các cửa sổ với những vòng dây xanh được thắt nơ đỏ.

"Cái đó để làm gì thế?" Tom hỏi.

Người thợ nhìn xuống anh và nở nụ cười. "Chào buổi sáng, Mr. Severin. Tôi đang trang trí Giáng sinh".

"Ai bảo anh làm thế?"

"Giám đốc của tòa nhà, thưa ngài."

"Tháng Mười một chết tiệt," Tom phản đối.

"Bên Winterborne vừa công khai cửa sổ ngày lễ của họ rồi."

"Tôi thấy rồi," Tom lầm bầm. Rhys Winterborne, với ham muốn thu lợi nhuận không mệt mỏi của mình, đã một tay bắt đầu mùa mua sắm Giáng sinh sớm hơn bao giờ hết. Điều đó có nghĩa là Tom sẽ phải chịu đựng cái lễ hội này nguyên một tháng mà không có cơ may thoát ra. Mọi ngôi nhà và các tòa nhà sẽ bị nhồi nhét những cây thường xanh và đồ trang trí mạ bạc, mọi ô cửa đều treo những chùm tầm gửi hôn nhau. Sẽ có hàng chồng thiệp Giáng sinh trong hòm thư, và các trang bài quảng cáo cho Giáng sinh lộn

xôn trên các mặt báo, và những màn trình diễn không ngừng của đấng Messiah⁹. Hàng loạt nhóm người hát bài mừng Giáng sinh sẽ đi lang thang trên phố và tấn công những người đi bộ vô tội bằng những giọng hát lệch tông để đòi lấy những đồng xu nhỏ.

Không phải là Tom ghét lễ Giáng sinh. Thường thì anh sẽ cố gắng chịu đựng nó ... nhưng năm nay anh cảm thấy ít muốn ăn mừng hơn mọi năm.

"Tôi có nên dùng treo mấy chùm cây không, Mr. Severin?" người thợ hỏi.

Tom cười hời hợt. "Không, Meagles. Làm công việc của anh đi. "

"Ông nhớ tên tôi," người thợ vui mừng thốt lên.

Tom đã bị cảm dỗ để trả lời, ‘Anh không đặc biệt đâu: Tôi nhớ tên tất cả mọi người’, nhưng anh đã cố gắng kiềm chế bản thân.

Cơn gió buốt lạnh thấu xương khi anh bước ra ngoài. Đó là kiểu lạnh rút ngắn khoảng cách giữa mỗi lần thở, và làm cho phổi có cảm giác giòn đến mức có thể vỡ tan.

Anh nhìn thấy thân hình bé nhỏ của Bazzle đang co ro bên bậc thềm đá, với một cây chổi đặt ngang đầu gối. Cậu bé mặc một đồng vải bọc giống như được lấy thẳng ra từ túi đựng giẻ lau, và đầu đội một chiếc mũ vải mòn xác xơ. Trong khi vẫn ngồi quay mặt lại với Tom, thằng bé đưa tay lên gãi gáy và đầu bằng một điệu bộ quá đỗi quen thuộc.

Đó là bản chất nhỏ nhất, vụn vặt của con người, đang bám vào bờ vực của sự sống còn. Nếu Bazzle đột nhiên biến mất khỏi trái đất này, sẽ rất ít người quan tâm hay thậm chí là để ý đến. Mẹ kiếp anh đi nếu anh hiểu được tại sao số phận của cậu bé này lại quan trọng với anh như thế.

Nhưng nó có quan trọng.

Chết tiệt.

Anh từ từ tiến đến bên Bazzle và ngồi trên bậc thềm bên cạnh nó.

Cậu bé bắt đầu quay lại nhìn anh. Có gì đó rất khác lạ trong ánh mắt của Bazzle hôm nay, đôi con ngươi như trung tâm tâm tủy của những ô cửa sổ vỡ. Và khi một cơn gió thổi qua cầu thang, anh run lên vì lạnh.

"Quần áo mới của cháu đâu?" Tom hỏi.

"Chú Batty nói rằng chúng quá màu mè với cháu."

"Ông ta đã bán chúng đúng không," Tom nói thẳng.

"Vâng, thưa ngài," đứa trẻ nói với hàm răng lập cập.

Trước khi Tom có thể đưa ra ý kiến của mình về thằng khốn trộm cắp ấy, một cơn gió lạnh buốt đã khiến cậu bé rần rại với một cơn run mình.

Không sẵn lòng lắm nhưng Tom vẫn cởi chiếc áo khoác ngoài bằng len đen siêu mịn và lót bằng lụa của mình ra, chiếc áo vừa được giao tuần trước từ thợ may của anh tại hiệu Strickland and Sons. Nó được cắt theo phong cách mới nhất, một bên ngực không có đường may ở eo, và phần cổ tay áo cố định sâu dưới ống tay. Dĩ nhiên hôm nay anh đã mặc chiếc áo khoác mới này chứ không phải cái cũ. Kim lại một tiếng thở dài, anh đặt chiếc áo sang trọng lên cơ thể trần truồng của cậu bé.

Bazzle hơi ngạc nhiên khi được bao bọc bằng một cái kén ấm áp bằng len và lụa. Thằng bé giữ chặt chiếc áo khoác quanh mình và co đầu gối lúi vào trong áo.

"Bazzle," Tom nói, cảm thấy như thể từng chữ đang được cạy ra khỏi anh bằng một chiếc nhíp thép, "cháu có muốn đến làm việc cho tôi không?"

"Cháu đã làm việc cho ông rồi, thưa ông."

"Ở nhà tôi. Làm cậu bé đại sảnh, hoặc làm người hầu tập sự. Hoặc có thể sẽ cần cháu ở chuồng ngựa hoặc trong vườn. Vấn đề là, cháu sẽ sống ở đó. "

"Với ông à?"

"Tôi không nói là với tôi. Nhưng đúng vậy, trong nhà của tôi. "

Cậu bé ngẫm nghĩ. "Thế ai sẽ quét dọn văn phòng của ông?"

"Cháu có thể đến đây với tôi vào các buổi sáng, nếu cháu thích. Dù thực ra nó sẽ khiến Barnaby khó chịu lắm, nhưng tôi kiên quyết làm vậy". Trước sự im lặng của thằng bé, anh ta thúc giục, "Sao?"

Bazzle mãi không trả lời.

"Tôi không mong đợi cháu sẽ nhảy lên vì vui sướng, Bazzle, nhưng ít nhất cháu có thể cố gắng tỏ ra hài lòng."

Đứa trẻ lo lắng nhìn anh. "Chú Batty sẽ không thích thế đâu."

"Đưa tôi đến gặp hắn," Tom nói. "Tôi sẽ nói chuyện với ông ta." Trên thực tế, anh vô cùng háo hức với cơ hội được xé vài miếng trên da của chú Batty.

"Ồ, không, Mr. Severin... một người quý phái như ông... họ sẽ cắt sống gan ông như một cái 'tắt đèn.'"

Tom nở một nụ cười ngạc nhiên. Anh đã dành phần lớn thời thơ ấu của mình trong các khu ổ chuột và bãi xe lửa, tự lo liệu cho bản thân, thường xuyên phơi bày mọi hành vi đồi bại và nhân tính rác rưởi mà con người có thể có. Chiến đấu để tự vệ, chiến đấu vì thức ăn, vì công việc... vì tất cả mọi thứ. Rất lâu trước khi Tom đủ lớn để mọc râu, anh đã dày dạn và chăm chỉ như bất kỳ người đàn ông trưởng thành nào ở London. Nhưng tất nhiên, cậu bé này không thể nào biết được điều đó.

"Bazzle," anh nói, kiên định nhìn thẳng bé, "cháu không cần phải lo lắng về khoản đó. Tôi có thể quản lý bản thân ở những nơi tồi tệ hơn cả phố Giles. Tôi cũng có thể bảo vệ cháu".

Cậu bé vẫn tiếp tục cau mày, và điên cuồng giày vò phần ve của chiếc áo len. "Thực ra không cần thiết phải hỏi ý của Batty. Ông ấy không phải chú của cháu."

"Thế cháu và hấn đã sắp xếp như thế nào? Hấn lấy thu nhập của cháu đổi lại là một chỗ ăn ở à? Bây giờ cháu đã làm việc riêng cho tôi. Tiện nghi ăn ở cũng tốt hơn, cháu sẽ luôn no bụng và cháu có thể giữ lại số tiền mình kiếm được. Cháu nói gì về điều đó nhỉ?"

Đôi mắt ướt át của Bazzle nheo lại đầy nghi ngờ. "Ông không định chơi mông cháu đó chứ? Cháu không phải đứa ngốc. "

"Sở thích của tôi không phải là trẻ con." Tom gay gắt nói: "Dù là giới tính nào. Tôi thích phụ nữ hơn ". Chỉ đặc biệt một người thôi.

"Không giao cấu chứ?" cậu bé vẫn kiên trì, chỉ để chắc chắn.

"Không, Bazzle, cháu không có nguy cơ bị giao cấu. Tôi không hứng thú với việc giao cấu với cháu, dù là bây giờ hay trong tương lai. Số lượng vụ gian dâm ở nhà tôi là bằng không. Tôi đã làm điều đó rõ ràng chưa? "

Một sự thích thú thoáng qua trong mắt cậu bé, và nó bắt đầu trông bình thường trở lại. "Vâng, thưa ông."

"Tốt," Tom mạnh mẽ nói, đứng lên và phủi bụi ở sau quần. "Tôi sẽ lấy lại chiếc áo khoác đó, và chúng tôi sẽ ghé thăm Bác sĩ Gibson. Tôi chắc là cô ấy sẽ vui mừng khôn xiết vì chúng ta có một chuyến thăm bất ngờ khác."

Mặt Bazzle xụ xuống. "Lại một phòng tắm có vách ngăn khác ạ?" nó sợ hãi hỏi. "Như lần trước à?"

Tom cười toe toét. "Tốt hơn hết là cháu nên làm quen với xà phòng và nước đi, Bazzle. Trong tương lai cháu sẽ phải dùng nó rất nhiều đấy. "

Sau khi Bazzle đã được tắm rửa sạch sẽ, bắt hết cháy rận và mặc quần áo mới, giày mới... một lần nữa... Tom đưa cậu bé về nhà mình tại Quảng trường Hyde Park. Anh đã mua ngôi biệt thự màu trắng có mặt tiền thạch cao vào bốn năm trước đó, và không hề đụng chạm đến hầu hết đồ nội thất. Nó có bốn tầng, với một mái nhà mansard kiểu Pháp, và một những khu vườn cá nhân mà anh hiếm khi đến thăm. Anh vẫn đã giữ lại hầu hết người hầu, những người đã miễn cưỡng điều chỉnh để phục vụ một chủ nhân 'sinh ra bình thường'. Trước sự thích thú của Tom, đám người hầu của anh dường như cảm thấy họ đã trải qua một cuộc khủng hoảng trên thế giới, vì chủ nhân trước của họ từng là một nam tước đến từ phía Bắc Yorkshire.

Người quản gia, Mrs. Dankworth, là người lạnh lùng, có năng lực và có tính khách quan đặc biệt, điều đã khiến bà là người Tom yêu thích trong tất cả các người hầu. Mrs. Dankworth hiếm khi làm phiền anh, và bà gần như không bao giờ bị sững sốt vì bất cứ điều gì, ngay cả khi Tom mời đến vài vị khách mà không báo trước. Bà thậm chí còn không thêm chớp mắt khi một trong những vị khách của anh – người đến từ một phòng thí nghiệm khoa học công nghiệp đã tiến hành một thí nghiệm hóa học ngay trong phòng khách và phá hỏng tấm thảm.

Tuy nhiên, lần đầu tiên sau bốn năm, Mrs. Dankworth đã bị bối rối - không, chết lặng - khi Tom giới thiệu bà với Bazzle và yêu cầu bà hãy hãy 45 "làm gì đó với thằng bé".

"Thằng bé cần một công việc ở đây vào các buổi chiều," Tom nói. "Nó cũng cần một nơi để ngủ và một ai đó giải thích cho nó những nghĩa vụ và các quy tắc trong nhà. Và cả dạy nó cách đánh răng đúng cách nữa".

Người phụ nữ thấp bé và chắc nịch nhìn Bazzle chăm chăm như thể bà chưa từng thấy một đứa con trai bao giờ. "Mr. Severin," bà nói với Tom, "ở đây không có ai biết cách chăm sóc một đứa trẻ cả. "

"Thằng bé không cần được chăm sóc," Tom đã đảm bảo với bà. "Bazzle khá độc lập. Chỉ cần đảm bảo rằng nó sẽ được cho ăn và tắm rửa thường xuyên thôi".

"Thằng bé sẽ ở lại bao lâu?" người quản gia e ngại hỏi.

"Vô thời hạn." Tom không khách sáo rời đi, và trở lại văn phòng cho một cuộc họp vào cuối ngày với hai thành viên của Ban công trình Metropolitan. Sau cuộc họp, anh phớt lờ ý muốn trở về nhà và xem Bazzle ra sao. Thay vào đó, anh quyết định sẽ ăn tối tại câu lạc bộ của mình.

Ở câu lạc bộ Jenner luôn có những điều thú vị. Bầu không khí của câu lạc bộ huyền thoại sang trọng nhưng nhẹ nhàng, không bao giờ quá ồn ào, cũng không bao giờ quá yên tĩnh. Từng chi tiết, từ loại rượu đắt tiền được phục vụ trong những chiếc ly pha lê hoa văn, đến những chiếc ghế Chesterfield sang trọng và ghế sofa, đều được lựa chọn kĩ càng để làm say mê các thành viên câu lạc bộ và để họ cảm thấy được đối xử đặc biệt. Để trở thành một thành viên, người đó được yêu cầu đưa ra giấy giới thiệu từ cách từ các thành viên hiện tại, cung cấp hồ sơ tài chính và số dư tín dụng, đồng thời ghi tên mình vào cái danh sách dài đến nỗi sẽ phải chờ đợi trong nhiều năm. Việc mở lại danh sách chỉ xảy ra khi một thành viên qua đời, và bất kỳ ai đủ may mắn được mời vào vị trí tiếp theo đều biết rõ không nên lý sự về khoản phí cắt cổ hàng năm.

Trước khi dự tiệc buffet tối, Tom đi vào một trong các phòng của câu lạc bộ để làm một ly. Hầu hết những chiếc ghế đều đã có người ngồi, như mọi khi vào thời điểm này trong đêm. Khi anh đi qua vòng quanh các gian phòng thông nhau, nhiều bạn bè và người quen đều ra hiệu cho anh tham

gia cùng họ. Anh chuẩn bị ra hiệu cho một người phục vụ mang thêm một chiếc ghế thì anh nhận thấy có một sự náo động nhỏ cách đó vài bàn. Ba người đàn ông đang có một cuộc thảo luận không ồn ào nhưng dữ dội, không khí căng thẳng bao trùm lên như làn khói.

Tom liếc nhìn cái nhóm nhỏ đó và nhận ra Gabriel, Lord St. Vincent, đang ngồi ở giữa. Không có gì ngạc nhiên khi nhìn thấy St. Vincent ở đây, vì gia đình anh ta sở hữu câu lạc bộ này, và ông ngoại của anh ấy chính là Ivo Jenner. Trong những năm gần đây, St. Vincent đã tiếp quản quyền điều hành câu lạc bộ từ cha mình. Và xét đến con số trong tất cả các tài khoản, anh có vẻ đã hoàn thành xuất sắc công việc đó, với phong thái điềm tĩnh và thoải mái như thói quen của mình.

Tuy nhiên lúc này không có gì thoải mái ở St. Vincent cả. Anh đẩy chiếc ghế lùi lại và đứng dậy, thả một tờ báo xuống bàn như thể nó đang bốc cháy. Mặc dù anh đã rất nỗ lực để trấn tĩnh bản thân, nhưng hàm của anh vẫn bạnh ra khi anh nghiêng chặt răng.

"Thưa ngài," Tom bình thản nói, tiến lại gần hơn. "Ngài khỏe không?"

St. Vincent quay về phía anh và ngay lập tức đeo lên chiếc mặt nạ giả vờ lịch sự. "Severin. Chào buổi tối." Anh đưa tay ra bắt tay Tom và giới thiệu anh với hai người đàn ông cùng bàn, cả hai đều đã đứng dậy. "Lord Milner, Mr. Chadwick, hân hạnh được giới thiệu Mr. Severin, thành viên mới nhất của chúng ta."

Cả hai cùng cúi chào và nói lời chúc mừng anh.

"Severin," St. Vincent thì thầm, "Thông thường tôi sẽ mời anh uống một ly rượu mạnh với tôi, nhưng tôi e rằng tôi phải đi ngay bây giờ. Xin anh thứ lỗi."

"Tôi hy vọng không phải tin gì xấu chứ?"

Có vẻ mất tập trung, St. Vincent đáp lại với một nụ cười yếu ớt, nhạt nhẽo. "Đúng vậy, khá tệ. Chúa biết tôi có thể làm gì với nó. Và chắc là không nhiều đâu".

"Tôi có thể giúp được gì được không?" Tom không do dự hỏi ngay.

St. Vincent sau đó tập trung nhìn vào anh, đôi mắt màu xanh nước biển mùa đông của anh ảm lên trước lời đề nghị đó. "Cảm ơn, Severin," anh chân thành nói. "Tôi không chắc cái gì là cần thiết vào lúc này. Nhưng tôi sẽ thuyết vọng anh sau nếu thấy cần thiết."

"Nếu anh cho tôi vài chi tiết để hình dung, tôi có thể đưa ra một số gợi ý."

St. Vincent đã trầm ngâm nhìn anh một lúc. "Đi với tôi nào."

Tom đáp lại bằng một cái gật đầu ngắn, và anh cực kì tò mò.

Gấp lại tờ báo trên bàn, St. Vincent thì thầm với bạn bè của mình: "Cảm ơn vì đã cung cấp thông tin, các quý ông. Đồ uống và bữa tối của các ngài sẽ đến ngay."

Họ đáp lại bằng những nụ cười và những tiếng xì xào tán thưởng.

Khi St. Vincent rời đi với Tom, biểu cảm thân thiện của anh biến mất. "Anh sẽ sớm nghe được điều này thôi," anh nói. "Vấn đề liên quan đến chị gái của vợ tôi. Lady Cassandra. "

Tom thỉnh thoảng hít một hơi. "Chuyện gì đã xảy ra? Cô ấy bị thương à?" Từ cái liếc nhanh qua người đàn ông bên cạnh, anh chợt nhận ra mình đã phản ứng quá mạnh mẽ.

"Không phải về thể chất." St. Vincent dẫn đường đến một phòng ngoài rộng rãi ở tiền sảnh. Căn phòng, được trang bị các thanh niken và kệ gỗ gụ, đã chất đầy áo khoác và đồ lặt vặt.

Một người canh gác đến gần họ ngay lập tức. "Thưa ngài?"

"Mũ và áo khoác của tôi, Niall." Trong khi người đó biến mất vào căn phòng ngoài, St. Vincent khe khẽ nói với Tom. "Lady Cassandra đã bị vu khống vì từ chối một người cầu hôn. Tin đồn đã bắt đầu lan truyền từ cách đây hai, ba ngày trước. Tên đàn ông đó đã mô tả với bạn bè của anh ta rằng cô ấy là một kẻ tán tỉnh vô tâm và bừa bãi - và anh ta đã đảm bảo điều đó ở câu lạc bộ của mình, trước sự chứng kiến của càng nhiều người càng tốt. Anh ta tuyên bố cô ấy đã cho phép anh ta được tự do tình dục và sau đó nhẫn tâm từ chối anh ta khi anh ta cố gắng giải cứu danh dự của cô ấy bằng một lời đề nghị kết hôn".

Tom luôn coi cơn thịnh nộ là một cảm xúc khá châm chọc. Nhưng điều này còn vượt ra hơn cả thế... cảm giác này còn lạnh hơn cả băng.

Chỉ có một điều anh cần phải biết. "Thằng đó là ai?"

"Roland, Lord Lambert."

Tom đi ngay đến ngưỡng cửa của căn phòng ngoài. "Tôi cũng muốn lấy áo khoác của mình," anh thô bạo nói với người gác phòng.

"Tôi sẽ làm ngay, Mr. Severin," câu trả lời bị bóp nghẹt.

"Anh định đi đâu?" St. Vincent hỏi khi Tom quay lại với anh.

"Tôi sẽ đi tìm Lambert," Tom gầm gừ, "và nhét một cái cọc chết tiệt vào mông thằng đó. Sau đó, tôi sẽ kéo hắn đến sân trước của Tòa thị chính và dựng hắn lên cho đến khi hắn công khai rút lại mọi lời nói dối về Lady Cassandra."

St. Vincent nhìn anh ta và bắt buộc mình kiên nhẫn. "Điều cuối cùng mà gia đình Ravenel cần là anh đi ra đó mà không suy nghĩ kỹ và làm những

điều bốc đồng. Ngoài ra, anh còn chưa biết toàn bộ câu chuyện. Nó đã trở nên tồi tệ hơn ".

Tom tái nhợt. "Chúa ơi, nó còn có thể tệ hơn thế nào chứ?" Trong con mắt của xã hội, danh tiếng của một người phụ nữ là tất cả. Tất cả. Nếu danh dự của Cassandra có bất kỳ vết nhơ nào, cô ấy sẽ bị tẩy chay, và cả gia đình cô cũng bị ô nhục. Cô cũng sẽ không có bất kì cơ hội nào để kết hôn với những người cùng tầng lớp với cô ấy. Những người bạn cũ sẽ cắt đứt liên lạc với cô. Những đứa con trong tương lai cũng sẽ bị các bạn cùng địa vị khinh rẻ. Những hành động của Lambert là phần chóp của sự tàn ác: Anh ta biết rõ hành động báo thù nhỏ nhen của anh ta sẽ hủy hoại cuộc đời của Cassandra.

St. Vincent đưa cho Tom tờ báo mà anh đã kẹp dưới cánh tay. "Đây là ấn bản buổi tối của London Chronicle," anh nói ngắn gọn. "Hãy đọc cột trên cùng trên trang về xã hội."

Tom sắc bén nhìn anh trước khi đưa mắt xuống cái cột, cái mà, anh nhận thấy với sự kinh miệt, đã được viết bởi kẻ dám tự nhận mình là 'Người ản danh'.

Đã đến lúc chúng ta phải suy ngẫm về một giống loài nổi tiếng ở London: Kẻ tán tỉnh vô tâm. Có khá nhiều sinh vật như vậy gần đây đã xuất hiện trong xã hội để làm mới sự khoái lạc của Mùa lễ hội, nhưng có một sinh vật đặc biệt là ví dụ khét tiếng nhất trong đồng loại của cô ta.

Thu thập những trái tim tan vỡ như những chiến lợi phẩm là một trò chơi đối với quý cô nào đó này, người mà chúng ta sẽ gọi là "Lady C." Cô ta đã nhận được nhiều lời cầu hôn hơn cả những phụ nữ trẻ được nuôi dạy tốt, và không hề bí mật về lý do tại sao. Cô ta chơi bời ân ái, đưa một cái liếc nhìn lên tầm hoàn hảo, thì thầm trêu chọc, và những hành động xúi giục khác đối với hăng hái của nam giới. Thói quen của cô ta là dỗi dành

một người đàn ông đến một góc tối yên tĩnh nào đó, kích động anh ta bằng những nụ hôn trộm và những hành động thăm dò đùa giỡn, sau đó buộc tội anh chàng tội nghiệp là **kẻ cơ hội**.

Lady C, tất nhiên, sẽ quả quyết mình vô tội và tuyên bố rằng những thí nghiệm nhỏ của cô ta là vô hại. Cô ta sẽ hát những lọn tóc vàng và đi dạo trên con đường vui vẻ của mình, dẫn dắt nhiều người đàn ông tự biến mình thành thằng ngu để phục vụ cho thú vui riêng tư của cô ta. Bây giờ hành động không đúng đắn của cô ta đã bị phơi bày, những người trong xã hội tốt sẽ quyết định cái giá, mà nếu có, cô ta sẽ phải trả cho những hành vi vô liêm sỉ của mình. Hãy để sự phán xét của họ là một lời cảnh báo cho những người đàn bà kêu gọi trẻ trung khác rằng : là xấu xa - không, là tàn ác khi đùa giỡn với tình cảm và cảm xúc của những người đàn ông thanh niên ngay thẳng, và là tự hạ thấp bản thân trong quá trình đó.

Tóm lại, hãy lấy Lady C làm ví dụ.

Tom chết lặng trước sự ác độc tuyệt đối của cột báo. Đó là một vụ ám sát danh tiếng. Anh chưa bao giờ nhìn thấy hay nghe nói về một cuộc tấn công công khai vào một cô gái vô tội như vậy. Nếu đó là sự trả đũa của Lord Lambert vì bị từ chối, thì đó là sự đáp lại không cân xứng cực kì dã man, người ta nên đặt câu hỏi về sự tỉnh táo của hắn. Và bây giờ khi tin đồn đã lan ra phạm vi công cộng, nó sẽ tiếp cận những người phụ nữ trong xã hội, những người thường không được biết đến là có thể thể hiện lòng thương xót đối với đồng loại của họ.

Trước khi hết tuần, Cassandra sẽ là kẻ bị xã hội bỏ rơi.

"Tại sao biên tập viên đồng ý xuất bản bài này?" Tom gắng hỏi, ném lại tờ báo cho St. Vincent. "Đây là một lời phỉ báng đẫm máu."

"Không nghi ngờ gì là anh ta tin rằng gia đình Cassandra sẽ không muốn vì cô ấy mà phải vượt qua thử thách của một vụ kiện. Hơn nữa, có thể tên 'Người ẩn danh' này chịu một số lực đòn bẩy để chống lại anh ta hoặc chủ sở hữu của tờ báo. "

"Tôi sẽ tìm ra ai là người đã viết bài báo này." Tom nói

"Không," St. Vincent nói ngay lập tức. "Đừng biến vấn đề này thành chuyện của riêng anh. Tôi sẽ chuyển đề nghị giúp đỡ của anh tới gia đình Ravenel. Tôi chắc chắn rằng họ sẽ đánh giá cao nó. Nhưng hãy để cho gia đình tự quyết định cách xử lý tình huống".

Người gác cổng đi đến với chiếc áo khoác của St. Vincent và giúp anh mặc vào, trong khi Tom vẫn đứng đó và nghiền ngẫm.

Anh không thể đứng yên và không làm gì cả. Thứ gì đó bên trong anh kêu gào được thoát ra khỏi lồng của nó, và nó sẽ không quay trở lại cho đến khi anh khiến cả thế giới phải trả giá vì đã làm tổn thương Cassandra.

Khi anh nghĩ đến những gì cô cô đang phải chịu đựng, cô đã bị sợ hãi và tức giận và bị tổn thương như thế nào... một cảm xúc kỳ lạ và khủng khiếp len lỏi trong anh. Anh muốn ôm Cassandra trong vòng tay. Anh muốn che chở, bảo vệ cô khỏi tất cả những sự xấu xa chết tiệt này.

Không kể đến việc anh không có quyền làm bất cứ điều gì với những mối lo ngại của Cassandra.

"Tôi sẽ không can thiệp đâu," Tom cộc cằn nói. "Nhưng tôi muốn anh hứa là anh sẽ thông báo cho tôi nếu tôi có thể làm gì đó. Kể cả những điều nhỏ nhất."

"Tôi hứa."

"Anh sẽ đến với họ bây giờ à?"

"Đúng, tôi sẽ đi đón vợ tôi và đưa cô ấy đến Ravenel House. Cô ấy sẽ muốn ở cạnh Cassandra." St. Vincent trông vừa tức giận vừa chán ngán. "Cô gái tội nghiệp. Chuyện Cassandra chỉ muốn một cuộc sống bình thường chưa bao giờ là bí mật. Nhưng chỉ với một vài từ hiểm độc đó, thằng khốn Lambert đã phá hỏng tất cả cơ hội của cô ấy".

"Không phải thế khi mà những tin đồn mà thằng đó phơi bày là lời nói dối trắng trợn."

St. Vincent mỉm cười giễu cợt. "Anh không thể giết một tin đồn theo cách đó, Severin. Anh càng ném ra nhiều sự thật vào một lời dối trá, thì càng khiến người ta khẳng định tin vào điều đó".

- Hết chương 13 -

Chương 14

Dịch : Muse

Ô NHỤC CÔNG KHAI, Cassandra chết lặng nghĩ, cảm thấy bản thân đang chìm trong một vùng nước sâu. Một khi bạn biến mất dưới bề mặt, bạn sẽ tiếp tục chìm.

Đã hai mươi bốn giờ trôi qua kể từ khi Pandora và Gabriel đến Ravenel House. Thông thường, một chuyến thăm không mong đợi sẽ là một bất ngờ thú vị, nhưng ngay từ lúc Cassandra nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Pandora, cô đã biết có điều gì đó rất không ổn. Sai lầm sẽ thay đổi cuộc sống.

Tất cả họ đang tập trung trong phòng khách gia đình, Kathleen và Devon ngồi ở hai bên của Cassandra. Pandora thì quá kích động để ngồi yên, cô đi đi lại lại quanh phòng và thỉnh thoảng nhả ra những câu cảm thán lớn, trong khi Gabriel cẩn thận giải thích tình hình.

Khi nhận ra những gì Lord Lambert đã làm để nhấn chìm cô, Cassandra cảm thấy lạnh buốt vì sốc và sợ hãi. Devon đã mang cho cô một ly brandy và nài nỉ yêu cầu cô uống nó, đôi bàn tay to lớn của anh ôm lấy cô để giữ vững khi cô đưa nó lên môi. "Em có một gia đình," anh nói chắc nịch. "Em có nhiều người yêu thương và bênh vực em. Chúng ta sẽ chiến đấu cùng nhau".

"Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách giết Lord Lambert!" Pandora bắt đầu khóc, mạnh mẽ xông tới lui trong phòng. "Theo cách lâu dài, đau đớn nhất có thể. Chúng tôi sẽ cắt nhỏ anh ta ra từng chút một. Em sẽ ám sát anh ta bằng nhíp. "

Trong khi người em song sinh của cô vẫn la hét, Cassandra đã lui vào vòng tay của Kathleen và thì thầm, "Nó sẽ giống như chiến đấu với làn khói vậy. Không có cách nào để giành chiến thắng cả".

"Lady Berwick có thể giúp đỡ chúng ta nhiều hơn bất cứ ai," Kathleen bình tĩnh nói. "Bà ấy sẽ tranh thủ sự đồng cảm và ủng hộ của bạn bè - tất cả những mệnh phụ có ảnh hưởng trong xã hội - và cho chúng ta những lời khuyên cách tốt nhất để vượt qua cơn bão này".

Nhưng giống như hầu hết các cơn bão, nó sẽ để lại đồng đồ nát sau khi thức giấc.

"Chị sẽ có sự ủng hộ hoàn toàn của cả gia đình em," Gabriel đảm bảo với cô. "Họ sẽ không khoan nhượng với bất kì sự khinh thường nào chống lại chị. Bất cứ điều gì chỉ cần chị yêu cầu, họ sẽ cung cấp đầy đủ".

Cassandra vụng về cảm ơn anh, không muốn chỉ ra rằng ngay cả công tước và nữ công tước quyền lực, sẽ không thể mạo hiểm hủy hoại tất cả mọi người bằng cách buộc danh tiếng của họ vào với cô.

Cô nhăm nháp chỗ brandy còn lại cho đến hết, trong khi những người còn lại đang thảo luận nên làm gì. Họ đều đồng ý rằng Devon sẽ tranh thủ gọi Ethan Ransom để tìm Lord Lambert, người có lẽ đã chuồn sâu vào lòng đất sau những tàn phá mà hắn ta đã gây ra. St.Vincent sẽ đến văn phòng của tờ London Chronicle vào buổi sáng và gây áp lực buộc người biên tập tiết lộ danh tính của người phụ trách chuyên mục ẩn danh. Kathleen sẽ gọi Lady Berwick, người sẽ đưa ra một chiến lược để chống lại những tin đồn thất thiệt.

Mặc dù Cassandra đã cố gắng để giữ chú ý, nhưng sự mệt mỏi u ám đã bao trùm lấy cô, làm cô ngồi đó với đầu và vai rũ xuống.

"Cassandra bị kiệt sức rồi," Pandora thông báo. "Chị ấy cần phải nghỉ ngơi."

Kathleen và Pandora đi cùng cô lên lầu, trong khi Devon và Gabriel tiếp tục nói chuyện trong phòng khách.

"Em không có ý nghe như tự thương hại," Cassandra lặng lẽ nói, ngồi vào bàn trang điểm trong khi Kathleen chải tóc cho cô, "nhưng em không nghĩ được mình đã làm gì để xứng đáng phải chịu như thế này."

"Em không xứng đáng bị vậy," Kathleen nói, nhìn vào mắt cô xuyên qua tấm kính phản chiếu. "Như em biết đó, cuộc sống là không công bằng. Em đã không may mắn khi thu hút Lord Lambert, và em không thể biết được anh ta sẽ làm gì."

Pandora đi đến quầy bên cạnh ghế cô. "Em ở lại đây với chị đêm nay nhé? Em không muốn xa chị".

Câu nói đó làm đôi môi khô nứt của Cassandra hơi nhếch lên thành một nụ cười. "Không, brandy khiến chị thấy buồn ngủ. Tất cả những gì chị muốn là nghỉ ngơi. Nhưng chị cần phải gặp em vào ngày mai. "

"Em sẽ quay lại vào sáng sớm."

"Em có nhiều việc phải làm mà," Cassandra phản đối. Pandora đã thành lập một công ty bảng trò chơi của riêng mình và đang trong quá trình hoàn thiện một nhà máy nhỏ và gặp gỡ các nhà cung cấp. "Hãy trở lại vào trong ngày, sau khi em đã hoàn thành trách nhiệm của mình."

"Em sẽ ở đây vào giờ uống trà." Nhìn Cassandra kỹ hơn, Pandora nhận xét: "Chị không cư xử như em đã mong đợi. Em đã làm tất cả những việc khó khăn và la hét, và chị thì đã rất yên lặng. "

"Chị chắc rằng cuối cùng chị sẽ khóc thôi. Tuy nhiên, ngay bây giờ, chị chỉ cảm thấy khá ồm và buồn bã. "

"Em có nên im lặng không?" Pandora hỏi.

Cassandra lắc đầu. "Không, hoàn toàn không. Cảm giác như thể em đang khóc và la hét vì chị khi mà chị thì không thể".

Pandora áp má mình vào cánh tay của Cassandra. "Đó là những gì chị em làm cho nhau."

Sáng nay bầu không khí trong nhà im ắng đến đáng sợ. Devon đã rời đi, và Kathleen đang bận rộn viết một đồng ghi chú và thư từ, tranh thủ sự ủng hộ của bạn bè trong khi vụ bê bối đang tích tụ. Những người hầu khề khàng bất thường, Napoléon và Josephine thì bơ phờ, và ngay cả những tiếng ồn ào thường lệ của giao thông bên ngoài cũng ngời ngời. Cảm giác như thể ai đó đã chết.

Theo một cách nào đó, từ ai đó. Cassandra thức giấc vào một cuộc sống mới với một tương lai khác. Cô vẫn chưa tìm ra những cách mọi thứ đã thay đổi, và mức độ bề mặt của cô. Nhưng mặc kệ mọi người đối xử với cô ra sao, cô cũng phải nhận trách nhiệm của mình trong mớ hỗn độn này. Cô ít nhất cũng có một phần trách nhiệm. Đây là lý do nên học tất cả các quy tắc của Lady Berwick.

Tất cả những sự tán tỉnh nhỏ nhặt và những nụ hôn trộm mà Cassandra từng hưởng thụ trong quá khứ giờ đã biến thành một góc nhìn khác. Vào lúc đó, nó có vẻ như là một trò đùa ngây thơ, nhưng cô đã đùa với lửa. Nếu cô ở lại an toàn bên cạnh người giám hộ hoặc người quen của cô và cư xử đúng mực, Lord Lambert sẽ không bao giờ có thể kéo cô sang một bên và bắt cô làm theo cách của anh ta.

Lợi ích duy nhất của việc bị hủy hoại là, Cassandra nghĩ thầm khi cô mặc quần áo với sự giúp đỡ của người hầu riêng, cô đã chán ăn. Có lẽ cuối cùng cô sẽ giảm được số cân nặng đã thêm từ đầu mùa hè.

Khi gần đến giờ uống trà, Cassandra háo hức bước xuống cầu thang, vì biết rằng Pandora sẽ đến sớm. Bữa trà chiều muộn là một nghi lễ thiêng liêng đối với nhà Ravenel, dù khi họ ở Hampshire hay London. Và ở đây tại Ravenel House, trà được phục vụ trong thư viện đôi, một căn phòng hình chữ nhật dài rộng rãi, được sắp xếp bằng hàng mẫu những giá sách bằng gỗ gụ và những đồ nội thất bọc nệm màu trầm ấm cúng.

Những bước chân của Cassandra chậm lại khi cô đến gần thư viện và nghe thấy rõ ràng âm điệu sắc sảo quen thuộc của Lady Berwick hòa quyện với giọng nói dịu dàng của Kathleen. Ôi, Chúa ơi... đối mặt với Lady Berwick sẽ là phần tồi tệ nhất trong toàn bộ cuộc khủng hoảng này. Người phụ nữ lớn tuổi đó sẽ rất cứng rắn và không tán thành, và cũng sẽ rất thất vọng.

Khuôn mặt của Cassandra nóng bừng lên vì xấu hổ khi cô đi tới ngưỡng cửa và nhìn qua khung cửa.

"... trong thời của ta, sẽ có một cuộc đấu tay đôi," Lady Berwick nói. "Nếu ta là một người đàn ông, ta sẽ gọi tên đó ra."

"Làm ơn đừng nói điều đó trong khi chồng cháu đang nghe," Kathleen khô khan nói. "Anh ấy không cần một sự khuyến khích đâu. Ngoài mặt thì anh ấy khá là văn minh, nhưng nó chỉ đến thế thôi".

Ngập ngừng Cassandra bước vào phòng và khẽ nhún gối. "Thưa bà," cô cố gắng thốt ra. "Cháu rất xin lỗi, cháu -" Cô ghen hòng và không thể nói gì được.

Lady Berwick vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình trên ghế trường kỷ. Vâng lời bà, Cassandra đi đến. Cô ngồi và ép mình nhìn vào mắt của người phụ nữ lớn tuổi, mong chờ một sự khiển trách và lên án. Nhưng trước sự ngạc nhiên của cô, đôi mắt xám màu thép ắt lại rất tử tế.

"Chúng ta đã bị xử lý một bàn tay khôn khéo, thân yêu," Lady Berwick bình tĩnh nói. "Cháu không hề đáng trách. Cách cư xử của cháu không tệ hơn bất kỳ cô gái nào khác ở vị trí của cháu. Thực ra là tốt hơn hầu hết, và tôi đã tính cả hai cô con gái của mình vào đó đấy".

Cassandra nghĩ mình sẽ khóc, nhưng vì điều đó sẽ khiến người phụ nữ lớn tuổi, người được đánh giá cao về khả năng tự chủ, thấy cực kỳ khó chịu. "Cháu nên mang nó theo," cô khiêm tốn nói. "Cháu không nên bỏ qua bất kỳ quy tắc nào của bà, dù chỉ là một giây."

"Và cả Lord Lambert cũng không nên bỏ cách hành xử ra vẻ giống quý ông đi," Lady Berwick thốt lên với sự phẫn nộ lạnh lùng. "Hành vi của anh ta thật đáng khinh. Tất cả bạn bè và tri kỷ của tôi ngoài xã hội đều đồng ý thế. Hơn nữa, họ biết tôi mong đợi họ có thái độ như thế nào đối với Lambert." Sau một khoảng dừng ngắn, bà ấy nói thêm, "Tuy nhiên, điều đó là không đủ."

"Ý bà là để cứu lấy danh tiếng của cháu?" Cassandra cố gắng hỏi.

Lady Berwick gật đầu. "Chúng tôi sẽ làm thế mà không do dự - cháu đang gặp rắc rối, cháu yêu. Chuyện đó cần phải thực hiện ngay."

"Có lẽ," Kathleen thận trọng đề nghị, "có nên cân nhắc đến một chuyến đi ra nước ngoài không? Chúng ta có thể gửi Cassandra đến Mỹ. Chúng ta có nhiều mối quan hệ ở New York thông qua gia đình Lord St. Vincent. Cháu chắc chắn rằng họ sẽ để cô ấy ở lại lâu đến chừng nào còn cần thiết".

"Nó sẽ làm dịu đi sức nóng của vụ bê bối," Lady Berwick đồng ý, "nhưng Cassandra sẽ trở thành vô giá trị khi cô ấy trở lại. Không, không có lối thoát nào đâu. Cô ấy phải có sự che chở của một người chồng có tên tuổi đáng kính". Bà trầm ngâm mím môi. "Nếu St. Vincent sẵn sàng nói chuyện với bạn của anh ta, Lord Foxhall một cách tế nhị, và thuyết phục tinh thần hiệp sĩ của anh ấy... Ta tin rằng trước đó đã có một số sự quan tâm đến Cassandra -"

"Làm ơn, dừng," Cassandra rên rỉ, một làn sóng của sự nhục nhã cuộn lấy cô.

"—Và nếu Foxhall không muốn cô ấy," Lady Berwick không bị lay chuyển và tiếp tục, "thì em trai của anh ta có thể."

"Cháu không thể chịu đựng được ý tưởng phải cầu xin ai đó cưới cháu chỉ vì thương hại." Cassandra nói

Người phụ nữ lớn tuổi cho cô một cái nhìn không hề mỉm cười. "Dù chúng ta có mạnh mẽ tuyên bố cháu vô tội đến thế nào và vạch mặt Lambert là kẻ đáng khinh ra sao, thì vị trí của cháu vẫn rất bấp bênh. Theo các nguồn tin của tôi, cháu đã bị nhìn thấy lướt ra khỏi phòng khiêu vũ với Lambert. Ta đang cố gắng cứu cháu khỏi bị tẩy chay hoàn toàn trong xã hội. Cô bé ạ, nếu cháu không kết hôn ngay lập tức, cháu sẽ cản trở không kể xiết cho gia đình và bạn bè cháu. Cháu sẽ bị tẩy chay và hắt hủi ở bất cứ nơi nào cháu đi. Cháu sẽ ngày càng ít mạo hiểm đi ra ngoài, để tránh làm bản thân bị tổn thương và xấu hổ, cho đến khi cháu trở thành tù nhân trong chính ngôi nhà của mình. "

Cassandra im lặng, để cuộc thảo luận tiếp tục mà không có cô. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi Helen và Winterborne đến, cả hai đều an ủi và thông cảm, sau đó Devon đến cùng với Pandora và St. Vincent. Cô cảm thấy thoải

mái khi được bao quanh bởi gia đình cô, những người đều muốn những gì tốt nhất cho cô, và sẽ làm bất cứ điều gì họ có thể để giúp đỡ.

Thật không may, có rất ít tin tức tốt về động viên. Devon nói rằng Ethan Ransom đang trong truy tìm Lord Lambert, người cho đến nay vẫn bắt vô âm tín.

"Ethan sẽ làm gì khi anh ấy tìm thấy Lord Lambert?" Cassandra hỏi.

"Anh ta không thể làm được gì nhiều," Devon thừa nhận, "nhưng ít nhất, Ransom sẽ tổng kết hết trí khôn của hắn ra."

"Nếu có thể," Cassandra nói, thật khó để hình dung Lambert kiêu ngạo đang sợ hãi bất cứ điều gì.

Winterborne nói tiếp, vì anh quen Ethan lâu hơn bất kỳ ai trong số họ. "Khi Ransom còn là một đặc vụ của chính phủ," anh nói khẽ, "anh ấy là người mà họ cử đến để làm khiếp hãi những kẻ khủng bố."

Điều đó khiến Cassandra cảm thấy tốt hơn một chút.

Devon chuyển sự chú ý sang Lord St. Vincent. "Còn chuyện ở London Chronicle thì sao? Em có tìm ra người đã viết chuyên mục đó không? "

"Vẫn chưa," St. Vincent thừa nhận. "Em đã cố gắng hỏi lộ và đe dọa những hành động pháp lý và tổn hại thân thể, nhưng tổng biên tập vẫn vẫy 'quyền tự do báo chí' trước mặt em như một lá cờ diễu hành. Em sẽ gây áp lực bằng nhiều cách khác nhau cho đến khi hắn ta nhượng bộ, nhưng sẽ mất một khoảng thời gian. "

"Như thể 'quyền tự do báo chí' là cho ai đó quyền được bôi nhọ người khác vậy," Helen phẫn nộ thốt lên.

"Rất khó để chứng minh tội phỉ báng," Winterborne nói, nắm tay vợ và chơi đùa nhẹ nhàng với các ngón tay của cô ấy. "Nếu một ý kiến không

được công bố dựa trên việc cố ý làm sai sự thật, thì đó không phải là bôi nhọ. Kẻ viết chuyên mục đó đã rất cẩn thận trọng việc lựa chọn từ ngữ".

"Rõ ràng là Lord Lambert đã viết nó," Pandora nói.

"Chị không nghĩ thế," Helen trầm ngâm nhận xét. "Nó không giống giọng điệu của một người trẻ tuổi. Cách mắng mỏ... thuyết giảng đó... giống một phụ huynh đang phản đối hơn".

"Hoặc một người đi kèm," Pandora nói thêm, cười to với Lady Berwick, người đang khiển trách liếc nhìn cô.

"Nhưng ai lại có động cơ để chọn Cassandra làm vật tế chứ?" Kathleen hỏi.

Lady Berwick lắc đầu. "Thật không thể hiểu được. Tôi không biết cô ấy có bất kì kẻ thù nào."

Trà được mang lên, cùng với những đĩa món ăn nhẹ: bánh trà chanh viên trứng, bánh nho nướng Hy Lạp, những lát bánh mì nhỏ xiu, và bánh nướng xốp với mứt. Cassandra ngấn gọng cân nhắc việc nhắm một chiếc bánh trà, nhưng cô sợ mình không thể nuốt nó mà không bị ghen.

Trong giữa tiệc trà, người quản gia bước qua ngưỡng cửa và thông báo có khách. "Thưa ngài... Hầu tước Ripon đến và mong được gặp ngài."

Căn phòng đột ngột trở nên im lặng.

Cassandra cảm thấy chiếc cốc và chiếc đĩa đang lạch cạch trong tay mình.

Lady Berwick ngay lập tức đỡ lấy chúng. "Thở đi nào, và bình tĩnh," bà thì thầm với Cassandra. "Cháu không cần phải nói gì với ông ta cả."

Devon đứng lên để chào ngài hầu tước, người vừa bước vào với mũ và găng tay để biểu thị rằng ông ta sẽ không ở lại lâu nếu mọi người không chào đón sự hiện diện của ông ta. "Ripon," anh cay độc nói, "thật là bất ngờ."

"Thứ lỗi cho tôi, Trenear. Tôi không có ý xâm phạm. Tuy nhiên, vì những sự kiện gần đây, tôi thấy cần phải nói chuyện với anh càng sớm càng tốt."

Ngài hầu tước có vẻ trầm trọng, tông giọng của ông ta đã không còn chế nhạo như trước đây. Cassandra liếc nhìn ông ta. Ông ta có vẻ đẹp nhất định như điều hâu, dáng người mảnh dẻ và ăn mặc lịch sự, với mái tóc đen đã điểm bạc. "Tôi đến để nói với anh rằng tôi hoàn toàn chỉ trích hành động đáng lên án của con trai tôi," ông nói. "Tôi rất đau buồn và tức giận khi biết về hành vi của nó. Không có gì trong sự giáo dục của nó có thể giải thích hoặc bào chữa cho điều đó. Sau cùng thì tôi cũng không thể hiểu tại sao nó lại có thể ăn nói thiếu thận trọng như vậy".

"Tôi có thể trả lời cho điều đó đấy," Pandora vỡ ra vì giận dữ. "Anh ta bất chấp mọi thứ để tung tin đồn, bởi vì chị gái tôi không muốn anh ta."

Ripon nhìn thẳng vào Cassandra. "Tôi chân thành nhún nhường xin lỗi cô thay mặt cho con trai tôi."

Cô khẽ gật đầu, cô hiểu ông ta không phải là người thường hạ mình vì bất cứ lý do gì.

Lady Berwick giận dữ nói. "Chỉ có một mong muốn thôi, Ripon," bà nói, "rằng con trai của ông sẽ tự đứng ra xin lỗi cho bản thân mình."

"Đúng." Một dấu hiệu buồn rầu trong câu trả lời của ông ta "Thật là không may, tôi không biết nó đang ở đâu. Tôi chắc là con trai tôi sợ hãi với phản ứng của tôi trước những gì nó đã làm. "

"Vậy còn bài báo đó trong tờ Chronicle thì sao, Ripon?" St. Vincent hỏi, chăm chú nhìn ông ta. "Ông nghĩ ai đã viết nó?"

"Tôi không biết gì nhiều về chuyện đó," Ripon nói, "ngoại trừ nó thật đáng trách." Ông ta quay sang Devon. "Đối với tôi, vấn đề quan trọng hàng đầu là làm sao để giúp Lady Cassandra được tốt nhất. Danh tiếng của cô ấy đã bị tổn hại... nhưng có lẽ thiệt hại không phải là không thể cứu vãn". Hầu tước nhấc hai tay lên như thể đoán trước những tràng mũi nhọn chĩa vào ông. "Tôi cầu xin anh hãy cho phép tôi được giải thích." Ông ta dừng lại. "Lady Cassandra, nếu tôi có thể mang con trai tôi đến trước mặt cô, để tỏ sự ăn năn và hối hận sâu sắc -"

"Không," Cassandra nói, giọng căng thẳng. "Tôi không có hứng thú với anh ta. Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh ta nữa".

"Như tôi đã nghĩ. Trong trường hợp đó, có một ứng cử viên khác mà tôi muốn đưa ra để cô xem xét: chính bản thân tôi. " Thấy sự ngạc nhiên trên mặt cô, Ripon cẩn thận tiếp tục. "Tôi là một người góa vợ. Lâu nay, tôi đã luôn tìm kiếm một người mà tôi có thể chia sẻ sự thỏa mãn yêu thích như với người vợ quá cố của mình. Và tôi thấy cô lý tưởng về mọi mặt. Kết hôn với tôi sẽ khôi phục danh tiếng của cô và nâng cô lên vị trí cao trong xã hội. Cô sẽ là mẹ của những đứa con trong tương lai của tôi, và là bà chủ của một điền trang rộng lớn. Tôi sẽ là một người chồng hào phóng. Vợ cũ tôi đã là một người phụ nữ rất hạnh phúc - bất kỳ ai biết cô ấy có thể chứng thực điều đó. "

"Làm sao tôi có thể trở thành mẹ kế của Lord Lambert được chứ?" Cassandra hỏi, thấy ghê tởm.

"Cô sẽ không bao giờ phải gặp nó nữa. Tôi có thể hoàn toàn trục xuất nó ra khỏi điền trang nếu cô muốn. Hạnh phúc và sự thoải mái của cô sẽ được ưu tiên hơn tất cả những thứ khác. "

"Thưa ngài, tôi không thể ..."

"Làm ơn," Ripon nhẹ nhàng ngắt lời, "không cần phải trả lời tôi ngay. Tôi thiết tha khẩn cầu cô cho tôi vinh dự được cô dành chút thời gian để cân nhắc ý tưởng đó."

"Cô ấy sẽ cân nhắc," Lady Berwick nói thẳng.

Cassandra thầm phản đối quay sang nhìn bà, nhưng vẫn cố gắng không nói ra lời. Cô nợ Lady Berwick vì không phủ nhận, bỏ rơi cô. Nhưng cô biết chính xác bà đang nghĩ gì. Lời đề nghị này, từ người đàn ông tầm cỡ như này, hoàn toàn không thể từ chối ngay lập tức.

"Tôi đã cô đơn rất lâu rồi, Lady Cassandra," Ripon nói khẽ. "Tôi đã bỏ lỡ có ai đó ở bên để chăm sóc tôi. Cô sẽ mang lại nhiều niềm vui trong cuộc sống của tôi. Tôi chắc chắn sự khác biệt về tuổi tác giữa chúng ta làm cô chần chừ. Tuy nhiên, có nhiều lợi thế khi có một người chồng chín chắn. Nếu cô là vợ của tôi, tôi sẽ xóa bỏ hoàn toàn mọi chướng ngại vật, mọi sự khó khăn và gian khổ trên đường đời của cô."

Cassandra liếc nhìn Lady Berwick, người đang nhướn mày lên một chút nhưng khá đáng kể, như thể muốn nói, 'Cháu thấy chưa? Rốt cuộc thì ông ấy cũng không quá khủng khiếp'.

"Tất nhiên, cô sẽ có rất nhiều nghi ngờ và lo lắng," hầu tước nói. "Bất cứ khi nào cô muốn nói chuyện với tôi, tôi sẽ đến ngay lập tức. Và trong thời gian chờ đợi, tôi sẽ làm mọi cách có thể để công khai bảo vệ danh dự của cô".

Một giọng nói đột ngột tham gia vào cuộc đối thoại. "Ồ. Đó sẽ là một thay đổi mới mẻ đấy."

Cassandra cảm thấy trái tim nảy lên nhưc nhối khi cô nhìn về phía ngưỡng cửa, nơi Tom Severin đang đứng.

- Hết chương 14 -

Chương 15

Dịch : Muse

Ông quản gia, người đang chờ cơ hội để xen ngang thông báo về sự xuất hiện của vị khách mới, rõ ràng là khá bất bình vì đã bị chặn đứng trước khi ông có thể thực hiện đúng nghĩa vụ của mình. "Thưa ngài," ông nói với Devon, "Mr. Severin đến ạ."

Không giống như ngài hầu tước, Tom đã tháo mũ và găng tay của mình ra, như thể anh ta định ở lại một thời gian.

Devon đi đến chỗ và khéo léo cản đường anh. "Severin... không phải bây giờ. Chúng tôi đang giải quyết một vấn đề gia đình. Tôi sẽ gặp anh sau và giải thích -"

"Ồ, anh sẽ muốn tôi ở đây đây," Tom lãnh đạm đảm bảo với anh, và đi vòng qua anh để bước vào thư viện. "Chào buổi chiều, tất cả mọi người. Hoặc là buổi tối, tôi có thể nói thế. Mọi người đang uống trà à? Rất tốt, tôi cũng có thể uống một chén. "

Devon quay lại cau mày bối rối nhìn anh, tự hỏi bạn mình đang định làm gì.

Tom trông thoải mái và cực kỳ tự tin, người đàn ông luôn nghĩ trước năm bước so với những người khác. Cảm giác trên người về một thứ gì đó nguy hiểm trong kho dự trữ, một sự không ổn định ẩn bên dưới vẻ lạnh lùng, vẫn còn đó.

Thấy yếu đi vì khao khát, Cassandra nhìn chằm chằm vào anh, nhưng anh hoàn toàn không nhìn cô.

"Mr. Severin, "Kathleen thân mật hỏi, với lấy một chiếc tách chiếc và đĩa mới từ khay trà," anh thích uống trà kiểu nào?"

"Sữa, không đường."

Devon bắt đầu màn giới thiệu. "Lord Ripon, tôi muốn giới thiệu -"

"Không cần đâu," Tom ngẫu nhiên nói. "Chúng tôi đã quen nhau rồi. Ngài Ripon đây tình cờ có một chỗ trong một ủy ban chọn lọc trao hợp đồng cho các nhà phát triển đường sắt. Khá kỳ cục là những hợp đồng sinh lời béo bở nhất lại có xu hướng đến một công ty đường sắt mà ông ấy đầu tư rất nhiều".

Ripon nhìn anh với vẻ lạnh lùng khinh bỉ. "Anh dám nghi ngờ sự liêm chính của tôi à?"

Tom phản ứng lại câu nói đó với vẻ ngạc nhiên giả tạo. "Ồ không, giọng tôi có vẻ chỉ trích à? Tôi định tỏ vẻ ngưỡng mộ cơ. Liên minh hội hộ tư nhân khá là đẹp với dịch vụ công cộng. Giống như rượu Bordeaux với thịt bò lâu năm vậy. Tôi chắc chắn rằng tôi cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ hơn ông đâu".

Lady Berwick phần nộ và nói thẳng với Tom. "Chàng trai trẻ, anh không chỉ là một vị khách không mời đang mất trí, mà anh còn cư xử như một con dê."

Điều đó lại làm Tom nở một nụ cười rạng rỡ. "Tôi xin bà thứ lỗi, thưa quý bà, và xin bà cho tôi thêm một hoặc hai phút. Tôi ở đây là có lý do chính đáng".

Lady Berwick cúi kính và ngò vực nhìn anh.

Sau khi nhận lấy tách trà từ Kathleen và từ chối chiếc đĩa, Tom đi đến tựa vai vào mặt lò sưởi. Ánh lửa phản chiếu qua mái đầu tóc cắt ngắn của

anh làm nó trở nên lấp lánh khi anh liếc nhìn quanh phòng.

"Tôi cho rằng chủ đề về sự mất tích của Lord Lambert đã được đưa ra rồi," anh nhận xét. "Có bất kì dấu hiệu nào của anh ta không?"

"Vẫn chưa," Winterborne trả lời. "Ransom đã phái người đi tìm anh ta rồi."

Cassandra nghi ngờ Tom biết điều gì đó mà không ai khác biết được. Anh đang chơi trò gì đó giống như mèo vờn chuột. "Anh có thông tin về nơi ở của anh ta à, Mr. Severin?" cô lo lắng hỏi.

Sau câu nói đó, Tom nhìn thẳng vào cô, và chiếc mặt nạ hồ hững nhất thời rơi ra. Ánh mắt tìm kiếm, mãnh liệt của anh bằng cách nào đó đã đốt cháy sự chết lặng trong suốt hai mươi bốn giờ qua. "Không đâu, em yêu," anh nói nhẹ nhàng, như thể không còn ai khác trong phòng này. Câu nói âu yếm cố ý đó gây ra một vài tiếng thở gấp, bao gồm cả của cô.

"Tôi rất tiếc vì những gì Lambert đã làm với em," Tom tiếp tục. "Không có gì kinh tởm hơn một người đàn ông ép buộc sự chú ý của hấn vào một người phụ nữ. Hành động công khai phỉ báng em chỉ chứng tỏ hấn là kẻ nói dối và là một thằng du côn. Tôi không thể nghĩ đến hơn hai phẩm chất đáng nguyên rủa ấy ở một người đàn ông".

Khuôn mặt Ripon tối sầm lại. "Con trai tôi tốt đẹp hơn anh, về mọi mặt," ông cúi kính nói. "Con trai tôi có thể có óc phán đoán sai lầm, nhưng nó vẫn là tinh túy của vụ mùa."

Tom nhếch miệng. "Vậy thì tôi có thể nói là cái tinh túy ấy bị thiu rồi."

Ripon quay sang Devon. "Anh cứ để yên cho anh ta đứng đó gáy như con gà trống trên đồi phân của mình à?"

Devon bắn cho Tom một cái nhìn gần như bực tức. "Severin, chúng ta có thể đi thẳng vào vấn đề không?"

Khá miễn cưỡng, Tom hớp hai ngụm trong tách trà và tiếp tục. "Sau khi đọc cái thứ vu khống rác rưởi đó trong tờ Chronicle, tôi thấy khá khó hiểu. Lord Lambert đã gây ra đủ thiệt hại khi phao cái tin đồn nhảm đó rồi... tại sao lại phải phết bơ lên thịt bằng cách viết một bài trên cột báo xã hội chứ? Điều đó là không cần thiết. Nhưng nếu anh ta không viết nó, thì ai đã làm? " Anh đặt tách trà lỏng xuống mặt lò sưởi và lững thững đi quanh phòng khi nói thêm. "Và tôi liền nghĩ ra một giả thuyết: Sau khi thấy con trai mình đã vô vọng làm hỏng bất kỳ cơ hội nào để có được em, Lord Ripon đã quyết định tận dụng tình huống này. Ông ta không giấu giếm mong muốn được kết hôn lần nữa, và Lady Cassandra là một ứng viên lý tưởng. Nhưng để có được cô ấy, trước tiên ông ta phải phá hủy triệt để danh dự cô ấy đến mức khiến cô ấy không còn nhiều lựa chọn thích hợp. Sau khi đã hạ cô ấy xuống mức đủ thấp, ông ta sẽ bước đến và giới thiệu bản thân là giải pháp tốt nhất".

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng. Tất cả mọi người đều nhìn ngài hầu tước, người có nước da đang chuyển sang màu tím. "Anh điên rồi," ông ta cáu tiết. "Giả thuyết của anh hoàn toàn là vớ vẩn, và nó cũng xúc phạm danh dự của tôi. Anh không bao giờ có thể chứng minh điều đó đâu."

Tom nhìn St. Vincent. "Tôi cho rằng biên tập viên của tờ Chronicle đã từ chối tiết lộ danh tính của nhà văn đó?"

St. Vincent trông khá phiền muộn. "Một cách khá dứt khoát. Tôi sẽ phải tìm cách cạy được nó ra khỏi anh ta mà không đưa toàn bộ ngành báo chí Anh vào để bênh vực anh ta".

"Đúng vậy," Tom trầm ngâm, gõ nhẹ vào môi dưới bằng đầu ngón tay, "họ có xu hướng rất nhạy cảm trong việc bảo vệ nguồn tin của mình."

"Trenear," Lord Ripon nghiêng răng nói, "anh có thể vui lòng ném anh ta ra không?"

"Tôi sẽ tự đi ra ngoài," Tom thản nhiên nói. Anh quay người lại như thể định rời đi, và dừng lại như thể vừa xảy ra chuyện gì đó với anh. "Mặc dù... với tư cách là bạn của anh, Trenear, tôi thấy khá thất vọng khi bạn không hỏi thăm về ngày hôm nay của tôi. Nó làm tôi cảm thấy như thể là anh không quan tâm tôi".

Trước khi Devon có thể trả lời, Pandora đã nhảy vào. "Tôi sẽ làm điều đó," cô xung phong hăm hờ hỏi. "Ngày hôm nay của ông thế nào, Mr. Severin?"

Tom cười nhẹ với cô. "Bận bịu. Sau sáu tiếng đàm phán kinh doanh khá nhạt nhẽo, tôi đã đến gặp tổng biên tập của tờ London Chronicle. "

St. Vincent nhướn mày. "Sau khi tôi đã gặp ông ta à?"

Cố gắng tỏ ra ăn năn, Tom trả lời, "Tôi biết anh đã nói không. Nhưng tôi có một chút lợi thế mà anh không có. "

"Ồ?"

"Tôi nói với ông ta rằng chủ sở hữu tờ báo sẽ đuổi việc và ném ông ta ra vỉa hè nếu ông ta không cho tôi cái tên của người viết ẩn danh đó."

St. Vincent buồn cười nhìn anh chăm chăm. "Anh đã lừa ông ta à?"

"Không, đó là kết quả của cuộc đàm phán kinh doanh hôm nay. Tôi là chủ sở hữu mới. Và kể cả trong khi tổng biên tập tình cờ là một người ủng hộ nhiệt thành tư tưởng tự do báo chí, thì ông ta cũng là một người ủng hộ trung thành để không bị mất việc."

"Anh vừa mua tờ London Chronicle," Devon chậm chậm nói, để chắc chắn rằng anh không nghe nhầm. "Hôm nay."

"Không ai có thể làm điều đó trong chưa đầy một ngày," Ripon chế nhạo.

Winterborne cười nhẹ. "Anh ta thì có thể đấy," anh ấy nói, với một cái gật đầu về phía Tom.

"Tôi đã làm thế đấy," Tom xác nhận, lười nhác dứt một sợi xơ vải trên cổ tay áo của mình. "Tất cả những gì phải làm là một thỏa thuận mua bán dẫn nhập và một khoản thu nhập. Và không hề ngạc nhiên với ông, Ripon, người biên tập đã xác định ông chính là người tác giả ẩn danh đó."

"Tôi phủ nhận việc đó! Tôi sẽ tố cáo ông ta, và cả anh nữa!"

Tom rút một mảnh giấy da gấp gọn từ túi áo khoác bên trong ra và đánh giá nó. "Vật chất nguy hiểm nhất trên trái đất là bột gỗ được đóng thành những trang giấy mỏng. Tôi thà đối mặt với một lưỡi dao thép còn hơn là những mảnh báo này". Anh hơi nghiêng đầu, ánh nhìn kiên định dán chặt vào ngài hầu tước. "Bản gốc của bài báo đó," anh nói với một tấm giấy da. "Trong tay ông."

Trong sự im lặng đến ngột thở sau đó, Tom liếc qua trang giấy trên tay. "Tôi có rất nhiều kế hoạch thú vị cho tờ báo của mình," anh trầm ngâm. "Ví dụ, trong ngày mai, chúng tôi sẽ chạy một bài báo đặc biệt về cách một quý tộc bắt lương thông đồng với đứa con trai phế phẩm mất dạy của mình để hủy hoại tên tuổi của một cô gái trẻ vô tội, tất cả chỉ vì sự tham tham và dâm dăng. Tôi đã để biên tập viên của mình viết một bài khá hay rồi đó." Anh chế nhạo nhìn tên hầu tước. "Ít nhất bây giờ sự vụ không sẽ có đi có lại."

"Tôi sẽ kiện anh tội phỉ báng," Lord Ripon kêu lên, những dây thần kinh trên mặt ông ta co giật, và ông ta xông ra khỏi thư viện.

Mọi người ngồi im lặng đến choáng váng trong nửa phút.

Sau khi từ từ thở ra, Devon tiến đến và chân thành bắt tay Tom. "Cảm ơn anh, Severin."

"Nó vẫn không thể thay đổi được tất cả những thiệt hại đã xảy ra," Tom điềm tĩnh nói.

"Nó sẽ giúp, bởi Chúa."

"Công khai dưới bất kỳ hình thức nào đều gây khó chịu," Lady Berwick nghiêm nghị nói, quắc mắt nhìn Tom. "Tốt hơn hết là anh nên giữ im lặng và hạn chế in bất kỳ loại chuyện nào về Cassandra."

Helen khê khàng lên tiếng. "Xin thứ lỗi cho cháu, thưa bà, nhưng cháu nghĩ rằng chúng ta đều muốn sự thật được lan truyền rộng rãi như những điều dối trá trước đó chứ."

"Nó sẽ chỉ gây ra tranh cãi mà thôi," Lady Berwick chỉ rõ.

Tom nhìn Cassandra. Có gì đó trong mắt anh gây làm cô thấy ấm áp. "Anh sẽ làm bất cứ điều gì em nói," anh nói.

Cô không thể suy nghĩ được lúc này. Thật khó để tin rằng anh đang đứng đây, xuất hiện cường điệu hơn bình thường, rằng anh đã không quên cô, rằng anh đã làm tất cả những điều này để bảo vệ cô. Nó có nghĩa là gì? Anh muốn gì? "Công bố nó đi, làm ơn," cô áp úng nói. "Anh ..."

"Ừ?" Tom nhẹ nhàng nhắc nhở khi cô ngập ngừng.

"Anh đã mua cả một tờ báo ... vì lợi ích của em à?"

Tom suy nghĩ một lúc lâu trước khi trả lời. Bây giờ giọng anh không còn giống như cô từng nghe, trầm lắng hơn và thậm chí hơi run rẩy. "Những gì tôi sẽ làm vì em là không có giới hạn."

Cassandra không nói nên lời.

Khi cô ngồi đó và yếu đuối im lặng, cô nhận ra rằng, không một ai trong gia đình biết phải làm gì. Tất cả đều chết lặng trước tuyên bố của Tom, cũng như bắt đầu hiểu được lý do anh đứng ở đây.

Khi Tom đưa mắt nhìn các khuôn mặt trống rỗng trước anh, anh liền nhếch mép nở một nụ cười tự giễu cợt. Anh rút tay vào túi và bước đi. "Tôi tự hỏi," anh bày tỏ sau một lúc, "nếu mọi người có thể cho phép Lady Cassandra và tôi -"

"Chắc chắn là không," Lady Berwick kiên quyết nói. "Không thêm cuộc trò chuyện không có người đi kèm nào nữa với... một quý ông". Bà thận trọng dừng lại trước khi nói từ cuối, ngụ ý rằng bà nghi ngờ liệu từ đó có áp dụng được cho anh hay không.

"Severin," Devon nói, không hề mỉm cười, "Cassandra đã phải chịu đựng đủ cho hôm nay rồi. Bất cứ điều gì anh muốn nói có thể chờ được."

"Không," Cassandra lo lắng nói. Cô hiểu rõ đánh giá của Devon về Tom, rằng mặc dù anh xứng đáng là một người bạn, nhưng anh sẽ là một người chồng không thể chấp nhận được. Nhưng sau những gì Tom vừa làm cho cô, cô không thể để gia đình mình đột ngột xua đuổi anh như vậy - điều đó thật là thô lỗ và vô ơn. Và mặc dù cô vẫn nhớ đánh giá của Devon về tính cách của Tom, thì giờ cô vẫn không đồng ý với điều đó.

Không hoàn toàn, ở bất kỳ mức nào.

Cố gắng để nghe có vẻ trang nghiêm, cô nói, "Ít nhất xin hãy cho phép em được cảm ơn Mr. Severin vì lòng tốt của ông ấy." Cô khấn cầu liếc nhìn Kathleen ngồi sau lưng Lady Berwick.

"Có lẽ," Kathleen gợi ý kiểu ngoại giao, "Cassandra và Mr. Severin có thể nói chuyện ở góc kia của thư viện trong khi chúng ta vẫn ngồi ở đây?"

Lady Berwick dịu lại với cái gật đầu miễn cưỡng.

Devon khẽ thở dài. "Tôi không phản đối," anh lầm bầm.

Cassandra đứng dậy trên đôi chân yếu ớt và đưa tay vuốt lại những nếp gấp trên vạt váy. Cô đi cùng Tom đến góc bên kia của thư viện, nơi có một dãy cửa sổ cao và nhiều ô có rèm chia một cánh cửa kính mở lối đi vào một bên của ngôi nhà.

Tom kéo cô vào một góc phòng có những tia sáng yếu ớt từ bầu trời màu đá cuội chiếu qua những ô cửa sổ. Những ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào cánh tay cô, ngay trên khuỷu tay, cẩn thận áp vào một lực nhẹ mà cô hầu như không cảm nhận được qua ống tay áo.

"Em ổn chứ?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Nếu anh bắt đầu theo cách khác, có lẽ cô đã có thể duy trì được vẻ bình tĩnh của mình. Nhưng chỉ bằng một câu hỏi đơn giản, cùng với sự quan tâm sâu sắc và vẻ âu yếm dịu dàng trong ánh mắt anh, đã làm cho cảm giác trống rỗng, khó chịu tan biến đi quá nhanh. Cassandra cố gắng để trả lời, nhưng không có âm thanh nào phát ra: Cô chỉ có thể thở ra, nhanh và nông. Và trong phút tiếp theo, cô bật khóc khiến cả hai người và tất cả những người khác trong thư viện bị sốc. Xấu hổ, cô đưa tay che mặt.

Rồi cô cảm thấy anh kéo cô vào trong vòng tay anh. Giọng anh trầm lắng và êm dịu bên tai cô. "Không... không... ổn rồi... bình tĩnh nào. Em yêu dấu. Bé Buttercup tội nghiệp".

Cô ghen ngào nước mắt, và mũi cô chảy nước. "K-khăn tay," cô thở khò khè.

Bằng cách nào đó Tom vẫn giải mã được từ bị nghẹt lại đó. Anh chỉ thả cô ra vừa đủ để với tay vào trong áo khoác, và lấy ra một mảnh vải lạnh

trắng gấp lại thành hình vuông. Cô lấy nó chấm nước mắt và xì mũi. Trước sự nhẹ nhõm của cô, Tom lại kéo cô lại gần. "Tôi có thực sự cần khán giả chứng kiến cảnh này không?" cô nghe thấy anh hỏi giọng câu kính đằng sau đầu. Sau một lúc, anh nói, "Cảm ơn", mặc dù giọng anh nghe có vẻ không biết ơn lắm.

Nhận ra gia đình cô đang rời khỏi thư viện, Cassandra đẩy anh ra.

"Em đang run rẩy," Tom nhẹ nhàng nói. "Em yêu... em đã đi qua địa ngục, phải không?"

"Thật là k-kinh khủng," cô sụt sịt. "Thật nhục nhã. Em sẽ không bao giờ được mời đến một bữa tối hay vũ hội nữa. Em không thể tin được Lord Lambert lại cư xử đáng g-ghe tởm đến vậy và tung ra những lời dối trá về em, và mọi người lại dễ dàng tin lời anh ta như vậy!"

"Anh có nên giết hẳn vì em không?" Tom hỏi, giọng thành thật đến đáng báo động.

"Em không mong anh làm thế," cô nói với giọng sưng nước, và lại xì mũi tiếp. "Thật không hay ho gì khi giết người, ngay cả khi họ xứng đáng, và điều đó cũng không làm em cảm thấy tốt hơn."

"Thế điều gì sẽ khiến em thấy tốt hơn?" Giọng Tom nhẹ nhàng và thích thú, đôi tay anh an ủi khi chúng di chuyển quanh cô.

"Chỉ cần thế này thôi," cô nói với một tiếng thở dài rùng mình. "Chỉ cần anh ôm em như thế này."

"Bao lâu cũng được miễn là em muốn. Anh sẽ làm tất cả vì em. Bất cứ điều gì. Anh ở đây, và anh sẽ chăm sóc em. Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em".

Đôi khi có những lời phụ nữ cần phải nghe, ngay cả khi cô ấy không tin.

"Cảm ơn vì đã đến với em," cô thì thầm.

"Luôn luôn."

Hơi ấm từ môi anh lướt qua khuôn mặt cô, say mê hương vị nước mắt của cô. Mùi quáng cô hơi hé miệng, muốn có thêm áp lực mềm mại, trêu ngươi ấy. Anh chậm rãi đưa nó cho cô, nhẹ nhàng tách môi cô. Thở dài do dự, cô đưa tay vòng qua cổ anh. Nụ hôn của anh định hình, vuốt ve và trêu chọc, chìm sâu hơn vào phản ứng của cô.

Ngón tay cô luôn vào những lọn tóc sạch sẽ, mềm mại như sa tanh của anh, thôi thúc đầu anh cúi xuống trên cô, muốn tăng thêm áp lực, tăng thêm sự gần gũi với anh. Và anh trao nó cho cô, trong một nụ hôn trọn vẹn và đôi khát, khiến cô thấy yếu ớt, một luồng hơi nóng lan tỏa khắp người cô và tụ lại ở các đầu ngón tay và ngón chân. Cảm giác thể cô có thể chết vì nó.

Cả người Tom rung lên vì chấn động. Anh ép môi vào mái đầu rối bù của cô, gấp gáp phả ra những hơi nóng ẩm vào da đầu cô. Cô vặn vẹo, cố gắng quay lại miệng anh, nhưng anh chống lại ham muốn đó và nói. "Anh đã muốn em quá lâu rồi," anh cộc cằn nói. "Không có ai là dành cho anh cả, Cassandra. Kể từ khi - Không, đợi đã. Trước khi anh nói bất cứ điều gì khác - Em không nợ anh cái gì cả, em hiểu chứ? Anh sẽ nắm lấy bất cứ cơ hội nào để vạch trần Lord Ripon là một kẻ lừa đảo dối trá, ngay cả khi không có em tham gia vào. "

"Em vẫn rất biết ơn," Cassandra cố gắng nói.

"Chúa giúp anh, đừng biết ơn anh." Tom thở một hơi khó nhọc. "Anh sẽ giữ lấy em cho đến cuối đời, nếu đó là tất cả những gì em muốn ở anh. Nhưng còn rất nhiều điều anh có thể làm cho em. Anh sẽ trân trọng

em. Tôi sẽ - "Anh dừng lại, cúi sát đến mức làm cô thấy như thể mình đã chết đuối trong màu xanh trong vắt của đại dương nhiệt đới trong mắt anh. "Cưới anh nhé, Cassandra - và chúng ta sẽ bảo tất cả bọn họ cùng cút xuống địa ngục đi."

- Hết chương 15 -

Chương 16

Dịch : Muse

Khi Tom chờ câu trả lời của cô, anh nhẹ nhàng đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt của Cassandra. Ngón tay cái của anh vuốt ve làn da mịn màng đang nhuốm màu hồng sau những giọt nước mắt trên hai má cô. Hàng mi của cô dài và ướt như tia sáng của những vì sao.

"Bảo ai xuống địa ngục cơ?" cô bối rối hỏi.

"Cả thế giới." Tom chợt hiểu rằng sau những lời cầu hôn, khả năng thể hiện của anh đã tốt hơn một chút. "Hãy để anh nhắc lại-" anh bắt đầu, nhưng cô đã quay đi khỏi anh. Anh thầm nguyện rửa.

Cassandra đi đến một tủ sách gần đó và chăm chú nhìn vào một hàng sách bọc da. "Chúng ta đều hiểu được lý do tại sao hôn nhân không phù hợp với chúng ta," cô lo lắng nói.

Tom biết cô đang không trong trạng thái tốt nhất để thảo luận. Không bằng một nửa bình thường. Và với vấn đề đó thì anh cũng không. Nhưng anh khá chắc là chờ đợi sẽ chẳng ích gì cho anh, và cả cho cô.

Bộ não anh ngay lập tức so sánh và lựa chọn một danh sách lập luận. "Anh nghĩ nó sẽ hiệu quả với chúng ta. Hoàn cảnh đã thay đổi rồi".

"Không phải của em," Cassandra phản bác. "Dù có chuyện gì xảy ra, hay ai nói gì đi nữa, hôn nhân không phải lựa chọn duy nhất của em".

"Em đang thảo luận về nó với Ripon mà," Tom nói, khá bức bối.

Quay mặt về với anh, Cassandra xoa trán trong một cử chỉ ngăn ngủi, mệt mỏi. "Em không muốn cãi nhau với anh. Vì chuyện đó như thể cố gắng

đôi mắt với một đầu máy xe lửa đang lao tới vậy. "

Nhận ra cử chỉ của mình quá hiếu chiến, Tom dịu giọng và thả lỏng hai tay. "Nó không phải là một cuộc cãi vã," anh nói hồn nhiên, hợp lý. "Anh chỉ muốn có một cơ hội giống như em đã trao cho Lord Ripon."

Khóe miệng Cassandra cong lên vẻ thích thú miễn cưỡng. "Anh đang cố tỏ ra vô hại như một con cừ non. Nhưng cả hai chúng ta đều biết là anh không phải".

"Có những lúc anh khá giống cừ non đấy". Tom nói. Trước cái nhìn hồ nghi của cô, anh khẳng định thêm, "Và anh đang như thế ngay bây giờ đây. Anh một trăm phần trăm là cừ non đó".

Cassandra lắc đầu. "Em thực sự biết ơn lời đề nghị của anh, nhưng em không có hứng thú với cuộc sống cuồng nhiệt, hối hả ở giữa một thành phố lớn nhất thế giới, với một người chồng không bao giờ có thể yêu em."

"Đó không phải là cái anh đang đề nghị," Tom nhanh chóng nói. "Ít nhất, đó không phải là tất cả những gì anh có thể cung cấp cho em. Ít nhất em nên tìm hiểu thêm về những gì em định từ chối. " Quay lại nhìn những chiếc ghế trống và đồ đạc ở phía bên kia thư viện, anh thốt lên, "Trà. Hãy uống trà nào, trong khi anh đề cập một vài điều khoản để em cân nhắc. "

Cassandra tiếp tục nhìn anh hoài nghi.

"Tất cả những gì em phải làm là lắng nghe thôi," Tom dỗ dành. "Chỉ trong thời gian uống một tách trà. Em có thể làm thế vì anh mà, phải không? Làm ơn?"

"Vâng, được," Cassandra miễn cưỡng nói.

Tom không thay đổi nét mặt, nhưng anh cảm thấy thỏa mãn. Trong các cuộc đàm phán thương lượng, anh luôn cố gắng thuyết phục đối tác nói

đồng ý càng sớm và càng thường xuyên càng tốt. Nó khiến họ nhiều khả năng đồng ý nhượng bộ hơn sau này.

Họ đi đến trường kỷ và chiếc bàn thấp. Trong khi Tom vẫn đứng đó, còn Cassandra lấy một số món từ xe để trà và pha một bình trà mới. Cô ra hiệu về phía chỗ trên ghế trường kỷ mà cô muốn anh ngồi, và anh vâng lời ngay lập tức.

Cassandra ngồi xuống bên cạnh anh và sắp xếp lại váy của cô, và với lấy ấm trà. Với sự khéo léo, quý phái, cô rót trà qua một cái rây bạc nhỏ và dùng thìa bạc khuấy sữa vào các cốc. Khi hoàn tất trình tự đó, cô nâng cốc của mình lên môi và nhìn anh đầy mong đợi qua vành sứ mạ vàng. Ánh nhìn uơn ướn của cô khiến trái tim anh đập loạn. Anh thấy mình bị kích động và khao khát. Cô là tất cả những gì anh từng ham muốn, và mặc dù khó có thể thành công, anh cũng sẽ có một nửa cơ hội có được cô nếu anh chỉ cần tìm được vài từ đúng, và lập luận đúng...

"Em đã từng nói với anh rằng ước mơ của em là giúp đỡ mọi người," anh nói. "Là phu nhân của một trang viên, em sẽ bị giới hạn công việc, chỉ được đan tất và mũ cho người nghèo, và mang giỏ thức ăn cho các gia đình ở địa phương, tất cả những điều tốt và phù hợp nhất. Nhưng là vợ anh, em có thể nuôi sống và giáo dục hàng ngàn người. Mười nghìn người. Em có thể giúp đỡ mọi người trên phạm vi mà em chưa bao giờ dám tưởng tượng. Anh biết em không quan tâm đến tiền của anh, nhưng em chắc chắn có quan tâm đến những gì nó có thể làm. Nếu kết hôn với anh, em có thể không thuộc về vòng tròn lựa chọn của giới thượng lưu, nhưng quyền lực chính trị và sức mạnh tài chính của em sẽ vượt xa họ".

Tom dừng lại, ngẫm đánh giá phản ứng của Cassandra. Cô có vẻ lúng túng hơn là nhiệt tình, cố gắng hình dung cuộc sống mà anh đang mô

tả. "Và em có cả..." anh nói thêm đầy ẩn ý, "... những đôi giày không giới hạn."

Cassandra lơ đãng gật đầu, với lấy một cái bánh, nhưng rồi rút tay lại.

"Em cũng sẽ có sự tự do," Tom tiếp tục. "Nếu em không làm bản khoản về việc đến và đi của anh, anh cũng sẽ không làm phiền em. Hãy viết ra các quy tắc của riêng em. Sắp xếp lịch trình của riêng em. Nuôi dạy con cái theo cách em muốn. Ngôi nhà sẽ là lãnh thổ của em, và nó sẽ vận hành theo bất kì cách nào em lựa chọn". Anh dừng lại để nhìn cô đầy mong đợi.

Không có phản ứng.

"Hơn nữa," Tom nói, "Anh muốn cho em tất cả những lợi ích của tình bạn với không có sự khó khăn của tình yêu. Không thăng trầm, không xáo trộn, không cản trở kỳ vọng. Em sẽ không bao giờ phải lo lắng về việc chồng em sẽ hết yêu em hoặc yêu ai khác. "

"Nhưng em muốn được yêu thương," Cassandra nói, cau mày nhìn xuống.

"Tình yêu là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với những người trong tiểu thuyết," Tom phản đối. "Heathcliff và tất cả những sự say đắm nồng nàn sủi bọt trên miệng anh ta đã làm được điều tốt đẹp gì cho Cathy chứ? Hãy nhìn Sydney Carton xem - nếu anh ta chỉ yêu Lucie ít đi một chút, anh ta sẽ đợi đến khi chồng cô ấy bị chém đầu và kết hôn với cô ấy, và tiếp tục thành công với nghề luật sư. Nhưng không, anh ta đã làm những điều cao thượng, bởi vì tình yêu đã khiến anh ta trở nên ngu ngốc. Và hãy nhìn Jane Eyre, một người phụ nữ nhạy cảm khác đã bị lóa mắt khi giao hợp, và cô ấy đã không tình cờ nhận ra sự hồi hải của một bà điên trên đầu. Sẽ có nhiều kết thúc có hậu hơn trong tác phẩm văn học nếu mọi người ngừng yêu ".

Cassandra há miệng vì kinh ngạc. "Anh đang đọc tiểu thuyết à?"

"Đúng. Vấn đề là, nếu em có thể bỏ qua vấn đề nhỏ về sự bất lực hình thành tình cảm gắn bó với người khác của anh, thì chúng ta sẽ rất hạnh phúc bên nhau."

Cô vẫn tập trung vào những cuốn tiểu thuyết. "Anh đã đọc được bao nhiêu rồi?"

Tom đếm lướt trong đầu. "Mười sáu. Không, mười bảy. "

"Tác giả yêu thích của anh là ai?"

Anh cân nhắc câu hỏi, đan các ngón tay vào nhau và uốn cong vài lần. "Đến giờ thì là Charles Dickens hoặc Jules Verne, mặc dù Gaskell khá hay. Những cốt truyện về hôn nhân của Austen thì tẻ nhạt, Tolstoy quá bận tâm tới sự đau khổ, và không có gì viết bởi người có tên Brontë mang một nét gì giống với cuộc sống thực."

"Ồ, nhưng Jane Eyre và Mr. Rochester," Cassandra thốt lên, như thể cặp đôi này là hình ảnh thu nhỏ của sự lãng mạn.

"Rochester là một thằng khốn vô lý," Tom thẳng thắn nói. "Anh ta có thể chỉ đơn giản nói với Jane sự thật và đưa vợ mình vào một phòng khám Thụy Sĩ tử tế."

Môi Cassandra giật giật. "Phiên bản cốt truyện của anh có thể là hợp lý hơn, nhưng nó gần như không thú vị bằng. Anh đã đọc thử bất kỳ tiểu thuyết gia người Mỹ nào chưa? "

"Họ viết sách à?" Tom hỏi, và hài lòng khi Cassandra cười khúc khích. Nhận thấy giờ anh đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của cô, anh chậm rãi hỏi: "Tại sao việc đọc tiểu thuyết của anh lại làm em thích thú thế?"

"Em không biết nữa. Em cho rằng nó khiến anh có vẻ giống con người hơn một chút. Với tất cả những gì anh nói về kinh doanh và hợp đồng, thật

khó để -"

"Hợp đồng," anh thốt lên với một cái búng tay.

Cassandra, người đang với lấy một chiếc bánh trà lần nữa, giật nảy người và rút tay lại. Cô thắc mắc liếc nhìn anh.

"Chúng ta sẽ thương lượng một bản hợp đồng, em và anh," Tom nói. "Những điều khoản của các kỳ vọng trong hôn nhân của cả hai bên sẽ được sử dụng để tham khảo và được bổ sung hay sửa đổi khi chúng ta tiến hành."

"Ý anh là... một tài liệu thật do luật sư soạn thảo...?"

"Không, không có điều khoản nào có hiệu lực pháp luật. Nó sẽ chỉ được sử dụng cho mục đích riêng. Hầu hết những gì chúng ta viết ra sẽ rất cá nhân đối với bất kỳ ai khác." Bây giờ anh có sự hoàn toàn chú ý của cô. "Nó cho cả hai chúng ta một ý tưởng tốt hơn về tương lai sẽ như thế nào," anh tiếp tục. "Nó có thể giúp giảm bớt một số lo lắng của em. Chúng ta sẽ cùng nhau bắt đầu thiết kế cuộc sống của mình trước cả khi nó bắt đầu."

"Thiết kế à," cô lặp lại với một tiếng cười nhạt, và nhìn anh như thể anh là một kẻ mất trí. "Như thể thiết kế một tòa nhà hay một cỗ máy à?"

"Chính xác. Sự sắp xếp đơn nhất của riêng chúng ta. "

"Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu một trong hai không duy trì hợp đồng?"

"Chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau. Đó là một phần của hôn nhân". Thấy cô lại nhìn trộm chiếc bánh trà, Tom nhắc chiếc đĩa lên và đặt trước mặt cô. "Đây, em muốn một chiếc à?"

"Cảm ơn, nhưng không. Ừm, em muốn một chiếc, nhưng em không thể."

"Tại sao không?"

"Em đang cố gắng giảm bớt."

"Giảm cái gì?"

Cassandra đỏ mặt và hơi khó chịu, như thể anh đang cố ý chậm hiểu. "Cân nặng của em."

Tom đưa mắt nhìn lướt toàn bộ cơ thể đẹp đẽ và những đường cong trắng lợt của cô. Bối rối, anh lắc đầu. "Tại sao chứ?"

Cassandra thêm phần sầu thảm khi cô thừa nhận, "Em đã tăng thêm gần sáu cân kể từ đám cưới của Pandora."

"Và tại sao nó lại là vấn đề vậy?" Tom hỏi, ngày càng bối rối hơn. "Từng inch trên người em đều tuyệt đẹp."

"Không phải với tất cả mọi người," cô nhăn nhó nói. "Em quá to so với tỷ lệ cân đối khá nhiều. Và anh biết mọi người tám chuyện như thế nào về một người kém hoàn hảo mà."

"Tại sao em không thử chỉ trích nó nhỉ?"

"Chỉ có anh dễ dàng nói câu đó thôi, vì anh gầy."

"Cassandra," anh mỉa mai nói, "Anh có đôi mắt hai màu khác nhau. Anh biết tất cả những điều mọi người nói về một người kém hoàn hảo".

"Điều đó khác. Không ai nghĩ màu mắt là biểu hiện của việc thiếu tự giác".

"Cơ thể của em không phải vật trang trí được thiết kế cho niềm vui của người khác. Nó thuộc về một mình em. Em lộng lẫy như chính bản thân

em. Dù em có giảm hay tăng cân, em vẫn sẽ rất lộng lẫy. Hãy ăn một chiếc bánh nếu em muốn."

Cassandra trông hoàn toàn không tin tưởng điều đó chút nào. "Anh đang nói là kể cả em có tăng thêm những sáu, hay thậm chí là gần mười hai cân, thì trên tất cả anh vẫn thấy em khêu gợi à?"

"Lạy chúa, đúng thế," anh nói không hề do dự. "Dù em có kích cỡ như thế nào, anh đảm bảo đều có vị trí cho mọi đường cong."

Cô nhìn anh chăm chăm, như thể anh đang nói một thứ tiếng nước ngoài nào đó và cô đang cố gắng để phiên dịch nó.

"Và bây giờ," Tom mạnh mẽ tiếp tục, "về bản hợp đồng -"

Anh bị bất ngờ khi Cassandra quăng mình vào anh với một lực vừa đủ để làm anh mất thăng bằng và thụt lùi vào góc trường kỷ. Khuôn miệng mềm mại của cô dán chặt vào anh, cơ thể cô cũng ép vào anh. Nó làm anh chờ ra đến mức tay anh vẫn lơ lửng giữa không trung trong một, hai, ba giây, trước khi anh vòng tay ôm lấy cô. Lúng túng, anh định hình miệng mình vào cô, và cảm nhận được cái búng mềm mại của chiếc lưỡi bé nhỏ của cô chạm vào của anh, liêu lĩnh lướt qua hàm răng, chạm vào má trong của anh. Anh thấy cứng lên ngay lập tức, cảm thấy bản thân như chết dần với nhu cầu ngẫu nhiên, vuốt ve, siết chặt, hôn, và cảm nhận cô mọi nơi. Cô điều chỉnh cơ thể vào khoảng trống giữa hai đùi anh với một cái lắc nhỏ theo bản năng, và anh không thể kìm chế tiếng rên rỉ khi anh tự động bị một làn sóng khoái cảm vây lấy.

Cảm ơn Chúa vì họ đã nằm xuống: Anh không thể đứng được nữa. Một vàng sáng trắng nóng rực đang tràn ngập háng anh, lan ra quần áo trong những vòng tròn cảm giác: Sẽ là một phép màu nếu anh không tự làm mình xấu mặt khi việc này kết thúc. Vật lộn để tìm cách kiểm soát, anh

nhấc chân phải lên ghề trường kỷ và chống chân trái xuống sàn để giữ thăng bằng. Anh lướt cả hai bàn tay lên cơ thể cô, cảm nhận đường cong thon ngon của cô qua những lớp vải bóng và nhung sột soạt.

Bộ ngực trồi lên đầy đặn màu ngà của cô đang căng lên trên đường viền cổ áo. Cẩn thận anh trượt lòng bàn tay lên để siết chặt lấy vòm khung xương sườn của cô, và anh ôm lấy cô cao hơn vài inch trên ngực mình. Anh áp môi mình vào làn da mỏng manh trơn mượt như thủy tinh, mềm mại và ấm áp. Miệng anh lả lướt qua đường cong lộng lẫy của vú cô đến khi anh chạm đến khe ngực cô. Nhẹ nhàng, anh chôn đầu lưỡi của mình đi sâu vào bóng tối sâu thẳm, và thưởng thức cái rùng mình phản xạ chạy dọc cơ thể cô.

Luồn hai ngón tay vào vạt áo cô, anh tháo một bên vai xuống. Da thịt cô dần lộ ra từng chút một, đầu vú hồng hồng tuyệt đẹp như đang hé nở trong bầu không khí mát mẻ. Cô thật thanh nhã, thật ngọt ngào. Tất cả những khao khát mà anh từng có chẳng là gì so với điều này, nhu cầu được gặm nhấm từng đường cong của cô theo từng hơi thở. Anh đặt miệng mình lên trên cô, ngậm lấy phần đỉnh non mềm trong đôi môi, để cô cảm nhận được sự góc cạnh của răng anh, sự mềm mịn như nhung của lưỡi anh. Ngay sau đó anh tìm thấy một nhịp điệu của riêng mình, kéo dẫn và vỗ về cô. Anh không thể ngăn mình không nhấp nhô khung xương chậu của mình lên trên cao trong những cú thúc dâm đặng và tinh tế, cọ xát chiều dài sung phòng của mũi giáo hăm hở trước sức nặng ngọt ngào của cô. Cô quá khiêu gợi và quá tuyệt vời để anh có thể giữ mình nằm yên hoàn toàn.

Tuy nhiên, ngay sau đó, anh cảm thấy mình đã đến gần bờ vực bùng nổ và buộc phải dừng lại. Anh nhả ngực cô ra với một tiếng gầm gừ bức bối, thở hắt hắt.

Cassandra thút thít phản đối. "Không, làm ơn... Tom... em cảm thấy..."

"Tuyệt vọng?" anh hỏi. "Phát sốt? Hay co thắt ở bên trong? "

Cô gật đầu và dữ dội chịu đựng, và tựa trán vào vai anh.

Tom quay đầu và áp môi vào thái dương cô. Cô có mùi như một bông hoa bị ép nghiền và muối và bột talc ẩm. Mắt kiểm soát và bị khuấy động, anh hít một hơi sâu mùi hương của cô. "Có hai cách để làm nó tốt hơn," anh thì thầm. "Một là chờ đợi."

Trong một giây, anh nghe thấy giọng nói bị bóp nghẹt của cô. "Còn cách khác là gì?"

Bất chấp sự đau đớn của khao khát và ham muốn dồi dào, anh nở một nụ cười yếu ớt. Anh đỡ cô hạ thấp xuống ghế trường kỷ cho đến khi cô nằm đối mặt với anh, với cánh tay anh vẫn đặt bên dưới cổ cô. Ngâm lấy miệng cô, anh nhẹ nhàng thăm dò bằng lưỡi mình, vuốt ve và mơn trớn nơi sâu thẳm dịu dàng của cô. Anh với tay xuống dưới vạt áo nhung dày của cô và nhấc nó lên, cho đến khi anh tìm thấy đường cong bờ hông gợi cảm được bao phủ bởi lớp vải mỏng manh.

Cassandra dứt khỏi nụ hôn với một hơi thở gấp gáp.

Tom vẫn tiếp tục đi xuống, bàn tay còn lại ôm lấy hông cô. Anh nhìn vào gương mặt đỏ bừng của cô, đánh giá tâm trạng của cô, hơi thở gấp gáp hưng phấn của cô. Chúa ơi, anh khó có thể nhớ được một người phụ nữ nào lại từng có vẻ ngây thơ vô tội đến vậy.

"Anh sẽ không làm tổn thương em đâu," anh nói.

"Vâng, em... chỉ lo lắng..."

Tom nghiêng người về phía cô, môi anh lướt qua gò má cô và lướt nhẹ trên khuôn mặt cô. "Cassandra," anh thì thầm, "mọi thứ anh có, mọi thứ anh là, đều để phục vụ em. Tất cả những gì em phải làm là cho anh biết em muốn gì".

Lúc này cô dần chuyển màu đỏ tươi đậm hơn, nếu có thể như thế. "Em muốn anh chạm vào em," cô bắt bản thân rụt rè nói.

Anh cẩn thận vuốt nhẹ phần vải lạnh mịn trên qua hông cô bằng những vòng tròn chậm rãi trong lòng bàn tay. Phần mông của cô đầy đặn và săn chắc, và ngon lành như một trái đào tươi. Anh muốn cắn cô ở chỗ đó, nhẹ nhàng ấn răng anh vào bề mặt êm ái ấy. Bàn tay lang thang của anh lướt tới đằng trước cô, nơi mép áo nịt ngực cứng rắn đang thắt vào bụng cô. Tìm kiếm xuống thấp hơn, anh tìm thấy đường may nối của đũng chiếc quần lót của cô, và nhẹ nhàng chạm vào phần viền quần trang trí bằng ren. Các đốt ngón tay của anh trượt xuống bên dưới lớp vải lạnh mịn đó, và tình cờ sượt qua một vài lọn tóc mềm mại. Cô hơi giật mình với cái chạm của anh. Anh dùng những đốt ngón tay nhẹ nhàng lướt dọc mỗi bên của nếp nhăn mềm mại ấy, cho đến khi anh nghe thấy một tiếng rên nhẹ. Cảm thấy được khuyến khích, anh luồn tay vào sâu hơn trong lớp vải quần, vuốt sâu hơn vào bộ phận nữ tính xinh đẹp của cô. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong những nếp gấp phức tạp mềm mại, vuốt ve qua lại giữa hai mép môi, tìm thấy làn hơi nóng hổi... mong manh dịu dàng... trơn mượt ẩm ướt.

Anh không thể tin là cô lại để anh chạm vào mình quá thân mật như vậy. Anh nhẹ nhàng chơi đùa với cô, nhạy cảm với từng cái co giật và nhịp đập của da thịt dễ bị tổn thương. Nắm lấy những cánh hoa mềm mại bên trong, anh dịu dàng kéo giật lần lượt chúng. Run rẩy, Cassandra quay mặt vào vai anh, ép hai đầu gối vào nhau.

"Không, hãy mở ra cho anh," Tom thúc giục, rúc vào lỗ nhỏ bên dưới tai cô.

Do dự, cô tách hai đùi ra, để anh trêu chọc và tìm kiếm cho đến khi anh tìm thấy hơi nóng tan chảy ở cửa lối vào của cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve nó, và cô cắn môi vì ngạc nhiên khi nhận ra mình đang ướt như thế nào. Dịu dàng, anh đưa đầu ngón tay ẩm ướt lên trên, xoay quanh phần nụ khuất nửa của âm vật cô, đánh thức những cảm giác nhưng không bao giờ chạm vào nơi cô muốn nhất.

Cassandra nhắm mắt lại. Một sợi tóc vàng lỏng ra và xòa trên má cô, rung động theo từng hơi thở thơm ngon khó chịu. Tom khơi gợi khoái cảm cho cô chậm chậm, không ngơi nghỉ, vuốt dọc xuống khe nứt ngọt ngào và xoa nắn khi anh quay ngược lại. Anh tập trung vào những phản ứng của cô, tha thiết cái cách cô thở hổn hển và quằn quại và đẩy mình áp vào anh. Cúi xuống, anh hút một đầu ngực của cô vào miệng và tinh vi nhấm nháp. Hồng cô bắt đầu đưa đẩy bất lực, nâng lên và nâng lên cao hơn. Rất nhẹ nhàng, anh ấn đầu ngón tay giữa vào lối vào cơ thể cô. Các múi cơ của màng trinh co chặt chống lại anh, nhưng anh kiên nhẫn chờ đợi, đầu ngón tay luôn lách đi vào sâu hơn khi có dấu hiệu nhượng bộ đầu tiên. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng đi vào trong khe rãnh mềm mượt. Sâu hơn ... đến đốt ngón tay ... và sâu hơn. Da thịt cô kéo anh vào sâu hơn, tham lam hút lấy như để chào đón sự xâm nhập.

Miệng anh đi đến bầu ngực còn lại của cô, dùng răng và lưỡi anh hôn lên phần núm vú đã sưng phồng. Anh tìm kiếm bên trong cô, nhẹ nhàng chọc ghẹo, tìm kiếm những nơi khiến cô quằn quại. Cô áp đôi môi hơi hé mở của mình lên cổ anh, thở hổn hển và hôn cuồng nhiệt lên làn da anh.

Từ từ anh rút ngón tay ra, chạm vào phần nụ nóng bỏng và ướt át trên cơ thể cô, vuốt ve viên ngọc trai nhỏ bằng những vòng xoay tròn đều đặn,

mềm mại. Trong vài giây, cô thở hỗn hển và quặn quai khi đến gần cực đỉnh. Miệng anh tìm thấy miệng cô, nuốt vào tiếng rên rỉ của cô, bú liếm âm thanh khoái cảm của cô như thể anh đang rút mật từ tổ.

Một tiếng ồn đột ngột phá tan màn sương của dục vọng - một tiếng gõ kiên quyết lên cánh cửa - tiếp theo đó là núm tay nắm cửa xoay chuyển.

Cassandra sợ hãi kêu lên và cứng đờ trong vòng tay anh. Với một tiếng gầm gừ man rợ, Tom kéo cô vào bên dưới anh, che đi bộ ngực trần trụi của cô.

"Đừng có... mở... cánh cửa... đó ra," Tom cầu kinh hét lên với kẻ đột nhập.

- Hết chương 16 -

Chương 17

Dịch : Muse

Cánh cửa mở ra vừa đủ để Devon nói vọng vào. "Tất cả chúng tôi đều đang đợi trong phòng khách mà không làm gì cả. Anh đã có đủ thời gian để nói chuyện rồi."

Bất chấp vẻ hoảng sợ mù mờ của Cassandra, Tom vẫn để tay giữa đùi cô, mơn trớn và trêu chọc cô hết lần này đến lần khác. Cao trào của cô đã bắt đầu, và chết tiệt anh đi nếu anh để nó bị hủy hoại. "Trenear," anh nói với vẻ bình tĩnh chết người, "Giờ thì tôi có rất ít bạn bè. Và tôi rất ghét phải giết anh. Nhưng nếu anh không để chúng tôi - "

"Lady Berwick đang chuẩn bị giết tôi nếu tôi không đưa Cassandra quay lại phòng khách," Devon nghẹn giọng báo cho anh biết. "Nếu tôi được chọn thì tôi thà chấp nhận cơ hội của mình với anh hơn. Ngoài ra, hãy nhớ rằng bất kể điều gì hai người có thể đang cố gắng quyết định, đều sẽ không thể xảy ra trừ khi tôi đồng ý. Điều mà rất khó xảy ra, với những gì tôi biết về anh sau mười năm quen biết."

Tom gần như không thể trả lời rõ ràng bạn mình với Cassandra đang nằm run lên bên dưới anh. Cô bị sốc và cong người, vùi mặt vào áo khoác của anh để giữ im lặng. Anh luồn ngón tay vào bên trong cô, tận hưởng cảm giác kẹp chặt mạnh mẽ của các múi cơ xung quanh anh. Anh thấy ngày càng nóng bỏng khi nghĩ đến việc được tham gia cùng cô và cảm thấy da thịt cô đang co rút và siết chặt vào anh -

"Chúng tôi vẫn chưa quyết định cái gì cả," anh nói với Devon. "Tôi có thể yêu cầu sự đồng ý của anh sau này, nhưng ngay bây giờ, điều tôi muốn

là sự vắng mặt của anh thôi, anh bạn."

"Thế còn Cassandra muốn gì?" Devon hỏi.

Tom định trả lời thay cho cô ấy, nhưng Cassandra giật mình quay lại, cắn chặt môi sau một cái rùng mình, và nói với giọng bình tĩnh đáng kinh ngạc. "Anh họ Devon, nếu anh có thể cho phép chúng em thêm năm phút...?"

Một khoảng lặng ngắn trôi qua. "Tốt thôi," Devon nói. Canh cửa đóng lại hoàn toàn.

Cassandra úp mặt vào ngực Tom, không nén được những tiếng thở hổn hển. Những ngón tay đầy kinh nghiệm của anh xoa dịu những cơn co giật và run rẩy, ngón tay cái của anh đảo qua chiếc nú nhỏ, ngón giữa anh vẫn vuốt ve sâu bên trong cô. Cuối cùng anh cũng rút ngón tay ra và nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc thô mềm mượt.

"Anh xin lỗi, Buttercup" anh thì thầm, ôm lấy cơ thể đang run rẩy trước mặt anh của cô. "Em xứng đáng có thời gian và sự riêng tư, và cần nhắc. Chứ không phải bị mơn trớn trong thư viện lúc dùng trà."

Cassandra làm anh ngạc nhiên với một nụ cười khúc khích không đúng mực. "Em đã yêu cầu nó mà," cô nhắc nhở anh. Trước sự hài lòng của anh, cô vẫn bình tĩnh và rạng rỡ, những dấu hiệu căng thẳng biến mất trên khuôn mặt cô. Cô hít một hơi sâu và từ từ thở ra. "Ôi chào," cô nói yếu ớt.

Tom không thể ngăn mình trộm một nụ hôn từ cô một lần nữa. "Em là thứ ngọt ngào nhất anh từng ôm trong tay," anh thì thầm. "Anh muốn trở thành người làm hài lòng em. Người mà em sẽ tìm đến mỗi đêm." Anh rúc và cắn nhẹ vào bề mặt mượt mà của đôi môi cô. "Anh muốn lấp đầy những chỗ trống trong em... cho em bất cứ thứ gì em cần. Cassandra xinh đẹp của anh... nói cho anh biết anh phải làm gì để được ở bên em. Anh sẽ chiều

theo tất cả điều kiện của em. Anh chưa bao giờ nói điều đó với bất kỳ ai trong đời mình. Anh - "Anh dừng lại, đau đớn nhận ra sự không thỏa đáng trong những lời đó. Không gì có thể truyền tải được sự khao khát của anh đối với cô lớn nhường nào, và bao xa mà anh sẵn sàng đi để đến được đó.

Cassandra ngồi dậy, chậm chạp và uể oải, như thể cô đang ở dưới nước. Anh tiếc nuối nhìn cô chỉnh trang lại vạt áo, che đi bộ ngực tuyệt vời đó. Cô nghiêng mặt, nét mặt xa cách, như thể cô đang trầm tư.

"Anh họ Devon từng nói đàm phán với anh là một cơn ác mộng," cô nhận xét sau một khoảng dài im lặng. "Anh ấy nói anh ấy đã bị ngạc nhiên vì nó không kết thúc bằng một án mạng."

Với một tia hy vọng, Tom nhận ra cô đang cầu xin được trấn an.

"Nó sẽ không giống thế trong trường hợp của chúng ta vậy," anh trả lời ngay lập tức. "Em và anh sẽ có một cuộc thương lượng thiện chí."

Cô cau mày. "Anh sẽ không cố đánh lừa em? Anh sẽ không cố gian lận vào hợp đồng chứ¹⁰?"

Tom chợt nhận ra nét mặt nghi ngờ của cô rất giống với Bazzle khi nó hỏi Tom về việc giao cầu.

"Không gian lận," anh nói ngay lập tức. "Không trò bịp." Khi cô có vẻ không tin, anh thốt lên, "Chúa ơi, phụ nữ, làm sao anh có thể lừa dối vợ mình và sống hạnh phúc với kết quả đó chứ. Chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau."

"Đó là một phần của hôn nhân," Cassandra lơ đãng nói, lặp lại câu của anh trước đó vài phút. Cô nhìn về phía anh, khuôn mặt cô trở nên hồng hào và rạng rỡ như thể cô đã quyết định. "Vậy thì, vâng, được thôi."

Tim anh như ngừng đập. "Được cái gì?"

"Em chấp nhận lời cầu hôn của anh, tùy thuộc vào cuộc đàm phán của chúng ta, và tùy thuộc vào sự chấp thuận của gia đình em."

Cảm giác chiến thắng xen lẫn sợ hãi hòa vào nhau như một làn sóng bao trùm lấy Tom. Trong khoảnh khắc đó, tất cả những gì anh có thể làm chỉ là nhìn chăm chăm vào cô. Bất chấp những gì anh ấy ham muốn và hy vọng và nghĩ rằng có thể xảy ra, thì những lời đó gây bất ngờ sau cùng. Anh đã sợ phải tin rằng cô thực sự có ý đó. Anh muốn nó được viết ra, được khắc lên một cái gì đó, để sau này anh có thể tự trấn an rằng cô đã thực sự nói điều đó. Cô đã nói vâng. Tại sao cô lại nói vâng?

"Có phải là do những đôi giày không?" anh hỏi.

Điều đó làm cô phá ra cười. "Phần đó thì không đau," cô nói. "Nhưng đó là ý tưởng để đáp ứng các điều kiện của em. Và em rất muốn giúp đỡ mọi người bằng nhiều cách". Cô dừng lại, trở nên nghiêm túc hơn. "Chuyện này sẽ không dễ dàng. Cuộc sống chung của chúng ta sẽ là một bước nhảy thẳng vào những điều em chưa từng biết, và em chưa bao giờ thấy thoải mái với sự mới mẻ. Em lẽ ra nên chọn một người đàn ông kém hơn anh nhiều để không cảm thấy sợ hãi. Anh sẽ phải kiên nhẫn với em, vì em có ý định sẽ sống với anh."

Tom gật đầu, tâm trí anh đã đánh giá xong những trở ngại tiềm ẩn. Không gì được phép ngăn điều này xảy ra. Anh phải ở bên cô. "Khi em nói rằng việc đính hôn của chúng ta phải được gia đình em chấp thuận," anh đánh bạo nói, "Anh hy vọng em không mong đợi sẽ có sự đồng thuận."

"Em mong thế. Nhưng nó không phải là một yêu cầu. "

"Tốt," anh nói. "Bởi vì ngay cả khi anh có cố gắng nói chuyện với Trenear, thì tranh luận với West sẽ giống như đầu thương với cối xay gió."

Cô cảnh giác nhìn anh. "Một trong những cuốn anh đã đọc là 'Đôn Ki Hô Tê' à?"

"Rất tiếc là, đúng thế."

"Và anh không thích nó à?"

Tom mĩa mai nhìn cô. "Câu chuyện về tên trung niên mất trí cố ý phá hoại một tài sản riêng à? Khó đấy. Mặc dù anh đồng ý với quan điểm của Cervantes rằng tinh thần hiệp sĩ không khác gì hơn một sự điên rồ".

"Đó hoàn toàn không phải là những gì ông ấy nói." Cassandra phì cười nhìn anh. "Em bắt đầu thấy nghi ngờ là anh đã bỏ qua điểm cốt yếu của mọi cuốn tiểu thuyết anh đã từng đọc."

"Hầu hết chúng đều quá vô nghĩa. Giống như câu chuyện về tên trộm bánh mì người Pháp đã vi phạm lệnh ân xá của ông ta - "

"Những Người Khốn Khổ?"

"Đúng. Victor Hugo đã phải mất đến một trăm bốn mươi trang để nói câu, 'Đừng bao giờ để con gái của bạn kết hôn với một sinh viên luật cấp tiến người Pháp.' Điều mà tất cả mọi người đều đã biết rồi. "

Cô nhướn mày. "Đó là bài học mà anh rút ra từ cuốn tiểu thuyết à?"

"Không, tất nhiên là không," anh nói, ngay khi thấy nét mặt của cô. "Bài học của Những Người Khốn Khổ là..." Tom kín đáo dừng lại trước khi nói ra phỏng đoán tốt nhất của mình. "... 'Chúng ta thường sai lầm khi tha thứ cho kẻ thù.'"

"Cái đó thậm chí còn không gần đúng luôn." Sự thích thú lập lòe khoe miệng cô. "Có vẻ như em đã có việc để làm rồi."

"Đúng đó," Tom nói, được khuyến khích bởi nhận xét đó. "Mang anh theo đi. Tác động lên anh vì những điều tốt hơn. Nó sẽ là một dịch vụ cho công cộng".

"Suyt, im nào" Cassandra cầu xin, chạm lên môi anh bằng những ngón tay của cô, "trước khi em đổi ý."

"Em không thể đâu," Tom nói, biết rằng anh đang nghiêm túc hơn cô mong đợi. Nhưng ý tưởng đó giống như một cái tảng băng xói vào tim anh. "Đó là, ừm, đừng. Làm ơn. Bởi vì anh..." Anh không thể tránh nhìn vào mắt cô. Đôi mắt xanh thăm thẳm tối đen như màn đêm không mây của cô, dường như đang nhìn sâu được vào bên trong anh, nhẹ nhàng và lấy ra sự thật. "... cần em," cuối cùng anh lẩm bẩm.

Cảm giác ngượng ngùng khiến mặt anh đau nhói như thể bị bỏng. Anh không thể tin được những gì mình vừa nói, những từ nghe thật yếu đuối và tầm thường.

Nhưng điều kỳ lạ là... Cassandra dường như không nghĩ anh kém cỏi hơn vì điều đó. Thực ra, lúc này cô đang nhìn anh với niềm tin vững chắc hơn, khẽ gật đầu, như thể lời thừa nhận đáng xấu hổ của anh vừa gắn thêm vào giao kèo.

Đây không phải lần đầu tiên Tom thấy rằng phụ nữ không phải là dễ hiểu. Không phải là do họ thiếu hợp lý. Ngược lại. Tính hợp lý của họ còn ở một mức cao hơn, quá phức tạp và quá cao cấp để có thể lập luận một phép chứng minh hoàn chỉnh. Phụ nữ ẩn định những giá trị bí ẩn cho những chi tiết mà một người đàn ông sẽ bỏ qua, và họ có thể vẽ ra những kết luận xuyên suốt về những bí mật sâu kín nhất của anh ta. Tom ngờ rằng Cassandra, sau một vài cuộc gặp gỡ của họ, còn hiểu rõ về anh hơn cả những người bạn của anh trong hơn một thập kỷ qua. Rắc rối là anh không ngờ rằng cô lại hiểu về anh ngay cả khi anh không hề hay biết.

"Hãy để em nói chuyện với gia đình mình trước," Cassandra nói, đưa tay ra chỉnh lại cổ áo và cà vạt của anh, vuốt ve phần ve áo khoác. "Em sẽ gửi thư cho anh vào ngày mai, hoặc có thể là ngày kia, và sau đó anh có thể trình bày lý do của mình cho họ."

"Anh không thể xa em lâu như vậy được," Tom nói, vẻ bức bối. "Và chết tiệt anh đi nếu anh để em tự xử lý chuyện này."

"Anh không tin tưởng em à?"

"Không phải vậy! Chỉ là để em một mình chèo chống mà không có anh làm anh trông giống một thằng hèn".

"Tom," cô khàn nói, "tình yêu của anh với sự đương đầu chiến đấu chưa bao giờ là một bí mật cả. Không ai dám buộc tội anh là kẻ hèn nhát hết. Tuy nhiên, không có điều gì anh nói sẽ thúc đẩy tiến triển thành công với gia đình Ravenel cho đến khi em thuyết phục được họ rằng đây là điều em mong muốn."

"Vậy à?" Tom hỏi trước khi anh có thể suy nghĩ kỹ hơn, và thậm chí nguyên rửa bản thân. Từng không quan tâm đến điều gì, bây giờ anh lại đang nài xin, như một con chó, để có được mảnh nhỏ của sự yên tâm. Anh không thể tin được sức mạnh của cô đối với anh. Đây là điều đã làm anh sợ hãi ngay từ đầu.

Cassandra, người luôn cảnh giác với mọi sự thay đổi của anh, đã vươn tới anh mà không hề do dự. Nắm chặt lấy phần ve áo khoác mà cô vừa mới vuốt phẳng lại, cô kéo anh lại gần và hôn anh, dịu dàng vỗ về niềm lo âu xù xì của anh. Anh hôn cô thật sâu, lấy đi hết mức anh có thể, trong khi sự đáp lại nồng nhiệt ngọt ngào của cô tạo ra một luồng cảm xúc mới mẻ trong anh. Cơ thể anh cứng rần lên, phổi anh cử động với một áp lực mạnh mẽ và không đều. Sự tự chủ mà anh luôn tự hào đã sụp đổ thành đống vụn vỡ âm

ỉ. Anh cảm thấy quá nhiều, tất cả trong cùng một lúc - đó là tất cả các màu sắc đang trộn lẫn vào nhau. Đó là sự điên rồ.

Cuối cùng khi đôi môi của họ tách ra, hơi thở của họ vẫn hòa quyện mãi mãi, Cassandra nhìn thẳng vào mắt anh và nói chắc chắn, "Em muốn anh. Em sẽ không đổi ý đâu. Nếu chúng ta tin tưởng nhau, Tom... thì chuyện đó phải bắt đầu ngay từ bây giờ."

- Hết chương 17 -

Chương 18

Dịch : Muse

"Tất cả những gì bọn anh có thể cho em là những lời khuyên," Devon nói với Cassandra vào ngày hôm sau. "Quyết định cuối cùng là ở em."

"Vì Chúa," West cúi kính nói, "đừng nói thế với cô ấy."

Devon chế nhạo liếc nhìn em trai. " Thế đấy không phải là quyết định của Cassandra à?"

"Không khi mà cô ấy rõ ràng là không trong tình trạng tỉnh táo để làm thế. Anh có để cô ấy nhảy múa ở rìa sân ga khi cô ấy say rượu không? "

"Em không uống rượu," Cassandra phản đối. "Em cũng không bao giờ ngó ngán đến mức nhảy múa ở rìa một sân ga."

"Anh không nói câu đó theo nghĩa đen," West vặn lại.

"Nó vẫn là một ví dụ sai lầm. Anh đang ám chỉ là em không biết mình đang làm gì, trong khi em tỉnh cờ lại hiểu rõ hoàn cảnh của chính mình hơn anh nhiều".

"Anh không nhất thiết phải đồng ý -" West bắt đầu, nhưng im lặng ngay khi Phoebe thúc nhẹ cùi chỏ vào xương sườn anh.

Cả năm người họ - gồm Devon, Kathleen, West, Phoebe, và Cassandra - đang đi dạo qua Hyde Park, cảm thấy nhu cầu muốn được thoát khỏi sự hạn chế của Ravenel House. Với một chủ đề thảo luận đầy sức biến động như vậy, thì thư viện đôi lớn của căn nhà dường như có áp suất cao như một cái ấm đun nước ở nhiệt độ sôi.

Sau khi nhận được một bức điện từ Devon ngày hôm trước, West và Phoebe đã đón chuyến tàu đầu tiên xuất phát từ Essex vào sáng nay. Không ai thấy ngạc nhiên khi West cực kì nóng nảy và khao khát muốn trả thù Ripon và con trai ông ta vì đã dám vu khống một Ravenel.

Những người còn lại trong gia đình sẽ đến muộn hơn để ăn tối, nhưng bây giờ chỉ cần xử lý West và Devon là đủ, cả hai đều phản đối quyết liệt ý muốn kết hôn của cô với Tom Severin. Kathleen ít nhất có vẻ khá cởi mở, trong khi Phoebe đang duy trì chính sách thái độ trung lập chặt chẽ.

"Thế những người khác nói gì?" West hỏi, với tâm thế của một đại tướng đang đánh giá sức mạnh của đội quân. "Anh hy vọng là không ai ủng hộ ý tưởng ngu xuẩn này."

"Mr. Winterborne và Lord St. Vincent từ chối đưa ra ý kiến," Cassandra trả lời. "Helen nói cô ấy ủng hộ bất cứ thứ gì em mong muốn. Pandora thì thích Mr. Severin và cho rằng đó là một ý tưởng tuyệt vời - "

"Tất nhiên là cô ấy thích rồi," West lẩm bẩm.

"—Và Lady Berwick nói rằng đó là một thảm họa, và bà ấy sẽ không tham gia vào bất kỳ phần nào trong đó."

West nhún nhó. "Đây là lần đầu tiên chiếc rìu chiến già ấy và tôi đều đồng ý về một quan điểm."

Cả nhóm đi lang thang ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên rộng lớn của Hyde Park. Vào mùa xuân và mùa hè, công viên đầy ắp những cỗ xe ngựa, người cưỡi ngựa và người bộ hành, nhưng trong cái giá lạnh của mùa đông, thì công viên gần như vắng vẻ. Những luống hoa đã ngủ đông, những cành cây thì trơ trụi, và những bãi cỏ đã bị giẫm nát sau những cuộc giễu hành đã được quay lại sự bình yên để chờ được phục hồi. Một đàn quạ âm ỉ giữa

một lùm cây sồi cổ thụ, tái hiện một cách hoàn hảo tâm trạng của các Ravenel lúc này đến nỗi Cassandra cảm thấy thích thú mặc dù cô không muốn thế.

"Hãy tạm gác lại chủ đề về Tom Severin một chút nào," West nói với Cassandra. "Phoebe và tôi đã có một kế hoạch."

"Đó là kế hoạch của West," Phoebe sửa lại.

"Mọi người nhớ cô ấy có một đứa em trai tên là Raphael chứ," West tiếp tục. "Cậu ấy cao ráo, chưa kết hôn, và có hàm răng đẹp. Thật hoàn hảo".

"Cậu ấy không hề hoàn hảo chút nào," Phoebe nói. "Và làm thế nào anh biết được cậu ấy cao ráo và có hàm răng đẹp thế?"

"Cha mẹ của em rõ ràng là không có khả năng sản sinh ra một đứa con kém cỏi được. Chúng ta sẽ giới thiệu cậu ấy với Cassandra, cậu ấy sẽ muốn cưới con bé ngay lập tức, và mọi người đều sẽ hạnh phúc."

"Thế còn Tom thì sao?" Cassandra hỏi.

"Anh ta sẽ hạnh phúc ngay khi anh ta tìm ra một phụ nữ nào đó để hủy hoại cuộc đời cô ta."

Cô trách móc nhìn anh. "Em đã nghĩ rằng anh thích anh ấy cơ đấy."

"Anh có chứ, chắc chắn rồi. Anh ta chiếm một vị trí cao trong danh sách những thứ anh không tôn trọng bản thân mình như là sự ưa thích, nằm ngay giữa đồng thức ăn đường phố và những bài hát rượu chè tục tĩu".

Cassandra nhận thấy thói quen của West - cũng như Devon và Winterborne - là luôn luôn nói ra những nhận xét châm biếm chế nhạo về Tom Severin, cách những người bạn lâu năm thường làm. Nhưng bây giờ nó khá là day dứt theo cách mà nó chưa từng có trước đây. "Sau tất cả

những gì Mr. Severin đã làm cho gia đình chúng ta," cô nói khẽ, "anh ấy đáng được tôn trọng hơn thế."

Mọi người lặng ngắt, chỉ ngạc nhiên trở mắt chăm chăm nhìn cô. Từ trước tới nay, Cassandra chưa bao giờ dám thốt ra một lời trách móc West như thế.

West cân nhắc đến điểm đó và dịu giọng. "Em nói đúng," anh nói với một tông giọng khác. "Xin em tha thứ vì anh đã trở thành một thằng khốn xấu tính. Nhưng anh hiểu cả hai người đủ rõ để chắc chắn rằng hai người không thuộc về nhau".

Cassandra không chớp mắt nhìn anh. "Có thể Mr. Severin và anh biết về nhau theo cách khác với cách mà em biết về một trong hai chúng em?"

"Đúng trọng tâm rồi đây¹¹. Có khi nào em nghĩ rằng có thể em hiểu anh ta ít hơn nhiều so với thực tế không?"

"Đúng thế," Cassandra miễn cưỡng đáp.

Khuôn mặt West dịu lại. "Hãy nghe anh, Cassandra: Nếu em dành đủ thời gian lượn quanh Severin, em sẽ yêu anh ta thôi. Đó là bản năng của em. Dù em biết đó là một ý tưởng tồi trong bất cứ hoàn cảnh nào, nhưng cuối cùng em vẫn sẽ làm nó, như cách anh từng hát trong bồn tắm thôi."

Phoebe ngạc nhiên nhìn chồng. "Đó là khi nào thế?"

"Khi anh còn sống một mình. Nhưng anh bị buộc phải dừng lại sau khi anh chuyển đến sống ở Eversby Priory, khi Kathleen nói với anh là anh khiến những người hầu sợ hãi".

"Nghe nó không giống con người chút nào," Kathleen nói. "Tất cả chúng tôi đều nghĩ rằng ai đó đang biểu diễn một câu thần chú."

Thích thú với phát hiện đó, Phoebe cười toe toét và ôm lấy tay West.

West chuyển sự chú ý trở lại Cassandra. "Em gái yêu quý, không ai trong bọn anh có thể chịu đựng được cảnh phải nhìn thấy em trong cuộc hôn nhân từ một phía. Đừng mong đợi Severin sẽ thay đổi. Em không thể yêu một người để người ta yêu lại em. "

"Em hiểu," Cassandra nói. "Nhưng ngay cả khi Tom không bao giờ có thể đáp lại tình cảm của em, thì anh ấy cũng có những phẩm chất để bù đắp cho điều đó."

"Những phẩm chất nào thế?" Devon hỏi, rõ ràng là hoang mang. "Anh luôn nghĩ là mình hiểu rõ em, em gái, nhưng điều này... em và Severin... nó không có ý nghĩa gì đối với anh cả."

Khi Cassandra cân nhắc lời lẽ để giải thích, cô nghe Phoebe chỉ ra với vẻ thích thú, "Nó không phải là không thể xảy ra, phải không nào? Mr. Severin là một người đàn ông rất hấp dẫn ".

Cả hai anh em nhà Ravenel đều ngơ ngác nhìn cô.

"Ồ, đúng thế," Kathleen đồng ý. "Không đề cập đến vẻ quyến rũ nữa."

West đảo mắt và nhìn Devon cam chịu. "Anh ta luôn luôn có nó," anh nói thẳng. "Đó là điều phụ nữ thích thú mà."

"Điều gì cơ?" Devon hỏi.

"Sự bí mật, bí ẩn mà em luôn mong ai đó sẽ giải thích để chúng ta cũng có thể giả vờ có nó."

Họ đến gần một cây sồi to lớn đang rủ xuống, các cành cây óng ánh như bạc rủ xuống mặt đất tạo thành một bộ khung hình chiếc ô đang xòe tán. Vào mùa hè, những tán lá sẫm màu dày dặn của nó đã biến cái cây thành một hang động sống, và khiến một số người gọi nó là "cây lộn

ngược". Vào thời điểm này trong năm, chỉ có vài chiếc lá nâu nhạt vẫn còn bám vào cành, rung rinh và kêu răng rắc trong làn gió lạnh buốt.

Cassandra chậm rãi đi lang thang giữa những cành và nhánh cây nhỏ dài và mảnh như sợi chỉ khi cô cố giải thích. "Em luôn thấy Tom rất hấp dẫn," cô nói, và thấy biết ơn vì cái lạnh của không khí tháng Mười Hai đang phủ vào đôi má nóng bừng của cô. "Bất chấp tính cách lập dị của anh ấy, hay thậm chí có lẽ là vì chúng. Trước đây em không thể tưởng tượng mình sẽ là vợ của một người đàn ông như vậy, nhưng hôm qua anh ấy đã đưa ra được một số lý lẽ khá thuyết phục. Và lúc mà anh ấy đề nghị có một hợp đồng, em đã biết chắc chắn rằng em muốn kết hôn với anh ấy".

"Có hợp đồng trời đánh thánh vật à?" Từ đó ngay lập tức khiến Devon nổi giận. "Severin không có quyền đề cập đến bất kì bản hợp đồng mà không có một ai ở đó để bảo vệ lợi ích tài chính của em -"

"Không phải loại hợp đồng đó," Cassandra nhanh chóng đáp lời. Cô tiếp tục giải thích đề nghị của Tom về việc cùng nhau viết ra một thỏa thuận, về những thứ họ quý trọng và thấy cần thiết, những thỏa hiệp mà họ sẵn sàng thực hiện, và những giới hạn được đặt ra.

"Nhưng nó không hề có tính chất hợp pháp." Devon nói

"Em nghĩ," Kathleen đánh bạo nói, "vấn đề là điều đó cho thấy suy nghĩ và cảm xúc của Cassandra là điều quan trọng đối với Mr. Severin."

"Có nghĩa là anh ta muốn lắng nghe cô ấy," Phoebe nói thêm, "và cân nhắc ý kiến của cô ấy."

"Thằng khốn ranh ma," West lẩm bẩm, mặc dù khóe miệng anh hơi giật vì sự thích thú thẩm nã.

Cassandra dừng lại để ôm lấy một cành sồi bàn tay đeo găng của mình. Cô nở một nụ cười tự lự khi nhìn vào gia đình mình. "Anh ấy không giống bất kỳ ai khác mà em từng gặp. Trí tuệ quá tài năng của anh ấy sẽ không cho phép anh ấy có nhận xét về bất cứ thứ gì, ngay cả vợ anh ấy theo cách thông thường được. Anh ấy nhìn thấy nhiều khả năng ở em hơn những gì em có thể tự tưởng tượng. Em phải thừa nhận, em rất ngạc nhiên vì mức độ thích thú của em với nó."

"Severin nói với em là anh ta chỉ có năm cảm xúc đúng không?" West mỉm cười hỏi.

"Anh ấy đã nói thế với em. Nhưng gần đây anh ấy buộc phải bỏ sung một số cái, điều mà em thấy rất đáng khích lệ".

Devon đến gần Cassandra, nhìn cô quan tâm theo cách của một người anh trai. Anh cúi xuống để hôn lên má cô, và thở dài. "Từ kinh nghiệm của bản thân, anh có thể nói điều này với căn cứ đáng tin: Không có cách nào để trở nên thân thiết với Tom Severin tốt hơn cách đàm phán một hợp đồng với anh ta. Nếu em vẫn đàm phán với anh ta vào lúc cuối cùng... thì anh sẽ tham gia cùng em." Ở ngoài tầm nhìn của mình, anh thấy West đang bắt đầu phản đối và nói thêm chắc chắn, "Em có lời hứa của anh."

"Thưa ngài, cái này vừa được một giao tới bởi một người hầu có mặc chế phục."

Barnaby đi đến bàn của Tom Severin với một lá thư được niêm phong cẩn thận trên tay, và có vẻ như là vô cùng tò mò về nội dung của nó. Mặc dù không phải là chưa từng có những lá thư đến văn phòng theo cách như vậy trước đây - Severin có giao dịch kinh doanh với mọi người từ mọi tầng lớp xã hội - chỉ hơi bất thường hơn vì địa chỉ được viết bởi nét chữ phụ

nữ. Hơn nữa... lá thư còn thoang thoảng mùi thơm. Mùi hương thơm ngát gọi cho Barnaby nhớ đến một cánh đồng ngập tràn những bông hoa baby trắng, mỏng manh và cảm dỗ đến nỗi anh phải kín đáo cúi đầu hít một chút trước khi đưa nó cho Severin.

Severin có vẻ bị thu hút khi nhìn thấy bức thư. Barnaby có thể thề rằng anh thấy tay ông chủ của mình hơi run lên khi anh ta đưa tay ra nắm lấy nó. Có điều gì đó đã thay đổi ở Severin. Nó bắt đầu với thương vụ với tờ London Chronicle ngày hôm qua, khi Severin bốc đồng quyết định mua tờ báo đó. Anh đã thực hiện thương vụ đó với quyết tâm điên cuồng, bỏ qua các biên bản và các thủ tục kinh doanh thông thường, và sẵn lòng các luật sư, kế toán và chủ ngân hàng để hoàn thành nó ngay lập tức. Và rồi sáng nay, Severin đã mất tập trung và cúi kính đến khó tin, liên tục kiểm tra đồng hồ bỏ túi, cứ mỗi vài phút lại nhảy lên đứng ở một trong những khung cửa sổ và thần thờ nhìn xuống con đường.

Giờ thì khi đã ngồi vào bàn làm việc, Severin phá con dấu bằng sáp và lưỡng lự khó hiểu trước khi mở lá thư ra. Anh lướt mắt đọc nhanh những dòng thư. Một tay anh đưa lên chậm rãi xoa nắn hàm dưới khi anh đọc lại một lần nữa.

Mái đầu đen cúi xuống, như khi Severin đã vượt qua vì bệnh tật... hay cảm xúc, những điều không giống Severin... và Barnaby hoàn toàn bị hoảng sợ. Chúa ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Bức thư chứa tin tức khủng khiếp gì thế? Nhưng rồi Barnaby nhận ra với sự sững sốt rằng Severin đang cúi xuống áp môi mình vào miếng giấy da thơm tho.

"Barnaby," giọng nói không ổn định của người chủ. "Hủy bỏ hết lịch trình những ngày còn lại trong tuần của tôi đi."

"Cả tuần ư? Bắt đầu vào ngày mai à?"

"Bắt đầu ngay bây giờ. Tôi phải chuẩn bị một số thứ. "

Không thể ngăn mình lại, Barnaby ngập ngừng hỏi, "Chuyện gì đã xảy ra à, thưa ngài?"

Severin cười toe toét, một màu hồng dần lan ra trên làn da trắng bạch của anh. Đôi mắt anh sáng lên rực rỡ với màu xanh lá cây đậm. Sự phấn khích tột độ cực đoan như vậy không phải là bình thường đối với người đàn ông này, và nó khiến Barnaby thấy lo lắng. "Không có gì phải lo lắng đâu. Tôi chỉ bận rộn với vài cuộc đàm phán thôi."

"Còn nhiều việc phải làm với tờ Chronicle à?"

Severin lắc đầu. "Một vụ kinh doanh hoàn toàn khác." Một tiếng cười ngắn và đầy kinh ngạc thoát ra từ môi anh. "Sự hợp nhất của một đời người."

- Hết chương 18 -

Chương 19

Dịch : Muse

Vào lúc 8 giờ sáng, Tom đi đến Ravenel House, mặc một bộ quần áo tối màu gọn gàng và một chiếc cà vạt thắt đơn giản. Khi anh bước vào phòng ăn sáng và cúi chào, anh rõ ràng là thấy rất hài lòng với tất cả mọi thứ, đến nỗi ngay cả West cũng miễn cưỡng cảm thấy thích thú.

"Tôi đã mong anh sẽ có thái độ kiêu một con mèo vừa nuốt chửng một con chim hoàng yến," West nói, đứng lên để bắt tay Tom, "nhưng giờ anh lại trông giống một con mèo vừa nuốt trọn một con mèo khác hơn".

Theo lời mời của Kathleen, Tom đi đến tủ búp phê và tự rót một ly cà phê từ chiếc bình hãm bằng bạc. Anh ngồi xuống chiếc ghế trống giữa Cassandra và Phoebe. "Chào buổi sáng," anh thì thầm.

Cassandra khó có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Cô cảm thấy xấu hổ và choáng váng một cách lộ bịch, và xấu hổ khi nhớ về sự thân mật giữa họ... những nụ hôn mãi mê và ám ảnh... những ngón tay thăm dò đầy tội lỗi của anh...

"Chào buổi sáng," cô đáp, và nhanh chóng uống một ngụm trà. Cô lơ đãng nhận thấy những cuộc trò chuyện đang diễn ra xung quanh mình, một vài nhận xét hài hước, và một câu hỏi thăm dò từ Phoebe về nơi anh và Cassandra sẽ ở sau đám cưới.

"Lời hứa hôn vẫn còn chưa chính thức," Tom nghiêm túc trả lời. "Và sẽ không cho đến khi Cassandra thấy hài lòng với kết quả của cuộc đàm phán của chúng tôi."

"Nhưng giả sử anh đạt được một thỏa thuận thì...?" Phoebe nhấn mạnh.

"Bây giờ," Tom nói, vẫn nhìn Cassandra, "Anh đang sống ở Quảng trường Hyde Park. Chúng ta có thể đến sống trong căn nhà đó nếu em thích. Nhưng kể cả em muốn chuyển sang một căn khác thì vẫn rất dễ dàng."

Cassandra chớp mắt vì bối rối. "Anh có nhiều hơn một ngôi nhà à?"

"Bốn căn," Tom trả lời bằng một giọng kiêu thực-tê-là-thế. Nhìn thấy vẻ mặt của cô, lúc này anh dường như mới nhận ra cô thấy điều đó khá kỳ quặc, và anh tiếp tục giọng thận trọng hơn, "Anh cũng có một vài lô khu dân cư chưa phát triển ở Kensington và ở Hammersmith, gần đây anh mới mua một điền trang ở Edmonton. Nhưng sẽ không thực tế nếu sống xa văn phòng của anh. Vì vậy... anh nghĩ anh có thể biến cái đó trở thành một thị trấn. "

"Anh sẽ bắt đầu một thị trấn á?" Kathleen ngờ ngác hỏi.

"Vì tình yêu của Chúa," West nói, "đừng đặt tên nó theo tên con bé nhé."

Một cảm giác bồn khoăn khó chịu mơ hồ len lỏi trong tâm trí Cassandra. "Tại sao anh có rất nhiều ngôi nhà như thế?" cô hỏi Tom.

"Đôi khi khi một tài sản có quyền sở hữu vô thời hạn được tung ra thị trường với một mức giá phù hợp, anh sẽ mua nó như một khoản đầu tư."

"VẬY, tuyến đường sắt London Ironstone không phải là nguồn thu nhập duy nhất của anh," Cassandra nói, cố gắng để hiểu thông tin đó. "Anh cũng giao dịch kinh doanh bất động sản."

"Có, và anh có một số công trình đầu cơ ở nhiều nơi."

"Anh có bao nhiêu doanh nghiệp vậy?" cô ấy hỏi.

Nhận ra những ánh nhìn quan tâm chăm chú đang tập trung vào mình, Tom khó chịu hỏi, "Không phải chúng ta nên kìm nén ham muốn thảo luận điều này ở bàn ăn sáng sao?"

"Anh không bao giờ tuân theo các quy tắc mà," Cassandra nhắc nhở anh.

Anh rõ ràng là khá miễn cưỡng. Tuy nhiên, ít nhất Tom đã thành thật trả lời. "Anh có một tập đoàn gồm những công ty khác và London Ironstone. Vận tải hàng hóa, sản xuất thép và bê tông, các nhà máy sản xuất máy bơm thủy lực, máy nạo vét và máy đào đất, một công ty thiết kế và kỹ thuật, kiểu đó. Khi anh xây dựng một tuyến đường sắt mới, anh không cần phải thuê các nhà thầu ngoài, anh tự làm hết. Anh cũng có các công ty dịch vụ bảo trì, truyền thông và tín hiệu, và thiết bị an toàn - "Anh dừng lại khi thấy cô tái mặt. "Có chuyện gì sao?"

"Em chợt nhận ra," Cassandra nói với giọng bị nghẹt lại, "anh không chỉ có một tuyến đường sắt, anh có cả một đế chế."

"Anh không nghĩ về nó như thế," Tom hơi cau mày nói.

"Bất kể dùng từ gì... thì anh cũng phải gần như giàu bằng Mr. Winterborne."

Tom đột nhiên dành hết sự chú ý cho việc phết bơ lên lát bánh mì nướng.

Độc được sự im lặng của anh, Cassandra bứt rứt hỏi, "Anh có giàu hơn Mr. Winterborne không?"

"Có rất nhiều cách khác nhau để tính toán sự giàu có," Tom lảng tránh nói, tay với lấy hũ mứt.

Sợ hãi, cô nói. "Ôi, Chúa ơi, giàu hơn bao nhiêu?"

"Tại sao anh phải so sánh với Winterborne chứ?" Tom trả lời. "Anh ta làm tốt việc kinh doanh của mình, và anh cũng vậy. Hãy để nó như thế đi."

Devon cũng trả lời Cassandra bằng một giọng thực-tế-là-thế, "Thực ra không thực sự có thể so sánh độ giàu có của hai người họ được đâu. Mặc dù Winterborne là một thế lực thống trị trong thương mại, thì hoạt động kinh doanh của Severin có sức ảnh hưởng đến mọi thứ: vận tải, thương mại, sản xuất, thông tin và phát triển đô thị. Anh ta không chỉ thay đổi cách thức kinh doanh, mà còn cả cách và nơi sinh sống của người dân". Devon nhìn Tom suy đoán khi anh tiếp tục. "Tôi đoán, tài sản của Severin nhiều bằng một nửa của Winterborne, và chẳng bao lâu nữa sẽ xấp xỉ gấp đôi."

Tom liếc xéo anh, nhưng không phủ nhận điều đó.

"Em hiểu," Cassandra uể oải nói, nghĩ ngợi về cuộc sống êm ả, ấm cúng của cô ở vùng nông thôn, với những chú chó, những khu vườn và những chiều đi dạo thanh thản.

"Em sẽ không phải bị đè nặng vì công việc kinh doanh của anh," Tom nói với cô, nhíu mày. "Tất cả những thứ đó sẽ được giữ tách biệt với cuộc sống gia đình của anh."

"Câu hỏi đặt ra là," Devon nói khẽ, "sẽ có cuộc sống gia đình chứ? Anh chỉ là một người đàn ông, Tom, và làm công việc của ít nhất mười người - và anh sẽ yêu cầu được làm nhiều hơn theo thời gian. "

"Đó là chuyện riêng của tôi."

West lên tiếng, không cố gắng che giấu sự lo ngại của mình. "Tôi nói điều đó để vợ tương lai của anh thấy lo lắng."

Tom nheo mắt. "Bất cứ điều gì vợ tôi cần hay mong muốn ở tôi," anh nói với sự kiêu ngạo lạnh lùng, "cô ấy đều sẽ có nó. Tôi có thể sắp xếp lịch trình của mình theo bất cứ cách nào tôi muốn. Tôi có thể làm việc ít hay nhiều tùy thích, đi bất cứ đâu tôi muốn, ở lại hoặc rời đi phù hợp với thời gian của tôi. Không ai sở hữu tôi hay thời gian của tôi hết. Đó mới là điểm chính."

Thông thường, Devon hoặc West sẽ đáp lại câu gì đó chế nhạo, nhưng lần này cả hai đều im lặng. Có điều gì đó trên khuôn mặt Tom cho thấy rằng anh đã đến ngưỡng chịu đựng rồi. Lần đầu tiên, Cassandra có một ý niệm mơ hồ về việc anh đã phải xuất hiện như thế nào trước những người khác: một người được tôn trọng và thậm chí là được sợ hãi. Một người đàn ông sở hữu sức mạnh rộng lớn và uy quyền bao la, và hoàn toàn thoải mái khi sử dụng nó. Đây là một mặt tính cách mà anh hiếm khi, nếu có từng bao giờ, thể hiện với nhà Ravenel. Anh luôn sẵn sàng chịu đựng một vài cú đâm mạnh và trêu chọc từ bạn bè mình với thái độ thiện chí... nhưng anh không cần phải làm vậy.

Thực ra, có rất ít lần Tom Severin phải chịu đựng.

Anh gần như không thể xoay sở được, Cassandra lo lắng nghĩ. Họ có thể đang cố gắng khai thác ra một cơn bão. Nhưng anh đã thú nhận rằng anh cần cô, điều mà cực kỳ khó khăn đối với anh. Đó không phải là sự đảm bảo cho bất cứ điều gì... nhưng đó không phải là một khởi đầu tồi tệ.

Khi kết thúc bữa ăn sáng, Kathleen đi cùng Cassandra và Tom đến thư viện, người hầu đã chuẩn bị bình nước và ly tách trên chiếc bàn dài, cùng với một chồng giấy da, bút và một lọ mực.

"Rung chuông gọi người hầu nếu em cần gì nhé." Kathleen nói. "Chị sẽ để cửa khép hờ thôi nhé, và chị nghĩ ai đó có thể sẽ đến kiểm tra em bây giờ hoặc lát nữa. Nhưng người đó sẽ không phải là chị đâu. "

"Cảm ơn chị," Cassandra đáp, mỉm cười triu mến sau người phụ nữ đã luôn là một sự hiện diện kiên định và yêu thương trong cuộc đời mình.

Khi họ đã ở một mình, cô quay sang Tom. Trước khi cô có thể nói gì, anh đã vòng tay ôm lấy cô, kéo cô dựa vào anh và hôn cô nồng nàn. Cô bất lực đáp lại anh, nâng cánh tay vòng qua cổ anh, áp chặt mình vào cơ thể rắn chắc của anh. Anh tạo ra một âm thanh như thèm khát và thay đổi góc độ để khiến nụ hôn sâu hơn, thân mật hơn.

Tom dứt khỏi nụ hôn khá vội vàng, đôi mắt anh trở nên sáng đến lấp lánh, khuôn miệng anh như đang nghiền ngẫm. "Em sẽ không lấy phải một nửa người chồng đâu," anh sống sượng nói. "Hoàn toàn ngược lại. Em sẽ có nhiều của anh hơn là em mong muốn."

"Gia đình em -" cô bắt đầu biện giải.

"Ừ. Anh biết mối lo ngại của họ." Bàn tay anh vuốt ve lưng cô, bàn tay đưa lên xuống theo chiều dài của xương sống. "Công việc rất quan trọng đối với anh," anh nói. "Anh cần những sự thử thách, nếu không anh sẽ phát điên lên vì buồn chán. Nhưng nó không phải là tất cả. Ngay sau khi đạt được những mục tiêu, thì anh thấy không còn thử thách nào cả. Tất cả bắt đầu có vẻ giống hệt nhau. Không có gì là thú vị hay được thỏa mãn trong nhiều năm qua. Tuy nhiên, với em, mọi thứ đều mới mẻ. Tất cả những gì anh muốn là được ở bên em".

"Ngay cả thế," Cassandra nói, "sẽ luôn có những giọng nói kêu gọi sự chú ý của anh."

Anh lùi lại để nhìn cô. "Anh sẽ nghe thấy giọng em đầu tiên. Luôn luôn là thế."

Cô cười nhẹ. "Có lẽ chúng ta nên ghi điều đó vào hợp đồng."

Nghiêm túc tiếp thu nhận xét đó, Tom với tay vào trong túi áo khoác và lấy ra một cây bút chì. Anh cúi xuống chiếc bàn, viết gì đó lên tờ giấy da trước mặt họ và xong chỉ trong vài phút.

Khi anh quay lại với cô, Cassandra nhón chân lên để hôn anh. Anh nhận lấy phần thưởng của mình ngay lập tức, khít khao miệng mình với cô và thưởng thức hương vị nồng nàn, dai dẳng của cô. Cô thấy choáng váng, và cô hoan nghênh sự khám phá của lưỡi anh. Anh nhắm nháp và thiêu đốt cô, với một nụ hôn táo bạo và mạnh mẽ hơn bất kỳ nụ hôn nào trước đây của anh. Nó làm đầu gối cô yếu ớt và cả cơ thể như mềm nhũn. Cả cơ thể cô nghiêng về anh và ngay lập tức cô bị chôn chặt lại trong vòng tay khấn trương giục giã của anh. Ham muốn cuốn lấy cô trong những tua dây leo nóng bỏng khiến họ chìm đắm trong những nơi sâu kín và riêng tư. Cô phát ra tiếng rên rỉ phản đối khi miệng anh rời khỏi miệng cô.

"Tốt hơn hết là chúng ta nên bắt đầu đàm phán," anh dứt khoát nói. "Vấn đề đầu tiên là em sẽ muốn dành bao nhiêu thời gian cho anh."

"Tất cả," Cassandra nói, và đòi hỏi đôi môi anh một lần nữa.

Tom cười khúc khích. "Anh sẽ. Anh... ồ, em thật ngọt ngào... không, anh... Chúa ơi. Em phải dừng lại đi. Thật đó." Anh áp chặt miệng mình vào tóc cô để tránh những nụ hôn của cô. "Không thì em sắp bị cưỡng dâm trong thư viện mất."

"Không phải điều đó đã xảy ra rồi à?" cô hỏi, và cảm nhận được nụ cười của anh.

"Không," anh thì thầm, "em vẫn còn là một trinh nữ. Mặc dù là đã có kinh nghiệm nhiều hơn một chút so với hai ngày trước." Anh áp miệng lại gần tai cô. "Em có thích những gì anh làm không?"

Cô gật đầu, mặt đỏ bừng đến mức cô có thể cảm thấy đôi má đang rung lên. "Em muốn nhiều hơn nữa."

"Anh cũng muốn cho em nhiều hơn nữa. Sớm nhất có thể." Tom thả cô ra với một tiếng thở dài. Anh để cô ngồi xuống, và thay vì ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện của chiếc bàn, anh ngồi ngay bên cạnh cô. Nhấc chiếc bút chì kim lên, anh dùng ngón tay cái ấn xuống phần đầu của nó, tạo ra một tiếng 'cách' khi nhả một ít than chì bên trong ra. "Anh sẽ ghi lại các mục thỏa thuận khi chúng ta tiếp tục, và bạn có thể viết bản thảo cuối cùng bằng mực."

Cassandra quan sát khi anh ghi vài chú giải trên trang giấy bằng những chữ in nhỏ và gọn gàng. "Cách viết thật thú vị."

"Phông chữ phác thảo đây," anh nói. "Các kỹ sư và người phác thảo được dạy để viết kiểu này, để các bản vẽ kỹ thuật và thông số kỹ thuật dễ đọc hơn."

"Ai đã cho anh đến các lớp kỹ thuật vậy?"

"Ông chủ của công ty tàu điện của anh, Mr. Chambers Paxton."

"Đó là điều ông ấy nên làm."

"Động cơ của ông không phải là lòng vị tha," Tom khô khan nói. "Các kỹ năng của anh là để thiết kế và chế tạo các động cơ cho ông. Nhưng ông là một người tốt ". Anh dừng lại, nhìn xa xăm. "Ông đã thay đổi cuộc đời anh."

"Anh gặp ông ta vào lúc nào?"

"Khi anh 12 tuổi, đang làm nghề 'cậu bé trên tàu'. Mỗi tuần, Mr. Paxton đều đi chuyên tàu tốc hành 825 từ London đến Manchester và đi về. Ông đề

ngộ thuê anh làm việc riêng cho mình, và đưa anh đến sống với ông và gia đình ông. Gia đình đó có năm cô con gái, không có con trai".

Cassandra cẩn thận lắng nghe, cảm nhận được vô số các chi tiết quan trọng nằm đâu đó giữa những câu nói đơn giản đó. "Anh đã sống với họ trong bao lâu?"

"Bảy năm."

"Mr.Paxton hẳn là giống một người cha đối với anh. "

Tom gạt đầu, nghiên cứu cơ chế của chiếc bút chì kim. Cạch. Anh thu lại phần ngọn bút chì vào trong.

"Anh sẽ mời ông ấy đến dự đám cưới chứ?" Cassandra hỏi.

Đôi mắt tối tăm của anh chiếu vào cô. "Ông ấy đã qua đời cách đây hai năm rồi. Bệnh về thận, như anh được nghe vậy. "

"Anh đã nghe..." Cassandra lặp lại, khá bối rối.

Cạch. Cạch. "Bọn anh không giữ liên lạc," Tom thản nhiên nói. "Anh đã không còn được chào đón ở gia đình Paxton nữa."

"Nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra," cô nhẹ nhàng mời.

"Không phải bây giờ. Lúc khác đi."

Có gì đó trong thái độ dễ chịu của anh làm Cassandra cảm thấy nín lặng. Bị đẩy ra xa. Khi anh xếp gọn lại tập giấy viết, anh trông cô đọc đến mức cô bất giác vươn tay đặt lên vai anh.

Tom cứng người trước sự đụng chạm bất ngờ đó. Cassandra định rút tay lại, nhưng anh đã nhanh chóng bắt lấy. Anh kéo ngón tay cô lên môi và hôn chúng.

Cô nhận ra rằng anh đang cố gắng hết sức để chia sẻ quá khứ của mình với cô, tiết lộ những riêng tư và bí mật của anh... nhưng điều đó sẽ mất một chút thời gian. Anh không quen để bản thân dễ bị tổn thương trước bất kỳ ai, vì bất cứ lý do gì.

Không lâu trước đây, cô đã xem một vở hài kịch ở nhà hát Drury Lane, kể về một nhân vật đã lắp lên cánh cửa ngôi nhà của mình bằng nhiều loại khóa, chốt và bu lông lỗ bích khắp từ trên xuống dưới. Bất cứ khi nào có một nhân vật mới bước vào cảnh đó, thì đều cần một quá trình mất công tìm kiếm các chìa khóa và cần cù mở chốt toàn bộ hàng khóa đó. Kết quả là sự thất vọng của tất cả các nhân vật đã khiến khán giả cười ngặt nghẽo.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu trái tim Tom không hoàn toàn bị đóng băng? Sẽ ra sao nếu nó chỉ được canh giữ... được bảo vệ quá mức đến nỗi mức nó đã trở thành một nhà tù?

Nếu vậy, sẽ cần thời gian và kiên nhẫn để giúp anh tìm ra lối thoát. Và tìm ra tình yêu.

Đúng. Cô sẽ để bản thân mình yêu anh... không phải như một người tử vì đạo, mà là một người lạc quan.

- Hết chương 19 -

Chương 20

Dịch : Muse

Đàm phán

10:00 SÁNG

"Lúc này, mọi thứ dễ dàng hơn nhiều so với em mong đợi," Cassandra nói, đưa tay sắp xếp ngăn nắp lại một chồng giấy theo tiêu đề, phần và tiêu mục của chúng. "Em bắt đầu nghĩ anh gần như quá quắt trên bàn thương lượng như anh họ Devon đã từng miêu tả."

"Không, anh đã từng thôi," Tom rầu rĩ nói. "Nếu anh phải làm việc đó, anh sẽ xử lý tình hình theo cách hoàn toàn khác."

"Anh sẽ ư? Tại sao?"

Tom nhìn xuống tờ giấy trước mặt, dùng bút chì nguệch ngoạc lên lề trang giấy. Cassandra nhận thấy anh có thói quen vẽ các hình thù và viết nguệch ngoạc khi nghiền ngẫm một cái gì đó: bánh răng, bánh xe, mũi tên, đường ray xe lửa, sơ đồ bé xíu của các đồ cơ khí mà không có mục đích rõ ràng. "Anh luôn muốn cạnh tranh," anh thừa nhận. "Anh quá tập trung vào chiến thắng để quan tâm đến các thiệt hại phụ. Nó không xảy ra với anh khi anh xem nó là một trò chơi, Trenear đang chiến đấu cho các gia đình tá điền của anh ta. "

"Không có thiệt hại nào xảy ra cả." Cassandra nói. "Anh đã không thành công trong việc giành quyền khai thác khoáng sản."

"Không phải vì không đủ cố gắng." Chiếc bút chì kim vẽ hai đường thẳng song song móc với vài dấu chéo, vẽ thành hình đường ray xe lửa. "Anh thấy biết ơn vì Trenear đã chọn không chống lại anh. Anh ấy

khiến anh nhận ra được rằng có nhiều điều quan trọng hơn là chiến thắng - đó là bài học anh cần phải học."

Chồng cầm lên một bàn tay, tay còn lại Cassandra với ra chỉ vào một trong những nét vẽ nhỏ ở lề giấy. "Anh làm thế để làm gì?" cô hỏi.

Tom nhìn theo tầm mắt của cô đến trang giấy. Nụ cười bối rối làm anh giống như một cậu bé, và nó làm cô nhói lên thích thú. "Xin lỗi. Nó giúp anh suy nghĩ."

"Đừng xin lỗi mà. Em thích những thói quen của anh. "

"Em sẽ không thích tất cả chúng đâu," anh cảnh báo. "Tin anh đi."

11:00 SÁNG

"Anh không thể chịu đựng sự lộn xộn," Tom nói. "Đó là bao gồm những bức màn cửa dài đầy dính bụi, và những bức tượng nhỏ bằng sứ, và những miếng vải lót bàn có mấy cái lỗ nho nhỏ -"

"Khăn lót á?"

"Đúng, chúng đấy. Và tĩa tua rua trên nó. Anh ghét tua rua ".

Cassandra chớp mắt khi anh viết, 7D: Không có khăn lót hay tua rua.

"Chờ đã," cô nói. "Không có bất kì cái tua rua nào á? Thậm chí không trên cây chụp đèn? Hay trên gối à? "

"Đặc biệt là không phải trên mấy chiếc gối."

Cassandra khoanh hai tay lên bàn và cho anh một cái liếc bực tức nhưng vẫn dịu dàng. "Có tai nạn liên quan đến mấy cái tua rua à? Tại sao anh lại ghét nó thế?"

"Bởi vì nó xấu xí và không ổn định. Nó lung lẳng như chân đám sâu bướm ấy".

Cô nhúu mày. "Em hoàn toàn có quyền được đeo tua rua lên viên mũ hoặc quần áo của em. Nó tình cờ là thời trang của năm nay đó."

"Chúng ta có thể không có nó trên đồ ngủ và áo choàng không? Anh không muốn nó chạm vào anh." Đối mặt với sự bế tắc khó hiểu của cô, Tom hơi bẽn lèn nhìn xuống tờ giấy. "Một số thói quen anh không thể khắc phục."

11:30 SÁNG

"Nhưng tất cả mọi người đều thích chó," Cassandra phản đối.

"Anh không ghét chó. Anh chỉ không muốn có một con trong nhà anh."

"Nhà chúng ta chứ." Cô chống khuỷu tay lên bàn và xoa bóp hai bên thái dương. "Em luôn luôn nuôi chó. Pandora và em không thể sống sót qua thời thơ ấu mà không có Napoleon và Josephine. Nếu sự sạch sẽ là điều làm anh lo lắng, thì em đảm bảo rằng con chó sẽ được tắm rửa thường xuyên, và các vụ rủi ro sẽ được xử lý ngay lập tức. "

Điều đó làm anh nhăn mặt. "Anh không muốn có mấy vụ tai nạn ngay từ đầu. Bên cạnh đó, em sẽ có quá nhiều thứ khiến em bận rộn - em sẽ không có thời gian cho một con thú cưng."

"Em cần một con chó."

Tom giữ cây bút chì giữa hai ngón tay, xoay tròn để đầu bút chạm vào bàn. "Hãy xem xét vấn đề này một cách hợp lý - em không thực sự cần một con chó. Em không phải là một người chần chừ hay bắt chuột. Chó gia đình không phục vụ cho bất kì mục đích có ích nào".

"Chúng mang đồ cho em," Cassandra chỉ ra.

"Em có cả một đoàn người hầu lấy bất cứ thứ gì em muốn."

"Em muốn có một bạn đồng hành cùng em đi dạo và ngồi vào lòng khi em cung nựng."

"Em có anh để làm chuyện đó."

Cassandra chỉ tay vào bản hợp đồng. "Một con chó," cô nhấn mạnh. "Em e rằng chuyện này là không thể thương lượng."

Tom cầm lấy cây bút chì. Cách. Cách. "Hay nuôi cá?" anh đề nghị. "Chúng rất dễ chịu. Và không phá những tấm thảm".

"Người ta không thể cung nựng một con cá."

Im lặng một lúc lâu. Tom cúi kính khi anh đọc được sự quả quyết trên mặt cô. "Đây là một nhượng bộ khá lớn về phía anh, Cassandra. Nếu anh nhân nhượng về điểm này, anh muốn đổi lại một cái gì đó lớn tương xứng với nó."

"Em đã nhường anh mấy cái tua rua rồi mà," cô phản đối.

"Con chó sẽ là bạn đồng hành của em, không phải của anh. Anh không muốn bị nó làm phiền".

"Anh sẽ khó mà biết nó ở đó."

Tom khịt mũi hoài nghi và chỉnh lại đầu cây bút chì kim. Anh chạm chiếc bút vào tờ giấy và dừng lại. "Chết tiệt," anh lầm bầm.

Cassandra giả vờ như không nghe thấy.

"Vợ sẽ không được có nhiều hơn một con chó nhà làm bạn," Tom nói dứt khoát khi anh viết. "A: Chiều cao cơ thể không được quá 12 inch, được chọn từ danh sách các giống chó được chấp nhận sẽ xác định sau. B: Chó đồng hành sẽ ngủ ở những khu vực được chỉ định vào ban đêm, và C: "-

giọng anh cứng rắn hơn -" Không được phép ngủ trên giường hoặc đồ nội thất nhồi bông trong mọi trường hợp."

"Thế còn những chiếc ghế rồng có đệm thì sao?"

Đầu của chiếc bút chì than đá gãy rắc một cái và bay khỏi bàn với một tiếng 'ping'.

Cassandra hiểu điều đó nghĩa là KHÔNG.

12:00 TRƯA

"...Em sẽ phải dậy sớm nếu em muốn ăn sáng với anh," Tom nói. "Hầu hết người trong tầng lớp của em thức quá nửa đêm ở các vũ hội và tiệc tùng, và không bao giờ dậy trước buổi trưa."

"Tầng lớp của em à?" Cassandra lặp lại, nhướn mày lên.

"Anh đến văn phòng muộn nhất là 8 giờ rưỡi. Tầng lớp lao động London giữ thời gian khác với tầng lớp quý tộc London".

"Em sẽ thức dậy sớm nếu cần thiết," Cassandra nói.

"Em có thể không thấy nó xứng đáng để nỗ lực."

"Tại sao chứ? Anh cộc cằn vào buổi sáng à?"

"Không, nhưng anh luôn thức dậy trên đường đi. Anh không thích nấn ná lại để ăn sáng".

"Anh không được làm thế chứ. Đôi khi nấn ná khá là đáng yêu mà. Em làm thế suốt." Cô kéo căng hai cánh tay và vai, đồng thời uốn cong phần lưng trên nhúc nhối ra sau, làm phần ngực uốn cao lên theo chuyển động đó.

Tom nhìn chằm chằm vào cô như bị mê hoặc. "Anh có thể ở lại chỉ để xem em nấn ná trên giường."

1:00 CHIỀU

"Sắp xếp chỗ ngủ là thế nào?"

Cassandra cảm thấy dạ dày nhộn nhạo khó chịu, và mặt cô bắt đầu nóng lên. "Có lẽ chúng ta nên có phòng riêng, và anh có thể ghé thăm?"

"Dĩ nhiên." Tom nghịch cây bút chì. "Anh muốn đến thăm thường xuyên."

Cô liếc nhìn ô cửa trống trải trước khi chuyển sự chú ý lại phía anh. "Thường xuyên thế nào?"

Tom đặt chiếc bút chì xuống và gõ gõ các ngón tay lên mặt bàn. "Trước đây, anh đã có một thời gian dài mà không ... treo nó, từ lịch sự dành cho nó là gì nhỉ?"

"Em không nghĩ là có một từ lịch sự nào đâu."

"Có thể nói là kể cả trong những lúc khó khăn nhất, anh vẫn luôn tập trung hết sức lực vào công việc. Nhưng khi có người sẵn sàng... đó là, ừm... khi anh tìm thấy một người phụ nữ phù hợp... anh có xu hướng trở nên... "Tom dừng lại, thăm lựa chọn từ ngữ trong đầu. "... khá đòi hỏi. Em có hiểu không?"

"Không."

Câu trả lời của cô làm anh cười nhảu. Tom hơi cúi đầu xuống, sau đó lại ngược lên nhìn cô. Đôi mắt màu xanh lá cây của anh sáng long lanh như những tia lửa và lấp lánh như mắt mèo. "Điều anh đang cố nói là, anh hy vọng anh sẽ khiến em bận rộn hàng đêm, trong một thời gian."

Cassandra gật đầu, trầm ngâm. "Rốt cuộc thì đó là quyền của người chồng."

"Không," anh nói ngay lập tức. "Như anh đã từng nói, cơ thể của em là của riêng em. Em không có nghĩa vụ phải nằm với anh, nếu em không muốn. Không bao giờ. Đó là lý do tại sao anh đồng ý với chuyện ngủ phòng riêng. Nhưng anh muốn yêu cầu em một chuyện... "Anh ngập ngừng.

"Vâng?"

Một loạt các cảm xúc đan xen trên mặt anh... tự giễu... chán nản... không chắc chắn. "Là bất cứ khi nào em tức giận hay khó chịu với anh ... em sẽ không sử dụng sự im lặng làm vũ khí. Anh không thể chịu đựng được nó. Anh sẽ chọn bất kỳ sự trừng phạt nào khác. "

"Em sẽ không bao giờ làm thế," Cassandra nghiêm túc nói.

"Anh không nghĩ vậy. Nên anh muốn đưa nó vào hợp đồng, nếu có thể."

Cassandra cẩn trọng nhìn anh một lúc. Chút bóng gió về nơi yếu ớt của anh mà cô vừa thấy... đó là một cái gì đó mới mẻ. Và cô rất thích nó.

Cô lặng lẽ đưa tay ra với lấy cây bút chì, và Tom đưa nó cho cô. Cô viết, 'Vợ không bao giờ được quay vai lạnh lùng với chồng', và bóc đồng vẽ một bức tranh nho nhỏ bên cạnh.

Hàng mi dày của Tom sụp xuống khi anh nhìn vào trang giấy. "Cái gì thế?" anh hỏi.

"Vai của em. Đây là xương đòn của em, và đây là cổ của em."

"Anh nghĩ đó là một chú chim đang đập mạnh vào một tòa nhà." Anh mỉm cười với cô, giả vờ cau mày và lấy lại cây bút chì kim. "Vai của em gần như không quá cứng," anh nói, vẽ một đường cong mượt mà. "Phần cơ trên đỉnh tạo thành một độ dốc rất đẹp... như thế này. Và đường xương đòn của em dài thẳng ... hướng lên trên ... giống như các góc của cánh bướm."

Cassandra ngắm nhìn bức tranh. Chỉ bằng một vài nét bút tài tình, anh đã thổi hồn sống động hoàn toàn chính xác đường nét của vai và cổ họng cô, và đường cong mềm mại của phần cổ lên đến xương cằm. "Thực ra nghề chính của anh là họa sĩ, đúng không?" cô hỏi.

"Không." Nụ cười của anh chạm vào của cô. "Nhưng anh đã luôn mơ về hình ảnh của em trong chiếc váy xanh dạ hội đó mỗi đêm kể từ khi chúng ta khiêu vũ trong khu vườn mùa động".

Xúc động, Cassandra cúi xuống để hôn anh.

Cây bút chì ngã xuống bàn, quay tròn rồi rơi xuống thảm.

Thời gian như dừng lại, phút giây này như kéo dài ra, và thế giới hoàn toàn bị lãng quên. Tom kéo cô vào lòng anh, và cô vòng tay qua cổ anh như thể cô muốn bao bọc cơ thể mình quanh anh. Trước sự thích thú của cô, anh để cô làm người chỉ dẫn, ngả người ra sau khi cô thử nghiệm những nụ hôn, kéo rê môi mình qua môi anh, khóa chặt miệng trên miệng anh và chậm chạp thưởng thức anh. Cô yêu sự ấm áp mượt mà của miệng anh... cách cơ thể anh cong lên và căng chặt bên dưới cô... tiếng rên khoái cảm trầm lặng mà anh không thể kìm lại. Anh buông cô ra và siết chặt lấy phần tay cầm của chiếc ghế, thật ngạc nhiên là phần gỗ không nứt ra.

"Cassandra," anh thì thầm, thở hổn hển. "Anh không thể... tiếp tục làm thế này nữa."

Cô cụng trán mình vào trán anh, ngón tay cô lướt qua những lọn tóc đen dày của anh. "Thêm một nụ hôn nữa à?"

Khuôn mặt Tom đỏ bừng, đôi mắt như giãn ra. "Thậm chí không một lần."

"E hèm." Ai đó hắng giọng ở cửa vào khiến cả hai giật mình. West đứng ngay trên ngưỡng cửa, tựa một bên vai vào khung cửa. Nét mặt của anh không biểu hiện sự phản đối, chỉ kinh ngạc và chút chết giểu. "Tôi chỉ đến để hỏi xem cuộc đàm phán diễn ra như thế nào rồi."

Tom lâm bầm hoang đại và quay mặt úp vào cổ họng Cassandra.

Mặc dù Cassandra đang ửng hồng vì xấu hổ, nhưng cô vẫn ranh mãnh liếc West. "Bọn em đang xúc tiến khá tốt," cô nói với anh.

West hơi nhướn mày. "Mặc dù có vẻ là tôi đã bắt được hai người trong vị trí thỏa hiệp, nhưng cái bệ đạo đức của tôi thì, chà, quá ngắn để cho tôi một tầm nhìn rõ ràng về việc ai đang làm gì với ai. Vì vậy, tôi sẽ miễn cho hai người đoạn vấy tay mộ đạo của tôi."

"Cảm ơn," Tom nói với một giọng bị bóp nghẹt, không thoải mái điều chỉnh Cassandra trên đùi mình.

"Phoebe và anh sẽ khởi hành đến Essex trong vòng một giờ nữa," West tiếp tục. "Anh đến chào tạm biệt em thay cho cô ấy cũng như là của anh nữa. Và Tom này -" Anh đợi đến khi Tom quay đầu lại nhìn anh với ánh mắt dò hỏi đầy ảm ý. "Tôi xin lỗi," West nói đơn giản. "Tôi nhận ra mình đã đạo đức giả đến thế nào: Quá khứ của tôi còn kinh khủng hơn anh nhiều. Và có Chúa biết anh chưa bao giờ tự công khai làm mình hổ thẹn như tôi đã thường xuyên làm thế. Anh đã là một người bạn tốt, và anh đến đây với một mục đích ngay thẳng. Chết tiệt tôi đi nếu tôi cho rằng mình có quyền xét đoán sự thích hợp của anh với vai trò một người chồng tiềm năng. Nếu Cassandra quyết định là con bé muốn anh, cả hai người sẽ có sự ủng hộ hoàn toàn của tôi."

"Cảm ơn," Tom nói lần nữa, lần này nghe như là anh thật sự có ý như vậy.

"Còn một điều nữa," West tiếp tục. "Ransom vừa gửi tin rằng anh ta đã tìm thấy Lord Lambert và hắn đang bị giam giữ ở Northumberland."

Cassandra cảm thấy sự căng thẳng của Tom. Anh ngồi thẳng dậy, tập trung nhìn vào West. "Tên đó vẫn còn ở đó chứ?"

"Tôi không nghĩ thế. Ransom đã đến nói chuyện với anh ta. Theo kiểu bí ẩn thường ngày thì Ransom viết rằng Lambert giờ đã 'ra khỏi đất nước' rồi".

"Nghĩa là cái quỷ gì vậy?" Tom hỏi cộc lốc.

"Ai biết? Đó là Ransom mà. Nó có thể nghĩa là Lambert đã bỏ sang Pháp, hoặc đã bị ép phải làm thế, hoặc là... tôi sợ phải suy đoán về điều đó. Tôi sẽ cố gắng lấy thêm thông tin từ Ransom, nhưng làm thế giống như nhổ răng cá sấu vậy. Nhưng vấn đề là, Lambert sẽ không thể làm phiền ai trong một thời gian dài." West đẩy cửa. "Tôi sẽ để hai người tiếp tục tự đàm phán. Nếu đó là những gì chúng ta đang gọi thế."

3:00 CHIỀU

"Nhưng anh phải dành thời gian cho lũ trẻ," Cassandra nhấn mạnh. "Chúng sẽ cần sự ảnh hưởng của anh."

"Sự ảnh hưởng của anh sẽ là điều cuối cùng mà chúng cần, trừ khi em đang có ý định nuôi dưỡng một đám quỷ nhỏ vô đạo đức."

Cô với lấy cây bút chì và bắt đầu viết một mục nhỏ. "Ít nhất, anh sẽ phải tham gia vào 'khoảng thời gian cho gia đình' ở phòng khách hàng đêm sau bữa tối, đi chơi vào Chủ nhật, và các dịp sinh nhật, lễ hội -"

"Anh không ngại những đứa đã lớn, kể cả chúng có thể bị đe dọa khi học tại các trường nội trú ở Scotland." Tom nói "Nhưng còn những đứa còn nhỏ, chúng luôn khóc lóc, la hét và đi chập chững từ thảm họa này sang

thảm họa khác. Chúng cũng là nguồn cơn của những mối lo âu và sự mệt mỏi."

"Có sự khác biệt khi nó là con cái của anh."

"Nên anh đã đồng ý với em đấy." Tom ngồi xuống, lơ đãng nhìn cô. "Anh sẽ làm theo bất cứ điều gì em nghĩ là thích hợp, nhưng đừng kêu gọi anh khép chúng vào kỷ luật. Anh sẽ không quát hay đánh chúng, ngay cả là vì lợi ích của chúng".

"Em cũng không yêu cầu anh làm thế," Cassandra vội vàng nói. "Có nhiều cách để dạy chúng đúng sai."

"Tốt. Cuộc sống đã mang lại cho mỗi chúng ta đủ nỗi đau không thể tránh khỏi rồi - các con của anh không cần thêm sự giúp đỡ từ anh đâu."

Cô cười với anh. "Em nghĩ anh sẽ làm một người cha tốt."

Anh nhếch môi. "Phần duy nhất anh mong đợi là sự thụ thai của chúng."

4:00 CHIỀU

"Vì cái quỷ gì mà chúng ta phải đưa Bazzle vào hợp đồng này?"

"Em đã luôn lo lắng cho thằng bé kể từ ngày em gặp nó ở phòng khám," Cassandra nói. "Em muốn tìm cậu bé và đưa nó thoát ra khỏi tình trạng sống nguy hiểm như thế".

"Em không phải tìm đâu xa cả," Tom mĩa mai, "vì nó đang ở nhà anh."

"Gì cơ?" cô hỏi, vừa nghi ngờ cũng vừa nhẹ nhõm. "Rốt cuộc thì anh đã chăm lo cho cậu bé à?"

"Anh đã gửi nó về ngay ngày hôm đó," Tom thừa nhận, "và đúng như em đã dự đoán, nó lại bị nhiễm ký sinh ngay sau đấy. Anh nhận ra là để nó

trở thành một phần của gia đình sẽ rẻ và thuận tiện hơn là cứ phải đưa nó quay lại phòng khám của Bác sĩ Gibson mỗi tuần."

"Thằng bé sống sao?" Cassandra háo hức hỏi. "Anh định sắp xếp như thế nào cho nó ? Anh đã tìm được gia sư hay trường học cho nó chưa? Em nghĩ chắc là anh vẫn chưa có thời gian để trang trí phòng của thằng bé, nhưng em - "

"Không. Em hiểu lắm rồi. Anh không bảo trợ cho thằng bé, nó là một người hầu trong nhà anh".

Cassandra im lặng, sự phẫn khích của cô tắt dần. "Thế ai chăm sóc nó?"

"Thằng bé không cần ai chăm sóc cả. Anh đã chỉ thị cho quản gia sẽ không để nó đi đến bàn ăn trừ khi nó đã sạch sẽ, nên nó sẽ sớm học được cách khắc phục sự ngại ngùng với việc tắm rửa. Khi đã có đồ ăn tử tế và giấc ngủ đều đặn, anh nghĩ nó sẽ khỏe mạnh hơn nhiều ". Tom mỉm cười. "Vấn đề đã được giải quyết xong. Bây giờ, chuyển sang vấn đề tiếp theo nào."

"Có những đứa trẻ khác để nó chơi cùng không?"

"Không, anh thường không thuê trẻ em làm việc - anh đã cho Bazzle một ngoại lệ rồi."

"Nó sẽ làm gì cả ngày?"

"Đến giờ thì nó vẫn đến văn phòng với anh mỗi sáng để quét dọn và làm những công việc vặt vãnh, sau đó anh đưa nó về nhà bằng xe ngựa thuê."

"Tự một mình thằng bé đi á?"

Tom mĩa mai nhìn cô. "Nó đã sống trong những khu vực nguy hiểm nhất London nhiều năm qua rồi."

Cassandra cau mày. "Thế nó làm gì vào thời gian còn lại trong ngày?"

"Thằng bé làm việc trong đại sảnh. Nó làm... những việc trong đại sảnh, thế thôi." Tom cúi kính nún vai. "Anh tin là đánh bóng giày là một trong những nhiệm vụ của nó. Cuộc sống của nó đã khá hơn trước đây rồi. Đừng làm quá lên như thế nữa."

Cassandra thận trọng gật đầu, im lặng. Vì lý do nào đó, đề tài về Bazzle luôn là lĩnh vực nhạy cảm. Cô nhận ra mình sẽ phải tiến lên cẩn thận khi đưa ra những quyết định về đứa trẻ đó. Nhưng cô vẫn quyết tâm hành động theo cách của mình, ngay cả khi nó có nghĩa là phải sử dụng cách tiếp cận 'bàn tay sắt trong một chiếc găng tay nhung'¹².

"Tom," cô nói, "anh thật tốt bụng, và rất hào phóng khi chăm sóc Bazzle."

Khoé miệng anh cong lên. "Em đang phóng đại kha khá đấy," anh không nói. "Nhưng cứ tiếp tục đi."

"Em cảm thấy Bazzle chắc chắn phải được dạy đọc. Điều đó sẽ có lợi cho thằng bé trong suốt quãng đời còn lại, và cũng sẽ có ích cho anh nữa chừng nào thằng bé vẫn tiếp tục làm việc cho anh, dù là chỉ làm những công việc vặt, kiểu kiểu thế. Chi phí cho việc giáo dục sẽ chỉ ở mức tối thiểu thôi, và nó sẽ cho phép thằng bé ở cùng với những đứa trẻ khác."

Tom xem xét các luận điểm đó, và gật đầu. "Rất tốt."

"Cảm ơn anh." Cassandra cười rạng rỡ. "Em sẽ thu xếp việc đó, khi em có thời gian xem xét tình hình của thằng bé." Cô ngập ngừng trước khi cẩn thận bổ sung, "Em có thể sẽ muốn tạo ra một vài sự điều chỉnh, vì lợi ích cho tinh thần thằng bé. Tuy nhiên, nếu anh muốn ghi nó vào trong hợp đồng... Em muốn yêu cầu chậm một chút ở những vấn đề về thằng bé."

Anh nhấc cây bút chì lên và nhìn xuống tờ giấy. "Chậm trễ," anh ừ ừ nói, "nhưng không phải bao lâu tùy thích đâu nhé. Bởi vì anh khá chắc chắn là quan niệm của em về tương lai của Bazzle không phù hợp với anh."

05:00 CHIỀU

"Còn Vương quốc Bỉ thì sao?" Tom hỏi. "Chúng ta có thể đi từ London đến Brussels trong khoảng bảy giờ thôi."

"Em không thể tận hưởng tuần trăng mật trong khi còn ngờ vực về nơi em sẽ sống sau này."

"Chúng ta đã đồng ý đến sống ở Quảng trường Hyde Park rồi."

"Em muốn dành chút thời gian ở đó, để làm quen với ngôi nhà và những người hầu. Em muốn thay đổi nó một chút. Chúng ta hãy đi hưởng tuần trăng mật đúng nghĩa sau vào mùa xuân hoặc mùa hè".

Tom cởi áo khoác và nói lỏng chiếc cà vạt. Ngọn lửa trong lò sưởi đã hâm nóng căn phòng. Anh ném chiếc áo khoác ra sau ghế và đi mở tung cửa sổ. Để chào đón một luồng gió lạnh lẽo băng giá cắt ngang bầu không khí ngọt ngào này. "Cassandra, anh không thể cưới em và vẫn đi làm bình thường vào ngày hôm sau. Vợ chồng mới cưới cần sự riêng tư".

Anh nói có lý. Nhưng vẻ mặt anh trông rất bất bình nên Cassandra không thể cưỡng lại việc trêu chọc anh. Nhìn anh với đôi mắt mở to tỏ vẻ ngây thơ, cô hỏi, "Để làm gì cơ?"

Tom ngày càng bối rối khi cố gắng đưa ra lời giải thích.

Cassandra vẫn chờ, cắn chặt môi để nín cười.

Tom sầm mặt khi anh nhìn thấy nét cười trong mắt cô. "Anh sẽ chỉ cho em để làm gì," anh nói, và lao về phía cô.

Cassandra hét lên bỏ chạy, nhanh nhẹn men quanh chiếc bàn, nhưng anh nhanh như một chú báo. Sau khi dễ dàng tóm gọn cô, anh đặt cô lên ghế trường kỷ và chụp lấy cô. Cô cười khúc khích và vịn vẹo khi trọng lượng đàn ông của anh đấm đuổi đè nghiêng cô.

Mùi hương của anh sạch sẽ nhưng mặn và ướt át, thứ mùi nguy hiểm pha trộn một chút hương nước hoa mạnh mẽ với hơi ẩm của cơ thể. Khuôn mặt anh ở ngay trên cô, vài lọn tóc đen lò xo xòa trước trán. Cười toe toét trước nỗ lực đánh bật anh của cô, anh đặt hai cánh tay mình vào hai bên đầu cô.

Cô chưa bao giờ chơi đùa kiểu này với một người đàn ông, và nó thật cực kì thú vị và vui vẻ, và ngay cả chút đáng sợ nhất cũng khiến cô phấn khích. Tiếng cười khúc khích của cô từ từ chậm lại, như chai sâm panh sủi hết bọt, và cô vịn vẹo như thể muốn xoay người thoát khỏi anh mặc dù cô không hề có ý định làm vậy. Anh phản đối bằng cách nhấn mạnh cơ thể hơn vào cái nôi tạo thành từ hông cô, ấn cô sâu hơn vào đệm. Ngay cả qua nhiều lớp váy, cô vẫn cảm thấy áp lực lạ lùng của sự thức tỉnh nơi anh. Phần đỉnh nhọn dày dặn ấy vừa khít với chỗ nối giữa đùi cô, áp vào thân mật với cô theo cách làm cô vừa xấu hổ vừa kích thích.

Sự thèm muốn đánh thẳng vào cô khi cô nhận ra nó sẽ như thế nào... sức nặng neo chặt chẽ của anh, tất cả các khối cơ bắp cứng rắn và nhiệt độ nóng bỏng ấy... đôi mắt anh nhắm hờ và nóng rẫy khi anh nhìn chăm chăm xuống cô.

Ngạc nhiên, cô vớ tay và kéo đầu anh về phía cô. Cô phát ra một tiếng rên rỉ khoái lạc khi anh hôn cô cẩn thận, ướt át cảm giác được sự mềm mại của cô, anh liếm vào sâu hơn. Cơ thể cô chào đón anh theo bản năng, hai chân dang rộng hơn bên dưới vật váy. Bụng dưới cô quặn lên khi cô cảm

thấy hông anh điều chỉnh theo phản xạ, và phần đầu nhọn cứng rắn ấy lại tìm kiếm phần gò nữ tính của cô, thúc vào và giữ nguyên ở đó.

Những tiếng gõ cửa mau lẹ liên tục phá tan làn sương mù khoái cảm. Khó chịu vì bị gián đoạn, Cassandra thở hổn hển và chớp mắt khi nhìn về phía ngưỡng cửa.

Đó là Kathleen, mang vẻ mặt hết sức hối lỗi, cô cẩn thận tránh nhìn thẳng vào hiện trường. "Thứ lỗi. Chị rất xin lỗi. Cassandra, em thân mến... những người hầu gái đang đẩy một xe trà mới đến. Em có thể sẽ muốn chỉnh trang lại, và... chị sẽ để cho em vài phút. " Rồi cô chạy trốn.

Cassandra gằn như không thể nghĩ được gì nữa. Cả cơ thể cô nhói lên vì một nỗi thất vọng mà cô chưa từng biết đến. Cô vuốt nhẹ vào phần lưng chiếc áo chần mềm mại như sa tanh của Tom, rồi buông thõng yếu ớt hai tay xuống hai bên.

"Điều này," Tom nói và dữ dội nhìn về ngưỡng cửa, "là lý do tại sao chúng ta cần một tuần trăng mật."

6:00 CHIỀU

"Anh không nói là không bao giờ. Anh chỉ nói là không chắc chắn thôi". Tom đứng một tay chống trên bệ lò sưởi, nhìn chăm chăm xuống ngọn lửa đang cháy sáng dữ dội. "Nó không thực sự quan trọng, đúng không? Em sẽ chia sẻ cuộc sống với anh, không phải với gia đình anh. "

"Đúng thế, nhưng chẳng lẽ em sẽ không bao giờ gặp họ sao?" Cassandra hoang mang hỏi, đi lại quanh thư viện.

"Mẹ anh đã từ chối gặp anh trong nhiều năm rồi - và bà cũng sẽ không có hứng thú gặp vợ anh đâu." Anh dừng lại. "Anh có thể thu xếp để giới thiệu em với các chị gái anh vào một thời điểm nào đó trong tương lai."

"Em thậm chí còn không biết tên họ."

"Dorothy, Emily và Mary. Anh hiếm khi liên lạc với họ, và khi anh làm vậy, họ cũng không nói với mẹ anh vì sợ bà ấy buồn. Chồng chị gái út của anh là kế toán tại công ty kỹ thuật của anh - thỉnh thoảng anh có nói chuyện với anh ta. Anh ta có vẻ là một anh chàng tử tế ". Sau khi đi ra xa khỏi lò sưởi, Tom đi đến nửa ngồi, nửa dựa vào chiếc bàn. "Em không bao giờ được liên lạc với bất kỳ ai trong gia đình anh mà không cho anh biết - anh muốn có điều đó trong hợp đồng. Anh biết em chỉ có mục đích tốt. Nhưng lãnh thổ ấy gieo rắc đầy mìn".

"Em hiểu. Nhưng anh không định nói cho em biết lí do của sự rạn nứt ấy à?" Trước sự do dự của anh, cô nói, "Dù là gì thì em cũng đứng về phía anh."

"Nếu không thì sao? Nếu em quyết định là anh đã sai thì sao?"

"Vậy thì em sẽ tha thứ cho anh."

"Vậy nếu điều anh đã làm là không thể tha thứ?"

"Kể với em đi, và chúng ta sẽ tìm ra."

Im lặng. Tom đã đi đến cửa sổ, chống tay vào hai bên khung cửa.

Ngay khi Cassandra nghĩ rằng anh thực sự không muốn kể với cô, thì anh lên tiếng, nói với giọng đều đều không hề ngừng nghỉ, như thể thông tin ấy cần được giải bày hiệu quả nhất có thể. "Cha anh đã đi đến văn phòng anh cách đây 5 năm. Anh đã không gặp hay nghe tin gì về ông ta kể từ ngày ông ta bỏ anh ở ga xe lửa. Ông ta nói ông ta muốn tìm mẹ anh. Anh đã chuyển bà ấy đến một ngôi nhà mới, khác xa những căn phòng thuê mà bọn anh đã từng ở. Ông ta nói tất cả những điều mà ai cũng mong đợi - ông ta xin lỗi vì đã bỏ rơi gia đình, muốn xin một cơ hội khác, đại loại như thế."

"Có những giọt nước mắt cá sấu, tất nhiên rồi, và những cái siết tay chặt chẽ. Ông ta cầu xin anh cho một cơ hội. Anh không thấy gì ngoại trừ cảm giác như kiến bò sau gáy. Anh cho ông ta được lựa chọn: hoặc là ông ta có thể có địa chỉ của mẹ anh, hoặc anh sẽ trả cho ông ta một khoản tiền phong phú để biến mất, và không bao giờ được tiếp cận bà ấy hay các chị em của anh".

"Ông ta đã chọn tiền," Cassandra lặng lẽ đoán.

"Đúng thế. Ông ta thậm chí còn không dừng lại để suy nghĩ về nó. Sau đó, anh kể với mẹ anh chuyện đó. Anh nghĩ rằng bà ấy sẽ đồng ý việc loại bỏ ông ta. Nhưng thay vào đó, bà ấy đã suy sụp. Bà ấy trở nên điên loạn. Bác sĩ đã phải đến và cho bà ấy dùng thuốc an thần. Kể từ đó, bà ấy coi anh là nguồn gốc của mọi tội ác. Các chị gái anh tức giận với anh vì họ coi đó là sự phản bội, nhưng dần dần họ hoà hoãn hơn. Còn mẹ anh, tuy nhiên, trong tính cách của bà ấy không có sự tha thứ. Sẽ không bao giờ có."

Cassandra đến bên anh nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cứng ngắc của anh. Anh không quay lại đối mặt với cô. "Bà ấy đổ lỗi cho anh vì đã mua chuộc ông ấy, chứ không phải vì ông ấy đã nhận nó à?" cô hỏi.

"Bà ấy biết anh có thể sắp xếp để ông ta quay lại. Bà ấy biết anh có thể cấp dưỡng cả hai bọn họ."

"Nhưng điều đó cũng sẽ không làm cho bà ấy hạnh phúc. Trong thâm tâm bà ấy sẽ luôn biết rằng ông ấy chỉ ở đó để lợi dụng bà ấy, và anh."

"Bất chấp điều đó bà ấy chỉ muốn ông ta trở lại," Tom dứt khoát nói. "Anh lẽ ra đã có thể biến điều đó thành hiện thực, nhưng anh đã chọn không làm vậy."

Cassandra ôm lấy tấm lưng gầy của anh và tựa đầu vào lưng anh. "Anh đã chọn bảo vệ bà ấy khỏi người từng làm tổn thương bà ấy trước đây, và

chắc chắn sẽ làm tổn thương bà ấy một lần nữa. Em không gọi đó là sự phản bội ". Khi anh không phản ứng, cô thêm vào nhẹ nhàng, "Anh không được tự trách vì đã đuổi ông ấy đi. Kính trọng cha mẹ không có nghĩa là anh phải để họ đâm bổ vào mình hết lần này đến lần khác. Anh có thể kính trọng họ từ xa, bằng cách cố gắng trở thành 'ánh sáng cho thế giới.' "

"Anh cũng chưa từng làm vậy," cô nghe anh cay đắng nói.

"Bây giờ anh đã làm ngược lại rồi," cô nói. "Cho đến giờ anh đã làm được nhiều điều tốt cho người khác, và còn nhiều việc phải làm nữa, và anh sẽ làm".

Anh đặt một tay lên tay cô, ấn nó vào giữa ngực, nơi trái tim anh đang đập mạnh. Cô cảm thấy từng múi cơ bắp của anh dần thỏa hiệp và mềm mại lại dưới lòng bàn tay mình.

"Đàm phán đã gần xong chưa?" anh hỏi bằng một giọng khàn khàn. "Còn câu hỏi nào quan trọng nữa không? Anh đã trải qua quá nhiều ngày trong đời mà không có em rồi, Cassandra. "

"Một câu hỏi cuối cùng thôi." Cô áp má mình vào phần lưng áo gi lê mềm mại, trơn bóng của anh. "Vị trí của anh trong đám cưới Giáng sinh là gì nào?"

Tom vẫn đứng yên, sau đó hít sâu và thở phào nhẹ nhõm. Vẫn giữ tay cô, anh thò tay vào túi áo vest phía trước. Đôi mắt cô mở to khi cô cảm thấy anh trượt thứ gì đó trên ngón áp út của bàn tay trái, vật nặng đó mịn và mát.

Thả tay anh ra, Cassandra nhìn xuống một viên đá quý nhiều màu lạ lùng nằm gọn giữa một hàng kim cương nhỏ chạm bạc kim. Cô kinh ngạc nhìn nó chằm chằm, giơ tay lên cao để ánh sáng tràn qua món nữ trang tinh tế. Viên đá đẹp đẽ gồm những tia sáng đủ màu có thể tưởng tượng được,

như thể có những bông hoa nhỏ được lồng dưới bề mặt. "Em chưa từng thấy thứ gì như thế này. Nó có phải là ngọc mắt mèo không?"

Đó là một loại đá mới, được phát hiện ở Úc vào năm ngoái. Một viên đá mắt mèo đen. Nếu nó quá khác thường so với sở thích của em, chúng ta có thể dễ dàng đổi loại khác."

"Không, em yêu nó," cô thốt lên, cười rạng rỡ với anh. "Anh có thể tiếp tục với câu hỏi."

"Anh có nên quỳ xuống không?" Anh trông khá phiền muộn. "Chết tiệt, anh đã làm không đúng thứ tự."

"Không, đừng quỳ," Cassandra nói, cảm thấy hơi mê sảng khi cô nhận ra điều này đang thực sự xảy ra; toàn bộ cuộc sống của cô sắp thay đổi. "Không có gì là sai thứ tự cả. Chúng ta tạo ra quy tắc của riêng mình, nhớ không?" Viên đá mắt mèo sáng lên những màu sắc huyền ảo khi cô đưa tay chạm quai hàm anh.

Tom nhắm mắt lại một lúc, như thể cái chạm nhẹ nhàng đó đang tàn phá anh. "Hãy cười anh, Cassandra," anh khàn khàn nói. "Vì anh không biết mình sẽ xảy ra chuyện gì nếu em không làm vậy."

"Em sẽ." Một nụ cười rạng rỡ làm sáng bừng khuôn mặt cô. "Em sẽ mà."

Miệng anh đi đến với cô, và từ đó trở đi, không còn nghe thấy một lời nào nữa.

- Hết chương 20 -

Chương 21

Dịch : Muse

Lễ cưới của họ được tổ chức ở Eversby Priory, trong một buổi lễ riêng tư của gia đình. Hóa ra, đám cưới vào ngày Giáng sinh là hoàn toàn phù hợp với sở thích của Tom. Thay vì có những chùm hoa dày đặc quánh bầu không khí với mùi hương nặng trĩu của chúng, cả ngôi nhà và nhà nguyện đều được trang trí bằng những cánh cây thường xanh tươi: cây nhựa thơm, cây nhựa ruồi và cây thông Scotland. Toàn bộ gia đình đều trong một tâm trạng cực kì vui vẻ, với những bàn đồ ăn thức uống dồi dào nóng hổi ngon lành. Thời tiết bên ngoài xám xịt và ẩm thấp, đối lập hoàn toàn với khung cảnh ấm cúng và sáng sủa bên trong ngôi nhà, với những ngọn lửa bập bùng lên trong mỗi chiếc lò sưởi.

Thật không may, tầm mười tiếng trước khi buổi lễ bắt đầu, bầu trời đột nhiên vang rền một tiếng sấm báo hiệu một cơn bão đang đến gần. Vì căn nhà nguyện cổ kính nằm tách biệt hẳn khỏi căn nhà chính, nên họ nhà gái và các thành viên trong gia đình sẽ phải đi bộ dưới mưa để đến được đó.

Winterborne, người đã đồng ý làm phù rể cho Tom, tự nguyện đi ra để xem xét nhà nguyện và quay trở lại thư viện, nơi Tom đang đợi với Ethan Ransom, St. Vincent và Devon. Trong khi những người phụ nữ ở trên lầu để đồng hành cùng sắm sửa trang điểm cho Cassandra.

"Trời sắp đổ mưa khá nặng hạt," Winterborne kể lại, những giọt nước lấp lánh trên tóc và vai áo khoác anh. Anh với lấy một ly sâm panh từ một cái khay bạc đặt trên bàn, và giờ nó về phía Tom. "Chúc may mắn cho ngày cưới nhé."

"Chính xác là tại sao vậy?" Tom hỏi, bất bình.

"Một cái nút thắt bị ướt sẽ khó tháo ra hơn." Winterborne nói "Mối quan hệ hôn nhân sẽ bền chặt và lâu dài hơn."

Ethan Ransom tự động giải thích, "Mẹ tôi luôn nói mưa trong ngày cưới sẽ cuốn trôi tất cả nỗi buồn trong quá khứ."

"Sự mê tín không chỉ phi lý," Tom nói, "mà chúng còn bất tiện. Nếu anh tin vào một điều, thì anh phải tin tất cả chúng, thứ đòi hỏi một nghìn nghi lễ vô nghĩa".

Ví dụ như, không được phép gặp cô dâu trước buổi lễ. Anh đã không được kể cả là một cái nhìn thoáng qua Cassandra vào sáng hôm đó, và anh muốn biết cảm giác của cô như thế nào, liệu cô ngủ có ngon không, hay liệu cô có cần gì không.

West bước vào phòng, tay cầm mấy chiếc ô được gấp cẩn thận. Với Justin mặc một bộ vét nhung nhỏ bé, đi ngay sau anh.

"Cháu không định ở phòng cho trẻ trên lầu với em trai cháu à?" St. Vincent hỏi đứa cháu trai năm tuổi của anh.

"Cha cần cháu giúp đỡ," Justin tự mãn nói và đưa cho anh một chiếc ô.

"Chúng ta sắp có một cơn mưa to," West nói nhanh. "Chúng ta sẽ phải đưa mọi người đến nhà nguyện càng sớm càng tốt, trước khi mặt đất nhão ra thành bùn. Đừng mở một trong những cái này trong nhà nhé: Rất xui xẻo đấy. "

"Tôi không nghĩ là anh mê tín," Tom phản đối. "Anh tin tưởng vào khoa học cơ mà."

West cười toe toét với anh. "Tôi là nông dân, Severin. Khi nói đến mê tín dị đoan, thì nông dân luôn dẫn đầu. Nhân tiện, người dân địa phương nói

rằng nếu có mưa vào ngày cưới thì có nghĩa là khả năng sinh sản tốt. "

Devon nhận xét khô khan, "Đối với một người dân Hampshire, gần như mọi thứ đều là dấu hiệu của khả năng sinh sản. Đó là một mối bận tâm ở xung quanh đây. "

"Khả năng sinh sản là gì?" Justin hỏi.

Trong sự im lặng đột ngột đó, mọi đôi mắt đều đổ dồn về phía West, anh phòng thủ hỏi, "Tại sao mọi người lại nhìn tôi?"

"Là cha mới của Justin," St. Vincent trả lời, không cố gắng che giấu sự thích thú, "câu hỏi đó là lĩnh vực của anh."

West nhìn xuống khuôn mặt đầy mong đợi của Justin. "Chúng ta hãy hỏi mẹ con sau nhé," anh đề nghị.

Đứa trẻ hơi lo lắng. "Cha không biết sao?"

Tom đi đến ô cửa sổ gần đó, cau mày khi những giọt nước mưa rơi xuống còn nhanh hơn cả lực hút của trọng lực, như thể chúng đang được bắn ra từ một khẩu súng trường. Cassandra có thể đang buồn phiền về cơn bão. Đôi giày và viền váy cưới của cô sắp ướt nhẹp và dính bùn, điều mà anh sẽ không thèm đếm xỉa, nhưng nó có thể sẽ làm cô buồn khổ. Anh muốn ngày này phải hoàn hảo với cô. Tức thật, tại sao nhà Ravenel không xây một lối đi có mái che đến nhà nguyện chứ?

Winterborne đi đến đứng cạnh anh bên cửa sổ. "Trời đang mưa nặng hạt hơn, "anh nói.

"Nếu đây là điềm báo của may mắn," Tom chua chát nói, "Tôi có thể làm với ít hơn một chút." Anh thở dài một hơi. "Dù sao thì tôi cũng không tin vào may mắn."

"Anh cũng từng không tin vào tình yêu," Winterborne nhắc nhở anh với chút chế nhạo thân thiện. "Nhưng giờ anh đang đứng đây với trái tim trong bàn tay."

Cụm từ này là một trong những từ tiếng Wales nghe có vẻ như là một tuyên bố sai lầm, nhưng khi suy ngẫm lại thì khá có nghĩa. Một người đàn ông đeo trái tim trên tay áo là để thể hiện cảm xúc của mình... nhưng một người đàn ông nắm trái tim trong bàn tay là để chuẩn bị dâng nó cho ai đó.

Nếu là trước đây không lâu, Tom đã đáp lại bằng một trò giễu cợt nào đó. Nhưng giờ đây, thay vào đó, anh lại thấy mình trả lời với một sự nhún nhường non nớt mà anh hiếm khi cho phép bản thân mình thể hiện với ai. "Chúa ơi, Winterborne... Tôi không biết là mình tin điều gì nữa. Tôi có những cảm xúc mà tôi thậm chí còn không biết tên. "

Đôi mắt đen huyền bí của Winterborne lấp lánh ấm áp. "Anh sẽ xử lý được chúng thôi." Anh lấy ra một thứ từ trong túi áo khoác và đưa cho Tom. "Đây. Một phong tục của xứ Wales." Đó là một cái nút chai rượu sâm banh, với một đồng bạc 6 penni nhét vào một cái rãnh ở trên nó. "Vật lưu niệm cho ngày này," anh giải thích, "và một lời nhắc nhở rằng một người vợ tốt là sự tài sản thực sự của một người đàn ông."

Tom mỉm cười, nắm lấy nó trong lòng bàn tay. "Cảm ơn, Winterborne. Nếu tôi tin vào may mắn, tôi sẽ nói rằng tôi thật may mắn đến chết tiệt khi có anh làm bạn".

Một tia sét dài khác quét ngang qua màn đêm tăm tối, mang theo một cơn mưa lớn hơn.

"Cassandra làm sao có thể đi đến nhà nguyện mà không bị ướt chứ?" Tom rên rỉ hỏi. "Tôi sẽ bảo Trenear và Ravenel -"

"Hãy để họ chăm sóc cô ấy lúc này," Winterborne khuyên. "Chẳng bao lâu nữa cô ấy sẽ thuộc về anh." Anh dừng lại trước khi ranh mãnh nói thêm, "Và rồi anh sẽ thắp ngọn lửa của anh cho một lò sưởi mới."

Tom liếc nhìn anh khó hiểu. "Cô ấy sẽ chuyển đến sống ở nhà tôi mà."

Winterborne cười to hơn và lắc đầu. "Ý tôi là đêm tân hôn của anh ấy, tên dở người."

Cassandra đến cổng nhà nguyện nhờ có sự trợ giúp của hàng loạt những chiếc ô, khăn tắm dài, và thứ gì đó có vẻ là một tấm vải bạt nhựa. Tom có thể nhìn thấy một chút từ vị trí thuận lợi của anh ở phía trước nhà nguyện, nhưng West, sau khi gấp tấm bạt lại, đã bắt gặp được cái nhìn của anh và cho anh một cái gật đầu ngắn. Anh hiểu điều đó nghĩa là họ đã xoay sở để đưa được Cassandra đến nhà nguyện trong trạng thái tốt đẹp, Tom thấy thư giãn hơn hẳn.

Trong hai phút, Winterborne đến trước nhà nguyện để đứng cạnh Tom, và âm nhạc bắt đầu nổi lên. Một ban nhạc gồm bốn nhạc công địa phương đã được tuyển chọn để chơi hành khúc đám cưới bằng cách sử dụng những quả chuông lắc bằng vàng nhỏ, với những âm thanh tinh tế tuyệt vời. Có một lần từng nghe bản 'Wagner Bridal Chorus' trên đàn organ, Tom đã luôn nghĩ rằng đây là một bản nhạc áp bức, nhưng tiếng chuông đã tạo cho nó một giai điệu tinh tế, gần như vui tươi, hoàn hảo cho dịp này.

Pandora, với tư cách là một mệnh phụ danh vọng, đã từ tốn bước đến dọc theo lối ở giữa, và gửi cho Tom một nụ cười trước khi ngồi vào chỗ của cô ấy.

Sau đó là đến sự xuất hiện của Cassandra, cô đang đi về phía anh với tay khoác lên cánh tay của Devon. Cô mặc một chiếc váy bằng sa tanh trắng, tao nhã và đặc biệt bởi sự đơn giản của nó, không có những đường

viên xếp nếp cầu kỳ che đi đường cong đáng yêu của cô. Thay vì đội mạng che mặt kiểu truyền thống, cô đã vén tóc ở hai bên lên chiếc mũ miện trên đỉnh đầu và để phần còn lại xõa tung đổ xuống như thác nước đằng sau lưng trong những lọn tóc xoăn dài màu vàng. Trang sức duy nhất của cô là một chiếc mũ miện bằng những viên kim cương to tròn xếp lớn dần ở giữa, cái Tom đã gửi lên lâu vào sáng nay như một món quà Giáng sinh. Sự sang trọng của những viên đá quý cắt hoa hồng lấp lánh rực rỡ dưới ánh nến, nhưng chúng không thể che khuất được đôi mắt lấp lánh và khuôn mặt rạng rỡ của cô. Cô trông giống như một nữ hoàng tuyết đang đi qua một khu rừng mùa đông, quá xinh đẹp và lộng lẫy để có thể là một con người bình thường.

Và anh đứng đó, với trái tim trong bàn tay anh.

Cảm xúc này tên là gì nhỉ? Như thể anh đã đào sâu hơn lớp bề mặt cuộc sống của mình và tiến vào một vùng lãnh thổ mới lạ lắm nào đó, một nơi đã luôn tồn tại mặc dù anh không hề hay biết gì về nó. Tất cả những gì anh biết là khoảng cách thận trọng mà anh đặt ra giữa bản thân và những người khác cuối cùng đã bị ai đó vượt qua... và sẽ không còn gì giống như trước được nữa.

Sau bữa tiệc Giáng Sinh diễn ra khá lâu, cả gia đình đi xuống cầu thang để khiêu vũ trong sảnh của người hầu, một truyền thống hàng năm lúc mọi người trong nhà đều tự do hòa vào nhau, nhảy múa cùng nhau, và cùng uống rượu vang và rượu rum nóng. Cassandra, người đã cẩn thận chỉ uống vài ngụm nhỏ trong bữa tối, lúc này lại nuông chiều bản thân bằng một ly rượu pân nóng trong lúc khiêu vũ, và cảm thấy nó đi thẳng xuống đầu gối cô. Cô cảm thấy hạnh phúc nhưng mệt lử, hết sức sau tất cả những cuộc trò chuyện và vui vẻ đùa giỡn, má cô đang nhói lên vì mỉm cười, Trớ trêu hơn nữa là mặc dù đây là ngày cưới của họ nhưng cô và Tom thực ra

không có thời gian ở bên nhau. Cô phóng mắt nhìn quanh sảnh và thấy anh đang khiêu vũ với Mrs. Bixby, người đầu bếp. Người phụ nữ lớn tuổi mập mạp đang đỏ mặt và cười khúc khích như thiếu nữ. Tom dường như vẫn sôi nổi và mạnh mẽ như những giờ trước đó, với nguồn năng lượng tràn đầy không biết mệt mỏi. Cassandra phiền muộn nhận ra cô sẽ rất khó theo kịp anh.

Tom bắt gặp ánh mắt cô ngang qua căn phòng. Mặc dù anh đang mỉm cười, nhưng có gì đó vẻ ước định trong ánh mắt anh. Cassandra tự động thẳng lưng lên, nhưng anh đã kịp thấy dấu hiệu mệt mỏi của cô.

Trong vài phút, anh đi đến chỗ cô. "Em trông giống như một tia nắng nhỏ ấy, đứng ở đây nhé," anh thì thầm, vươn tay vuốt nhẹ một lọn tóc vàng xoăn dài của cô. "Em nói sao với ý tưởng rời đi sớm hơn một chút so với dự định của chúng ta?"

Cô gật đầu ngay lập tức. "Vâng, em muốn thế."

"Tốt. Anh sẽ đưa em ra khỏi đây sớm thôi. Không cần phải kéo dài khoảnh khắc tạm biệt đâu, vì chúng ta sẽ chỉ đi trong một tuần thôi. Tàu đã đến và sẵn sàng để khởi hành".

Họ đã lên kế hoạch đến Weymouth bằng toa tàu riêng của Tom. Mặc dù anh đã đảm bảo họ sẽ được thoải mái, nhưng Cassandra không trông chờ sẽ trải qua đêm tân hôn của mình trên một chuyến tàu. Cho dù chất lượng của nó có tiện nghi như thế nào, thì xét cho cùng, nó vẫn là một phương tiện di chuyển. Tuy nhiên, cô không phản đối kế hoạch này, vì họ sẽ nghỉ lại trong một khách sạn sang trọng vào đêm hôm sau. Kỳ nghỉ trăng mật này là một món quà cưới của Winterborne và Helen, họ đã sắp xếp cho hai người một chuyến du lịch bằng du thuyền riêng từ Weymouth đến Đảo Jersey, cực nam của Quần đảo Channel.

"Theo lời Winterborne thì," Tom nói lại với cô, "khí hậu khá ôn hòa, và tầm nhìn ra Vịnh St. Aubin từ khách sạn thì tuyệt đẹp. Anh không biết gì về cái khách sạn ấy. Nhưng chúng ta sẽ phải tin tưởng Winterborne thôi."

"Bởi vì anh ấy là một người bạn tốt à?" Cassandra hỏi.

"Không, bởi vì anh ta biết anh sẽ giết chết anh ta ngay khi chúng ta trở về nếu khách sạn đó quá tồi tàn."

Bây giờ, Cassandra đứng cùng với Tom trong sảnh của người hầu, cô nói băng quơ, "Em ước gì lúc này chúng ta đã ở trên đảo rồi." Ý nghĩ về tất cả những gì họ chuẩn bị phải chịu đựng... một chuyến tàu chạy và ít nhất sáu giờ trên tàu... nó khiến đôi vai cô trĩu xuống.

Tom nhìn cô âu yếm. "Em có thể nghỉ ngơi sớm." Anh áp môi mình vào tóc cô. "Hành lý của em đã được đưa đi trước, và người hầu riêng của em đã mang chiếc váy đi đường của em ra trên tầng rồi. Cô ta sẽ sẵn sàng giúp em thay váy ra bất cứ khi nào em muốn".

"Làm sao anh biết được điều đó?"

"Cô ta đã nói với anh khi anh khiêu vũ với cô ta vài phút trước."

Cassandra mỉm cười với anh. Nguồn năng lượng vô hạn trước đây làm cô cảm thấy bị đe dọa giờ đây dường như khá an toàn và dễ chịu, giống như đang bao bọc lấy cô.

"Tất nhiên là," Tom nói nhẹ nhàng, "em có thể mặc nguyên chiếc váy cưới này, và đi thẳng với anh đến toa tàu... nơi anh có thể giúp em cởi nó ra."

Một cơn rung mình lướt qua cô. "Anh có thích làm thế không?"

Lòng bàn tay anh vuốt nhẹ lớp sa tanh mềm mại trên ống tay áo cô, rồi nhẹ nhàng lướt dọc chà xát phần mép vải với hai ngón cái và ngón trỏ. "Là

một người đàn ông thích tự tay mở gói quà của mình... thì CÓ."

- Hết chương 21 -

Chương 22

Dịch : Muse

Như Cassandra đã mong đợi, toa tàu riêng xa hoa hơn bất cứ thứ gì cô có thể tưởng tượng ra được. Cơ bản thì đó là hai toa tàu được nối với nhau bằng một phần mui bằng cao su có thể tùy chỉnh tạo ra một lối đi kín ở giữa. Tom giải thích đây là một thiết kế thử nghiệm để có thêm tiện ích là giúp chuyển đi nhíp nhàng và êm ái hơn. Một toa chứa một nhà bếp hân hoi, với một chạn để đồ bát đĩa và một tủ đựng thức ăn, và chỗ ở cho nhân viên.

Toa chính là một căn biệt thự trên bánh xe, với một phòng khách đôi và phòng thay đồ riêng, nhà vệ sinh với 2 vòi nước nóng và lạnh, một phòng làm việc, một phòng khách và thậm chí có một phòng vẽ. Nó được trang trí hào phóng với cửa sổ rộng, trần phòng cao bọc da nổi và tấm thảm Wilton dày trên sàn.

Trái ngược với một trang trí công phu và dùng đồ mạ vàng hiện nay, cả toa xe được trang trí với sự thanh lịch và nhấn mạnh sự khéo léo. Các khung gỗ óc chó ghép trên tường không được đánh vec-ni để tăng cường độ bóng, mà thay vào đó chúng chà bằng tay để tạo ra một lớp phủ trầm nhưng vẫn đủ sang trọng và lộng lẫy.

Sau khi đi tham quan toa tàu và gặp gỡ nhân viên, đầu bếp, Cassandra quay về phòng ngủ, trong khi Tom đang thảo luận vài điều với kỹ sư. Đó là một căn phòng tuyệt đẹp với trần cao, tủ âm tường, một chiếc giường ngủ rộng bằng gỗ hồng sắc và những cửa sổ con bằng kính màu đang mở rộng

thông thoáng. Người hầu riêng của cô, Meg, đang mở chiếc vali chứa hành lý mà Cassandra đã yêu cầu sắp xếp đầy đủ khi họ lên tàu vào sáng mai.

Meg đã chớp lấy cơ hội được đồng hành cùng Cassandra đến một nơi mới, dứt khoát nói rằng cô ta thích cuộc sống thị trấn hơn là ở đồng quê. Cô ta là một người có năng lực và nhanh trí, với bản tính sôi nổi khiến cô ta là một người bạn đồng hành dễ chịu.

"Thưa bà," Meg kêu lên, "bà đã bao giờ nhìn thấy một chiếc tàu như vậy chưa? Có một cái bồn tắm trong nhà vệ sinh – MỘT CÁI BỒN TẮM ĐẤY - người quản lý tàu nói là theo những gì ông ta được biết, thì đây là chiếc tàu duy nhất trên thế giới có một chiếc đấy nhé. " Như thể sợ Cassandra có thể không hiểu, cô lặp lại, "Trên toàn thế giới đấy." Meg bận rộn bày biện đồ đạc lên chiếc tủ nhỏ: một chiếc hộp đựng găng tay và khăn tay đi du lịch, một hộp trang điểm chứa bàn chải, lược, giá ghim tóc, những chiếc lọ sứ đựng kem và phấn phủ, và một lọ nước hoa hồng. "Người khuân vác nói với tôi là chiếc tàu được thiết kế đặc biệt để chuyển đi sẽ di chuyển êm như nhung. Một cái trục đặc biệt nào đó... và bà biết ai đã phát minh ra nó không? "

" Mr. Severin à?" Cassandra đoán.

" Chính là Mr. Severin đó đó," Meg dứt khoát khẳng định. "Anh ta nói rằng Mr. Severin có thể là người đàn ông thông minh nhất còn sống."

"Không phải về tất cả mọi thứ đâu," Cassandra nói với một nụ cười nhỏ bí mật, "nhưng đúng là về khá nhiều thứ."

Meg đặt chiếc vali xuống bên cạnh chiếc tủ. "Tôi đã treo quần áo và áo choàng của bà trong tủ, và để đồ-không-thể-nói-đến¹³ của bà vào tủ rồi. Bây giờ bà có muốn thay váy cưới ra không? "

"Tôi nghĩ là..." Cassandra ngáp ngừng, mặt cô nóng bừng. "Mr. Severin sẽ hỗ trợ tôi việc đó".

Cô hầu gái chớp mắt. Vì có một sự thật mà AI CŨNG BIẾT là một người đàn ông không thể xoay sở được sự phức tạp của những nút thắt quần áo phụ nữ, bất kỳ sự "hỗ trợ" nào mà Tom cung cấp cũng sẽ chỉ giới hạn trong việc cởi bỏ quần áo. Và một khi Cassandra không mặc gì, thì không nghi ngờ gì về điều sẽ xảy ra tiếp theo.

"Nhưng..." Meg đánh bạo nói, "... còn chưa đến giờ ăn tối mà."

"Tôi biết," Cassandra khó chịu nói.

"Và bên ngoài trời vẫn còn sáng đây."

"Tôi biết mà, Meg."

"Bà có nghĩ rằng ông ấy thực sự sẽ muốn -" cô hầu gái bắt đầu, nhưng im ngay trước cái nhìn bức tức của Cassandra. "Tôi sẽ đi sắp đồ trong phòng mình, thưa bà," Meg nói với sự nhanh trí giả tạo. "Nó ở toa kế tiếp. Người quản lý tàu nói có một phòng khách tươm tất và một phòng ăn cho nhân viên." Cô ta tránh nhìn vào mắt cô trong khi tiếp tục vội vàng nói, "Và ngoài ra... sau khi chị gái tôi kết hôn... chị ấy nói với tôi rằng sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu. Ý tôi là, các quý ông và những việc họ làm ấy. Chị ấy nói là nó nhanh như một con chó chạy nước rút một dặm ấy mà".

Hiểu được những từ đó là để trấn an cô, Cassandra gạt đầu và thì thầm với cô ta, "Cảm ơn cô, Meg."

Sau khi người hầu riêng của cô rời đi, Cassandra mở khóa tủ đựng đồ trang điểm của cô ra và nhấc phần nắp có gắn một chiếc gương lên. Cô gỡ những chiếc ghim tóc ra, và tháo chiếc vương miện kim cương trên đầu

xuống. Khi cô đặt nó lên mặt tủ, có một chuyển động ngoài tầm nhìn đã thu hút sự chú ý của cô.

Tom đã đến đứng ở ngưỡng cửa, ánh mắt anh nhìn cô cực kì ám áp.

Một cảm giác hồi hộp tràn qua cô, và những ngón tay cô run lên một chút khi cô chải qua tóc để tìm kiếm những chiếc ghim còn sót lại. Mặc dù họ đã từng ở một mình với nhau trước đây, nhưng nói tương đối ra thì đây là lần đầu tiên họ ở một mình với tư cách là một cặp vợ chồng. Không có tiếng kim đồng hồ để báo từng phút trôi qua, không có tiếng gõ cửa râm râm cảnh báo.

Người đàn ông này đẹp trai đến không thể bàn cãi, chồng cô, xuất hiện cao lớn hơn bình thường trong căn phòng này. Kín đáo, tự tin đến lạnh lùng, và không thể đoán trước như một thể lực của tự nhiên. Nhưng cô cảm nhận được sự chu đáo trong hành động của anh, khi anh không muốn làm cô lo lắng hay sợ hãi, và điều đó khiến cô tràn đầy sung sướng.

"Em vẫn chưa cảm ơn anh vì chiếc mũ miện," cô nói. "Em đã suýt ngã khi em mở nó ra vào sáng nay. Nó thật đẹp."

Tom đi đến sau lưng cô, anh vuốt ve làn vải phủ sa tanh trên cánh tay cô, môi anh nhẹ nhàng ve vuốt vành tai cô. "Em có muốn phần còn lại nữa không?"

Cô nhướn mày ngạc nhiên khi ánh mắt họ chạm nhau trong chiếc gương trang điểm nhỏ. "Vẫn còn nữa ạ?"

Để trả lời, anh đi đến chiếc tủ nhỏ khác, lấy một chiếc hộp tron nhãn bằng gỗ gụ, và đưa nó cho cô.

Cassandra mở nắp hộp, cô ngạc nhiên trừng mắt khi nhìn thấy những viên kim cương to và một chiếc dây chuyền kết lại bằng bạch kim. "Một

chiếc vòng cổ? Và hoa tai nữa ư? Ồ, thứ này hẳn là đắt lắm. Anh thật hào phóng. "

"Để anh chỉ cho em cách dùng," Tom nói, nhặt chiếc mũ miện lên. "Viên kim cương lớn nhất có thể tách ra được, và có thể đeo lên như một chiếc trâm cài hoặc cài thêm vào vòng cổ." Anh khéo léo tháo rời viên kim cương chính ra, điều khiển các chốt và dây nối nhỏ. Nó thật giống anh, Cassandra nghĩ với tình cảm dâng trào, tặng cô một món đồ trang sức có thể tháo rời và lắp ráp lại, gần giống như một câu đố.

Cô đeo thử đôi bông tai hình ngôi sao, và khẽ lắc đầu để chúng nhảy múa. "Anh đã đưa cho em một chòm sao," cô nói với một nụ cười, nhìn vào hình ảnh phản chiếu lấp lánh của mình trong mắt anh.

Tom để cô đối mặt với anh, bàn tay anh vuốt ve nhẹ nhàng mái tóc cô, để những lọn tóc vàng mềm mại tràn qua kẽ ngón tay. "Em là ngôi sao sáng nhất trong đó."

Cassandra kiễng chân lên để hôn anh, và Tom ôm chặt cô vào lòng. Anh như đang đắm chìm trong nụ hôn, muốn từng chi tiết hương vị, kết cấu, và mùi hương của cô. Anh chậm chậm vuốt ve bên dưới mái tóc, lên xuống dọc sống lưng cô. Sức nặng của đôi bông tai lung lẳng trên dải tai, một vài viên kim cương chạm nhẹ vào cổ khiến cô rung mình.

Dứt miệng khỏi anh, Cassandra khó nhọc nói, "Em có một món quà cho anh."

"Vậy à?" Môi anh sượt qua làn da non mềm bên dưới quai hàm của cô.

"Một món quà nhỏ thôi," cô rầu rĩ nói. "Em e là nó không thể so sánh với một bộ trang sức kim cương của anh."

"Khi em đồng ý kết hôn với anh đã là món quà của cả cuộc đời rồi," anh nói. "Anh không cần gì khác nữa."

"Tuy nhiên..." Cô đi lấy chiếc vali để bên cạnh chiếc tủ nhỏ, và lấy ra một cái gói được bọc bằng giấy lụa và buộc ruy băng đỏ. Một hạt cườm trang trí nhỏ màu xanh nước biển treo trên dải ruy băng. "Chúc mừng Giáng sinh," cô nói, và đưa nó cho anh.

Tom tháo dây ruy-băng và giờ đồ trang trí lên cao để nhìn kỹ hơn. "Em làm cái này à?"

"Vâng, cho cây của chúng ta vào năm tới."

"Nó thật đẹp," anh nói, ngưỡng mộ những mũi khâu nhỏ gắn chặt những hạt cườm. Anh bắt đầu mở gói quà, đó là một cuốn sách được đóng bằng vải đỏ với tiêu đề là một dòng chữ đen mạ vàng. "Tom Sawyer," anh đọc to, "của Mark Twain."

"Bằng chứng việc người Mỹ cũng viết sách," Cassandra vui vẻ nói. "Nó đã được xuất bản ở Anh vài tháng trước, và bây giờ mới ra mắt ở Mỹ. Tác giả là một nhà văn khôi hài, và người bán sách nói cuốn tiểu thuyết là một luồng gió mới".

"Anh chắc anh sẽ thích nó thôi." Tom đặt cuốn sách lên tủ và kéo cô vào lòng. "Cảm ơn em."

Cassandra tan chảy trong vòng tay anh, tựa đầu vào vai anh. Mùi hương thơm ngát của rượu rum cologen vùng vịnh, với những nốt hương đặc biệt của lá nguyệt quế, đinh hương và cam quýt, chậm chậm len lỏi vào cô. Đó là một mùi hương cổ điển, rất nam tính và mạnh mẽ. Cô không ngờ anh lại truyền thống đến mức này, cô nghĩ với một chút thích thú.

Một tay anh đưa lên vuốt tóc cô. "Em mệt rồi, buttercup," anh thì thầm. "Em cần nghỉ ngơi."

"Giờ em đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, khi chúng ta tránh xa mọi ồn ào ở Eversby Priory." Bầu không khí yên lặng bao quanh họ, dễ dàng và thoải mái. Cô không ở trong vòng tay một chàng trai trẻ thiếu kiên nhẫn, mà là một người đàn ông từng trải, người sẽ đối xử rất, rất tốt với cô. Cảm giác mong đợi đã lấp đầy khoảng trống giữa các nhịp đập của trái tim cô. "Anh giúp em thay đồ nhé?" cô bạo gan hỏi.

Tom do dự một lúc lâu trước khi anh đi đến đóng rèm cửa lại. Bụng cô chột thót lại nhẹ hẫng như một chiếc xe ngựa lao nhanh băng qua đường. vén mái tóc mềm mại của cô qua một bên vai, cô đợi anh đi tới sau lưng mình. Lưng váy được buộc bằng một sợi dây satin dài chắc chắn và thắt nơ ở phía dưới. Cô cân nhắc có nên giải thích cách mở chùm cúc áo ẩn bên dưới đường xẻ hay không, nhưng cô ngờ rằng anh sẽ thích tự mình tìm ra hơn.

Tom nhẹ nhàng kéo chiếc nơ ra. "Em trông giống một nữ hoàng khi em bước vào nhà nguyện," anh nói. "Em đã lấy đi hơi thở của anh." Sau khi tháo chiếc dây sa tanh ra, anh vuốt ve phần đường xẻ váy chạy dọc sống lưng cô và cảm nhận đường viền của những chiếc cúc phẳng nhỏ xíu. Anh tìm kiếm những chiếc móc nhỏ để giữ chặt phần vạt váy và tháo chúng ra còn điêu luyện hơn cả một cô hầu gái. Khi anh tháo từng chiếc cúc, vạt trên áo bằng sa tanh lỏng ra và bắt đầu tuột xuống khỏi người cô men theo sức nặng của chiếc váy.

Cassandra nhắc tay ra khỏi ống tay áo và để chiếc váy nặng nề tự do rơi xuống sàn. Sau khi bước ra khỏi đồng quần áo tỏa sáng lung linh ấy, cô nhặt nó lên và cất vào tủ. Cô quay lại và thấy anh đang uống lấy từng chi

tiết của cô, từ đường viền xếp nếp trang trí trên ngực chiếc áo lót đến đôi giày màu xanh nhạt của cô.

"Một thủ tục mê tín," Cassandra nói khi cô thấy anh nhìn chăm chăm vào đôi giày thêm một lúc. "Cô dâu phải mặc ít đồ cũ, ít đồ mới, ít đồ mượn và đồ màu xanh nước biển".

Tom bế bổng cô lên, đặt cô lên giường và cúi xuống để nhìn kỹ hơn đôi giày được thêu bằng chỉ bạc và vàng và đính những viên pha lê nhỏ. "Chúng thật đáng yêu," anh nói, và gỡ chúng ra.

Cô cong những ngón chân trong đôi tất đùi, thấy hơi nhói sau một ngày dài bận rộn. "Thật tuyệt khi em đã được thoát khỏi nó."

"Anh cũng rất vui vì em đã cởi nó ra," Tom nói. "Mặc dù có lẽ vì những lý do khác nhau." Anh vòng tay quanh người cô để nới lỏng dây áo nịt ngực của cô, và cẩn thận hơi ấn cô xuống, để tháo phần đệm cooxe của cô. "Anh ngửi thấy mùi hoa hồng," anh nói, tán thưởng hít vào.

"Sáng nay Helen đã đưa cho em một chai dầu thơm," Cassandra trả lời. "Nó là tinh dầu của bảy loại hoa hồng. Em đã nhỏ mấy giọt vào bồn tắm". Cô run rẩy khi Tom cúi xuống hôn lên bầu ngực của cô qua lớp vải lanh nhàu nát.

"Bảy là con số yêu thích của anh," anh nói.

"Tại sao?"

Anh nhẹ nhàng rúc vào bụng cô. "Cầu vồng có bảy màu, bảy ngày trong tuần, và..." Giọng anh trầm thấp đầy quyến rũ, "... bảy là số tự nhiên thấp nhất không thể được biểu thị bằng tổng bình phương của ba số nguyên."

"Toán học," cô thốt lên, cười đến nghẹt thở. "Thật là khuấy động."

Tom mỉm cười và đẩy mình tách ra khỏi cô. Anh đứng để cởi áo khoác, áo gilê và cà vạt, sau đó nắm lấy một chân của Cassandra và bắt đầu chà xát nó. Cô quần quai trong khoái cảm ngạc nhiên khi ngón tay cái mạnh mẽ của anh vuốt ve chỗ nhạy cảm của cô.

"Ồ," cô kêu lên, nặng nề nằm ngả lưng xuống nệm khi anh nhẹ nhàng ấn bóp lên xuống lòng bàn chân, tìm đến từng chỗ đau nhức và nhạy cảm. Cô bắt đầu tan ra trong hạnh phúc khi anh ngoáy ngoáy lắc lư ngón chân cô và kéo từng ngón một qua lớp tất lụa. Nó tuyệt vời hơn những gì cô có thể tưởng tượng, khoái cảm lan đến tất cả các bộ phận khác trên cơ thể cô. "Trước đây chưa có ai từng xoa chân cho em. Anh rất giỏi việc này đây. Ôi. Đừng dừng lại. Anh sẽ không dừng lại đâu, phải không? "

"Không."

"Và anh sẽ làm với chân kia nữa nhé?"

Anh cười khẽ. "Ừ."

Khi anh tìm thấy một chỗ đặc biệt nhạy cảm, cô quần quai và rên rỉ, và đưa tay lên qua đầu. Khi cô mở mắt ra, cô nhìn theo hướng của Tom, và nhận ra những đường may ở đũng quần cô đã hở ra. Với một tiếng thở hổn hển, cô nhanh chóng vờ tay xuống để che đi những lọn tóc tơ vàng.

Một vẻ liều lĩnh hiện ra trong mắt anh. "Đừng giấu nó," anh nói nhẹ nhàng.

Lời đề nghị đó khiến cô bị sốc. "Anh muốn em nằm yên và phơi bày ... âm ... âm hộ .. của em cho anh à?"

Sự thích thú càng hần sâu thêm trên những nếp nhăn mờ khòe mắt anh. "Nó sẽ cung cấp một động lực tuyệt vời để anh xop bóp chân kia của em."

"Dù sao thì anh cũng sẽ làm nó mà," cô phản đối.

"Vậy thì hãy coi đó là phần thưởng của anh đi." Anh cong người, và cô cảm thấy miệng anh chạm vào đầu ngón chân cái của cô, hơi thở nóng hổi của anh phả qua lớp lụa của tất. "Để anh kín đáo nhìn nó thôi," anh dễ dàng. "Đó là một cảnh đẹp mà."

"Đó hoàn toàn không phải là một cảnh đẹp nào hết," cô phản đối trong sự ngượng ngùng.

"Đó là cảnh tượng đẹp nhất trên thế giới."

Không ai có thể thẹn thùng hơn Cassandra trong giờ phút này, theo nghĩa đen. Trong khi cô run lập cập, Tom tiếp tục xoa bóp chân cho cô. Ngón tay cái của anh thức tỉnh từng phần của cô trong một áp lực leo thang từ lòng bàn chân lên đến đỉnh cột sống.

Nhắm mắt lại, Cassandra nhớ lại những gì Pandora đã khuyên cô ngày hôm qua.

"Chị có thể vớt cái phẩm giá của mình qua mạn tàu ngay lập tức," Pandora đã nói. "Nó rất là lúng túng, lần đầu tiên của chị ấy. Anh ấy sẽ muốn làm những việc liên quan đến các bộ phận cơ thể mà thực sự không thể liên kết được. Chỉ cần nhắc nhở bản thân những điều chị và anh ấy làm trong chỗ riêng tư là những bí mật chỉ chia sẻ giữa hai người, Không có gì đáng xấu hổ về một hành động tình yêu cả. Và ở một số thời điểm, nó không chỉ là về cơ thể, suy nghĩ hay lời nói, nó còn là những cảm giác... và nó rất đẹp đẽ".

Vào thời điểm nào đó trong lúc Cassandra đang cân nhắc lời dặn dò của em gái mình, đoàn tàu đã khởi hành và đang tăng tốc êm ru. Không có những tiếng lạch cạch và những cú xóc nảy như thường lệ, toa tàu chuyển động êm ái dễ dàng, như thể nó lơ lửng trên đường ray chứ không phải đang

lăn dọc theo chúng. Ngôi nhà thời thơ ấu của cô, gia đình của cô, mọi thứ quen thuộc, đều đang trôi tuột đi. Chỉ còn lại chiếc giường gỗ hồng sắc này, và người chồng có mái tóc đen quăn rũ của cô, và những bánh xe lửa đang chở họ đến một nơi nào đó mà cô chưa từng đến. Khoảnh khắc này, và bất cứ điều gì khác xảy ra đêm nay, sẽ trở thành bí mật giữa hai người.

Cô cắn môi và đầu hàng phẩm giá của mình, bỏ tay ra đường khỏi mép giường quần.

Tom tiếp tục xoa bóp bàn chân của cô, ngón tay cái và các ngón tay khác của anh ấn những vòng tròn nhỏ tể nhị ở phần cuối các ngón chân cô. Sau một vài phút, anh chuyển sang chân còn lại của cô, và cô thoải mái rên rỉ.

Những tia sáng sau cơn mưa yếu ớt hơn, chiếu qua khung cửa sổ con thành những tia sáng bạc nhợt nhạt và những vệt lốm đốm cầu vồng sẫm màu. Mắt khép hờ, cô xem trò chơi im lặng của màu sắc và những bóng mờ trên áo Tom. Cuối cùng, đôi bàn tay dài và mạnh mẽ của anh trượt lên đầu gối cô và bên dưới chân cô. Anh cởi chiếc quần tất ren trắng của cô và cuộn chiếc tất lụa xuống thành những vòng tròn gọn gàng. Sau khi thả chúng xuống sàn, anh cởi áo sơ mi của mình và thả nó xuống, chậm chậm theo ý anh, để cô nhìn trọn vẹn vào anh.

Cơ thể của anh rất đẹp, với những đường nét dài, sắc bén của một thanh kiếm, từng inch cơ thể đều được chế tác với những múi cơ bắp dẻo dai. Những sợi lông phủ nhẹ lên ngực anh và hẹp dần xuống đến cơ hoành. Cassandra ngồi dậy trên nệm và chạm vào bộ lông xù màu đen, những đầu ngón tay cô xấu hổ và lướt nhanh qua như một con chim ruồi đang bay.

Vẫn đứng một bên giường, Tom với tay ôm cô vào ngực anh.

Cassandra rung mình với cảm giác bị bao bọc bởi làn da trần và lông trên cơ thể anh, quá cứng rắn. "Anh đã bao giờ tưởng tượng chúng ta sẽ làm điều này chưa?" cô kinh ngạc hỏi.

"Em yêu... Anh đã tưởng tượng cảnh này sau khoảng mười giây khi chúng ta gặp nhau, và anh không dừng lại ở đó đâu."

Một nụ cười bên lên chạm đến môi cô, và cô can đảm hôn lên phần vai trần của anh. "Em mong mình sẽ không quá đáng thất vọng."

Tom nhẹ nhàng nâng mặt cô nhìn để lên anh, lòng bàn tay anh ôm lấy má và quai hàm của cô. "Không có gì để em phải lo lắng cả, Cassandra. Tất cả những gì em phải làm là thư giãn thôi". Anh kéo khuôn mặt nóng bừng ửng hồng của cô lại gần mình, và dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ nhịp đập điên cuồng trên cổ họng cô. Nụ cười uể oải gợi cảm của anh làm cô không thể suy nghĩ được nữa. "Chúng ta sẽ làm chuyện này từ từ thôi. Anh biết làm thế nào để tốt cho em. Em sẽ rời khỏi chiếc giường này như một người phụ nữ hạnh phúc."

Chương 23

Dịch : Muse

Tom cúi xuống thấp hơn, và áp lực nhẹ nhàng, gợi tình của miệng anh lan truyền từng đợt sóng khoái cảm ra khắp người cô. Mỗi khi cô nghĩ nụ hôn sẽ kết thúc, anh lại khám phá ra một góc mới, một hương vị sâu kín hơn. Cơ thể cô nóng bỏng từ trong ra ngoài, như thể anh đang trút tất cả ánh nắng ngoài kia vào cô. Ngất ngây vì sung sướng, Cassandra vòng tay qua cổ anh. Cô luôn bấu vào ngón tay vào những lọn tóc dày, cắt sát mềm mại như sa tanh đen trong lòng bàn tay.

Không hề vội vàng, anh đưa tay xuống viền vạt áo lót của cô và nắm chặt nhúm vải để kéo nó lên trên. Cô nâng cánh tay lên để giúp anh, thở hổn hển khi cảm thấy luồng không khí mát lạnh trên bộ ngực trần trụi của mình. Anh dễ dàng đặt cô nằm ngửa xuống giường và nhẹ nhàng trượt một bàn tay xuống người cô trước khi bắt đầu cởi nút quần. Trái tim cô đập dữ dội khi anh cởi bỏ quần áo. Lần đầu tiên trong đời, cô nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân, bị khuấy động và khỏe mạnh tuyệt vời. Cô không thể không nhìn chăm chăm vào thứ cương cứng mạnh mẽ của anh, dựng đứng lên trong một góc độ dễ thấy.

Tom thoáng nở một nụ cười khi anh nhìn thấy vẻ mặt của cô. Anh hoàn toàn thoải mái với tình trạng khỏa thân của mình, trong khi cô là một tập hợp những ức chế kìm nén đi cùng với sự thẹn thùng. Leo lên giường như một con mèo đang đi vợ vãn, anh hạ thấp mình xuống bên cạnh cô, một chân đầy lông đặt nằm giữa hai chân cô.

Cô không chắc mình phải đặt tay ở đâu. Một tay cô chạm đến hàng cơ săn chắc trên ngực anh, đầu ngón tay thì đặt ở bên kia xương sườn.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, Tom hướng nó xuống háng anh. "Em cũng có thể chạm vào anh," anh khuyến khích, giọng khàn khàn quyến rũ.

Do dự nhưng cũng sẵn sàng, cô vuốt ve chiều dài mượt mà và cứng rắn của anh, khám phá ra những nhịp đập không ngờ trong cái thứ cứng rắn căng phồng ấy. Cô chớp mắt ngạc nhiên khi phần đầu bóng mượt rỉ ra chút ẩm ướt.

Rời rạc hít vào một hơi, Tom giải thích, "Điều đó ... xảy ra khi cơ thể anh đã sẵn sàng cho em."

"Nhanh như vậy à?" cô hỏi, cảm thấy luống cuống.

Miệng anh mím lại thành một đường thẳng, như thể đang cố gắng để không bật cười. "Đàn ông thường nhanh hơn nhiều so với phụ nữ." Anh lười nhác đặt một vài lọn tóc của cô trong các ngón tay. "Cần thêm một chút thời gian và nỗ lực để giúp em sẵn sàng cho anh."

"Em xin lỗi."

"Không đâu - đó là phần thú vị mà."

"Em cảm thấy như thể em đã sẵn sàng ngay bây giờ rồi," cô mạo hiểm nói.

Tom lạc lối trong cuộc đấu tranh nội tâm, và nở một nụ cười. "Em chưa đâu," anh nói, kéo quần lót của cô xuống qua hông và chân cô.

"Làm sao anh biết?"

Trong một khoảnh khắc, tim cô như ngừng đập, đầu ngón tay anh lướt xuống bụng cô rồi trượt xuống những lọn lông nơi vùng tam giác riêng tư. Anh mỉm cười khi nhìn thấy đôi mắt cô giãn ra. "Anh sẽ biết khi em ướt ở đây," anh thì thầm. "Anh sẽ biết khi em run rẩy và cầu xin anh."

"Em sẽ không cầu xin đâu," Cassandra phản đối.

Mái đầu đen của anh cúi xuống ngực cô, hơi thở của anh như làn hơi nước phả vào làn da non mềm của cô. Sau khi bắt lấy một bên đỉnh nhọn bằng đôi môi tội lỗi, chiếc lưỡi mềm như nhung của anh quét qua bầu ngực run rẩy phấn khích của cô, và nhẹ nhàng dùng răng bắt lấy nó.

"Kể cả nếu em có..." cô nói thêm, vặn vẹo bên dưới anh, "thì nó sẽ rất ngắn gọn, và... nó sẽ giống như yêu cầu..."

"Em không cần phải cầu xin," Tom thì thầm, kéo hai bầu ngực của cô vào gần nhau và hôn vào phần thung lũng sâu xa giữa chúng. "Đó là một gợi ý, không phải là một yêu cầu."

Anh trượt xuống thấp hơn xuống cơ thể cô, miệng anh lướt qua lưỡi biếng, chải chuốt, kéo mạnh, liếm láp, và dày vò.

Những tiếng lách cách xen kẽ êm ái của đoàn tàu đang chạy xuyên suốt màn đêm đến những mảnh cuối cùng của hoàng hôn. Trong bóng tối này, chồng cô như một nhân vật trong giấc mơ, hình dáng mạnh mẽ của anh in bóng khi anh di chuyển trên cô. Anh ấn hai đùi cô tách ra và đặt mình vào giữa. Từng sợi lông trên người cô đều dựng đứng lên khi cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh trên bụng mình. Lưỡi anh chạm vào mép rốn mỏng manh của cô, lần theo đường cong tròn trịa ấy. Ham muốn thắt chặt bên trong cô và làm những múi cơ của cô xoắn lên cho đến khi cô cảm thấy đầu gối mình nhấc lên. Cô thở hổn hển khi anh liếm bên trong rốn cô, nóng bỏng và mềm mại như lụa. Lưỡi anh xoáy tròn và đâm vào nhẹ nhàng khiến cô không thể ngừng vặn vẹo.

Sự thích thú dày lên trong giọng anh. "Năm yên nào, bông hoa nhỏ."

Nhưng khi lưỡi anh lướt qua lần nữa, cơ thể cô lại quặn quại vì cảm giác nhột nhạt.

Tay anh ôm lấy mắt cá chân cô, âu yếm kèm giữ cô nằm yên, và từng bóp cơ nhỏ nhắn, riêng tư bên trong cô rộn ràng và siết chặt để đáp lại. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh di chuyển xuống thấp hơn nữa, lần theo mép của làn da mềm mại và những lọn lông xoăn bông bênh... và cô bắt đầu có ý niệm mơ hồ về cái mà em gái cô đã nói về những bộ phận cơ thể không nên liên kết với nhau. Miệng và mũi anh thúc vào cô qua những sợi lông xoăn, hít lấy mùi hương thân mật.

"Tom..." cô nói, giọng than vãn.

"Hmm?"

"Anh có nên... oh, Chúa ơi... Anh có nên làm điều đó không?"

Câu trả lời của anh bị bóp nghẹt nhưng khẳng định dứt khoát.

"Em chỉ hỏi bởi vì... anh thấy đấy... em nghĩ em biết mình phải chờ đợi cái gì, nhưng mà..." Cô cứng người khi cảm nhận được cú vuốt ve ướt át của lưỡi anh đang tách mở đôi môi biểu tượng giới tính của cô ra. "Không ai từng đề cập bất kì điều gì về cái này ..."

Tom dường như không hề lắng nghe cô với sự chăm chú gần như thường ngày của anh. Mọi sự tập trung của anh đều dồn vào nơi mềm mại giữa hai đùi cô, cái lưỡi không ngơi nghỉ của anh xoáy qua những nếp gấp phức tạp và hai bên cánh hoa như thể anh không quyết định được mình nên đặt lưỡi ở đâu. Anh gặm nhẹ hai mép ngoài sưng tấy, rồi khéo léo khẽ giật nhẹ nó làm cô run rẩy.

Cô cảm thấy khó thở, bàn tay dao động lên xuống mái đầu đen của anh khi cuộc thăm dò tình vi nhưng đầy nài nỉ ấy cứ tiếp tục. Anh tìm thấy lối vào cơ thể cô với những cái vuốt ve ướt át đầy trêu chọc, bộ râu mới cạo của anh châm chích lên làn da non nớt. Khi lưỡi anh đến để xoa dịu sự kích thích nhất thời, cô không thể kìm được một tiếng rên rỉ. Anh đang tháo dỡ

sự tự chủ của cô, quyến rũ cô, muốn cô để lộ một bản năng thiếu suy xét nào đó của chính mình. Cái lưỡi dài ngoằn ngoèo tìm đường chui vào bên trong cơ thể cô. Thật không thể tưởng tượng được. Càng không thể cưỡng lại. Mỗi lần nó xô đẩy ra vào, một đợt khoái cảm trào dâng lên sống lưng cô. Các múi cơ bên trong cô co thắt theo một nhịp độ bất lực, như thể đang cố gắng bắt lấy và giữ lại sự xâm nhập trơn mượt ấy.

Anh từ từ đắp lên sự căng cứng của cô, không ngừng nghỉ, trong khi những cảm giác xối xả tràn ngập cô cho đến khi cô run rẩy. Bất lực, cô cố gắng ngo nguậy hông để đưa miệng anh vào nơi cô cần nhất. Anh bắt cô phải chờ đợi, đầu lưỡi anh vẫn nhảy múa và hành hạ cô không thương tiếc, không hề chạm vào cái nú nhỏ đang im lặng đau đớn mong được vượt ve. Cô đã rất ướt rồi... tất cả là của cô, hay là một chút từ anh?

Mồ hôi túa ra khắp người. Và cô để bật ra những tiếng khóc vỡ vụn nghẹn ngào. Cô cảm thấy một ngón tay của anh đang tiến vào trong cô... không, hai ngón... Hơi chùn người lại để thoát khỏi cảm giác căng chặt khó chịu, nhưng anh lại trượt chúng vào sâu hơn mỗi khi da thịt cô rung động và thả lỏng. Cô bắt đầu thấy đau, đặc biệt là khi khớp ngón tay của anh nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực kéo căng lối vào ngọt ngào. Anh áp chặt miệng lên nú hồng cứng ngắc ấy, đầu lưỡi liếm nhẹ và nhanh, và rồi chỉ còn lại những khoái cảm. Cô căng thẳng và thở hổn hển, hông nâng cao lên trên ngọn lửa nóng bỏng sáng khoái, cơ thể kẹp chặt lấy những ngón tay đang nhẹ nhàng xâm nhập, một lần rồi lại một lần, nhịp co bóp mạnh dần hơn.

Sự nhẹ nhõm căng tràn trong cô, từng cơn sóng rùng mình tràn qua, cho đến khi cô mềm rũ và bình tĩnh lại. Cái đụng chạm cẩn thận của anh rút ra, để lại da thịt cô run rẩy và đóng lại trong trống rỗng. Cô kêu lên một tiếng không rõ ràng, với tay tìm kiếm anh, và anh ôm lấy cô vào ngực, lẩm bẩm rằng cô đáng yêu ra sao và cô làm anh hài lòng như thế nào, và anh

khao khát cô đến nhường nào. Lớp lông trên ngực anh cảm thấy vui thích ngọt ngào trên bộ ngực trần của cô, cọ xát từng cái nhẹ nhàng như trêu chọc.

"Thư giãn nào em," Tom thì thầm khi anh đặt mình vào cái nôi giữa hai đùi cô.

"Em không có sự lựa chọn," Cassandra cố gắng nói. "Em cảm thấy như thể em đang chạy qua một cái máy cán giặt."

Tiếng cười khàn khàn của anh như vuốt ve lên tai cô. Bàn tay anh cẩn thận định hình bộ phận nữ tính của cô, vuốt ve nơi ẩm ướt đang run rẩy. "Cô vợ bé bỏng ngọt ngào của anh... bây giờ em có để anh vào bên trong em không?"

Cô gật đầu, bị mê hoặc bởi sự dịu dàng của anh.

Nhưng anh do dự, úp mặt vào những lọn tóc đang xõa ra của cô. "Anh không muốn làm tổn thương em. Anh không bao giờ muốn làm em đau".

Cô đưa tay ra sau lưng anh, vuốt ve dọc theo những múi cơ. "Đó là lý do cho việc nó sẽ ổn thôi."

Tom ngẩng đầu lên, và anh nhìn chằm chằm vào cô, hơi thở của anh hơi run rẩy. Cô cảm thấy một áp lực tập trung vào nơi mở ra yếu ớt của cơ thể mình, cứng nhưng cũng chậm rãi, tiến tới về phía trước từng milimet. "Để thôi mà," anh thì thầm. "Chỉ cần em cố gắng mở cho anh."

Cái áp lực lấp đầy cô với một nhịp điệu đau đớn chậm rãi và liên tục. Anh đưa tay xuống để banh hai đùi cô ra rộng hơn, và ấn vào đôi môi của biểu tượng giới tính của cô. Nhẹ nhàng và liên tục, hông anh đưa về phía trước, ấn sâu hơn vào vòng cơ bắp siết chặt không có kinh nghiệm của cô. Bất chấp sự khó chịu của mình, cô say mê với những biểu hiện khoái

cảm của anh, sự căng thẳng gợi tình trên khuôn mặt anh, tầm mắt mờ đi vì sự nóng bỏng, chỉ một lần, anh đã mất đi sự tỉnh táo. Cuối cùng thì cái quá trình cẩn thận cũng tạm dừng lại, và anh vẫn giữ yên như thế, chôn sâu một nửa vào trong cô. Miệng anh tìm đến cô trong một nụ hôn say đắm ngọt ngào, cho đến khi cô bắt đầu cảm thấy anh không còn uể oải nữa, từng dây thần kinh của cô rạo rực vì niềm hưng phấn mới.

"Đó là chỗ xa nhất anh có thể vào hả?" cô ngập ngừng hỏi khi môi họ tách ra, và cau mày trước áp lực dày đặc bên trong nơi họ đang hòa vào nhau.

"Đó là chỗ xa nhất cơ thể em cho phép anh đi vào," anh nói, đầu ngón tay vuốt ngược những lọn tóc trên trán và phần thái dương ẩm ướt của cô lên. "Cho tới lúc này."

Cassandra không thể kìm được mà thở ra một hơi nhẹ nhõm khi sự xâm chiếm cứng rắn ấy rút lui.

Tay anh đỡ dành cô nằm nghiêng sang một bên và quay mặt sang chỗ khác. Anh chậm rãi nói, như thể rất khó để nói nó thành lời. "Cassandra xinh đẹp của anh... hãy thử cái này... nếu em... đúng thế. Tựa vào anh." Anh đã kéo cô lui lại để cơ thể họ vừa khít như hai chiếc thìa trong ngăn kéo. Cô cảm thấy anh nâng một chân của cô lên và để nó tựa lại vào chân anh. Anh điều chỉnh vị trí của cô, hai tay vuốt ve cô thân mật. "Anh đã muốn có em rất nhiều đêm rồi ... Chúa ơi, anh mong điều này là thật. Đừng là một giấc mơ".

Phần đầu của thứ cứng rắn của anh trượt dọc theo khe hở mềm mại giữa hai đùi cô, trước vào sau, trước khi chui vào trong chỗ mở đầu đón một lần nữa. Anh ấn về phía trước chỉ một inch và giữ chặt, một sự hiện diện cực kì cứng rắn bên trong cô. Khi cô nằm trong vòng tay anh, anh vuốt ve phía trước của cô, đôi bàn tay khéo léo tìm kiếm những nơi có cảm giác

mới, xua đuổi những cơn run rẩy trên làn da cô. Khi anh tiến đến nơi mà cơ thể họ đã hòa vào nhau, làn sóng khát khao lại lấp đầy cô, làm cô căng lên và cựa quậy áp sát vào anh. Anh chơi đùa với đôi môi mềm mại bên dưới của cô và mọi nơi dịu dàng bên trong nó. Rên rỉ vì sự nản lòng thêm muốn, Cassandra cố gắng ấn gần hơn vào những ngón tay trên người ấy, đi theo từng cái vuốt ve nhẹ nhàng của anh.

Tom gần như không thể hít thở đều được, chỉ hỗn hển bên tai cô. Sâu bên trong, cô cảm nhận được ngọn nguồn khoái cảm cứng rắn nặng nề của anh, và cô nhận ra mình đã quẫn quại để đẩy mình xuống hết chiều dài mũi giáo ấy. Ngón tay anh xoa nắn núp vú sưng tấy với kỹ thuật điên cuồng, bằng cách nào đó biết được chính xác nhịp điệu cô yêu thích. Cơ thể cô siết chặt lấy anh trong những cơn co thắt cuồng nhiệt khi cô đi đến ngưỡng, lạc lối trong cảm xúc mãnh liệt rung động. Anh thở gấp, và sau đó gầm gừ phát ra một âm nhỏ trong cổ họng, một tiếng gầm gừ nhẹ nhàng, trong khi hơi nóng của anh lan ra bên trong cô.

Sau đó họ nằm đó, chậm rãi thư giãn thoải mái cùng nhau, da thịt dính da thịt trong một âm hưởng vang vọng của những cú thúc sâu và đầy khoái cảm.

Cassandra thở dài và rên rỉ khi bàn tay anh men qua cơ thể mệt mỏi của cô. "Em nghĩ em đã cầu xin," cô thừa nhận, "lúc gần cuối."

Tom rúc vào một bên cổ họng cô cười nhẹ, và hôn lên làn da đỏ bừng của cô. "Không, em yêu. Anh chắc chắn đó là anh."

Ánh sáng ban mai chiếu qua khung cửa sổ bé, từ từ xua đi màn đêm đen tối bên trong căn phòng trên toa xe lửa. Tom đã thức giấc với sự ngạc nhiên khi phát hiện ra Cassandra đang ngủ ngay bên cạnh anh. 'Mình có một người vợ', anh nghĩ, chống khuỷu tay lên cằm. Trạng thái dễ chịu và thú vị đến nỗi anh thấy mình đang nhìn xuống cô mỉm cười vu vơ.

Vợ anh trông thật yếu đuối và đáng yêu, như một nữ thần đang ngủ trong rừng. Mái tóc dày huyền ảo của cô giống như cái gì đó trong bức tranh thần thoại, những lọn tóc xoăn vàng trải rộng lộn xộn khắp nơi. Vào lúc nào đó trong đêm, cô đã mặc một chiếc váy ngủ. Anh thậm chí còn không nhận ra chuyện đó - anh, người luôn bật dậy ngay cả với một tiếng động nhỏ nhất. Nhưng anh cho là việc ngủ say sau nhịp độ sôi nổi của ngày cưới là chuyện bình thường, hơn nữa đêm qua còn là đêm thỏa mãn nhất mà anh từng trải qua.

Đối với Tom, khám phá điều khiến một người phụ nữ hài lòng và phấn khích, điều gì khiến cô ấy trở thành duy nhất, là một thử thách anh luôn thấy hấp dẫn. Anh chưa bao giờ ngủ với một người phụ nữ mà anh không thực sự có tình cảm, và anh luôn hăng hái trong việc làm hài lòng đối tác. Nhưng luôn có giới hạn cho sự thân mật mà anh chia sẻ với họ - anh chỉ hạ thấp sự cảnh giác của mình cho đến nay. Một vài mối quan hệ của anh đã kết thúc tồi tệ như là một kết quả tất nhiên, xói mòn thành sự cay đắng.

Nhưng, với Cassandra, anh đã hạ nhiều hàng rào phòng thủ của mình trước khi họ bước vào phòng ngủ. Anh không định làm thế; nó chỉ... tự nhiên xảy ra. Và trong khi anh chưa bao giờ có chút ức chế nào về sự lỏa lồ của cơ thể, thì việc làm tình với cô đưa anh đến gần với sự lỏa lồ của cảm xúc một cách nguy hiểm, điều khá là đáng sợ. Và đồng thời, cũng gợi tình đáng kinh ngạc. Anh chưa bao giờ biết bất cứ thứ gì giống như vậy, mọi cảm giác đều được khuếch đại và phản chiếu vô tận, giống như niềm vui lặp lại chính nó trong một hành lang toàn gương.

Sau đó, anh mang cho Cassandra một miếng gạc ấm để áp vào giữa hai đùi, và lấy một cốc nước nóng cho cô, rồi anh nằm xuống bên cạnh cô trong khi tâm trí anh bắt đầu quá trình phân loại các sự kiện trong ngày như bình thường. Trước sự ngạc nhiên của anh, anh cảm thấy cô nhích lại gần hơn

từng chút một cho đến khi cô ép khít khao vào người anh. "Em lạnh à?" anh quan tâm hỏi.

"Không," cô lơ mơ trả lời khi ngả đầu vào vai anh, "em chỉ muốn ôm anh thôi."

Ôm ấp chưa bao giờ là một phần trong danh sách tiết mục phòng ngủ của Tom. Tiếp xúc thể xác luôn là khúc dạo đầu cho một chuyện khác, và cũng không bao giờ là kết thúc. Sau một lúc, anh vụng về nhấc cánh tay còn tự do lên để xoa đầu cô. Anh cảm thấy một nụ cười trên vai.

"Anh không biết cách ôm ấp âu yếm," cô nói.

"Không," Tom thừa nhận. "Anh không chắc nó để làm gì."

"Chẳng để làm gì cả đâu," Cassandra ngáp dài nói. "Em chỉ muốn làm thể thôi." Cô rúc vào gần hơn, móc một cẳng chân mảnh mai lên một chân anh - và nhanh chóng chìm lại vào giấc ngủ.

Tom vẫn nằm yên, với sức nặng của đầu cô trên vai anh, nghiền ngẫm với nhận thức mình đã đánh mất bao nhiêu. Anh hạnh phúc đến chết tiệt khi được ở bên cô. Cô là nghĩa vụ tồi tệ nhất của anh, như anh luôn biết cô như vậy.

Giờ, khi vợ anh nằm đây được những tia nắng buổi sáng rọi vào, ánh nhìn mê hoặc của Tom lướt dọc theo ống tay áo ngủ viền ren dài đến bàn tay mảnh mai của cô. Những hình trăng lưỡi liềm màu trắng trên móng tay cô được mài nhẵn khiến bề mặt nó bóng lấp lánh như thủy tinh. Anh không thể cưỡng lại việc chạm vào một trong số chúng.

Cassandra cựa quậy và vươn vai, đôi mắt màu xanh thăm thẳm mất tập trung vào khuôn mặt đỏ bừng khi ngủ của cô. Chớp mắt, cô nhìn vào khung cảnh xa lạ xung quanh, và mỉm cười nhẹ nhàng. "Chào buổi sáng."

Tom nghiêng người về phía cô, chải môi mình lên cô, và cúi xuống thấp hơn để tựa đầu vào trên bầu ngực đầy đặn. "Anh đã từng nói với em là anh không tin vào phép màu," anh nói. "Anh rút lại câu đó. Cơ thể của em chắc chắn là một phép màu ". Anh chơi đùa với những nếp gấp và phần cổ áo xếp nếp phức tạp của chiếc váy ngủ. "Tại sao em lại mặc nó vào?"

Cô nằm dài bên dưới anh và ngáp. "Em không thể ngủ mà không mặc quần áo."

Anh tôn sùng giọng điệu đức hạnh của cô. "Tại sao lại không?"

"Em cảm thấy như bị phơi bày ấy."

"Em nên luôn luôn phơi trần ra, em yêu. Cơ thể em quá đẹp để bị quần áo che khuất". Anh định giải nghĩa chủ đề này, nhưng bị phân tâm bởi một tiếng réo trong bụng cô.

Đỏ mặt, Cassandra nói, "Chúng ta đã không ăn tối qua. Em chết đói rồi."

Tom mỉm cười và ngồi dậy. "Trên chuyến tàu này có một đầu bếp," anh nói với cô, "biết hơn hai trăm cách để chế biến món trứng." Anh cười toe toét trước vẻ mặt của cô. "Em có thể nán lại trên giường. Phần còn lại để anh lo".

Như Tom đã kỳ vọng, lịch trình đi lại do Rhys Winterborne sắp xếp thật tuyệt vời. Sau bữa sáng ở trên tàu, Tom và Cassandra được chuyên chở đến Cảng Weymouth để lên một chiếc du thuyền tư nhân chạy bằng hơi nước dài 250 foot. Vị thuyền trưởng đã tự mình dẫn họ đến dãy phòng thượng hạng của chủ sở hữu, bao gồm cả một phòng quan sát riêng tư bằng kính.

Mục tiêu của chuyến hành trình là địa hạt Jersey, nơi rộng lớn nhất và Là một vùng đất màu mỡ và phát triển thịnh vượng, chỉ có mười bốn dặm gần bờ biển của Pháp, đã nổi tiếng với canh tác nông nghiệp và phong cảnh hấp dẫn ngoạn mục, nhưng hầu hết là nổi tiếng với giống bò Jersey, một nòi giống sản xuất ra lượng sữa nhiều đến mức bất thường.

Tom đã hơi ngờ vực khi Winterborne cho anh biết nơi hướng tuần trăng mật. "Anh cho tôi đến một nơi nổi tiếng chủ yếu vì những con bò à?"

"Anh thậm chí sẽ không để ý khung cảnh xung quanh mà," Winterborne ngắn gọn chỉ ra điểm chính. "Anh sẽ ở trên giường hầu hết thời gian."

Sau khi Tom thúc giục để có thêm vài chi tiết, Winterborne đã tiết lộ rằng khách sạn La Sirène là một khu nghỉ mát bên bờ biển với những tiện nghi hiện đại và sự tiện lợi không tưởng. Với những khu vườn tách biệt và ban công riêng, được thiết kế để đảm bảo sự riêng tư cho những vị khách của mình. Một đầu bếp tài năng xuất sắc đến từ thành phố Paris đã tạo dựng được tên tuổi với nhà hàng của mình, khi tạo ra những món ăn tinh tế từ nguồn nông sản tươi sống dồi dào trên đảo.

Nhờ kỹ thuật khéo léo của vị thuyền trưởng và các thủy thủ đoàn, những người đã quen thuộc với dòng chảy mạnh và các gờ đá ngầm bao xung quanh quần đảo, chuyến đi diễn ra tương đối êm ái và suôn sẻ. Họ đến nơi sau 5 giờ đồng hồ, tiến đến mũi đá cao đầu tiên, sau đó vòng qua góc tây nam của hòn đảo. Mặt đất bên dưới ngày càng mềm mại và màu mỡ hơn, và được che phủ bằng một thảm cỏ xanh mơn mớn khi họ đến vịnh St. Aubin, nơi nổi tiếng với bờ biển cát trắng tinh khiết. Khách sạn La Sirène thanh bình làm điểm nhấn trên toàn bộ khung cảnh từ những khoảng sân vườn cao nhẽ.

Khi Tom và Cassandra lên bờ, Giám đốc cảng đã chào đón họ ở bến tàu với một sự tôn trọng tuyệt vời. Ông được hộ tống bởi một viên cảnh sát bảo vệ bờ biển, người đã trở nên cực kì bối rối khi được giới thiệu với Cassandra. Có vẻ hơi ngạc nhiên, viên cảnh sát trẻ bắt đầu nói chuyện với cô không ngừng nghỉ, cung cấp rất nhiều thông tin về hòn đảo, thời tiết, lịch sử của nó và bất cứ điều gì khác mà anh ta có thể nghĩ ra để giữ sự chú ý của cô.

"Cho cái lưỡi của cậu một kỳ nghỉ đi, chàng trai," ông giám đốc nói với vẻ cam chịu thích thú, "và hãy để cho người phụ nữ tội nghiệp này có một chút bình yên."

"Vâng, thưa sếp."

"Bây giờ, anh có thể hộ tống Lady Cassandra đến chỗ lan can có mái che ở kia, trong khi Mr. Severin xác nhận tất cả hành lý đã được mang ra khỏi tàu hay chưa."

Tom cau mày, liếc nhìn bến tàu đông đúc.

Ông giám đốc tóc bạc trắng dường như đọc được suy nghĩ của anh. "Chỉ là một đoạn đường ngắn thôi, Mr. Severin. Cô dâu của ông sẽ cảm thấy ở đó thoải mái hơn là đứng ở đây với đồng hàng hóa được dỡ tải và liên tục chạy qua."

Cassandra gật đầu trấn an Tom. "Em sẽ đợi anh ở chỗ lan can," cô nói, và khoắc lấy cánh tay của viên cảnh sát trẻ.

Ông giám đốc mỉm cười nhìn họ rời đi. "Tôi mong ông thứ lỗi cho chàng trai đó vì sự luyên thuyên không ngừng của anh ta, Mr. Severin. Một vẻ đẹp tuyệt vời như của vợ ông có thể khiến đàn ông thấy bồn chồn".

"Tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên quen với nó," Tom phiên muộn nói. "Cô ấy gây náo động mỗi khi chúng tôi xuất hiện ở nơi công cộng."

Ông giám đốc già mỉm cười nhớ lại. "Khi tôi đến tuổi lấy vợ," ông ta nói, "Tôi đã phải lòng một cô gái trong làng. Một người đẹp không thể luộc một củ khoai tây. Nhưng tôi chìm đắm trong tình yêu với cô ấy. Cha tôi đã cảnh báo tôi, 'Đàn ông kết hôn với phụ nữ đẹp luôn luôn chuốc lấy rắc rối.' Nhưng tôi đã kiêu ngạo và nói với ông ấy rằng tôi quá cao ngạo để đánh giá cô ấy qua ngoại hình".

Cả hai cười khúc khích vì câu chuyện nhỏ đó.

"Ông đã cưới bà ấy chứ?" Tom hỏi.

"Tất nhiên," ông giám đốc thừa nhận với một nụ cười. "Và ba mươi năm sau nụ cười ngọt ngào ấy đã bổ sung thêm một miếng thịt cháy và một củ khoai tây khô."

Sau khi đã đếm đủ đồng rương hòm hành lý, ba nhân viên khuân vác đã đến để bốc tất cả lên một chiếc xe ngựa bốn bánh từ khách sạn. Tom quay về phía khu vực có mái che của bến tàu để tìm kiếm Cassandra. Anh quắc mắt khi nhìn thấy một đám đông phu khuân vác tại bến tàu, đám bốc vác và đánh xe ngựa thuê đứng gần vợ anh. Một tên thợ gọi cô - "Cho tôi một nụ cười đi nào, miếng bánh ngon lành! Một nụ cười nhỏ thôi! Tên cô là gì?"

Cassandra cố gắng phớt lờ những tiếng huýt sáo, trong khi viên cảnh sát bảo vệ bờ biển đứng bên cạnh và không làm gì để che chở cho cô.

"Nào, nào, Mr. Severin -" người giám đốc già nói, đi theo sau Tom khi anh tiến về phía Cassandra với những sải chân dài, dậm mạnh xuống đất.

Tom tiến đến chỗ vợ anh, che chắn cô khỏi tầm nhìn của họ, và gửi một cái nhìn lạnh lẽo về phía tên thợ kia. "Vợ tôi không cảm thấy muốn cười. Có điều gì anh muốn nói với tôi không?"

Những tiếng huýt sáo nhạt dần, và tên thợ đó nhìn thấy ánh mắt của anh, sau khi đánh giá anh, ... hần quyết định lùi lại. "Chỉ một điều thôi : anh là tên khốn may mắn nhất còn sống đây," người đàn ông táo tợn nói. Đám đông tan rã với một hỗn hợp những tiếng cười khúc khích và ha hả.

"Lên đường đi nào, các chàng trai," người giám đốc nói, nhanh chóng giải tán đám đông. "Đến lúc bắt đầu công việc của mọi người rồi đó."

Khi Tom quay sang Cassandra, anh cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy cô không có vẻ khó chịu. "Em ổn chứ?" anh hỏi.

Cô gật đầu ngay lập tức. "Không có hại gì đâu."

Viên cảnh sát ngưng ngưng. "Tôi nghĩ họ sẽ mất hứng với trò đùa của họ nếu chúng tôi phớt lờ họ đủ lâu."

"Phớt lờ không có tác dụng," Tom nói cộc lốc. "Nó cũng giống như sự cho phép. Lần sau, hãy chọn tên đầu sỏ và giải quyết hần ta. "

"Hần ta to gấp đôi tôi," viên cảnh sát phản đối.

Tom cau tiết nhìn anh ta. "Thế giới trông đợi một người đàn ông có xương sống, anh bạn. Đặc biệt là khi một người phụ nữ đang bị quấy rối ".

Tên đàn ông trẻ cau kinh nói. "Xin thứ lỗi, thưa ông, nhưng đây là những người đàn ông thô bạo và cực kì nguy hiểm, và đây là một khía cạnh của cuộc sống mà anh không biết đâu."

Khi viên cảnh sát bước đi, Tom lắc đầu tỏ vẻ khó chịu. "Tên đó nói cái quỷ gì vậy?"

Cassandra vuốt phần ve áo khoác bằng bàn tay đeo găng, nhìn lên anh với một nụ cười trong đôi mắt. "Em nghĩ là, Tom thân yêu của em, anh vừa bị cáo buộc là một quý ông."

- Hết chương 23 -

Chương 24

Dịch : Muse

"Em đã nghĩ là anh không bao giờ dậy muộn," Cassandra nói vào sáng hôm sau, khi cô nhìn chồng mình cựa quậy trên giường. Cô đứng trước cánh cửa kiểu Pháp mở ra một ban công riêng, khẽ rung mình trước làn gió lành lạnh sáng sớm.

Tom lười biếng vươn vai, như một con mèo lớn. Anh xoa mặt và ngồi dậy, giọng ngái ngủ. "Vợ anh đã khiến anh thức gần như cả đêm."

Cassandra yêu cái vẻ ngoài với đôi mắt thâm quầng và mái tóc bù xù của anh. "Đó không phải là lỗi của em," cô nói với anh. "Em đã định đi ngủ ngay lập tức đấy chứ."

"Vậy thì em không nên đi ngủ trong một chiếc váy ngủ màu đỏ."

Nuốt lại nụ cười với nhận xét đó, Cassandra quay lại để ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp của Vịnh St. Aubin, với bãi cát trắng tinh trải dài và làn nước trong xanh. Có một hòn đảo đá nhỏ ở cuối vịnh, nơi là tàn tích của lâu đài Tudor mà nhân viên chăm sóc khách hàng của khách sạn cho biết họ có thể đến thăm khi thủy triều xuống.

Đêm qua cô đã bạo dạn mặc một bộ đồ ngủ có thiết kế khá khiếm nhã mà Helen đã tặng cho tuần trăng mật. Nó thực sự không thể được gọi là một chiếc váy ngủ được - thực ra nó còn khó để mà so sánh với một chiếc áo lót. Nó được làm bằng lụa và ren lưới màu đỏ hạt lựu, thắt nút phía trước bằng một vài sợi dây ruy-băng khêu gợi. Helen đã sử dụng một từ tiếng Pháp cho nó... *xuyên thấu*¹⁴... và đã quả quyết với cô rằng đó chính xác là thứ mà các ông chồng thích nhất.

Chỉ với một cái nhìn vào cô vợ không mặc gì ngoài vài mảnh lụa và khuôn mặt ửng hồng, Tom đã quăng cuốn tiểu thuyết trên tay sang một bên và vồ lấy cô ngay lập tức như một chú ngựa hăng máu. Anh đã dành một quãng thời gian dài để vuốt ve và mơn trớn cô trên lớp vải mỏng, liềm láp làn da của cô qua lớp ren lưới mỏng manh. Miệng và tay anh định hình những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô, khám phá nó từng milimet cho đến khi cô run rẩy vì sung sướng.

Nhẹ nhàng, nhưng cũng tàn nhẫn, anh khiêu khích cô vào trạng thái gọi tình mất phương hướng cho đến khi cô cảm thấy mình giống như một chiếc đồng hồ bị lên dây quá chặt. Nhưng anh vẫn chưa để cô được trọn vẹn, thì thào rằng cô vẫn còn quá đau, rằng họ sẽ phải đợi đến ngày mai.

Cô rên rỉ và ép mình vào anh, chặt vật tìm kiếm khoái cảm khó nắm bắt ấy, trong khi anh cười nhẹ nhàng vì vẻ thiếu kiên nhẫn của cô. Anh gỡ những sợi dây buộc ruy băng nhỏ của chiếc váy trên người cô bằng răng, và luôn lách chiếc lưới quỷ quái xuống giữa hai đùi cô. Anh liên tục thúc đẩy và mơn trớn tinh tế cho đến khi những dây thần kinh của cô bị kích thích quá mức đến bùng cháy trong sự giải phóng sâu và nứt toác sau đó. Anh đã vuốt ve cô rất lâu sau đó, cái chạm của anh nhẹ nhàng như một chiếc chăn mềm mại, cho đến khi bóng tối như đang di chuyển trên cô, nhẹ nhàng trượt vào giữa hai đùi cô, phe phẩy trên đầu ngực cô.

Giờ đây, khi nhớ lại sự thích thú phóng đảng của mình với những hành vi thân mật mà họ đã chia sẻ, Cassandra cảm thấy hài lòng nhưng vẫn ngại ngùng trong ánh sáng ban ngày. Cô chỉnh lại đai áo choàng nhung của mình và hoàn toàn không nhìn vào anh khi cô rạng rỡ gợi ý, "Chúng ta gọi bữa sáng nhé? Và sau đó đi ra ngoài để khám phá hòn đảo xinh đẹp này? "

Anh cười toe toét khi thấy cô cố ý tỏ ra thờn thẹn. "Thế nào cũng được."

Bữa sáng đơn giản nhưng đầy đủ được mang lên và sắp xếp trên một chiếc bàn giống một trong những cửa sổ kính rộng. Có những quả trứng chần, nửa quả bưởi nướng, một đĩa thịt xông khói, và một cái giỏ có những bánh nhỏ hình thuôn xoắn dài và quay một phần bên trong ra trước khi được chiên giòn thành màu vàng nâu.

"Chúng gọi là gì thế?" Cassandra hỏi người phục vụ.

"Đó được gọi là Kỳ quan Jersey, thưa bà. Người ta đã sáng tạo ra món này trên đảo từ trước khi tôi còn là một cậu bé. "

Sau khi người phục vụ dọn đồ ăn ra xong và rời đi, Cassandra cầm một chiếc bánh lên và cắn một miếng. Vỏ ngoài giòn nhẹ, nhân bên trong mềm và thơm vị gừng và nhục đậu khấu. "Hmmmm."

Tom cười khúc khích. Anh đi đến chỗ cô, và cúi xuống hôn lên thái dương cô. "Một cái bánh hình chiếc giày," anh thì thầm. "Thật hoàn hảo cho em."

"Ném thử nó đi anh," cô thúc giục, đưa nó lên miệng anh.

Anh lắc đầu. "Anh không thích đồ ngọt."

"Thử đi mà," cô nài nỉ ra lệnh.

Mũi lòng, Tom cắn một miếng nhỏ. Nhìn thấy sự mong đợi trong đôi mắt cô, anh biết lỗi nói, "Nó giống một miếng bột biển rửa bát chiên."

"Ôi thôi đi," cô thốt lên và cười. "Có loại đồ ngọt nào anh thích không?"

Anh cúi gần hơn vào cô, đôi mắt anh mìm cười. "Em," anh nói, và trộm vội một nụ hôn.

Họ đi dạo dọc theo con đường trông trải, tận hưởng ánh nắng mặt trời và hít thở không khí mát mẻ của biển. Sau đó họ đi vào vùng nội địa đến thị trấn St. Helier với nhiều cửa hàng và quán cà phê. Cassandra đã mua một vài món quà lưu niệm để mang về Anh, trong đó có một vài bức tượng nhỏ chạm khắc bằng đá granit địa phương có màu hồng và trắng, và một chiếc gậy chống cực kì sang trọng cho Lady Berwick, làm từ thân của một cây bắp cải Jersey khổng lồ, đã được sấy khô và đánh bóng vecni.

Trong khi người chủ cửa hàng bọc các món đồ lại để chuyển đến khách sạn La Sirène sau vào buổi chiều, Tom đi xem qua một số món hàng hóa được trưng bày trên các kệ và bàn. Anh mang một thứ đồ nhỏ đến quầy tính tiền, một chiếc thuyền đồ chơi bằng gỗ chạm khắc hình một thủy thủ đang cầm mái chèo. "Cái này có thể nổi trong bồn tắm chứ?" anh hỏi.

"Vâng, thưa ngài," người bán hàng đáp với một nụ cười tươi rói. "Các nhà sản xuất đồ chơi địa phương đã cân nó để đảm bảo rồi. Một chiếc thuyền từ Jersey không thể nổi ngang được! "

Tom đưa nó cho ông ta, để bọc nó cùng với đồng đồ còn lại.

Sau khi họ rời khỏi cửa hàng, Cassandra hỏi, "Cái đó dành cho Bazzle à?"

"Có lẽ thế."

Mỉm cười, Cassandra dừng lại trước ô cửa sổ của cửa hàng bên cạnh, bày biện đầy các loại nước hoa. Cô bị thu hút sự chú ý bởi những chai thủy tinh màu vàng và được chạm khắc cầu kì. "Anh có nghĩ em nên thử một mùi hương mới không?" cô vẫn vợ hỏi. "Hoa nhài, hay hoa linh lan?"

"Không." Tom đứng sau và nói nhỏ vào tai cô, như thể đang truyền đạt một thông tin bí mật cao nào đó. "Không có gì trên thế giới này tuyệt vời bằng hương thơm hoa hồng trên làn da em".

Hình phản chiếu của họ hòa vào nhau trong ô kính mờ khi cô dựa lưng vào cơ thể cứng rắn của anh. Họ đứng bên nhau, cùng nhau hít thở, trong một vài khoảnh khắc mơ hồ trước khi họ tiếp tục đi.

Ở góc của một con đường hẹp lát đá granit phân nhánh ra Quảng trường Hoàng gia, Cassandra dừng lại trước một ngôi nhà bằng đá tuyệt đẹp. "Một viên đá có khắc ngày tháng," cô thốt lên, nhìn chăm chú vào cái rầm đỡ trên cửa do những khối đá granit được đục đẽo xếp thành. "Em đã đọc về nó trong sách hướng dẫn trong phòng của chúng ta."

"Nó là gì thế?"

"Đó là một truyền thống cổ xưa của Đảo Jersey : khi một cặp vợ chồng kết hôn, họ khắc tên viết tắt của họ lên một tấm đá granit, cùng với ngày lập gia đình và đặt nó trên cửa. Đôi khi họ kết hợp tên viết tắt của mình với một biểu tượng, chẳng hạn như một cặp trái tim lồng vào nhau, hoặc một cây thánh giá của Cơ đốc giáo ".

Họ cùng nhau xem xét kỹ lưỡng viên đá khắc trên rầm cửa.

J.M. 8 G.R.P.

1760

"Em tự hỏi tại sao có số 8 giữa tên của họ?" Cassandra thắc mắc.

Tom nhún vai. "Chắc là nó có ý nghĩa cá nhân nào đó với họ."

"Họ có thể có 8 đứa con," cô gợi ý.

"Hoặc chỉ còn 8 silling sau khi họ xây dựng ngôi nhà."

Cassandra bật cười. "Có lẽ họ có tám Kỳ quan Jersey cho mỗi bữa ăn sáng."

Tom đi lại gần hơn phần rậm của cửa, chăm chú nhìn công trình xây dựng. Sau một lúc, anh nhận xét, "Nhìn vào hình hoa văn trên khối đá granit này xem. Hình cắt gân, có các đường sọc nằm ngang xếp dọc trên bề mặt. Nhưng trên khối trung tâm có khắc số 8, các đường sọc lại nằm dọc, và phần vữa mới hơn. Ai đó đã sửa lại nó và đặt nó vào lại sai cách".

"Anh nói đúng," Cassandra nói, xem xét khối đá. "Nhưng điều đó có nghĩa là lúc đầu nó là một số 8 nằm ngang. Nhưng điều đó thì không có ý nghĩa gì cả. Trừ khi... "Cô dừng lại khi chợt hiểu ra. "Anh nghĩ rằng nó là biểu tượng vô cực à?"

"Đúng thế, nhưng không phải biểu tượng bình thường. Một biến thể đặc biệt. Em có thấy đường kẻ vạch kia không hoàn toàn kết nối ở giữa không? Đó là biểu tượng vô cực của Euler. Sự thiếu hụt tuyệt đối¹⁵. "

"Nó khác với cái thông thường như thế nào?"

"Vào thế kỷ thứ 18, có vài phép tính toán học chắc chắn không ai có thể giải được vì chúng liên quan đến các chuỗi số vô hạn. Tất nhiên, bài toán với vô cực là em không thể đưa ra câu trả lời cuối cùng khi những con số cứ mãi mãi tăng lên. Nhưng một nhà toán học tên là Leonhard Euler đã tìm ra cách để coi vô hạn như là một số hữu hạn - cách đó cho phép ông ta làm được những phân tích toán học mà trước đây chưa ai từng làm được." Tom nghiêng đầu về phía viên đá có khắc ngày tháng. "Vì vậy anh đoán người khắc ký hiệu đó là một nhà toán học hoặc một nhà khoa học."

"Nếu đó là viên đá khắc ngày tháng của em," Cassandra khô khan nói, "Em thích hình trái tim đan vào nhau hơn. Ít nhất em sẽ hiểu ý nghĩa của nó."

"Không, cái này hay hơn mấy hình trái tim nhiều," Tom thốt lên, nét mặt anh nghiêm túc hơn cô từng thấy bao giờ trước đây. "Kết nối tên của họ

với biểu tượng vô cực của Euler có nghĩa là..." Anh dừng lại, cân nhắc cách tốt nhất để giải thích. "Hai người họ đã tạo thành một khối hoàn chỉnh... một sự đồng hành... chứa đựng sự vô tận. Cuộc hôn nhân của họ có bắt đầu và kết thúc, nhưng mỗi ngày của nó đều sẽ mãi mãi đầy đủ. Đó là một khái niệm đẹp đẽ." Anh dừng lại trước khi lúng túng nói thêm, "Nói một cách toán học thì là thế."

Cassandra đã rất xúc động và bị quyến rũ và cũng ngạc nhiên, cô không thể nói được gì. Cô chỉ có thể đứng đó, nắm chặt lấy bàn tay Tom. Cô không chắc mình đã tìm kiếm bàn tay anh, hay anh đã nắm lấy tay cô trước.

Người đàn ông này đã từng rất hùng hồn về tất cả mọi chủ đề ngoại trừ cảm xúc của anh ấy. Nhưng có những lúc như lúc này đây, khi anh cho phép cô có một cái nhìn thoáng qua trái tim anh, mà dường như anh lại không hề hay biết.

"Hôn em đi," cô nói, gần như không thể nghe thấy.

Tom nghiêng đầu dò hỏi theo cách mà cô đã rất yêu thích, trước khi anh kéo cô vào một bên của ngôi nhà. Họ dừng lại núp sau một giàn hoa nhài mùa đông che chở với những bông hoa vàng li ti. Đầu anh cúi thấp xuống, miệng anh tìm kiếm cô. Muốn nhiều hơn nữa, cô để đầu lưỡi mình nghịch ngợm đường viền môi anh. Anh mở ra cho cô, và cô hôn anh khăng khít hơn, cho đến khi lưỡi của họ quấn lấy nhau và cánh tay anh giữ chặt lấy cô.

Cô cảm nhận được chứ không hoàn toàn cảm thấy cơ thể anh thay đổi khi cô ở gần anh. Tim cô đập rộn ràng vì phấn kích với ý nghĩ về những gì đang xảy ra với anh. Cô muốn cảm nhận toàn bộ làn da của anh trên da cô, và đưa anh vào sâu bên trong mình.

Tom kết thúc nụ hôn và từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt nãy lửa của anh nhìn chăm chăm vào mắt cô. "Giờ thì sao?" anh khàn khàn hỏi.

"Mang em về La Sirène đi," cô thì thầm. "Em muốn có vài phút vô tận với anh."

Vào buổi chiều yên tĩnh trong căn phòng khách sạn êm ái của họ, Cassandra từ từ cởi quần áo Tom, đẩy tay anh sang hai bên khi anh bắt đầu đáp lại. Cô muốn ngắm nhìn anh, khám phá anh, mà không bị xao lãng vì trạng thái trần truồng của chính mình. Khi những bộ quần áo được thiết kế riêng lần lượt tuột xuống, Tom vẫn kiên nhẫn, phục tùng hành động của cô với một nụ cười thoáng qua.

Cô hơi đỏ mặt khi cố gắng mở cúc quần anh. Anh bị kích thích đến nỗi cạp quần vướng vào phần nhô ra cứng cứng bên dưới. Cô đưa tay vén tháo móc lớp vải khỏi đỉnh chóp sung phòng, và cẩn thận đẩy chiếc quần dài xuống qua hông anh. Cơ thể của anh được chạm khắc rất thanh lịch, đường nét múi cơ cân đối và đẹp đẽ, các khung xương dài và đối xứng hoàn hảo, như thể được quay bằng máy tiện. Một màu đỏ chậm chậm lan ra, bắt đầu ở bộ ngực cơ bắp trần trụi, rồi dâng lên đến làn da trắng ở cổ họng và mặt.

Đến đứng trước mặt anh, Cassandra lần theo những đường nét mạnh mẽ trên xương đòn của anh, và ấn lòng bàn tay cô vào những múi cơ cứng rắn trên ngực anh. "Anh là của em," cô nói khẽ.

"Đúng thế." Có một tia thích thú trong giọng nói của anh.

"Tất cả của anh."

"Đúng thế."

Cassandra chậm chậm kéo lê ngón tay mình hướng xuống qua đám lông trên ngực anh, để đầu móng tay cô nhẹ nhàng cạo qua điểm nhỏ nhỏ

trên núm vú anh. Hơi thở của anh thay đổi, trở nên thô ráp hơn, sâu hơn. Cô vuốt ve nơi căng thẳng cương cứng của anh, và nhẹ nhàng nắm lấy nó bằng cả hai tay. Anh rậm rạp, dày dặn, và rộn ràng vì sẵn sàng.

"Và cái này cũng là của em," cô nói.

"Đúng vậy." Không còn buồn cười hay thích thú nữa. Giọng anh đã dày lên vì sự kích thích, cơ thể anh cứng đờ với nỗ lực kiềm chế bản thân.

Tế nhị, như đang thực hiện một nghi lễ, cô ôm lấy hai hòn ngọc nặng nề mát lạnh bên dưới của anh, cẩn trọng xóp bóp và cảm nhận chuyển động bên trong chúng. Ngón tay cô nhích dần lên mũi giáo phần kích giờ đã cứng như đá. Cô để bụng ngón tay cái êm ái lướt qua đầu mút mịn như tơ, và liếc nhìn anh khi anh phát ra những âm thanh dữ dội, như thể anh đang bị đau.

Mặt anh giờ đã đỏ bừng. Đôi mắt anh đã giãn ra và tối sầm lại.

Vẫn nhìn vào mắt anh, cô cuộn những ngón tay của mình quanh chiều dài dày dặn của anh, và vuốt ve lên xuống.

Cô cảm thấy anh giật lỏng vài chiếc ghim cố định trên tóc cô. Ngón tay anh luồn vào mái tóc xõa tung và nhẹ nhàng xoa nắn da đầu cô, và từng sợi dây thần kinh trên người cô đều râm ran vì thích thú. Bên dưới những lớp váy, cô khép chặt hai đùi vào nhau vì cơn kích thích rộn ràng. Bốc đồng, cô quỳ xuống trước mặt anh, và nắm chặt mũi giáo thẳng đứng ấy bằng hai tay. Cô không chắc mình đang làm gì, nhưng cô biết cảm giác của những nụ hôn thân mật mà anh dành cho cô sung sướng như thế nào. Cô muốn mang lại cho anh niềm vui giống như thế.

"Em có thể không?" cô thì thầm, và anh thốt ra với một vài từ gì đó, mặc dù không thực sự mạch lạc, nhưng là sự đồng ý nhiệt tình. Cẩn thận và hăng hái, cô phủ lên hai khối nặng nề mềm mại, rậm rạp bên dưới trước khi

chạy lưỡi lên chiều dài như sa tanh của anh. Kết cấu của nó mềm mại hơn, trơn nhẵn hơn những gì cô từng nghĩ làn da có thể có được, và nóng bỏng hơn nữa.

Các ngón tay của Tom run rẩy khi chúng di chuyển nhẹ trên tóc cô. Cô tiếp tục khám phá hình dạng rắn chắc của anh, hôn và vuốt ve nó bằng lưỡi mình, sau đó cố gắng để miệng mình bao quanh anh.

"Cassandra... Chúa ơi..." Thở hổn hển, Tom kéo cô lên và dò dẫm với những chiếc móc ở phía sau váy cô, và một hàng dài những chiếc cúc ẩn bên dưới. Anh say sưa và bị kích thích mãnh liệt, giật mạnh cho đến khi vài chiếc cúc áo bung ra.

"Chờ đã," cô nói, run rẩy và vui cười. "Hãy kiên nhẫn nào, để em -" Cô cố gắng với ra sau để tự mình tháo chúng ra. Nhưng cô không thể. Chiếc váy được thiết kế chỉ dành cho những phụ nữ có người hầu riêng và có nhiều thời gian rảnh rỗi. Còn Tom không có tâm trạng để chờ đợi lúc này.

Anh bế cô lên và đặt cô xuống mép giường, thô bạo tìm kiếm bên dưới đồng búi nhúi những lớp váy của cô. Với một vài cái giằng giật phức tạp, anh lột bỏ được quần lót và tất chân của cô. Hai chân cô bị kéo dãn ra và giữ lại đủ rộng để anh tạo một khoảng trống cho mình. Cô rùng mình khi cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh phả vào làn da mềm mại ở đùi... cú sụt nhẹ của lưỡi anh qua nụ đỉnh nhỏ. Một tiếng thở dài mắc kẹt trong cổ họng cô và tan chảy như mật ong, và cô dần dần đặt lưng nằm hẳn xuống. Mỗi cú đánh của lưỡi anh đều mang đến một cảm giác cuộn tròn ngon lành lên bụng cô. Anh liếm vào nhịp đập nhói nhói khi nó ngày càng mạnh hơn, khi trọng lượng của khoái cảm tích tụ bên trong cô, tìm kiếm sự giải phóng. Các bắp thịt trên cánh tay và bộ ngực đầy lông của anh đè lên đôi chân trần của cô, giữ cho cô mở ra, neo chặt lấy cô.

Anh trèo hẳn lên người cô, đặt mình nằm vào giữa hai đùi mở rộng của cô. "Anh không thể đợi được," anh khàn khàn nói.

Cô với tay về phía anh, rên rỉ, nâng hông lên. Đó là áp lực mịn màng, cứng rắn mà cô thêm muốn, anh ấn phần đầu cán giáo tiến vào trong cô, kéo căng vùng da thịt ẩm ướt. Rùng mình vì phấn khích, cô lướt tay trên cơ thể trần truồng của anh, yêu cái cách anh lún xuống đầy trên cô, trong cô, đi vào sâu hơn. Hông anh rung chuyển và xoay tròn nhẹ nhàng, thứ dày dặn ấy vuốt ve những nơi khác nhau trong cô. Anh ấn sâu vào cô bằng những cú đánh dài, dùng sức nặng của mình để ấn xuống cô đúng cách. Cảm thấy sung sướng tột cùng, mỗi cú va chạm tạo ra nhiều áp lực hơn, nhiều khoái cảm hơn, cho đến khi không có gì tồn tại ngoại trừ những cú đâm đều đặn giữa hai đùi cô. Cô cong người và trải mình ra rộng hơn, muốn nhiều hơn nữa, và anh đưa nó cho cô.

"Có mạnh quá không em?" anh khàn khàn hỏi.

"Không... không... cứ như vậy..."

"Anh cảm thấy em đang siết chặt lấy anh ... mỗi khi anh đi vào."

"Thêm nữa đi... làm ơn..." Cô cong gối và nhấc chân lên, rên rỉ khi anh đi vào sâu hơn.

"Nhiều quá à?" anh hỏi giọng như vỡ ra, nhưng cô không thể trả lời, chỉ kẹp chặt anh hơn vào giữa hai đùi khi những làn sóng của sự phóng thích cuốn lấy cô, nhào vào cô, gột sạch các cảm giác của cô với trạng thái mê ly. Anh trở nên cứng ngắc, sự nóng bỏng của anh bơm vào bên trong cô, và cảm giác đó cứ lặp đi lặp lại cho đến khi những cơn run rẩy lan ra khắp khắp cơ thể cô.

Sau đó Tom tiếp tục công cuộc cởi hẳn quần áo cô ra, lăn cô nằm áp bụng xuống nệm và làm việc với hàng nút nhỏ, cứng đầu. Việc đó mất một

lúc lâu, đặc biệt vì anh liên tục dừng lại để mò mẫm vào bên trong khe hở của váy cô, hoặc lần xuống bên dưới những lớp váy nhăn nhúm, vuốt ve cô bằng miệng hoặc bằng các ngón tay. Cô yêu giọng nói của anh lúc này, thỏa mãn và trầm ấm, như thể anh nói với cô tróc lúc uể oải buồn ngủ. "Em đẹp tuyệt vời ở khắp mọi nơi, Cassandra. Dọc sống lưng em, có một đường màu vàng nhàn nhạt, giống như một quả đào... và bờ mông lỏng lẻo của em... thật đầy đặn và ngọt ngào... thật chắc chắn trong tay anh. Em làm anh phát điên lên mất. Nhìn cách những ngón chân nhỏ nhỏ của em đang co chặt vào này. Chúng làm thế ngay trước khi em đến với anh... siết chặt và chuyển sang màu hồng, mọi lúc..."

Sau khi Tom cởi chiếc cúc cuối cùng ra, chiếc váy bị anh thô lỗ quăng xuống sàn. Anh hôn cô ở khắp mọi nơi, và làm tình với cô bằng một nhịp độ chậm chạp độc ác. Sau khi vỗ về cô nằm sấp hẳn xuống, anh ôm lấy cô từ phía sau, cơ thể anh là một khung sườn vững chắc bao lấy cô. Anh luôn tay ra đằng trước để khum lấy hai bầu ngực nặng trĩu và véo nắn nhẹ nhàng hai đầu vú cô, trêu chọc cho đến khi chúng cứng lên vì khoái cảm. Trong lúc đó, anh vẫn đâm thẳng vào trung tâm cơ thể cô, sâu hơn, lao xuống bề dục vọng.

Cảm giác thật thỏa mãn, khi được bao chụp lấy như thế. Nó giống như một cái gì đó mà cô không nên quá tận hưởng như vậy. Mặt cô nóng bừng lên, bên trong cô siết chặt lại vì ham muốn. Anh với xuống vùng tam giác ẩm ướt giữa hai đùi cô, xoa bóp nhẹ nhàng, đều đặn. Cùng lúc đó, cô cảm nhận được miệng anh trên đầu vai, hàm răng khép lại trong một cái cắn yêu nhẹ nhàng. Cô rùng mình mạnh mẽ, cả cơ thể cô siết chặt xung quanh thứ mạnh mẽ của anh, kích nổ làm anh giải phóng. Anh đẩy thật sâu vào trong và giữ lại ở đó, trong khi cô vùi mặt vào gối để kìm nén những tiếng khóc đột ngột.

Cuối cùng, Tom thả lỏng và để cả hai nằm nghiêng sang một bên, cơ thể anh vẫn ôm chặt lấy cô. Cô thở dài thỏa mãn khi hai cánh tay rắn chắc của anh vẫn bao lấy cô.

Môi anh chải lướt qua làn da mềm mại sau tai cô. "Âu yém ôm lấy em như thế này thì sao?" anh hỏi.

"Anh đang học rồi đó," cô nói với anh, và nhắm mắt lại hài lòng.

- Hết chương 24 -

Chương 25

Dịch : Muse

"Nếu em không thích căn nhà này," Tom nói khi chiếc xe ngựa dừng lại ở Quảng trường Hyde Park, "em có thể chọn một căn khác. Hoặc chúng ta sẽ xây một căn. Hoặc chúng ta sẽ tìm một căn khác trên thị trường".

"Em quyết tâm thích căn này," Cassandra nói, "còn hơn là phải chuyển cả gia đình đi chỗ nào đó khác."

"Em sẽ có thể muốn trang trí một vài chỗ."

"Em có thể sẽ thấy khá hài lòng với những gì có sẵn rồi." Cô dừng lại. "Mặc dù em chắc chắn rằng nó đang khóc than vì tua rua."

Anh mỉm cười và đỡ cô xuống xe.

Quảng trường Hyde Park là một khu vực thanh lịch và thịnh vượng chạm trán với đối thủ Belgravia. Nó chiếm một con đường đầy những khu vườn tư nhân, những dãy nhà trát vữa màu kem, và những căn biệt thự rộng rãi bằng gạch và đá.

Cassandra nhìn đến mặt tiền của ngôi nhà đẹp như trong tranh vẽ. Nó rộng lớn và tuyệt đẹp, với những khung cửa sổ lớn nhìn ra mặt thảm cỏ công viên. Có một ngôi nhà dành cho xe khách ở liền kề với tiện nghi ổn định hiện đại, và một nhà kính trồng kính gắn liền với tòa nhà chính.

"Có tám phòng ngủ ở tầng một và năm ở tầng hai," Tom lầm bầm khi hộ tống cô đi qua lối vào tiền sảnh rộng được đóng khung bằng các cây cột và gạch trang trí. "Sau khi mua căn nhà này, anh đã cho lắp thêm một số phòng tắm với vòi cấp nước nóng và lạnh".

Họ bước vào một đại sảnh hình vuông với trần cao ngất sừng sững và mái nhà lợp bằng kính màu. Một hàng dài những người hầu đã đứng lên để chào đón họ. Ngay khi họ nhìn thấy Cassandra, tại hiện trường đã nổi lên vô số những tiếng xì xào, và thậm chí là những tiếng kêu ré bị bóp nghẹt của mấy cô hầu gái trẻ tuổi.

"Họ luôn rất hào hứng khi gặp anh," Tom nhặt nhẹo nhận xét, đôi mắt lóe sáng thích thú. Một người quản gia thấp, nghiêm trang trong bộ váy bằng vải chéo go màu đen tiến đến gần họ và khẽ nhún gối chào. "Chào mừng ông về nhà, ông chủ," bà thì thầm nói.

"Lady Cassandra, đây là Mrs. Dankworth, người quản gia có năng lực cực kỳ xuất chúng của chúng ta -" Tom bắt đầu.

"Chào mừng, thưa quý bà," người phụ nữ kêu lên, nhún gối thêm một lần nữa, khuôn mặt vuông vắn của bà rạng rỡ. "Tất cả chúng tôi đều rất vui mừng – quá là vui mừng, thực tế là thế! – vì có bà ở đây."

"Cảm ơn bà, Mrs. Dankworth," Cassandra nồng nhiệt nói. "Mr. Severin đã đánh giá rất cao bà. Ông ấy đã ca ngợi khả năng của bà có thể sánh với thiên đường. "

"Bà thật quá tốt bụng, thưa phu nhân."

Tom nhướn mày khi anh nhìn người quản gia. "Bà đang cười kìa, Mrs. Dankworth," anh sừng sốt nhận xét. "Tôi không biết là bà có thể làm thế đấy."

"Nếu bà cho phép tôi được giới thiệu những người hầu," người quản gia vẫn tiếp tục nói với Cassandra, "thì họ sẽ cảm thấy rất vinh dự."

Cassandra đi cùng với bà đến hàng người hầu đang đứng chờ, lần lượt gặp từng người bọn họ. Khi cô trao đổi vài lời với từng người, và cố gắng

ghi nhớ tên họ, cô thấy xúc động trước sự thân thiện và hào hức của họ.

Qua khoe mắt, cô nhìn thấy một thân hình nhỏ bé nhưng nhanh nhẹn đang bay qua hàng và sà vào Tom, người đang đứng ở một bên.

"Đó là Bazzle, cậu bé làm việc đại sảnh," Mrs.Dankworth buồn bã nói. "Một cậu bé ngoan, nhưng còn nhỏ quá, như bà thấy đấy, và rất cần được trông nom. Tất cả chúng tôi đều đang cố gắng hết sức để chăm sóc cho cậu bé, nhưng chúng tôi có công việc hàng ngày phải làm. "

Cassandra nhìn vào mắt người phụ nữ và gật đầu, hiểu được nhiều hơn những điều không được nói ra. "Có lẽ sau này," cô nói, "tôi và bà có thể thảo luận riêng về tình hình của Bazzle."

Người quản gia nhìn cô vừa biết ơn cũng vừa nhẹ nhõm. "Cảm ơn bà, thưa bà. Điều đó giúp ích rất nhiều. "

Sau khi Cassandra gặp gỡ tất cả người hầu, và giới thiệu người hầu riêng của mình với họ, cô đi về phía Tom, người đang ngồi hẳn xuống để nói chuyện với Bazzle. Cô bị ấn tượng bởi tình cảm yêu thương rõ ràng giữa hai người họ, điều mà cô chắc chắn là Tom thậm chí còn không nhận ra. Cậu bé cứ huyền thuyên không ngừng, rõ ràng là rất vui khi thấy anh chú ý đến mình. Tom với tay vào túi lấy ra một chiếc cốc và trò chơi bóng có tay cầm, một trong những món quà anh đã mua cho Bazzle trên đảo.

"Để đánh vào đầu ai đó ạ?" Bazzle hỏi, xem xét quả bóng được gắn bằng một sợi dây.

Tom cười khúc khích. "Không, nó không phải là vũ khí, nó là một món đồ chơi. Đung đưa quả bóng và cố gắng để cho nó rơi vào cốc ".

Cậu bé vật lộn với trò chơi, liên tục thỉnh linh giật quả bóng lên và không thể bắt được nó. "Nó không hoạt động."

"Đó là bởi vì cháu tác động quá nhiều lực hướng tâm vào quả bóng. Với tốc độ đó, lực hấp dẫn không đủ mạnh để - "Tom dừng lại khi anh nhìn vào khuôn mặt trống rỗng của cậu bé. "Ý ta là, hãy xoay nó nhẹ nhàng hơn." Anh cầm lấy tay của cậu bé, để chỉ dẫn cho cậu. Họ cùng nhau xoay quả bóng lên trên. Ở chỗ đỉnh điểm của nó chậm chậm được đẩy cao lên, quả bóng dường như bay lượn giữa không trung, sau đó rơi hẫng vào chiếc cốc.

Bazzle kêu ré lên thích thú.

Cassandra tiến đến cặp đôi và cúi xuống bên cạnh họ. "Xin chào, Bazzle," cô nói, mỉm cười. "Cháu có nhớ tôi không?"

Cậu bé gật đầu, có vẻ như chết lặng đi khi nhìn thấy cô.

Việc được ăn uống lành mạnh thường xuyên, nghỉ ngơi đầy đủ và vệ sinh sạch sẽ, đã mang đến một sự thay đổi cực kì đáng kinh ngạc kể từ lần cuối cô gặp Bazzle. Cậu bé đã tròn trịa hơn, tay chân bây giờ cứng cáp khỏe mạnh hơn thay vì gầy guộc đáng sợ như trước kia, đôi má căng đầy bóng bẩy. Đôi mắt đen trong veo và tươi sáng, và làn da mịn màng ấm áp ánh lên sắc bóng khỏe khoắn. Hàm răng trắng và sạch đến từng chi tiết, và mái tóc cũng được cắt thành từng tầng cẩn thận sạch sẽ lấp lánh. Một cậu bé nhìn khá ổn, và đang trên con đường trở nên đẹp trai.

"Mr. Severin có nói với cháu là tôi sẽ sống ở đây không?" cô hỏi.

Bazzle gật đầu. "Bây giờ bà là bà chủ rồi," nó ngại ngùng nói.

"Đúng thế."

"Cháu thích bài hát về con lợn mà bà đã hát cho cháu nghe," nó đánh bạo nói. Cassandra bật cười. "Tôi sẽ lại hát cho cháu nghe sau. Nhưng trước tiên tôi cần thú nhận một chuyện." Cô ngoắc ngoắc ngón tay để gọi nó lại

gần, và nó cũng thận trọng tuân theo. "Tôi hơi lo lắng khi phải chuyển đến một ngôi nhà mới," cô thì thầm. "Tôi không biết mọi thứ ở quanh đây."

"Nó to khủng khiếp luôn ấy," thằng bé mạnh mẽ nói với cô.

"Đúng vậy," cô đồng ý. "Cháu sẽ đưa tôi xem xét xung quanh chứ?"

Cậu bé gật đầu, và nở một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

Tom đứng và kéo Cassandra đứng lên cùng anh. Anh nhìn mặt khi nhìn xuống cô. "Em yêu, em nên để anh giới thiệu ngôi nhà cho em thì hơn. Hoặc Mrs. Dankworth, nếu em thích. Em sẽ không có được một chuyến đi toàn diện từ một cậu bé chín hay mười tuổi. "

"Anh có thể chỉ cho em xem sau nhé," cô thì thầm và kiễng chân lên hôn vào cằm anh. "Lúc này em không cố gắng tìm hiểu về ngôi nhà, mà là về Bazzle."

Anh bối rối nhìn cô. "Có gì để mà biết chứ?"

Cassandra nắm lấy bàn tay đưa ra sẵn sàng của Bazzle, và cậu bé kéo cô đi quanh căn nhà, bắt đầu từ tầng dưới cùng. Họ đi vào nhà bếp và cậu bé chỉ cho cô chiếc tủ âm tường mà một tầng của ngăn tủ được nối với nhau bằng một hệ thống có thể kéo lên từ nhà bếp đến phòng ăn. "Họ đặt thức ăn vào đó," Bazzle giải thích, "và kéo sợi dây cáp này để nâng nó đi lên. Nhưng mọi người không thể đi vào đó được, dù là họ bị mỗi chân ". Nó nhún vai. "Quá tệ."

Sau đó, thằng bé chỉ cho cô phòng để thức ăn kết hợp với tủ đựng đồ. "Họ khóa nó lại mỗi đêm," nó cảnh báo cô. "Vì vậy, hãy ăn sạch thức ăn của bà trong bữa tối, kể cả củ cải, vì bà không thể ăn gì sau đó đâu." Nó dừng lại trước khi nói thì thầm đầy âm mưu, "Nhưng bà đầu bếp sẽ để lại

một món ăn nhẹ cho cháu trong hộp bánh mì. Cháu có thể chia sẻ nếu bà bị đói."

Họ đến cả phòng rửa bát và đại sảnh của người hầu, nhưng đi vòng qua phòng của bà quản gia, vì Mrs. Dankworth dường như luôn bất thành lĩnh nhảy ra và bắt thằng bé đi rửa tay và cổ trong phòng rửa bát.

Họ đến phòng để giày nơi chứa các kệ và hàng móc mũ, giá để ô và một cái bàn để đồ làm sạch và đánh bóng giày dép. Trong không khí ngập mùi thơm của sáp da và xi đánh ủng. Một khung cửa sổ nhỏ hai cánh trên gần trần nhà để đón ánh sáng bên ngoài. "Đây là phòng của cháu," Bazzle tự hào nói.

"Cháu làm gì ở đây?" Cassandra hỏi.

"Mỗi đêm cháu đánh rửa bùn dính trên những đôi giày và ủng, đánh bóng chúng, rồi cháu đi ngủ."

"Và phòng ngủ của cháu ở đâu?"

"Giường ở kia kìa," Bazzle rạng rỡ nói, và mở một cái tủ âm tường ra. Đó là một chiếc giường hộp, được xây chìm vào chỗ trống trong tường, trải nệm và chăn.

Cassandra nhìn nó không chớp mắt. "Cháu ngủ trong phòng để giày à, cháu yêu?" cô hỏi rất nhẹ nhàng.

"Một chiếc giường nhỏ đẹp đẽ lắm," nó vui vẻ nói, đưa tay vỗ nhẹ lên tấm đệm. "Cháu chưa bao giờ có một cái trước đây. "

Cassandra đưa tay và từ từ kéo nó lại gần, nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc bù xù sáng bóng của nó. "Cháu đang cao lớn hơn rồi," cô thì thầm, những ý nghĩ dồn dập trong đầu và cổ họng nghẹn lại vì phần nộ. "Tôi đảm bảo cái giường tiếp theo của cháu sẽ lớn hơn. Và đẹp hơn nữa. "

Bazzle ngáp ngừng dựa đầu vào cô, và thở ra một hơi sâu, hạnh phúc. "Bà có mùi như những bông hoa ấy."

"Không, anh không biết thằng bé ở phòng để giày," Tom cúi kính nói khi Cassandra đối chất với anh trong phòng ngủ trên lầu. Anh bị sửng sốt và bực tức khi cô tiến đến anh với khuôn mặt kiểm chế sự không hài lòng, mọi dấu vết về kì trăng mật hạnh phúc của họ biến mất hoàn toàn. "Mrs. Dankworth nói với anh đó là một căn phòng gần với phòng bà ấy, để bà ấy có thể giúp đỡ nếu thằng bé cần gì đó trong đêm".

"Thằng bé sẽ không bao giờ tìm đến bà ấy để xin được giúp đỡ. Nó nghĩ rằng bà ấy chỉ cố gắng tắm rửa cho nó." Cassandra cứ đi lại không ngừng trong căn phòng ngủ trang nhã của họ, hai tay khoanh trước ngực. "Thằng bé đang ngủ trong một cái tủ chìm, Tom!"

"Trên một chiếc giường đẹp đẽ, sạch sẽ" anh phản bác. "Nó tốt hơn nhiều so với khu ổ chuột ĐẦY CHUỘT mà nó đã sống trước đây."

Cô cho anh một cái nhìn phán xét. "Thằng bé không thể trải qua phần đời còn lại của mình để tỏ ra biết ơn cái tối thiểu trần trụi đó và nói rằng 'Chà, ít ra thì nó tốt hơn một khu ổ chuột đầy chuột.'"

"Em muốn gì chứ?" Tom hỏi với vẻ kiên nhẫn gượng gạo, tựa vai vào một trong những cọc giường bằng gỗ hồng sắc chắc chắn. "Có một phòng riêng trên tầng ba với những người hầu khác à? Xong. Bây giờ, chúng ta có thể tập trung vào thứ gì đó khác ngoài Bazzle không?"

"Thằng bé không phải một người hầu. Nó là một cậu bé, sống giữa những người lớn, làm việc như một người trưởng thành... bị cướp mất cơ hội cuối cùng để sống với tuổi thơ."

"Một số trong chúng ta không được phép có tuổi thơ," Tom cộc lốc nói

"Thằng bé không thuộc về bất cứ nơi nào, của bất kỳ ai cả. Thằng bé không thể sống giữa các thế giới, không phải là cá hay gà, không bao giờ biết vị trí của mình ở đâu".

"Chết tiệt, Cassandra -"

"Và chuyện gì sẽ xảy ra khi anh và em có con chứ? Thằng bé sẽ phải lớn lên gần với một gia đình thật sự, chỉ được nhìn từ bên ngoài mà không bao giờ được mời vào. Thật không công bằng với thằng bé, Tom. "

"Nó chết tiệt là đủ tốt cho tôi đấy!" anh gất lên, với sức mạnh của một phát súng trường.

Cassandra chớp mắt, phần nào cơn giận của cô tan biến. Cô quay lại để nhìn anh khi sự im lặng đè nặng lên căn phòng. Chồng cô đã ngoảnh mặt đi, nhưng cô vẫn thấy được sự giận dữ của anh. Anh đang căng lên từng thớ thịt, đấu tranh để kìm nén cảm xúc.

Khi anh có thể bắt mình nói chuyện trở lại, giọng anh rất lạnh lẽo và thận trọng. "Khi gia đình Paxton mang anh về, anh phải lựa chọn ở chung phòng với người hầu khác hoặc ngủ trên một tấm ván trong nhà bếp, gần bếp lò. Căn phòng của người hầu quá nhỏ. Anh đã phải chọn tấm ván. Anh đã ngủ trên đó mỗi đêm trong nhiều năm, và luôn gấp nó lại mỗi sáng, và anh rất biết ơn. Đôi khi, anh ăn cùng gia đình, nhưng hầu hết thời gian anh ăn một mình trong bếp. Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc yêu cầu thêm bất kì thứ gì từ ông Paxton. Chỉ cần có một nơi an toàn và sạch sẽ để ngủ là đủ, và không bị đói. Thế còn hơn là đủ rồi."

Không, không phải đâu, Cassandra nghĩ, trái tim cô quặn lại.

"Cuối cùng thì anh cũng có đủ tiền thuê để một phòng ở một nhà trọ," Tom tiếp tục. "Anh tiếp tục làm việc cho Mr.Paxton, nhưng anh bắt đầu quản lý các dự án và giải quyết các vấn đề kỹ thuật cho các công ty khác. Anh bắt đầu kiếm ra tiền. Gia đình Paxton liền thỉnh thoảng mời anh tới ăn tối." Anh phát ra một tiếng cười ngắn ngủi nhưng không hề hài hước. "Phần kỳ lạ là, anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi ngồi trên bàn ăn tối của họ. Anh cảm thấy như thể anh nên ăn trong nhà bếp."

Sau đó, anh im lặng một lúc lâu, hững hờ nhìn vào bức tường như thể những ký ức đang hiện diện trên đó. Mặc dù cơ thể anh có vẻ đã thả lỏng, nhưng bàn tay anh vẫn nắm chặt lấy cột giường cho đến khi các đầu ngón tay trắng bệch.

"Tại sao anh lại ra đi?" Cassandra đánh bạo hỏi, vẫn nhìn chăm chăm vào anh.

"Anh cảm thấy... điều gì đó... với một trong những cô con gái của gia đình Paxton. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, một chút tán tỉnh. Anh muốn... anh nghĩ..."

"Anh đã hỏi liệu anh có thể tán tỉnh cô ấy đúng không?"

Một cái gật đầu nhẹ.

"Và Mr. Paxton từ chối à?" cô thúc ép.

"Ông ta nổ tung," Tom nói, khoe miệng nhếch lên đầy thích thú. Tay anh siết chặt cột giường hơn nữa. "Anh không bao giờ đoán được ông ta sẽ phản nộ nhiều như vậy. Vì anh dám tiếp cận một trong những cô con gái của ông ấy... Mrs. Paxton thực sự, theo nghĩa đen, cần người muối¹⁶. Nó làm anh nhận ra cách họ nhìn anh khác với cách anh nhìn thấy bản thân mình như thế nào. Anh không biết ai là người đã sai."

"Ồ, Tom..." Cô đến sau lưng anh và vòng tay ôm lấy anh, đặt má mình lên lưng anh. Một giọt nước mắt chảy xuống một bên má cô và ngay lập tức thấm vào áo anh. "Họ đã sai. Anh biết là họ đã sai mà. Nhưng bây giờ... anh mới là người đang sai." Cô cảm thấy anh cứng đờ, nhưng cô kiên trì nói tiếp. "Anh đã tạo ra một hoàn cảnh mà Bazzle sẽ trải qua chính xác những gì anh đã từng trải - một cậu bé không có ai cả, lớn lên trong một ngôi nhà với một gia đình mà cậu ấy không bao giờ có thể là một thành viên. Đủ gần gũi để yêu thương họ, mà không được đáp lại tình yêu ấy."

"Anh không yêu họ," anh gầm gừ.

"Anh có. Đó là lý do tại sao nó đau đớn đến thế. Tại sao đến giờ nó vẫn đau đớn. Và bây giờ anh đang làm y như Mr. Paxton. Anh đang làm lại điều đó với Bazzle." Cô ngừng lại để nuốt nước mắt vào trong. "Tom, anh đã cứu mang cậu bé này vì anh nhìn thấy nhiều phẩm chất xứng đáng ở thằng bé. Anh đã để mình quan tâm đến nó dù chỉ một chút thôi. Bây giờ em yêu cầu anh hãy quan tâm nó nhiều hơn. Để thằng bé là một phần của gia đình, và đối xử với nó bằng tình cảm và sự tôn trọng mà nó xứng đáng có được".

"Điều gì khiến em nghĩ là thằng bé có xứng đáng chứ?" Tom cộc lốc hỏi .

"Bởi vì anh có," cô nói khẽ, buông anh ra. "Mọi đứa trẻ đều có."

Và cô lặng lẽ đi ra khỏi phòng, để anh đối mặt với những con quỷ của mình.

Cassandra sẽ mất một thời gian để Tom đối diện với quá khứ của mình và những cảm xúc mà anh đã chôn vùi bấy lâu nay. Anh có thể phủ nhận tất cả những gì cô đã nói, hoặc từ chối nói về nó. Cô sẽ phải kiên nhẫn và thấu hiểu, và hy vọng anh sẽ dần dần thừa nhận rằng cô đã đúng.

Trong thời gian chờ đợi, cô sẽ thoải mái với ngôi nhà mới và bắt đầu xây dựng cuộc sống.

Với sự giúp đỡ của người hầu gái, cô đã dành thời gian còn lại của buổi chiều để cất quần áo, phụ kiện, giày dép và hàng ngàn món đồ cần thiết để một quý bà trở nên đứng đắn. Không có tiếng động nào trong căn phòng ngủ thông của Tom và phòng khách. Khi Cassandra liếc nhìn trộm vào trong, cô phát hiện ra phòng ngủ không có ai cả.

Có lẽ anh đã đến câu lạc bộ của mình, cô nghĩ với chút buồn rầu, hoặc một quán rượu, hoặc một nơi nào khác mà các quý ông đi đến để tránh né vợ của họ. Cô hy vọng anh sẽ trở lại để ăn tối. Anh sẽ không thiếu chu đáo đến mức bỏ lỡ bữa ăn tối mà không nói trước với cô, phải không? Không phải có điều khoản nào đó về điều đó trong hợp đồng à? Ồ vâng, cô sẽ tích cực ở điểm đó. Nếu anh vi phạm hợp đồng của họ chỉ sau một tuần kết hôn, cô sẽ làm gì đó thật sự quyết liệt. Vò nát nó trước mặt anh. Không - cô sẽ đốt nó. Hoặc có thể -

Suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa nhỏ. Cô liếc nhìn ra ngưỡng cửa, và tim cô đập mạnh hơn khi cô nhìn thấy chồng mình đứng đó, to lớn và đen tối, với mái tóc hơi rối. "Anh có thể vào không?" anh hỏi khẽ.

"Ồ, có chứ," Cassandra bồi rồi nói. "Anh không cần phải hỏi, chỉ cần..." Cô quay sang người hầu gái của mình. "Meg, nếu cô không phiền."

"Vâng, thưa phu nhân." Cô hầu gái chuyển một chiếc hộp bọc vải đựng tất từ trên giường vào tủ đựng quần áo. Khi đi ngang qua Cassandra, đôi mắt cô ấy lóe lên vẻ tinh quái, và cô ta thì thầm, "Như những chú chó hăm hờ đuổi theo môi đúng không."

Cassandra cau mày, và nhìn cô ấy ra khỏi phòng.

Tom bước vào, mang theo mùi hương của không khí mùa đông và những chiếc lá khô theo cùng. Anh dựa lưng vào tủ quần áo và đút hai tay vào túi, nét mặt khó dò.

"Anh đã đi dạo à?" Cassandra hỏi.

"Đúng vậy."

"Em mong là nó dễ chịu."

"Không thực sự là thế." Anh hít vào một hơi dài và từ từ thở ra.

"Tom," cô bắn khoăn nói , "những gì em đã nói lúc trước -"

"Các cảm xúc thật sự phiền phức," Tom nói. "Đó là lý do tại sao anh quyết định giới hạn cảm xúc của anh dừng ở con số 5. Khá dễ dàng giữ vững được điều đó trong phần lớn cuộc đời trưởng thành của anh. Rồi anh gặp em. Và bây giờ cảm xúc của anh cứ sinh sôi nảy nở nhanh như cỏ, và anh đang dường như có nhiều cảm xúc như những người bình thường khác. Đó là quá nhiều. Tuy nhiên... nếu một người đàn ông có bộ não trung bình có thể xoay sở để quản lý tất cả những cảm xúc ấy đủ tốt để hoạt động hiệu quả, vậy thì anh, với bộ não mạnh mẽ và vượt trội của mình, cũng có thể".

Cassandra gật đầu khích lệ, mặc dù cô không chắc anh đang nói về cái gì.

"Bazzle không còn phải làm việc trong đại sảnh nữa," anh nói. "Thằng bé có thể ngủ trong một căn phòng ở trên tầng này, và ăn cùng bàn với chúng ta. Chúng ta sẽ giáo dục thằng bé bằng cách em thấy phù hợp. Anh sẽ nuôi dạy nó như... như của anh. "

Cô kinh ngạc khi nghe anh nói, cô đã nghĩ đến một cuộc bao vây kéo dài và thay vào đó lại là sự đầu hàng bất ngờ. Đối với anh, hành động gạt

bỏ niềm kiêu hãnh sang một bên như thế này không phải là điều gì đó có thể xem nhẹ. Hiểu được khó khăn của sự nhượng bộ ấy, và những thay đổi mà anh đã phải trải qua, Cassandra hăm hở áp mình vào thân hình bất động của anh. "Cảm ơn anh," cô nói. Đầu anh cúi xuống vai cô, và hai tay anh vòng ôm lấy cô.

"Anh không đưa ra quyết định này để chiều lòng em," Tom lầm bầm. "Em đã đưa ra một số điểm hợp lý mà anh tình cờ phải đồng ý."

Ngón tay cô chậm rãi lướt qua những từng sợi tóc màu đen bóng mượt mềm mại như chất lỏng trên đầu anh. "Và anh quan tâm đến thằng bé."

"Anh không định nói kiểu đó. Anh chỉ muốn thằng bé được an toàn và thoải mái và hạnh phúc, và không ai làm hại được nó".

"Đó là sự quan tâm."

Tom không trả lời, nhưng vòng tay anh siết chặt hơn. Sau một lúc lâu, anh dựa vào vai cô hỏi, "Em có định thưởng cho anh không?"

Cassandra cười khúc khích. "Cơ thể em không phải là giải thưởng cho hành động đúng."

"Nhưng nó làm cho việc hành động đúng dần dễ dàng hơn rất nhiều."

"Trong trường hợp đó..." Cô nắm lấy một tay anh, và kéo anh về phía chiếc giường.

- Hết chương 25 -

Chương 26

Dịch : Muse

Nghi khi họ trở lại từ Đảo Jersey, Cassandra bị bao vây bởi một loạt các thiệp mời dự tiệc, yêu cầu cô phải quay lại với vòng quay xã hội ngay sau đó. Tom đã bị kinh ngạc trước sự phức tạp của các quy tắc xã hội mà vợ anh đã điều khiển tài tình. Cô biết chính xác khi nào và làm thế nào để gửi thư mời cho mọi người, và những người nhận thư sẽ đến thăm vào những ngày nào. Cô biết lời mời nào có thể từ chối, và cái nào phải cố gắng mà chấp nhận trừ khi chúng ta đang ở ngưỡng cửa của tử thần. Các loại thiệp mời đa dạng đến choáng váng để yêu cầu đến thăm và được đến thăm ... thiệp cá nhân của Tom và của cô, một tấm thiệp lớn hơn một chút có khắc tên cả hai bên trên, thiệp in địa chỉ của họ và ngày nhận được ưu tiên, thiệp để lại sau một chuyến thăm bất ngờ và những tấm thiệp được để lại khi không có ý định ghé thăm.

"Tại sao em lại đến nhà ai đó nếu em không muốn gặp họ?" Tom hỏi.

"Khi anh nợ một người bạn một chuyến thăm, nhưng không có thời gian để ở bên cô ấy, anh để lại một tấm thẻ trên bàn ở đại sảnh để cho cô ấy biết là anh đã ở đó."

"Chính xác hơn là em đã ở đó nhưng không muốn gặp cô ấy."

"Chính xác."

Tom không thêm cô hiểu điều đó, từ lâu nay anh đã chấp nhận một sự thật rằng một nhóm nhỏ các cá nhân có địa vị cao đã quyết định làm cho hoạt động tương tác giữa con người trở nên phức tạp và không tự nhiên nhất có thể. Anh không bận tâm đến điều đó bằng cái sự đạo đức giả của cái

xã hội sẽ lên án ai đó về một hành vi vượt quá giới hạn bé xíu nào đó, trong khi tảng lờ quay đi để một người trong số họ không gặp rắc rối vì đã làm điều tồi tệ hơn thế nhiều.

Anh đã ghê tởm - nhưng hầu như không ngạc nhiên - bởi phản ứng của tầng lớp thượng lưu khi tờ London Chronicle bóc trần sự thật về Hầu tước Ripon và con trai ông ta, Lord Lambert, là những tên khốn đời trá xấu xa, những kẻ cố tình hủy hoại danh tiếng của Cassandra. Bạn bè và các cộng sự của Ripon đã vội vàng bào chữa cho hành động của ông ta và đổ lỗi lại nhiều nhất có thể cho người phụ nữ trẻ mà ông ta đã công khai làm nhục.

Ngài hầu tước đã phạm sai lầm trong khi chỉ trích, họ nói, trong khi ông bị quần trí vì hành vi sai trái của con trai mình. Những người khác lại cho rằng đó là một sự hiểu lầm đáng tiếc, nhưng cuối cùng thì mọi chuyện đã kết thúc khá tốt đẹp. Họ kết tội sai trái rằng Lady Cassandra đã nhận được một lời đề nghị kết hôn, vì vậy đã không thực sự có tác hại nào cả.

Vòng tròn xã hội thượng lưu thường nhất trí rằng mặc dù hành vi của ngài hầu tước là đáng hối tiếc, nhưng những sự sai sót phải được bỏ qua với một quý ông có địa vị đảm bảo như vậy. Một số người chỉ ra rằng Ripon đã bị trừng phạt đủ rồi vì sự xấu hổ về hành vi đáng hổ thẹn của con trai mình, cũng như cái bóng phủ lên danh tiếng của ông ta. Do đó, gánh nặng trách nhiệm đổ dồn lên cho vị Lord Lambert đang vắng mặt, người có vẻ như đã quyết định sẽ tiếp tục chuyến du lịch vĩ đại của mình đến lục địa trong một khoảng thời gian vô hạn định. Ripon, về phần mình, sẽ được chào đón trở lại khi vụ bê bối đã nhạt dần.

Trong khi chờ đợi, các chuyên gia sành sỏi xã hội đã quyết định rằng sẽ không có hại gì nếu đến thăm Lady Cassandra và người chồng giàu có của cô ấy, và nuôi dưỡng một mối quan hệ thuận lợi với họ.

Tom muốn trung thành với kế hoạch ban đầu của mình là bảo tất cả bọn họ xuống địa ngục, nhưng Cassandra lại có vẻ hài lòng với những chuyến thăm. Anh sẽ chịu đựng bất cứ điều gì, cho dù có bức bối đến thế nào, chỉ cần điều đó khiến cô hạnh phúc.

Kể từ năm lên mười, công việc đã là một phần chính trong cuộc sống của Tom, và nhà chỉ là nơi tạm nghỉ ngắn ngủi nhưng cần thiết, nơi anh thực hiện các nghi lễ ngủ, ăn, tắm và cạo râu một cách hiệu quả nhất có thể. Giờ đây, lần đầu tiên anh thấy mình đang phải xới nát đồng công việc này để có thể nhanh chóng trở về nhà, nơi tất cả những điều thú vị dường như đang diễn ra.

Trong hai tuần đầu tiên sau kì trăng mật của họ, Cassandra đã chịu trách nhiệm về ngôi nhà tại Quảng trường Hyde Park với sự chú ý ấn tượng đến từng chi tiết. Bất chấp tất cả những điều cô đã nói về sự lẩn lữa và trở thành một phu nhân nhàn hạ, cô là một cơn gió lốc trong lớp bọc lụa trang. Cô biết mình muốn gì, và cách để đưa ra những chỉ thị, cũng như cách tiếp cận mạng lưới phức tạp của các trách nhiệm và các mối quan hệ trong gia đình.

Cô đã thuê thêm một phụ bếp cho người đầu bếp cao tuổi, và từ đó các món ăn mới luôn được dọn sẵn trên bàn. Sau khi cùng Mrs. Dankworth xem xét công việc hàng ngày trong gia đình, cô cũng đồng ý thuê thêm hai người hầu nữ và một người hầu nam để giảm bớt khối lượng công việc cho người hầu. Cassandra đã giải thích với Tom rằng họ có quá ít thời gian nghỉ mỗi tuần, điều này khiến họ mệt mỏi và khó chịu. Cô và bà quản gia cũng đã đồng ý nói lỏng một số quy tắc để cuộc sống của những người hầu bớt giới hạn luật lệ và không thoải mái. Ví dụ, những người giúp việc sẽ không còn bắt buộc phải đội những chiếc mũ hình vỏ sò ngớ ngẩn chẳng phục vụ cho mục đích nào khác ngoài để chỉ rõ ra họ là những người giúp việc. Những

nhượng bộ nhỏ đó dường như đã làm phần chấn tinh thần bầu không khí chung của ngôi nhà.

Cassandra đã trưng dụng căn phòng khách phụ để làm văn phòng riêng của cô, lấp đầy nó với những cuốn sách mẫu về sơn, giấy, thảm và vải, vì cô đã quyết định thay thế những phần trang trí nội thất mà cô cho là tồi tàn hoặc lỗi thời. Bao gồm cả khu của người hầu, cô đã thay khăn trải giường, chăn và khăn tắm đã sờn, cũng như một số đồ đạc ọp ẹp hay hỏng hóc. Cô còn đặt cả những chiếc bánh xà phòng có chất lượng tốt hơn cho nhu cầu cá nhân của họ, thay loại xà phòng thô ráp cũ khiến da khô và tóc dễ gãy.

Tom thấy khó chịu vì có những chi tiết trong cuộc sống của họ anh lại chưa bao giờ biết đến, cũng như chưa từng nghĩ đến việc hỏi. "Chưa ai từng đề cập đến việc những người hầu của anh lại phải dùng loại xà phòng rẻ nhất có thể," anh cau có nói với Cassandra. "Có quý biết anh chưa bao giờ là một tên keo kiệt."

"Tất nhiên là không rồi," cô xoa dịu. "Mrs. Dankworth chỉ cố gắng tiết kiệm."

"Bà ta đã có thể đã nói với anh."

Cassandra nói giọng ngoại giao, "Em không chắc là bà ấy thấy thoải mái để nói chuyện với anh về bánh xà phòng gia dụng. Có thể anh đã nói với bà ấy rằng anh không muốn bị làm phiền bởi những chi tiết đó, và bảo bà ấy hãy tự đi sử dụng phán đoán của riêng mình".

"Rõ ràng là anh đã đánh giá quá cao những phán đoán của bà ấy," Tom lầm bầm. "Anh không muốn để người hầu của mình phải gột rửa thô bằng kiềm sô đa và xà phòng dầu mỡ".

Trong khi phải thực hiện một loạt các hoạt động náo nhiệt ấy, Bazzle vẫn không hề bị lãng quên mất. Cassandra đã đưa thằng bé đến một nha sĩ

để được làm sạch chuyên nghiệp, sau đó đến một bác sĩ nhãn khoa để kiểm tra mắt và ông đã tuyên bố thị lực của nó rất tốt. Sau đó, cô đưa thằng bé đến một thợ may để may đo những bộ quần áo mới. Mặc dù Cassandra vẫn chưa tìm được một gia sư riêng để nâng cao trình độ học vấn của Bazzle lên bằng những đứa trẻ khác cùng tuổi, cô đã đảm nhận trách nhiệm dạy bảng chữ cái cho thằng bé. Nó thấy việc học hành khá uể oải và mệt mỏi, cho đến khi cô mua một bộ bảng chữ cái in hoa có kèm tranh minh họa. Trong giờ ăn, cô dạy thằng bé những cách cư xử cơ bản, bao gồm cả cách sử dụng đồ dùng đúng cách.

Mặc dù Bazzle rất yêu mến Cassandra, nhưng sự quan tâm không ngừng của cô có lẽ là phần lớn lý do khiến cậu bé khăng khăng muốn tiếp tục đi cùng Tom đến văn phòng vào những buổi sáng. Tuy nhiên, khi đã tìm được một gia sư, các chuyến đi của Bazzle sẽ phải hạn chế lại.

"Ngón tay cũng tốt như nĩa ấy," Bazzle cầu nhàu khi đi cùng Tom đến một quán ăn để ăn trưa vào một ngày nọ. "Không cần dùng dụng cụ, và cũng không cần bảng chữ cái."

"Hãy nhìn nó theo hướng này nhé," Tom chỉ ra một cách hợp lý. "Nếu cháu đang ăn trên bàn cạnh một gã biết sử dụng nĩa đúng cách, và cháu lại chỉ có thể ăn bằng ngón tay, thì mọi người sẽ nghĩ tên đó thông minh hơn cháu."

"Không quan tâm."

"Cháu sẽ thấy quan tâm khi họ giao cho anh ta một công việc tốt hơn."

"Vẫn không quan tâm," Bazzle sung sủa nói. "Cháu thích quét tước."

"Thế còn việc điều khiển một cái máy xúc lớn, và đào cả một con phố lên thay vì quét nó thì sao?"

Trước sự buồn cười của Tom, khuôn mặt Bazzle sáng bừng lên với vẻ thích thú.

"Cháu, đào xới một con phở lên á?"

"Một ngày nào đó, Bazzle, cháu có thể phụ trách một đoàn những chiếc máy to lớn. Cháu có thể sở hữu các công ty làm đường mới và đào đường hầm. Nhưng những công việc đó sẽ đến với những người đàn ông biết sử dụng nĩa và biết bảng chữ cái của họ".

Vào cái ngày mà Tom đưa Cassandra đến văn phòng của anh, anh đã không ngờ đến việc tất cả những nghi thức đầu ra đây lại bị bỏ qua hoàn toàn bởi tất cả mọi người từ trưởng bộ phận đến các thư ký và kế toán. Đám đông vây quanh cô và xun xoe bợ đỡ như thể cô đang đến thăm hoàng gia. Cassandra đã rất hòa nhã và quyến rũ giữa đám đông chen chúc ấy, trong khi Bazzle níu lấy một bên Tom và ngược lên nhìn anh với chút cảnh giác. "Tất cả họ đều thành ngu rồi," cậu bé nói.

Tom giữ một cánh tay bảo vệ quanh thằng bé, với lấy Cassandra, và xoay sở đưa cả hai đến văn phòng riêng của anh ở tầng trên cùng. Ngay khi họ đến nơi an toàn, Bazzle nhìn lên Cassandra với vòng tay vẫn ôm lấy hông cô. "Cháu bị đè bẹp này," nó nói với cô.

Cô vuốt ve mái tóc nó và chỉnh thẳng lại chiếc mũ lưỡi trai. Cô định trả lời nhưng bị đón đầu khi ai đó tiến đến gần và vấp vào chiếc ghế, suýt vấp ngã.

Đó là Barnaby, vừa bước vào văn phòng và nhìn thấy Cassandra. Tom tự động đưa tay ra để giúp anh ta đứng vững.

"Ồ không," Bazzle rên rỉ, "không phải như cháu chứ!"

Barnaby, với danh vọng của mình, đã cố gắng khôi phục lại sự bình tĩnh, nhưng khuôn mặt anh giờ đã tràn ngập những màu sắc rực rỡ và những lộn tóc xoắn lộn xộn như bị nhiễm điện đang xòe ra khắp hướng trên đầu. "Thưa bà," anh nói, và cúi đầu lo lắng, với một chồng sổ cái và giấy tờ giữ chặt trong một cánh tay.

"Đây có phải là Mr. Barnaby - người không thể thiếu được đúng không?" Cassandra mỉm cười hỏi.

"Đúng vậy," Tom trả lời thay cho trợ lý của mình, người giờ đã quá bối rối.

Cassandra tiến lên phía trước, với Bazzle vẫn đang đeo bám trên hông và đưa tay ra. "Thật vui khi cuối cùng tôi đã được làm quen với ông. Theo lời của chồng tôi thì quanh đây sẽ chẳng có gì được trọn vẹn nếu không có anh".

"Đó là những gì anh đã nói à?" Tom khô khan hỏi, trong khi Barnaby nắm lấy bàn tay Cassandra như thể đó là một vật thiêng liêng. "Barnaby," Tom tiếp tục, "anh đang cầm cái gì thế?"

Barnaby nhìn anh đầy cáu gắt. "Cái gì... à... chồng này hả." Anh ta thả tay Cassandra ra và chất đống tài liệu lên bàn Tom. "Thông tin về Quỹ Bảo vệ Charterhouse, thưa ông, cũng như các doanh nghiệp và cư dân địa phương, một bản tóm tắt về những báo cáo đang chờ xử lý của Hội đồng Hoàng gia về Giao thông London, và bài phân tích của ủy ban lựa chọn chung sẽ bỏ phiếu cho phép dự luật của ông."

"Dự luật nào thế?" Cassandra hỏi.

Tom vẽ cho cô xem lên một tấm bản đồ London treo trên tường. Bằng một đầu ngón tay, anh kẻ một đường dọc từ dưới phố Charterhouse về

hướng phố Smithfield. "Anh đã đề xuất một dự luật xây dựng một tuyến đường sắt ngầm kết nối với tuyến hiện có sẵn đang kết thúc tại Farringdon."

"Đề xuất hiện đang được xem xét bởi một ủy ban lựa chọn chung bao gồm các quan chức cao cấp và hội đồng nhân dân. Họ sẽ có một cuộc họp vào tuần tới để thông qua một dự luật cho phép anh tiến hành xây dựng. Nhưng vấn đề là, một số cư dân địa phương và các chủ cửa hàng đang chống đối".

"Em chắc là họ e sợ những sự bất tiện và tiếng ồn xây dựng," Cassandra nói. "Chưa kể đến việc thua lỗ trong kinh doanh."

"Đúng vậy, nhưng cuối cùng thì tất cả họ sẽ được hưởng lợi khi có một nhà ga mới được xây dựng gần đó mà."

Barnaby té nhị hắng giọng đằng sau họ. "Không phải tất cả họ đâu."

Cassandra khó hiểu liếc nhìn Tom.

Tom hơi nhếch miệng. Cưỡng lại thôi thúc gửi cho Barnaby một cái nhìn chết người, anh chỉ lên một điểm trên bản đồ. "Đây là phần còn lại của hẻm Charterhouse, bị bỏ lại sau khi phần lớn con đường lớn được chuyển thành đường Charterhouse. Ngay ở đây, có hai khu chung cư ổ chuột đáng lẽ đã bị xóa sổ từ nhiều năm trước. Mỗi khu được thiết kế để chứa ba chục gia đình, nhưng họ nhồi nhét ít nhất gấp đôi số đó. Không có đủ ánh sáng hay không khí, không phòng cháy chữa cháy, không có sắp xếp bố cục vệ sinh đúng đắn... đó là chỗ gần giống với địa ngục nhất em từng nhìn thấy trên thế giới này".

"Em hi vọng đó không phải là khu ổ chuột của anh đấy chứ?" Cassandra e ngại hỏi. "Anh không sở hữu họ chứ?"

Câu hỏi đó làm anh khó chịu. "Không, họ không phải của anh."

Barnaby lên tiếng cố gắng tỏ ra hữu ích. "Tuy nhiên, một khi dự luật được thông qua, Mr. Severin sẽ có quyền mua hoặc làm cơ sở cho bất kỳ tài sản nào mà ông ấy muốn để xây dựng tuyến đường sắt đi qua. Đó là lý do tại sao họ tổ chức Quỹ Bảo vệ Hẻm Charterhouse, để cố gắng ngăn chặn ông ấy." Trước cái lườm sắc lẹm của Tom, Barnaby nhanh chóng thêm vào, "Ý tôi là, chúng tôi."

"Vây khu ô chuột sẽ trở thành của anh," Cassandra nói với Tom.

"Những cư dân ở đó sẽ phải di chuyển," Tom phòng thủ nói, "bất kể tuyến đường sắt có được xây dựng hay không. Tin anh đi, đó sẽ là một sự thương xót cho những người ấy khi bị ép phải ra khỏi những cái hố địa ngục ấy".

"Nhưng họ sẽ đi đâu được chứ?" Cassandra hỏi.

"Đó không phải việc của anh."

"Nó là của anh khi anh mua các tòa chung cư ấy."

"Anh không mua các khu chung cư ấy, anh mua nền đất bên dưới chúng cơ." Cái nhìn cau có của Tom dịu đi đôi chút khi nhìn vào khuôn mặt héch lên của Bazzle. "Tại sao cháu không lấy chổi của cháu và quét tước một chút đi nhỉ?" anh nhẹ nhàng đề nghị.

Cậu bé, người đang bị buồn chán vì những cuộc trò chuyện, liền háo hức chộp lấy gợi ý ấy. "Cháu sẽ bắt đầu từ bậc thang bên ngoài." Nó vội vã chạy đến chỗ Cassandra và kéo tay cô đến một trong những cửa sổ phía trước. "Mẹ, hãy nhìn xuống dưới đó và xem con quét nhé!"

Barnaby trông bị choáng khi Bazzle chạy ra khỏi văn phòng. "Thằng bé vừa gọi bà ấy là MẸ à?" anh ta ngây ra hỏi Tom.

"Bà ấy nói là cháu có thể đấy!" Bazzle hét lên từ phía xa xa.

Cassandra bắn khoăn nhìn Tom từ ô cửa sổ. "Tom... anh không thể khiến họ thành những người vô gia cư bị ruồng bỏ được."

"Địa ngục chết dần đi," anh lầm bầm.

"Bởi vì - thêm vào lòng trắc ẩn tự nhiên sẵn có của anh -"

Một tiếng khịt mũi đặc biệt to phát ra từ hướng Barnaby.

"- thì đó sẽ là một thảm họa từ quan điểm của những mối quan hệ công chúng," Cassandra nghiêm túc tiếp tục, "phải không? Anh sẽ tỏ ra hoàn toàn nhẫn tâm, mà chúng ta đều biết anh không phải."

"Cư dân ở đó có thể xin trợ giúp từ vô số các tổ chức từ thiện ở London." Tom nói

Cô quở trách nhìn anh ta. "Hầu hết các tổ chức từ thiện đều không đưa ra được những giúp đỡ thực sự." Dừng lại một lúc, cô hỏi, "Anh muốn được biết đến như một ân nhân của công chúng, phải không?"

"Anh muốn được biết đến như thế, nhưng anh không nhất thiết phải lên kế hoạch để trở thành như thế."

Cassandra quay lại đối mặt với anh. "Vậy thì, em sẽ làm," cô khẳng định nói. "Anh đã hứa là em có thể khởi động bất kỳ tổ chức từ thiện nào mà em muốn. Em sẽ tìm hoặc xây nhà ở giá rẻ cho những cư dân bị di dời của hẻm Charterhouse. "

Tom tập trung vào vợ mình một lúc lâu. Giây phút quyết đoán mới tìm thấy đó khiến anh thích thú. Làm anh thấy phấn khích. Anh từ từ tiến lại gần cô. "Anh cho là em sẽ muốn tận dụng một số lô đất chưa phát triển của anh ở Clerkenwell hoặc Smithfield nhỉ," anh nói.

Cô khẽ ngéch cằm. "Có thể đấy."

"Em có thể sẽ bịp một số người của anh làm việc cho em... các kiến trúc sư, kỹ sư, nhà thầu... với mức phí hạ giá."

Đôi mắt cô mở to hơn. "Em có thể à?"

"Anh thậm chí sẽ không ngạc nhiên nếu em ép buộc được Barnaby, người có quyền tham gia vào tất cả các mối quan hệ và các tài nguyên của anh, làm trợ lý bán thời gian của em."

Khi Tom nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của vợ mình, anh nghe thấy Barnaby thốt lên bằng một giọng chân thành đằng sau họ, "Ồ, tôi phải làm thế à?"

"Anh có nghĩ em sẽ thành công không?" Cassandra thì thầm.

"Lady Cassandra Severin," Tom nói nhỏ, "sự thành công của em thậm chí không phải là một câu hỏi." Anh nhăn nhó liếc cô. "Câu hỏi đặt ra là, em có định dành phần còn lại của cuộc hôn nhân của chúng ta để cố gắng khiến anh sống theo tiêu chuẩn của em không?"

Đôi mắt cô lấp lánh vẻ hài hước tinh quái. Cô định trả lời anh, nhưng cô tình cờ liếc nhìn ra bên ngoài những bậc thềm phía trước, nơi thân hình nhỏ bé của Bazzle đang đứng vẫy tay chào họ.

Vào lúc đó, một thân hình to lớn, lồi thối lếch thếch chạy lên những bậc thềm và túm lấy đứa trẻ và nhấc nó lên.

Cassandra hét lên vì hoảng sợ. "Tom!"

Anh chỉ liếc nhanh một cái rồi phóng nhanh qua văn phòng như thể có ma quỷ đang rình rập.

Lúc Tom chạy đến được bậc thềm thì kẻ lạ mặt đã đi được nửa đoạn đường cùng với đứa trẻ đang khóc lóc trong tay, và đang cố gắng thô bạo xô

thằng bé vào một chiếc xe ngựa xiêu vẹo do một tên đánh xe trẻ gầy gò có khuôn mặt nhợt nhạt vì sợ hãi cầm lái.

Tom phóng tới đầu con ngựa và nắm lấy dây cương. "Nếu mày cố gắng điều khiển chiếc xe này đi cùng tên đó," anh gay gắt nói với người lái xe với cái nhìn sát khí, "mày sẽ không còn sống để nhìn thấy ngày mai đâu. Tao thề đấy." Anh quay sang nói với Bazzle. "Ra khỏi chiếc xe nào, cậu bé."

"Mr. Severin, "Bazzle nức nở. "Đó là... đó là chú Batty..."

"Ra khỏi chiếc xe mau," Tom kiên nhẫn lặp lại.

"VẬY đây là Tom Severin cao quý và hùng mạnh à," gã vũ phu to lớn có mái tóc hoa râm chế nhạo. "Chẳng là gì ngoài một tên trộm thông thường! Ăn cắp cuộc sống của người khác! Đây là con chim bồ câu của tao. Nếu mày muốn có một đũa điểm nhỏ, thằng chó, thì mày phải trả tiền cho nó."

Bazzle dậm lệ hét lên, "Tôi không phải là điểm! Để Mr. Severin yên! Tôi chẳng có gì để làm với ông cả."

"Mày đã cướp những khoản thu nhập hợp pháp đến hạn của tao", chú Batty vắn lại. Hắn nở một nụ cười khinh bỉ trên khuôn mặt méo mó. "Không ai có thể ăn cắp của tao được. Tao đang lấy lại tiền của mình." Vẫn không nhìn vào Bazzle, gã nói, "Coi chừng tao đấy, thằng nhóc, hoặc tao sẽ vắn xéo cái cổ lông mịn màng thượng lưu đấy như nhỏ lông gà."

"Đừng có động vào ông ấy," cậu bé khóc.

"Bazzle," Tom nói, "hãy nghe ta nói. Leo ra khỏi chiếc xe ngựa chết tiệt này và quay trở lại tòa nhà văn phòng ngay. Chờ ta ở đó".

"Nhưng chú Batty sẽ -"

"Bazzle," Tom nói cộc lốc.

Trước sự nhẹ nhõm của Tom, cậu bé đã tuân theo, từ từ đi xuống khỏi xe ngựa và đi về phía các bậc thang. Tom buông dây cương ra và đi lên vỉa hè.

"Dù sao thì cũng là chỉ là một con chuột với mày đúng không?" Chú Batty chế nhạo, đi vòng quanh anh. "Bazzle không đáng để mày mất thời gian."

Tom không trả lời, chỉ đi ngược lại với những bước đi của gã, giữ tia nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của gã đàn ông.

"Tao sẽ đánh cho mày nằm thẳng cẳng," chú Batty tiếp tục. "Giã mày thành bột nhão. Hoặc... nếu mày cho tao thấy là mày bị ngu, thì tao sẽ để mày yên."

"Tao sẽ không cho mày cái gì cả, thằng đít không có ruột." Tom nói: "Đó là sự đảm bảo chắc chắn nhất mà mày sẽ quay lại để kiểm thêm."

"Nhu mong muốn của quý ông," gã đàn ông kia gầm gừ và lao tới. Tom tránh sang một bên, xoay qua nhanh chóng, và sẵn sàng tung ngược lại một cú móc trái cứng rắn và bất thành linh khi anh đứng thẳng lại.

Chú Batty suýt ngã quay lại và gầm lên giận dữ. Gã lại lao về phía trước, lãnh một cú đấm đau điếng vào hông và một cú khác vào bụng trước khi tung ra một cú trả lại từ trên xuống khiến Tom loạng choạng. Áp sát lên phía trước, Batty thui anh bằng một cú đấm trên và một cú từ bên phải, nhưng Tom đã tránh sang một bên để làm chệch hướng lực của cú đánh. Càng lúc càng cáu tiết, Batty nhào vào anh, đẩy cả hai ngã xuống đất. Tom thấy như có một chùm pháo hoa đang nổ ra trước mắt anh, anh bị choáng váng khi đầu anh đập mạnh xuống mặt đường.

Khi Tom tỉnh táo trở lại, anh lăn tròn một vòng với thân hình đồ sộ áp bên trên, cố gắng trả đòn, sử dụng đầu gối, cùi chỏ, nắm đấm, bất cứ chỗ nào trên người để đạt được ưu thế. Anh tổng mạnh một cú đấm vào mặt tên khốn nạn, làm máu phun ra giữa hai người. Cơ thể to lớn bên dưới anh lạng hẳn đi, rên rỉ trong sự thảm bại. Tom vẫn liên tục nện thành thịch vào cơ thể bất động của hắn, giống như một cỗ máy, từng hơi thở như xé ra từ phổi anh, các bắp cơ nóng bừng vì đau đớn.

Anh cảm thấy có vô số bàn tay túm lấy mình để kéo anh ra. Không thể nhìn rõ xung quanh, anh nâng ống tay áo để chùi mắt. Trong cơn náo động và giận dữ, anh nhận thức được một cơ thể nhỏ nhắn đang ép chặt lấy anh, cánh tay gầy guộc ôm lấy eo anh.

"Thưa ngài... ngài ơi..." Bazzle nức nở.

"Bazzle," Tom líu nhíu nói, đầu óc anh quay cuồng. "Cháu là con trai của ta. Không ai có thể mang cháu đi khỏi ta được. Không một ai hết."

"Vâng thưa ngài."

Chỉ một lúc sau, anh nghe thấy giọng nói dịu dàng và căng thẳng của Cassandra. "Tom. Tom, anh có nghe thấy em không? "

Nhưng tầm mắt anh vẫn xám xịt mông lung, và anh chỉ có thể lảm bảm vài từ mà anh biết là vô nghĩa. Cảm nhận được vòng ôm của cô, anh thở dài và quay mặt dựa vào hơi ấm mềm mại thơm mát trên ngực cô, và thả mình trôi vào bóng tối đầy mời gọi.

"Tôi KHÔNG CÓ tên đệm," Tom gắt gỏng nói, khi Garrett Gibson cúi xuống đầu giường anh và di chuyển ngón tay cô qua lại trước mắt anh.

"Tiếp tục nhìn theo ngón tay của tôi nào. Ai là nữ hoàng?"

"Victoria."

Cassandra ngồi ở cuối giường và theo dõi cô ấy kiểm tra chồng mình. Sau những sự kiện của ngày hôm trước, khuôn mặt của chồng cô có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng những vết bầm tím rồi sẽ lành lại, và rất may, anh chỉ bị chấn động nhẹ.

"Bây giờ là năm nào?" Garrett hỏi.

"1877. Cô đã hỏi tôi những câu hỏi tương tự vào ngày hôm qua rồi".

"Và anh cũng gắt gỏng y xì hôm qua đó," Garrett lấy làm lạ nói. Ngồi thẳng dậy, cô nói với Cassandra. "Chỉ là những sang chấn nhỏ thôi, và mọi dấu hiệu đều khá triển vọng, chị nghĩ anh ta sẽ được hoạt động hạn chế trong một hoặc hai ngày tới. Tuy nhiên, chị không muốn để anh ta bị quá sức. Anh ta nên để cho tâm trí và cơ thể nghỉ ngơi nhiều nhất có thể để đảm bảo sự hồi phục hoàn toàn". Cô nhăn mũi vui đùa với Bazzle, cậu bé đang cuộn tròn ở phía bên kia giường với một quả bóng lông màu đỏ đang nằm trên ngực anh. "Điều đó có nghĩa là chúng ta không được để chú chó con này quấy rầy giấc ngủ của Mr. Severin."

Chú chó con là một món quà của Winterborne và Helen, đã đến ngay sáng hôm đó. Họ đã nhận được một lá thư từ một người bạn nuôi chó poodle cảnh về một lứa mới sinh, và họ đã yêu cầu họ được chọn lựa khi chú chó đã sẵn sàng cai sữa. Bazzle như bị bỏ bùa mê với sinh vật nhỏ bé đó, sự hiện diện của nó đã giúp thằng bé không còn lo lắng về nỗi sợ hãi đó nữa.

"Có một cái nùi đầy bụi ở trên giường," đó là nhận xét của Tom khi anh lần đầu tiên nhìn thấy chú chó con. "Và nó có chân."

Bây giờ chú chó cảnh đang uốn người và ngáp dài, và tập tễnh đi theo bên cạnh Tom, nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt màu hổ phách sáng.

"Cái thứ này có trong danh sách được chấp thuận của chúng ta không ấy nhỉ?" Tom hỏi, miễn cưỡng đưa tay ra ve vuốt cái đầu đầy lông xoắn tít bằng hai ngón tay.

"Anh biết điều đó khá rõ mà," Cassandra nói, mỉm cười, "hơn nữa, là giống chó xù, Bingley sẽ ít rụng lông hơn."

"Bingley à?" Tom lặp lại.

"Từ cuốn 'Kiêu hãnh và Định kiến' đấy. Anh vẫn chưa đọc truyện đó sao?"

"Anh không cần phải đọc làm gì," Tom nói. "Nếu là Austen, anh đã biết rõ cốt truyện rồi: hai người yêu nhau sau khi họ có một sự hiểu lầm khủng khiếp và có nhiều cuộc trò chuyện dài hơi về nó. Sau đó họ kết hôn. Hết truyện."

"Nghe kinh thế," Bazzle nói. "Trừ khi đó là người với một con mực."

"Không, đó là một cuốn tiểu thuyết xuất sắc," Tom nói, "ta sẽ đọc cho con nghe, nếu con có thể tìm thấy nó."

"Con biết nó ở đâu," Bazzle háo hức nói, và nhảy khỏi giường.

"Mẹ sẽ đọc nó cho cả hai người nghe," Cassandra nói, "sau khi mẹ nói chuyện với Bác sĩ Gibson."

"Chị sẽ đi ngay bây giờ," Garrett nói chắc nịch. "Em hãy ở lại với bệnh nhân này đi, em thân yêu, và đừng để anh ta làm gì quá sức hôm nay." Cô đứng và thu dọn túi xách của mình. "Mr. Severin, chồng tôi đã nhờ tôi chuyển lời cho anh rằng ông chú Batty sẽ bị giam giữ trong một thời gian khá dài. Và lúc ông ta được thả ra, ông ta sẽ không là vấn đề cho anh hay bất cứ ai nữa. Trong thời gian đó, tôi cũng đang chữa trị cho những cậu bé sống cùng ông ta và cố gắng tìm nhà mới cho chúng".

"Cảm ơn cô," Tom nói, có vẻ bối rối khi Bingley rúc vào tay anh. "Này, mày không được phép ở trên giường," anh nói với chú chó con. "Theo hợp đồng thì việc đó bị cấm đấy."

Bingley dường như không quan tâm.

Cassandra nghiêng người về phía Tom. "Đầu của anh có đau không?" cô quan tâm hỏi. "Anh có cần thêm thuốc không?"

"Anh cần em nhiều hơn," anh nói và kéo cô xuống bên anh. Cô cẩn thận rúc vào người anh. "Cassandra," anh khàn khàn nói.

Cô quay mặt lại cho đến khi mũi họ gần như chạm vào nhau, và tất cả những gì cô có thể thấy là đôi mắt sâu thẳm màu xanh lá cây và xanh da trời của anh.

"Khi anh thức dậy vào sáng nay," Tom tiếp tục nói, "... Anh đã nhận ra một điều."

"Đó là gì vậy, anh yêu?" cô thì thầm.

"Điều Phileas Fogg học được sau khi đi du lịch vòng quanh thế giới."

"Ồ?" Cô chớp mắt và chống người dậy trên khuỷu tay để nhìn xuống anh.

"Cuối cùng thì tiền bạc cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh ấy cả." Tom nói. "Dù anh ta thắng hay thua vụ cá cược... điều đó cũng chẳng có nghĩa lý gì hết. Tất cả những gì quan trọng là Aouda, người phụ nữ anh ta đã yêu suốt chặng đường và mang được cô ấy quay về bên anh. Tình yêu mới là điều quan trọng nhất". Anh chăm chú nhìn vào cô, một nụ cười hân hoan sâu trên khóe mắt anh. "Đó mới là bài học, có phải không?"

Cassandra gật đầu, lau đi giọt nước đột ngột làm mờ mắt cô. Cô cố gắng để mỉm cười lại, nhưng làn sóng cảm xúc thanh khiết quét qua cô,

khiến miệng cô run rẩy.

Một tay anh tôn kính ôm lấy khuôn mặt cô. "ANH YÊU EM, Cassandra," anh nói, giọng run run.

"EM CŨNG YÊU ANH," cô nói, và giọng cô có chút thỗn thức. "Em biết để nói ra những từ này không dễ dàng với anh."

"Không," Tom thì thầm, "nhưng anh định sẽ luyện tập nó. Khá thường xuyên." Tay anh vòng qua đầu cô để kéo cô xuống bới anh, và anh hôn cô nồng nàn. "Anh yêu em." Một nụ hôn khác dài hơn, chậm rãi hơn, dường như muốn kéo linh hồn cô ra khỏi cơ thể. "Anh yêu em..."

Tiếng kính vỡ khiến Kathleen giật mình khi cô đang bước qua đại sảnh ở Eversby Priory. *Hay nói đúng hơn là đi lạch bạch*, cô buồn bã nghĩ, một tay ấn vào đường cong của cái bụng đang căng tròn rõ rệt. Chỉ còn hai tháng nữa là đến ngày sinh, cô ngày càng trở nên nặng nề và chậm chạp hơn, từ những khớp xương kêu răng rắc cho đến dáng đi sắp sinh đều không thể nhầm lẫn được. Cô thấy dễ chịu khi được rời xa vòng xoáy quay cuồng của xã hội thượng lưu ở London, để trở về với khung cảnh thoải mái của Eversby Priory. Devon dường như cũng hạnh phúc không kém, nếu không muốn nói là còn hơn thế nữa, khi được quay trở về điền trang ở Hampshire, nơi làn gió mùa đông bắt chặt mùi khói gỗ, băng giá và cây thường xanh. Mặc dù cô không thể cưỡi ngựa được nữa, nhưng cô vẫn có thể đến thăm những con ngựa của mình trong chuồng, và đi dạo những quãng đường dài với Devon, và quay lại nép mình vào ngọn lửa đang bùng lên trong lò sưởi.

Họ vừa uống bữa trà chiều, trong khi Kathleen đọc to một bức thư được gửi đến vào sáng hôm đó. Bức thư từ Cassandra, vui vẻ trò chuyện và

tràn ngập hạnh phúc. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô và Tom Severin là hai mảnh ghép hoàn hảo cho nhau, và những cảm xúc của họ đang phát triển thành một mối quan hệ bền chặt và sâu sắc. Họ dường như đã tìm thấy sự hấp dẫn đáng chú ý đôi khi xảy ra giữa những người mà sự khác biệt của họ đã thêm gia vị và hứng khởi cho mối quan hệ đôi bên.

Khi Kathleen đi qua cửa phòng làm việc, cô nhìn thấy dáng người cao lớn, lực lưỡng của chồng mình đang cúi xuống trên đồng thủy tinh vỡ sáng lấp lánh trên sàn nhà. "Có cái gì đó rơi à anh?" cô hỏi.

Devon liếc nhìn cô và mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt anh lấp lánh theo cái cách mà không bao giờ thất bại trong việc thúc đẩy nhịp tim của cô đập nhanh hơn. "Không chính xác là thế."

Cô lại gần hơn và thấy cái vật bị anh cố tình đập nát đang bọc trong tấm bạt vải, để tấm kính được nhắc lên và mang đi dễ dàng hơn. "Đó là gì thế?" cô hỏi với một nụ cười ngạc nhiên.

Sau khi lấy một thứ gì đó từ tấm bạt, Devon rū rū vài mảnh thủy tinh cuối cùng và đặt nó trước mắt cô.

"Ồ cái đó." Cô cong môi cười khi cô nhìn thấy ba chú chim nhồi bông nhỏ đang đậu trên cành cây. "Vậy là, anh quyết định cuối cùng thì cũng đã đến lúc rồi đúng không?"

"Đúng thế," Devon nói với vẻ hài lòng. Anh đặt chiếc đồng hồ, giờ đã tách phần mái vòm bằng kính ra, trở lại trên giá. Rồi cẩn thận kéo cô tránh xa khỏi đồng thủy tinh. Một tay anh ôm lấy cô, trong khi bàn tay còn lại vuốt ve một cách bảo vệ trên bụng cô. Lồng ngực mạnh mẽ của anh nâng lên và hạ xuống đều đặn với một tiếng thở dài đầy mãn nguyện.

"Hãy nhìn xem anh đã đưa bọn em đi được bao xa này, anh yêu," Kathleen thì thầm, tựa vào anh, "trong thời gian ngắn như vậy. Anh đã biến

tất cả chúng ta thành một gia đình".

"Đừng chỉ ghi danh cho anh vì điều đó, em yêu," Devon nói, cúi đầu để áp nụ cười của anh vào một bên mặt cô. "Tất cả chúng ta đã làm điều đó cùng nhau."

Kathleen quay lại trong vòng tay anh để xem xét bộ ba chú chim sẻ thông vàng. "Em tự hỏi họ đang làm gì," cô trầm ngâm nói to, "có phải giờ họ đang ở ngoài kia, dưới bầu trời tự do không?"

Anh kéo cô lại vào mình, và rúc vào má cô. "Bất cứ điều gì họ muốn."

- Hết chương 26 -

Phần kết

Dịch : Muse

Sáu tháng sau

"B... A... S... I... L," Cassandra nói, trong khi cậu bé chăm chỉ sao chép lại chữ cái vào một quyển vở trắng nhỏ.

"Mẹ có chắc đây là cách đúng đắn không?" anh hỏi.

"Có, có chứ."

Cô và Basil ngồi cùng nhau trên một chiếc ghế dài ở bến tàu, dưới bầu trời xanh thăm thẳm dịu dàng của thành phố Amiens. Gần đó, những con chim cò thìa và những người mò sò đang lội qua những vũng nước của Vịnh Somme để tìm kiếm một vài loài nhuyễn thể cuối cùng trước khi thủy triều rút.

"Nhưng tại sao chữ S lại phát âm giống chữ Z ạ? Con ước gì mỗi chữ cái chỉ có một phát âm thôi".

"Nó khá là khó chịu, phải không? Ngôn ngữ tiếng Anh đã vay mượn nhiều từ các loại ngôn ngữ khác, và những ngôn ngữ đó có quy tắc phát âm khác nhau". Cô ngược nhìn lên với một nụ cười khi thấy Tom đang đi về phía họ, hoàn toàn thoải mái và cực kì đẹp trai. Hai tuần lễ ngập nắng mà họ đã trải qua ở thành phố Calais đã làm làn da anh rám nắng, và đôi mắt xanh nước biển và xanh lá cây của anh giờ thậm chí đã trở nên sáng chói một cách đáng kinh ngạc. Anh đã đưa họ đến đây cho một chuyến đi du lịch trong ngày bao gồm một bất ngờ bí ẩn.

"Bất ngờ gần như đã sẵn sàng rồi," anh nói. "Hãy thu thập đồ của chúng ta đi nào."

"Cha, cái này nhìn có đúng không?" Basil hỏi, đưa cho anh xem cuốn vở trắng.

Tom nghiên cứu kỹ lưỡng trang giấy. "Nó thật hoàn hảo. Bây giờ chúng ta hãy đặt nó vào túi thêu của Mẹ nào, và - Lạy Chúa, Cassandra, tại sao em lại mang nó theo chứ? " Anh nhìn chăm chú vào bên trong túi như thể bị kinh hãi.

"Gì cơ?" cô hỏi, ngạc nhiên. "Đôi găng tay phụ của em, một chiếc khăn tay, một bộ ống nhòm, một gói bánh quy -"

"Cuốn sách đó."

"Tom Sawyer là một trong những quyển sách yêu thích của anh mà," cô phản đối. "Anh đã nói thế. Bây giờ em đang đọc nó cho Basil nghe."

"Anh sẽ không tranh cãi rằng đó là một trong những cuốn tiểu thuyết hay nhất từng được viết, với một bài học tuyệt vời cho độc giả nhỏ tuổi. Tuy nhiên -"

"Bài học đó sẽ là gì nhỉ?" Cassandra nghi ngờ hỏi.

"Cha đã nói với con rồi," Basil xung phong nói. "'Đừng bao giờ tự làm việc của mình nếu bạn có thể khiến ai đó làm hộ.'"

"Đó không phải là bài học," Cassandra nói, cau mày .

"Chúng ta sẽ thảo luận về nó sau," Tom vội vàng nói. "Bây giờ, hãy cất nó vào trong túi nào, và đừng để nó lộ ra trong hai giờ tới đây. Đừng đề cập đến nó, và thậm chí đừng nghĩ về nó."

"Tại sao chứ?" Cassandra hỏi, càng lúc càng tò mò hơn.

"Bởi vì chúng ta chuẩn bị đi cùng một người, mà người đó nói một cách nhẹ nhàng thì không đặc biệt thích Mark Twain cho lắm. Bây giờ, đi với anh nào, cả hai người."

"Con đói," Basil buồn bã nói.

Tom cười toe toét và vò tóc thẳng bé. "Con thì lúc nào chả đói. May là chúng ta sắp có một bữa trà chiều dài và ngon lành với tất cả các loại bánh ngọt mà con ưa thích".

"Đó là điều bất ngờ á?" Basil hỏi. "Nhưng chúng ta đã uống trà mỗi ngày rồi mà."

"Không phải trên một chiếc du thuyền. Và không uống với người đàn ông này". Tom nhặt chiếc túi đựng thêu của Cassandra lên, đóng chặt nó lại và dang cánh tay của mình ra cho cô.

"Đó là ai thế?" cô hỏi, thích thú trước sự phấn khích sôi nổi trong mắt anh.

"Hãy đến và tìm hiểu nào."

Họ đi xuống một trong những bến tàu, đến một chiếc du thuyền khiêm tốn nhưng được bảo quản tốt. Một quý ông cao tuổi đẹp trai với bộ râu được cắt tỉa cẩn thận và mái tóc bạc phơ đang chờ họ.

"Không," Cassandra nói với một nụ cười ngạc nhiên, nhận ra khuôn mặt đó từ những bức ảnh và bản khắc. "Đó có thực sự là..."

"Thưa ngài Verne," Tom ung dung nói, "đây là vợ và con trai tôi. Lady Cassandra và Basil. "

"Enchanté¹⁷" Jules Verne thì thầm, đôi mắt ông ta lấp lánh khi ông khẽ cúi đầu trước bàn tay đưa ra của Cassandra.

"Anh đã nói với ông Verne," Tom nói, thích thú khi thấy vẻ mặt sửng sốt của Cassandra, "rằng em đã tặng anh cuốn tiểu thuyết đầu tiên anh từng đọc, cuốn 'Vòng quanh thế giới trong tám mươi ngày', và vì vài lý do cá nhân, nó vẫn là cuốn sách yêu thích của anh".

"Nhưng còn -" Basil bắt đầu, và Tom nhẹ nhàng đặt tay che miệng cậu bé.

"Thưa bà," Jules Verne nói bằng tiếng Pháp, "tôi rất vui được mời bà thưởng thức trà tại Saint Michel! Tôi hy vọng bà có một chiếc răng ngọt ngào, như tôi chứ?"

"Tôi chắc chắn là có," cô trả lời với sự tử tế, "và con trai tôi cũng vậy."

"À, tuyệt vời, vậy đi với tôi nào. Nếu bà có bất kì thắc mắc nào về cuốn tiểu thuyết của tôi, tôi rất vui lòng được trả lời chúng. "

"Tôi luôn khao khát tìm ra được bằng cách nào ông lại nảy ra được ý tưởng cho cuốn 'Vòng quanh thế giới trong tám mươi ngày'."

"Chà, bà thấy đấy, tôi đang đọc một cuốn sách về du lịch nước Mỹ..."

Ngay trước khi họ lên du thuyền, Cassandra liếc nhìn Tom và sờ tay lên chiếc vòng cổ tinh xảo mà cô đã luôn luôn đeo kể từ ngày anh tặng nó cho cô. Cô chạm vào chiếc bùa nhỏ, mô phỏng theo hình biểu tượng vô cực của Euler, đeo ở ngang hõm cổ.

Và như mọi khi, tín hiệu riêng đó khiến anh mỉm cười.

THE END

Notes

[←1]

đây là một cách nói thô lỗ. Ý Tom muốn nói là anh không quan tâm dù là nhỏ nhất về cái vấn đề này

[←2]

Éclair là một loại bánh ngọt có hình thuôn dài làm từ bột nhào choux có nhân kem và phủ các loại kem hoặc đường đông bên trên

[←3]

Một hòn đảo nổi hay île flottante là một món tráng miệng bao gồm bánh trứng đường nổi trên bánh crème anglaise. Bánh trứng đường được chế biến từ lòng trắng trứng đánh bông, đường và chiết xuất vani và được nướng trong bain-marie

[←4]

Đảo Wight là một hạt và là đảo lớn nhất của Anh, nằm trên eo biển Manche, cách trung bình khoảng 3–7 km ngoài khơi bờ biển phía nam của hạt Hampshire, tách biệt với đảo Anh qua một eo biển gọi là Solent. Hòn đảo có một số khu nghỉ dưỡng, chúng đã là các điểm đến trong các kì nghỉ kể từ thời đại Victoria.

[←5]

English Cocker Spaniel hay còn gọi là Spanhơn Anh là một giống chó có nguồn gốc từ nước Anh. Chúng thuộc nhóm chó săn. Những chú chó với đôi tai mềm và cái nhìn thơ ngây này có thể là một trong số những giống chó hung hăng nhất thế giới.

[←6]

Tiếng Wales : nghĩa là Chúa

[←7]

Pandora chơi chữ từ câu 'Casting pearls before swine' : Tặng/cho ai đó thứ mà người này không đủ trình độ thưởng thức, đánh giá = đàn gảy tai trâu

[←8]

Jean-Baptiste Poquelin, được biết đến với nghệ danh Molière, là một nhà viết kịch, diễn viên và nhà thơ người Pháp, được coi là một trong những nhà văn vĩ đại nhất trong ngôn ngữ Pháp và văn học phổ quát. Các tác phẩm còn lại của ông bao gồm hài kịch, bi kịch, balê hài hước v.v... . The Love Tiff và Tartyffe là các tác phẩm nổi bật của ông

[←9]

Messiah (dịch nghĩa là "người được xúc dầu"^[1]) được xem là một vị cứu tinh đến giải phóng một nhóm người, phổ biến nhất trong các [tôn giáo Abraham](#). Trong [Kinh Thánh Hebrew](#), một messiah có thể là một vị vua hoặc [Thượng tế](#) được xúc dầu theo cách truyền thống với [dầu thánh](#).^[2] Tuy nhiên, các messiah không phải chỉ là người Do Thái, như Kinh Thánh Hebrew đã đề cập đến [Cyrus Đại đế](#), vua Ba Tư, là một messiah^[3] vì ông đã ra sắc lệnh cho [xây dựng lại Đền thờ Giêrusalem](#). Messiah của người Do Thái là một nhà lãnh đạo được Thiên Chúa xúc dầu, phải là hậu duệ của dòng dõi vua David, là người sẽ cai trị các chi tộc thống nhất của [dân Israel](#)^[4] và báo trước Thời đại của Đấng cứu độ^[5] sẽ đem lại hòa bình trên toàn cầu. Kinh Thánh Bản Bảy Mươi ([Septuaginta](#)) dịch từ Hebrew này sang tiếng Hy Lạp là Χριστός (Khristós),^[6] phiên âm tiếng Việt: [Ki-tô](#) hay Cơ-đốc, mà trong Kitô giáo đã trở thành tên gọi và danh hiệu cho [Giê-su](#). Các Kitô hữu tin rằng các lời tiên tri trong Kinh Thánh Hebrew (đặc biệt là sách Isaiah) đề cập tới một [vị cứu độ](#) tinh thần mà Giê-su chính là vị Messiah đó.

[←10]

đoạn này dùng từ fine print : nghĩa là văn bản trong một thỏa thuận chính thức được in nhỏ hơn phần còn lại của văn bản, đôi khi với hy vọng rằng nó sẽ không bị chú ý.

[←11]

tiếng Pháp : nghĩa đen là chạm, ý là đúng trọng tâm rồi.

[←12]

đây là một thành ngữ dùng để chỉ một người có vẻ ngoài hoặc tính cách dịu dàng, ngọt ngào, hoặc khiêm tốn, nhưng thực tế là người đặc biệt nghiêm khắc, mạnh mẽ hoặc không khoan nhượng

[←13]
ý là đồ lót

[←14]

nghĩa đen của từ negligée là đồ bỏ quên, nhưng mình sửa đi cho hợp với văn cảnh. Không chắc lắm nên nếu ai có ý kiến gì góp ý dùm mình nhé

[←15]

Biểu tượng vô cực ∞ (đôi khi được gọi là bồ đề) là một ký hiệu toán học đại diện cho khái niệm vô cực. .. Leonhard Euler đã sử dụng một biến thể mở của biểu tượng để biểu thị "sự thiếu hụt tuyệt đối".

[←16]

một loại hóa chất có mùi khá nồng, đặt dưới mũi để đánh thức một người bị ngất xỉu

[←17]

nghĩa là Rất vui được gặp bà. Jules Gabriel Verne, thường được biết đến với tên Jules Verne, là nhà văn người Pháp nổi tiếng, người đi tiên phong trong thể loại văn học Khoa học viễn tưởng và được coi là một trong những "Cha đẻ" của thể loại này